

EVANGELIETS TJENERE (1949)

Ellen G. White

Forord

...

Denne boken er en oversettelse av den reviderte og forøkede utgaven av «Gospel Workers», som ble utgitt i 1915. Den første utgaven av boken på engelsk kom ut i 1892 og fikk innpass i nesten hvert eneste adventisthjem i Amerika. Den har vist seg å være en høyt skattet håndbok med råd og undervisning til predikanter og til alle misjonsarbeidere innen adventbevegelsen.

Siden boken utkom i første opplag, har forfatterinnens flittige og fruktbare penn brakt oss meget som er av den største interesse og betydning for vårt samfunn. Arbeidet med den nye utgaven av «Gospel Workers» ble fullført etter at forfatterinnen hadde avsluttet sitt virksomme liv som forfatterinne og taler. Boken inneholder derfor en samling uttog fra alle hennes skrifter. Den er den modne frukt av en livsgjerning utført av et redskap som Gud rikelig har velsignet som sitt «sendebud» til hans navns ære og til fremme av adventbevegelsen fra dens første begynnelse. Bokens verdi og betydning vil derfor bli forstått og påskjønnnet.

Det er vår alvorlige bønn at Den Hellige And, ved hvis bistand og veiledning den er kommet til oss, må være til stede og gjøre den undervisningen som boken inneholder, klar for enhver som leser den.

Utgiverne. Innhold.

Kapittel 1

Kalt med et hellig kall

I skal kalles Herrens tjenere skal de kalle de ærverdige, v. r Guds

I Kristi sted

I hver periode i jordens historie har Gud hatt sine redskaper, anledningens menn, til hvem han har sagt: «I er mine vitner.» I enhver tidsalder har det vært gudhengivne menn som samlet opp lysstrålene etter hvert som disse skinte på deres vei, og som talte Guds ord til folket. Enok, Noah, Moses, Daniel og den lange rekke av patriarker og profeter -- disse menn var rettferdighetens tjenere. De var ikke ufeilbare; de var svake, feilende mennesker; men Herren virket gjennom dem fordi de stilte seg til hans tjeneste.

Etter sin himmelfart har Kristus, menighetens store Hoved, utført sin gjerning i verden ved utvalgte sendebud, gjennom hvem han taler til menneskene og betjener dem med hva de behøver. De som Gud kaller til å arbeide i tale og lære for å oppbygge hans menighet, har en meget ansvarsfull stilling. I Kristi sted skal de formane menneskene til å la seg forlike med Gud, og de kan fullføre sin misjon bare når de får visdom og kraft fra det høye.

Guds tjenere symboliseres ved de syv stjerner som Han som er den første og den siste, har under sin særskilte omsorg og beskyttelse. De velgjørende innflytelser som i rikt mål skal finnes i menigheten, står og faller med disse Guds tjenere, som skal være en framstilling av Kristi kjærlighet. Himmelenes stjerner står under Guds herredømme. Han fyller dem med lys.

Han leder og styrer dem i deres bevegelser. Dersom han ikke gjorde det, så ville de bli falne stjerner. Slik også med hans tjenere. De er bare redskaper i hans hånd, og alt det gode de utretter, blir gjort ved hans kraft.

Det tjener Kristus til ære at han gjennom Den Hellige Ånd gjør sine tjenere til større velsignelse for menigheten enn stjernene er for verden. Det er i Kristus de skal ha sin dyktighet. Dersom de vil se hen til ham liksom han så hen til Faderen, så vil de gjøre hans gjerning. Når de setter sin lit til Gud, så vil han gi dem sitt lys, forat de skal la det stråle ut over verden.

Åndelige vektere

Kristi tjenere er de åndelige voktere for det folk som er betrodd til deres omsorg. Deres gjerning er blitt sammenlignet med vekternes. I gamle dager ble vektere ofte satt på byenes murer, hvor de kunne ha oversikt over viktige punkter som skulle bevoktes, og varsle når en fiende nærmet seg. Alles sikkerhet var avhengig av deres troskap. Til bestemte tider skulle de rope til hverandre for å forvise seg om at alle var våkne, og at ikke noe var tilstøtt noen av dem. Trygghetseller advarselsrop gikk fra den ene til den andre og ble gjentatt av hver enkelt, inntil det gikk som et ekko rundt hele byen.

Til hver predikant sier Herren: «Du menneskesønn! til vekter har jeg satt deg for Israels hus, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg. Når jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du skal visselig dø, og du ikke taler og advarer den ugudelige for hans ferd, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av din hånd. Men når du har advart den ugudelige for hans ferd, at han skal vende om fra den, men han ikke vender om fra sin ferd, da skal han dø for sin misgjernings skyld, men du har reddet din sjel.» Esek. 33, 7-9.

Disse ord av profeten viser det høytidelige ansvar som hviler på dem som er ansatt til å være menighetens voktere, husholdere over Guds hemmeligheter. De skal stå som vektere på Sions murer for å slå alarm når fienden nærmer seg. Der-som deres åndelige oppfatning av en eller annen grunn er blitt så sløvet at de ikke er i stand til å se faren, og folket omkommer fordi de forsømte å gi advarsel, så vil Gud kreve de omkomnes blod av deres hender.

Vektere på Sions murer har den forrett å kunne leve så nær Gud og å være så mottagelige for inntrykk av hans Ånd at han kan virke gjennom dem for å opplyse syndere om den fare de befinner seg i, og henvise dem til det trygge tilfluktssted. Som utvalt av Gud og beseget med innvielsens blod skal de redde menn og kvinner fra en truende ødeleggelse. Trofast skal de advare sine medmennesker om overtredelsens visse følger, og med troskap skal de beskytte menighetens interesser. Aldri må deres årvåkenhet slappes. Deres gjerning krever at alle deres evner settes i virksomhet. De skal oppløfte sin røst som en basun og aldri la en eneste usikker, utydelig tone lyde. De skal ikke arbeide for lønnens skyld, men fordi de ikke kan handle annerledes, fordi de forstår at det hviler et ve over dem hvis de unnlater å forkynne evangeliet.

Troskap i tjenesten

Den tjener som er en Kristi medarbeider, vil ha en dyp kjensle av gjerningens hellighet og av den møye og oppofrelse som skal til forat den skal kunne utføres med hell og framgang. Han tenker ikke på sin egen makelighet eller bekvemmelighet. Han glemmer seg selv. Idet han søker etter de fortapte får, akter han ikke på at han selv er sulten og trett, eller at han fryser. Han har bare ett mål for øye -- de fortaptes frelse.

Den som tjener under Immanuels blodsprenge banner, må utføre en

gjerning som krever heltemodig anstrengelse og tålmodig utholdenhet. Men korsets stridsmann står under kampen uforferdet i de forreste rekker. Mens fienden trenger på med sine angrep mot ham, søker han bistand i den guddommelige befestning; og når han legger Ordets forjettelser fram for Herren, styrkes han til øyeblikkets plikter. Han ser sitt behov av styrke fra det høye. De seire han vinner, leder ikke til selvopphøyelse, men får ham til fastere og fastere å støtte seg til den Allmektige. Ved å forlate seg på denne kraft blir han i stand til å framholde frelsens budskap med en styrke som anslår en tilsvarende streng i andres sinn.

Herren sender ut sine tjenere for å framholde livets ord, ikke for å preke «verdslig visdom og tomt bedrag» og heller ikke «den kunnskap som falskelig kalles så», men evangeliet, «Guds kraft til frelse». Paulus skrev til Timoteus: «Jeg vitner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og ved hans åpenbarelse og hans rike: Forkynn ordet, vær rede i tide og i utide, overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære! For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster ta seg selv lærere i hopetall fordi det klør dem i øret, og de skal vende øret bort fra sannheten og vende seg til eventyr. Men vær du edru i alle ting, lid ondt, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste!» I denne befaling har enhver predikant et omriss av sin gjerning -- en gjerning som han bare kan fullføre ved oppfyllelsen av det løfte som Jesus ga sine disipler: «Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» Kol. 2, 8; 1 Tim. 6, 20; Rom. 1, 16; 2 Tim. 4, 1-5; Matt. 28, 20.

Evangeliets forkynnere, Guds utsendinger til deres med-mennesker, bør aldri tape sin misjon og sitt ansvar av syne. Dersom de mister sin forbindelse med himmelen, er de i en større fare enn andre og kan øve en sterkere innflytelse til det onde. Satan våker stadig over dem og venter på at det skal vise seg en eller annen svakhet hvorigjennom han kan rette et virkningsfullt angrep på dem. Og hvor han triumferer når dette lykkes ham! For en Kristi utsending som ikke er på vakt, gir den store motstander leilighet til å sikre

seg mange sjeler.

En sann Guds tjener vil ikke gjøre noe som ville nedsette hans hellige embete. Han vil være forsiktig i sin ferd og klok i sin handlemåte. Han vil virke som Kristus virket; han vil handle som Kristus handlet. Han vil bruke alle sine krefter til å bringe frelsens budskap til dem som ikke kjenner det. En dyp hunger etter Kristi rettferdighet vil fylle hans hjerte. I erkjennelse av sin trang vil han med alvor søke den kraft som må komme til ham før han i enfold, sannferdighet og ydmykhet kan framholde sannheten, slik som den er i Jesus.

Eksempler på menneskelig trofasthet

Guds tjenere får ingen ære eller anerkjennelse av verden. Stefanus ble stenet fordi han preket Kristus og ham korsfestet. Paulus ble satt i fengsel, pisket, stenet og til sist henrettet fordi han var et trofast Guds sendebud til hedningene. Apostelen Johannes ble forvist til Patmos «for Guds ords og Jesu vitnesbyrds skyld». Åp. 1, 9. Disse eksempler på menneskelig trofasthet i kraft av guddommelig styrke er et vitnesbyrd for verden om troverdigheten av Guds løfter og om hans nærvær og hans bærende kraft.

Ikke noe håp om herlig udødelighet opplyser framtiden for Guds fiender. En stor hærfører kan beseire nasjoner og få den halve verdens arméer til å skjelve, men han dør av skuffelse og i utlendighet. Filosofen, hvis tanke gjennomstreifer universet og overalt sporer åpenbarelsen av Guds kraft og fryder seg over deres harmoni, kan i disse vidunder ofte ikke se den guddomshånd som dannet dem alle. «Et menneske i helighet, som ikke har forstand, er lik dyrene, som går til grunne.» Sal. 47, 21. Men Guds troshelter vil det tilfalle en arv som har større verdi enn noen jordisk rikdom -- en arv som vil tilfredsstille sjelens lengsler. Verden kjenner dem kanskje ikke og vil heller ikke kjennes ved dem; men i bøkene der oppe er de innskrevet som

himmelens borgere, og en opphøyet storhet, en evig fylde av herlighet, vil bli deres del.

Den største gjerning og den edleste beskjeftigelse som mennesker kan ta seg fore, er å vise syndere hen til Guds Lam. Sanne forkynnere er Herrens medarbeidere i fullbyrdelsen av hans forsett. Gud sier til dem: Gå ut, undervis om Kristus og forkynn ham. Lær alle som ikke kjenner hans nåde, hans godhet og hans miskunn. Undervis folket. «Hvorledes kan de da påkalle den som de ikke tror på? og hvorledes kan de tro det de ikke har hørt? og hvorledes kan de høre uten at det er noen som forkynner?» Rom. 10, 14.

«Hvor fagre er på fjellene dens føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud er blitt konge!» «Bryt ut og juble alle sammen, I Jerusalems ruiner! For Herren trøster sitt folk, han gjenløser Jerusalem. Herren avdekker sin hellige arm for alle folkenes øyne, og alle jordens ender får se vår Guds frelse.» Es. 52, 7. 9. 10.

Kristi arbeidere må aldri tenke på og langt mindre tale om fåfengt gjerning. Herren Jesus er vår kraft i alt; hans Ånd skal være vår inspirasjon, og når vi legger oss i hans hender for å være lysets formidlere, vil våre midler til å gjøre godt aldri uttømmes. Vi kan ta av hans fylde og få del i den nåde som er uten grenser.

Arbeidets hellighet

Predikanten står som Guds talerør til folket, og i tanke, i ord og i handling skal han representere sin Herre. Da Moses ble valt til å være paktens sendebud, ble det sagt til ham: «Tred du fram for Gud på folkets vegne.» 2 Mos. 18, 19. Også i vår tid velger Gud menn, liksom han valte Moses, til å være hans utsendinger, og tungt er det ve som hviler på den som

vanærer sitt hellige kall eller nedsetter det ideal som er stilt for ham i Guds Sønnns liv og virksomhet.

Den straff som ramte Arons sønner Nadab og Abihu, viser hvordan Gud ser på de forkynnere som gjør noe som vanærer deres hellige embete. Disse menn var ordinert til preste-tjenesten, men de hadde ikke lært å styre seg selv. Gamle, egoistiske vaner hadde fått et overtak som ikke engang det ansvar deres embete medførte, formådde å bryte.

Da timen for gudstjenesten var kommet, og folkets bønner steg opp til Gud, tok Nadab og Abihu, som til dels var beruset, hver sitt ildkar og brente velluktende røkelse på dem. Men de overtrådte Guds befaling ved å bruke «fremmed ild» istedenfor den hellige ild som Gud selv hadde tent, og som han hadde sagt skulle anvendes til dette formål. For denne synd gikk det ut en ild fra Herren og fortærte dem i folkets påsyn. «Da sa Moses til Aron: Dette var det Herren talte om da han sa: På dem som står meg nær, vil jeg åpenbare min hellighet, og for alt folkets åsyn vil jeg forherlige meg.» Se 3 Mos. 10, 1-7.

Esaias' oppdrag

Da Gud var i begrep med å ville sende Esaias ut med et budskap til sitt folk, ga han først profeten lov til i et syn å se inn i Det aller-helligste i helligdommen. Dørtresklene og det indre forheng i tempelet syntes plutselig å bli løftet opp eller trukket til side, og han fikk ov til å skue innenfor og se Det aller-helligste, hvor ikke engang profeten måtte sette sine føtter. Det viste seg for ham et syn hvori han så Jehova sitte på en høy, høy trone, mens slepet av hans kåpe oppfylte tempelet. Rundt om tronen var det serafer sorn voktere omkring den store Kongen, og de ga gjenskinn av den herlighet som de var omgitt av. Den dype klang av deres lovsanger til Herrens pris fikk dørtresklenes poster til å beve som av et jordskjelv. Med lepper som var

ubesmittet av synd, istemte disse englene Guds pris. «Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskares Gud,» ropte de, «all jorden er full av hans herlighet.» Se Es. 6, 1-8.

Når serafene omkring tronen skuer Guds herlighet, blir de så fylt med hellig ærefrykt at de ikke et øyeblikk henfaller til selvbeundring. Deres lov og pris gjelder hærskares Herre. Når de ser inn i framtiden da hele jorden skal fylles med hans herlighet, gjenlyder seierssangen fra den ene til den andre med melodiske toner: «Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskares Gud!» De kjenner seg fullstendig tilfreds med å ære Gud; når de befinner seg i hans nærhet og kan nyte hans bifallende smil, ønsker de seg ikke noe mer. Ved å bære hans bilde, fullbyrde hans befaling og tilbe ham har de oppnådd sine ønskers høyeste mål.

Mens profeten hørte på, ble Herrens herlighet, makt og majestet framstilt for ham i et syn, og i lyset av denne åpenbaring trådte hans egen indre besmittelse fram for ham med en forferdende tydelighet. Selv hans ord forekom ham å være urene. Dypt ydmyket utbrøt han: «Ve meg! Jeg er fortapt; for jeg er en mann med urene lepper, ... og mine øyne har sett Kongen, Herren, hærskares Gud.»

Profetens ydmykelse var ekte. Da motsetningen mellom mennesket og den guddommelige karakter ble klar for ham, kjente han seg aldeles udyktig og uverdigg. Hvordan skulle han kunne tale til folket om Herrens hellige krav ?

«Da,» skriver han, «fløy en av serafene bort til meg med en gloende sten i sin hånd; med en tang hadde han tatt den fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.»

Da hørte Esaias Herrens røst, som sa: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss ?» Styrket ved tanken om den guddommelige berøring svarte profeten: «Her er jeg, send meg!»

Når Guds tjenere i tro skuer inn i Det aller-helligste og ser vår store Yppersteprests gjerning i den himmelske helligdom, skjønner de at de er mennesker med urene lepper, mennesker hvis tunger ofte har talt forfengelig. De har god grunn til å fortvile når de ser sin egen uverdighet i motsetning til Kristi fullkommenhet. Med et hjerte som er sønderknust fordi de kjenner seg aldeles uverdige og usikkert til sin store gjerning, roper de: «Jeg er fortapt!» Men dersom de, i likhet med Esaias, ydmyker sine hjerter for Gud, så vil den gjerning som ble utført for profeten, bli utført for dem. Deres lepper vil bli berørt med en gloende sten fra alteret, og i forståelse av Guds storhet og makt og av hans villighet til å hjelpe dem vil de tape seg selv av syne. De vil innse hvilken hellig gjerning som er dem betrodd, og ledes til å avsky alt som ville få dem til å vanære ham som har sendt dem ut med sitt budskap.

Den gloende sten er et symbol på rensning, og den er også en framstilling av kraften i Guds sanne tjeneres arbeid. Til dem som hengir seg så helt til Herren at han kan røre ved deres lepper, lyder ordet: Gå ut i høsten! Jeg vil samarbeide med dere.

Den predikant som har fått en slik forberedelse, vil bli en kraft til det gode her i verden. Hans ord vil være riktige ord, rene og sannferdige, fulle av medlidenhet og kjærlighet; hans handlinger vil være riktige handlinger, en hjelp og en velsignelse for de svake. Kristus vil alltid være hos ham og beherske tanke, ord og handling. Han har forpliktet seg til å seire over stolthet, begjærighet og egoisme. Idet han søker å oppfylle denne forpliktelse, vinner han åndelig styrke. Ved daglig samfunn med Gud blir han mektig i kjennskap til Skriften. Hans fellesskap er med Faderen og Sønnen, og idet han stadig lyder Guds vilje, blir han daglig bedre skikket til å tale ord som vil kunne lede villfarende sjeler til Kristi fårest.

Akeren er verden

«Men da han vandret ved Den galiléiske sjø, så han to brødre, Simon, som kalles Peter, og hans bror Andreas, i ferd med å kaste garn i sjøen; for de var fiskere; og han sa til dem: Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere! Og de forlot straks sine garn og fulgte ham. Og da han gikk videre fram, så han to andre brødre, Jakob, Sebedeus' sønn, og hans bror Johannes, sitte i båten med sin far Sebedeus, i ferd med å bøte garn, og han kalte dem. Og de forlot straks båten og sin far og fulgte ham.» Matt. 4, 18-22.

At disse menn så øyeblikkelig, uten å stille noe spørsmål og uten noe løfte om lønn, etterkom Kristi ord, synes å være merkelig; men Kristi tale var en innbydelse som førte med seg en tvingende kraft. Kristus ville gjøre disse uanselige fiskere til redskaper som i forening med ham selv skulle lede mennesker ut av Satans tjeneste og stille dem i Guds tjeneste. I denne virksomhet ville de bli hans vitner og bringe verden hans sannhet, ubesmittet av menneskelige vedtekter og sofismer. Ved å øve hans dyder og ved å vandre og samarbeide med ham skulle de dyktiggjøres til å være menneskefiskere.

Således ble de første disipler utnevnt til evangeliets tjeneste. I tre år arbeidet de sammen med Frelseren, og ved hans lære, hans helbredelser og hans eksempel ble de forberedt til å fortsette den gjerning han hadde begynt. I troens enfoldighet og ved en ren, ydmyk tjeneste ble disiplene opplært til å bære ansvar i Guds sak.

Apostlenes erfaring inneholder lærdommer for oss. Disse menn holdt urokkelig fast ved prinsipper. De var menn som ikke ville gå trett og ikke bli mismodige. De var fulle av gudsfrykt og av nidkjærhet for Gud, fylt med

edle forsett og edle mål. Av naturen var de liksom svake og hjelpeløse som noen av dem som nå har del i arbeidet; men de satte hele sin fortrøstning til Herren. Rike var de; men denne rikdom besto i en sjelens og åndens dannelse, og denne kan oppnås av enhver som vil gjøre Gud til den første og den siste og den største i alt. De strevde lenge før de lærte de lekser som de fikk i Kristi skole, og de strevde ikke forgjeves. De gikk i samband med den sterkeste av alle makter og lengtet stadig etter en dypere, høyere og bredere forståelse av evige virkeligheter for med hell å kunne framholde sannhetens skatter for en trengende verden.

Arbeidere med denne karakter er det behov for i dag, menn som uten forbehold vil hellige seg til den gjerning å forkynne Guds rike for en verden som ligger i det onde. Verden behøver tenkende, prinsippfaste menn, menn som hele tiden vokser i forstand og innsikt. Det er stor trang til menn som kan gjøre bruk av pressen på den mest fordelaktige måten forat sannheten kan få vinger, som i hast vil bringe den ut til alle slekter og tungemål og folk.

Evangeliet til alle land

Sannhetens lys skal skinne overalt forat hjerter kan vekkes opp og omvende seg. Evangeliet skal forkynnes i alle land. Guds tjenere skal virke på steder nær og fjern, utvide de oppdyrkede deler av vingården og dra ut til steder lengre borte. De må arbeide mens det er dag, for natten kommer da ingen kan arbeide. Syndere skal ledes til en frelser som er opphøyd på korset, og fra mange stemmer skal innbydelsen lyde: «Se der Guds Lam, som bærer verdens synd!» Joh. 1,29. Menigheter skal stiftes, og det må legges planer for det arbeid som medlemmene i de nyopprettede menigheter skal utføre. Når arbeidere som er fylt med iver og med Guds kjærlighet, går ut, vil menighetene hjemme vekkes opp til nytt liv; for hvert enkelt medlem i menigheten vil betrakte arbeidernes framgang som en sak av stor personlig betydning.

Det trenges alvorlige, selvoppofrende menn og kvinner som vil søke Gud og med sterkt skrik og tårer be for sjeler som befinner seg på fortvilelsens rand. Det kan ikke bli noen høst uten at sæden blir sådd, det oppnås ingen frukter uten anstrengelse. Abraham ble kalt til å dra bort fra sitt hjem som en lysbærer til hedningene; «og han dro ut uten å vite hvorhen han skulle komme». Heb. 11, 8. Slik skal også Guds tjenere I vår tid gå hvor han kaller dem og stole på at han vil lede dem og gi dem framgang i arbeidet.

Den forferdelige tilstand i verden skulle synes å tyde på at Kristi død har vært nesten forgjeves, og at Satan har seiret. Den store majoritet av jordens beboere har skjenket fienden sin troskap. Men vi er ikke ført bak lyset. Tross djevelens tilsynelatende seier utfører Kristus sin gjerning i den himmelske helligdom og på jorden. Guds Ord skildrer den ugude lighet og fordervelse som skulle råde i de siste dager. Når vi ser profetiens oppfyllelse, bør vår tro på Kristi rikes endelige seier styrkes, og med fornyet mot bør vi gå ut for å gjøre vår beskikkede gjerning.

Det høytidelige, hellige varselsbudskap må forkynnes på de vanskeligste virkefelter og i de mest ugudelige byer, ja på ethvert sted hvor det store trefoldige gledesbudskaps lys ennå ikke er kommet. Alle skal høre den siste innbydelse til Lammets bryllups-nattverd. Fra by til by, fra stad til stad og fra land til land skal sannheten for denne tid forkynnes, ikke med utvortes skue, men i Åndens kraft. Når de gud-dommelige prinsipper som vår frelser kom til verden for å framholde i tale og i vandel, blir framstilt i evangeliets enfoldighet, vil budskapets kraft gjøre seg merkbar. Et nytt liv, som utgår fra Kilden til alt liv, må i denne tid fylle hver eneste arbeider. Hvor lite vi dog fatter omfanget av vår misjon! Vi behøver en tro som er alvorlig og bestemt, et mot som er urokkelig. Vår virketid er kort, og vi må arbeide med utrettelig iver.

«Akeren er verden.» Matt. 13, 38. Hva denne uttalelse innbefatter, forstår vi bedre enn apostlene som fikk befallingen om å forkynne evangeliet. Hele verden er et vidstrakt misjonsfelt, og vi som så lenge har kjent evangeliets budskap, bør finne oppmuntring i den tanken at steder som det engang var vanskelig å få adgang til, nå er lett tilgjengelige. Land som hittil har vært lukket for evangeliet, åpner sine dører og tigger om at Guds Ord må bli forklart for dem. Konger og fyrster slår opp sine lenge stengte porter og innbyr korsets forkynnere til å komme. Høsten er i sannhet stor. Evigheten alene vil åpenbare fruktene av de vel tilrettelagte anstrengelser som nå blir gjort. Forsynet går foran oss, og den Allmektiges kraft samvirker med menneskelige bestrebelser. Blinde må i sannhet de øyne være som ikke ser at Herren arbeider, og døve de ører som ikke hører den sanne hyrdes kall til sine får.

Kristus lengter etter å utstrekke sitt herredømme over hvert menneskesinn. Han lengter etter å prege sitt bilde og sin karakter inn på hver eneste sjel. Da han var på jorden, hungret han etter sympati og samarbeid, forat hans rike kunne utvides til å omfatte hele verden. Denne jord er hans kjøpte eiendom, og han ønsker at menneskene skal være frie, rene og hellige. «For den glede som ventet ham,» led han «korset, uten å akte vanæren». Heb. 12, 2. På sin jordiske pilegrimsferd opp muntret den tanken ham at all hans møye ikke ville være forgjeves, men at den ville vinne mennesket tilbake til lydighet mot Gud. Og ved det blod som ble utgytt for verden, skal det ennå oppnås seire som vil bringe Gud og Lammet evig ære. Hedningene vil bli gitt ham til arv og jordens ender til eie. Kristus skal se det som hans sjel har hatt møye for, og mettes. Se Es. 53, 11.

«Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg. Se, mørke dekker jorden, og mulm folkene, men over deg skal Herren oppgå, og over deg skal hans herlighet åpenbare seg, og folkeslag skal søke til ditt lys, og konger til den glans som er gått opp over deg. Løft dine øyne og se deg omkring! De samler seg alle sammen, de kommer til

deg; dine sønner skal komme fra det fjerne, og dine døtre skal bæres på armen. Da skal du se det og stråle av glede, og ditt hjerte skal banke og utvide seg; for havets rikdom skal vende seg til deg, folkenes gods skal komme til deg.» «For som jorden lar sine spirer skyte fram, og som en hage lar sine vekster spire, således skal Herren, Israels Gud, la rettferdighet og lovsang framspire for alle folkenes åsyn.» Es. 60, 1-5; 61, 11.

Den befalingen som ble gitt disiplene, er også gitt til oss. Nå liksom den gang skal en korsfestet og gjenoppreist frelser opphøyes for dem som er uten Gud og uten håp i verden. Herren kaller på hyrder, lærere og evangelister. Fra hus til hus skal hans tjenere forkynne budskapet om frelse. Til hver ætt og stamme og tunge og folk skal tidenden om syndsforlatelse gjennom Kristus bringes ut. Ikke med spake, livløse vendinger, men med klare, tydelige, vekkende ord skal budskapet gis. Mennesker i hundrevis venter på advarselen for å kunne redde livet. I de kristne behøver verden å se et bevis på kristendommens kraft. Ikke bare på noen få steder, men overalt i verden er det trang til nådens budskap.

Hos den som beskuer Frelserens makeløse kjærlighet, vil tankene bli høynet, hjertet rensset og karakteren forvandlet. Han vil gå ut for å være et lys for verden, for i noen grad å være et gjenskinn av denne hemmelighetsfulle kjærlighet. Jo mer vi tenker på Kristi kors, desto mer fullt vil vi slutte oss til apostelens ord da han sa: «Det være langt fra meg å rose meg uten av vår Herre Jesu Kristi kors.» Gal. 6, 14.

Predikantens ansvar

Paulus skrev til Timoteus: «Jeg vitner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og ved hans åpenbarelse og hans rike: Forkynn ordet, vær rede i tide og utide, overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære!» 2 Tim. 4, 1. 2.

Denne høytidelige befaling til en som var så nidkjær og trofast som Timoteus, er et kraftig vitnesbyrd om hvor viktig og ansvarsfull den gjerning er som påhviler en evangeliets forkynner. Idet Paulus stiller Timoteus fram for Guds domstol, pålegger han ham å forkynne ordet, ikke menneskers påstander og skikker, og å være rede til å vitne for Gud når som helst det måtte tilby seg en anledning -- for store forsamlinger og i private kretser, ved veien og ved arnen, til venner og til fiender, under trygge forhold, eller når han var utsatt for gjenvordigheter og farer, forsmedelse og tap.

Av frykt for at Timoteus' milde, ettergivende sinnelag skulle lede ham til å vike tilbake for en vesentlig del av sin gjerning, formante Paulus ham til med troskap å straffe synden og endog strengt irettesette dem som hadde gjort seg skyldig i grove forseelser. Men dette skulle han gjøre «med all langmodighet og lære». Han skulle legge Kristi tålmodig-het og kjærlighet for dagen og forklare og håndheve sine irettesettelser med Ordets sannheter.

Å hate og straffe synd og samtidig vise barmhjertighet og mildhet mot synderen er vanskelig. Jo mer alvorlige vi er i vår streben etter selv å oppnå hellighet i hjerte og i vandel, desto skarpere blir vår oppfatning av synd, og desto mer bestemt vil vi misbillige den. Vi må vokte oss for utilbørlig strenghet mot den feilende; men vi må også passe på ikke å tape syndens overvettets syndighet av syne. Det er nødvendig å vise kristelig tålmodighet og kjærlighet mot den som gjør feil; men det er også fare for at en kan vise så megen fordragelighet overfor hans forseelse at han vil komme til å betrakte seg selv som en som ikke fortjener irettesettelse, og derfor vil forkaste den som upåkrevd og urett-ferdig.

Byrde for sjeler

Guds tjenere må komme i en inderlig forbindelse med Kristus og følge

hans eksempel i alle ting -- i ren vandel, i selvfornektelse, i velvillighet, i flid, i utholdenhet. Å vinne sjeler for Guds rike må være deres første hensyn. Med sorg over synden og med tålmodig kjærlighet må de virke som Kristus virket, og uten opphør utfolde besluttsom anstren-gelse.

John Welch, en evangeliets forkynner, nærte en så tung byrde for sjeler at han ofte sto opp om natten for å be til Gud om deres frelse. Ved en viss anledning tigget hans hustru ham om å ta hensyn til sin helse og ikke på vågsom måte utsette seg for fare. Hans svar var: «Kvinne! jeg har tre tusen sjeler å svare for, og jeg vet ikke hvordan det står til med dem.»

I en landsby i Ny-England holdt man på å grave en brønn. Da arbeidet var nesten ferdig, styrtet jorden sammen og be-gravde en mann som ennå befant seg på bunnen. Det ble øye-blikkelig sendt bud rundt omkring, og håndverkere, bønder, kjøpmenn og jurister skyndte seg til stedet for å hjelpe. Rep, stiger, spader og skovler ble brakt av ivrige, beredvillige hender. «Redd ham, å, redd ham!» ble det ropt.

Mennene arbeidet med fortvilt energi til svetten skyllet av dem og armene rystet av anstrengelse. Til sist drev de ned et rør, og gjennom dette ropte de ned til mannen at han måtte svare, dersom han var i live. Svaret kom: «Jeg lever, men skynd dere! det er fryktelig her nede.» Med gledesrop tok de fatt igjen, inntil de endelig nådde ned til ham og fikk reddet ham. Og det frydeskrik som nå lød, syntes å trenge igjennom til selve himmelen. «Han er reddet!» lød det gjennom hver eneste gate i byen.

Var det for stor en iver og interesse, for stor en begeistring som ble lagt for dagen for å redde et eneste menneske ? Sikkert ikke. Men hva er vel tapet av det timelige liv å regne for i sammenligning med tapet av en sjel? Dersom fare for at et liv kan gå til spille, formår å vekke så sterke følelser i menneskehjerter, bør så ikke tapet av en sjel vekke enda større iver hos dem

som gir seg ut for å forstå hvilken fare de er i som er borte fra Kristus? Skal ikke Guds tjenere vise liksom megen nidkjærhet i arbeidet for sjelers frelse som det ble vist for den manns liv som lå begravd i en brønn?

Hunger etter livets brød

En gudfryktig kvinne uttalte engang: «Bare vi dog måtte få høre det rene evangelium slik som det før ble forkynt fra prekestolen! Vår prest er en god mann, men han forstår ikke folkets åndelige trang. Han bedekker korset med vakre blomster som skjuler all skammen og tilhyller all forsmedelsen. Min sjel hungrer etter livets brød. Hvor ville det ikke oppfriske hundrer av slike arme sjeler som jeg å få høre noe enfoldig, klart og bibelsk som ville være mat for våre hjerter!»

Det er behov for menn med tro, menn som ikke bare vil preke, men som vil betjene folket. Det trenges menn som daglig vandrer med Gud, som har en levende forbindelse med himmelen, og hvis ord eier kraft til å overbevise hjertene. Predikanter bør ikke virke for å kunne stille sine talenter og åndsevner til skue, men for at sannheten kan trenge inn i sjelen som en pil fra den Allmektige.

Etter å ha holdt et bibelsk foredrag som brakte dyp over-bevisning til en av tilhørerne, ble predikanten møtt med dette spørsmål: «Tror De virkelig på hva De sa i Deres preken?»

«Selvfølgelig,» svarte han.

«Men forholder det seg da virkelig slik?» spurte den engstelige spørger.

«Selvfølgelig!» svarte predikanten, idet han grep etter bibelen sin.

Derpå utbrøt mannen: «Ja, hvis dette er sannheten, hva skal så vi gjøre?»

«Hva skal vi gjøre?» tenkte predikanten -- «vi ?» Hva kunne vel mannen mene ? Men spørsmålet tvang seg inn i hans sjel. Han gikk bort for å be Gud om å si ham hva han skulle gjøre. Og mens han ba, kom den tanken til ham med over-veldende styrke at han jo hadde evighetens høytidelige realiteter å framholde for en døende verden. I tre uker var hans plass på talerstolen tom. Han søkte etter et svar på spørsmålet: «Hva skal vi gjøre?»

Predikanten vendte tilbake til sin gjerning med en salving fra den Hellige. Han innså at hans tidligere forkynnelse hadde gjort lite inntrykk på hans tilhørere. Nå kjente han hvor forferdelig tung byrden for sjeler er. Da han trådte opp på prekestolen sin igjen, var han ikke alene. Det var et stort arbeid som skulle utføres, men han visste at Gud ikke ville svikte ham. For sine tilhørere opphøyde han Frelseren og hans makeløse kjærlighet. Det ble en åpenbaring av Guds Sønn, og det oppsto en vekkelse som bredte seg til de omliggende menigheter.

Viktigheten av Kristi gjerning

Dersom våre predikanter forsto hvor snart verdens beboere vil bli stilt fram for Guds domstol, så ville de arbeide med større alvor for å lede mennesker til Kristus. Snart vil den siste store prøve komme til alle. Ennå bare en kort stund vil nådens røst lyde; bare en liten tid ennå kan den nådige innbydelse gis: «Om noen tørster, han komme til meg og drikke!» Joh. 7, 37. Gud sender evangeliets innbydelse til mennesker overalt. La de sendebud som han skikker ut, arbeide så sandreiktig og så utrettelig at alle kan dra kjensel på dem og skjønne at de har vært med Jesus og lært av ham.

Om Aron, Israels yppersteprest, står det skrevet: «Når Aron går inn i

helligdommen, skal han bære navnene på Israels barn i doms-brystduken på sitt hjerte for alltid å minne om dem for Herrens åsyn.» 2 Mos. 28, 29. Hvilket vakkert og inntrykksfullt bilde er ikke dette på Kristi uforanderlige kjærlighet til sin menighet! Vår store Yppersteprest, som Aron var et forbilde på, bærer sitt folk på sitt hjerte. Og bør ikke hans jordiske tjenere ha del i hans kjærlighet, medlidenhet og omsorg?

Guddommelig kraft er det eneste som vil smelte synderens hjerte og føre ham som en botferdig til Kristus. Ingen stor reformator eller lærer, hverken Luther, Melanchthon, Wesley eller Whitefield, kunne av seg selv ha vunnet adgang til hjertene eller ha utrettet det som disse menn utførte. Men Gud talte gjennom dem. Menneskene kunne kjenne innflytelsen av en høyere kraft og bøye seg uvilkårlig for den. De som glemmer seg selv og stoler på at Gud vil gi dem framgang i virksomheten for sjelers frelse, vil også i vår tid få guddommelig bistand, og deres møye vil få herlige følger til sjelers frelse.

Jeg føler meg tvunget til å si at mange av våre predikanter arbeid mangler kraft. Gud venter på å kunne utgyte sin nåde over dem, men de blir ved å la det gå den ene dagen etter den andre og har bare en kald tro som ikke er noe annet enn et navn. De framholder sannhetens teori, men framstiller den uten den levende kraft som følger med en forbindelse med himmelen, og som bærer det talte ord inn i menneskenes hjerter. De er halvt i søvne, mens det overalt omkring dem finnes sjeler som går fortapt i mørke og villfarelse.

Guds tjenere! søk med hjerter som gløder av kjærlighet til Kristus og til deres medmennesker, å vekke dem som er døde i overtredelser og synder! La eders alorlige forestillinger og advarsler trenge inn i disse menneskers samvittighet. La eders brennende bønner smelte hjertene hos dem og lede dem i botferdighet til Frelseren. Dere er Kristi sendebud som skal forkynne hans budskap om frelse. Husk på at mangel på gudhengivenhet og visdom hos dere kan vippe vektskålen for en sjel og sende vedkommende inn i den

evige død. Dere har ikke råd til å være etterlatne og likegyldige. Dere behøver kraft, og denne kraft er Gud villig til å gi dere uten karrighet. Det eneste han krever, er et ydmykt, botferdig hjerte som er villig til å tro på hans løfter og ta imot dem. Dere behøver bare å bruke de midler som Gud har gjort tilgjengelige for dere, og da vil dere få velsignelsen.

Utsiktene

Vi nærmer oss avslutningen på denne jords historie. Vi har en stor virksomhet foran oss -- den avsluttende virksomhet i forkynnelsen av det siste advarende budskap til en syndig verden. Det finnes menn som vil bli tatt fra plogen, fra vingården og fra forskjellige andre yrker for å bli sendt ut av Herren til å forkynne dette budskap til verden.

Verden er i ulage. Når vi betrakter stillingen, forekommer utsiktene oss å være nedslående. Men Kristus hilser med forhåpningsfull tillit de selvsamme menn og kvinner som gjør oss motløse. Han ser at de har egenskaper som vil sette dem i stand til å innta en plass i hans vingård. Dersom de alltid vil la seg undervise, så vil han ved sitt forsyn gjøre dem til menn og kvinner som er skikket til å utføre en gjerning som ikke overstiger deres evner. Ved Den Hellige Ånds meddelelse vil han utruste dem med talens gave.

På mange av de øde, ubearbeidede felter må begynnere oppta virksomhet. Frelserens lyse syn på verden vil skape tillit hos mange arbeidere som vil vise seg å være de rette menn for tiden og stedet, hvis de begynner i ydmykhet og legger sitt hjerte i gjerningen. Kristus ser all den elendighet og fortvilelse som råder i verden, og som ville trykke noen av våre evnerike arbeidere ned under vekten av en byrde så svær at de ikke engang ville vite hvordan de skulle begynne arbeidet for å lede menneskene endog bare opp på det første trin på stigen. Deres nøyaktige metoder har liten

verdi. De ville stille seg ovenfor de første trin på stigen og si: «Kom hit opp hvor vi står!» Men de arme sjeler vet ikke hvor de skal sette sine føtter.

Kristi hjerte oppmuntres ved synet av dem som i ordets fulle betydning er fattige i ånden; det oppmuntres når han ser de mishandlede som er saktmodige; det oppmuntres av den tilsynelatende utilfredsstilte hunger etter rettferdighet og av udyktigheten hos mange til å ta fatt. Det er som om han hilser nettopp de forhold velkommen som ville gjøre mange predikanter motløse. Han retter på vår feilaktige fromhet og legger byrden av arbeidet for de fattige og trengende i de usleste samfunnslag på menn og kvinner som kan ha medfølelse med de uvitende og med de villfarende.

Herren lærer disse arbeidere hvordan de skal møte dem som Han ønsker at de skal hjelpe. Det vil oppmuntre dem når de ser at det åpner seg dører hvor de kan gå inn og utføre en gjerning i helsemisjonen. Da de har liten selvtillit, gir de Gud all æren. Deres hender kan være grove og ukyndige i faget, men deres hjerter er mottagelige for medynk. De er oppfylt av et inderlig ønske om å kunne gjøre noe for å lindre den smerte som det er så nok av, og Kristus er til stede for å hjelpe dem. Han virker gjennom dem som kan se barmhjertighet i ulykken, se vinning i tapet av alt. Når Verdens Lys går forbi, viser det seg å være privilegier i alle gjenvordigheter, orden i forvirringen, framgang og visdom fra Gud i det som syntes å være mislykket.

Mine brødre og søstre, kom folket nær når dere arbeider! Oppløft dem som er nedbøyd. Betrakt ulykker som forkledde velsignelser, gjenvordigheter som velgjerninger. Virk på en måte som vil bringe håpet til å spire istedenfor fortvilelse.

Folk fra de alminnelige samfunnslag skal innta sine plasser som arbeidere. Når de tar del i sine medmenneskers sorger, liksom Kristus tok del i menneskehetens sorger, så vil de i troen se ham virke med dem.

«Nær er Herrens dag, den store; den er nær og kommer med stor hast.» Sef. 1, 14. Til enhver arbeider vil jeg si: Gå ut i ydmyk tro, så vil Herren være med deg. Men våk og be! Dette er kunsten ved din gjerning. Kraften er av Gud. Arbeid i tillit til ham og husk at dere er hans medarbeidere. Han er deres hjelp; styrken kommer fra ham. Han vil være deres visdom, deres rettferdighet, deres helliggjørelse og deres forløsning. Ta Kristi åk på og lær daglig hans saktmodighet og ydmykhet å kjenne. Han vil være deres trøst, deres hvile. -- Testimonies, VII, side 270-272.

Frelseren kjenner dybdene i verdens elendighet og fortvilelse, og han kjenner de midler som bringer lindring. Overalt ser han sjeler som er i mørke, nedbøyd av synd og sorg og smerte. Men han ser også deres muligheter. Han ser hvilke høyder de kan nå opp til. Selv om menneskene har misbrukt sine gaver, bortødslet sine talenter og tapt den verdighet de hadde som mennesker skapt i Guds bilde, så vil Skaperen bli herliggjort ved deres gjenløsning.

Kristus frydet seg over at han kunne gjøre mer for sine etterfølgere enn de kunne be om eller tenke. Han visste at sannheten, utrustet med Den Hellige Ånds allmakt, ville seire i kampen mot det onde, og at det blodbestenkte banner ville vaie i triumf over hans etterfølgere. Han visste at hans tillitsfulle disiplers liv ville bli liksom hans -- en rekke uavbrutte seire, som vel ikke ser slik ut her, men blir anerkjent som sådanne i det store hinsidige.

«Dette har jeg talt til dere forat dere skal ha fred i meg,» uttalte han. «I verden har dere trengsel; men vær frimodige! jeg har overvunnet verden.» Joh. 16, 33. Kristus ble ikke trett, heller ikke ble han motløs; og hans etterfølgere skal vise en tro av den samme utholdende art. De skal leve som han levde, og virke som han virket, fordi de forlater seg på ham som den

store Mesteren i arbeidet.

Mot, energi og utholdenhet må de ha. Selv om tilsyne-latende umuligheter sperrer veien for dem, skal de ved hans nåde gå framover. Istedenfor å klage over vanskelighetene skal de overvinne dem. De skal ikke fortvile over noe, men håpe på alt. Med sin makeløse kjærlighets gylne kjede har Kristus bundet dem til Guds trone. Det er hans forsett at den høyeste innflytelse i universet, en innflytelse som strømmer ut fra den guddommelige Kilden til all kraft, skal tilhøre dem. De skal ha kraft til å motstå det onde, en kraft som hverken jorden eller døden eller helvete skal betvinge, en kraft som vil sette dem i stand til å seire liksom Kristus seiret.

Kapittel 2

Rettferdighetens tjenere

«Vår uelighet er av Gud, . . . som og gjorde oss duelige til å være tjenere for en ny pakt.»

Kristus vårt eksempel

Vår Herre Jesus Kristus kom til denne verden som den utrettelige tjener for menneskene i deres trang. «Han tok våre skrøpeligheter på seg og bar våre sykdommer» (Matt. 8, 17), forat han måtte kunne avhjelpe all menneskelig nød. Han kom for å ta bort sykdommens og elendighetens og syndens byrde. Det var hans misjon å skaffe menneskene full gjenreisning; han kom for å gi dem helse, fred og en fullkommen karakter.

Mangeartet var deres omstendigheter og behov som søkte hans hjelp, og ingen som kom til ham, gikk uhjulpet bort. Et vell av legende kraft utgikk fra ham, og menneskene ble friske både i legeme, sjel og sinn.

Freiserens arbeid var ikke begrenset med hensyn til tid eller sted. Hans medlidenhet kjente ingen grenser. I så stor utstrekning utførte han sin helbredelsesog lærervirksomhet at det i Palestina ikke fantes en bygning som var stor nok til å romme de skarer som flokket seg omkring ham. På Galileas grønne fjellskråninger, på de store allfarveier, ved sjøen, i synagogene og på ethvert sted hvor de syke kunne bringes til ham, var hans hospital å finne. I hver stad og i hver landsby som han vandret igjennom, la han sine hender på de syke og helbredet dem. Overalt hvor det fantes hjerter som ville ta imot hans budskap, trøstet han dem med forsikringen om deres himmelske Faders kjærlighet. Hele dagen igjennom virket han for dem som kom til ham, og om

aftenen tok han seg av dem som om dagen måtte slite for å tjene en liten smule til sine familiers underhold.

Jesus bar den fryktelige byrde som ansvaret for menneskenes frelse medførte. Han visste at dersom det ikke skjedde en avgjort forandring i menneskeslektens grunnsetninger og forsett, ville alle gå fortapt. Dette var byrden i hans sjel, og ingen kunne fatte den tyngsel som hvilte på ham. Gjennom barndommens, ungdommens og manndommens år vandret han alene. Likevel var det himmelsk å være i hans nærhet. Dag etter dag møtte han prøvelser og fristelser, daglig kom han i berøring med det onde og var vitne til dets makt over dem som han søkte å velsigne og frelse. Men han ga ikke tapt, heller ikke ble han motløs.

I alle ting lot han sine ønsker være strengt underkastet hensynet til det som var hans misjon. Han herliggjorde sitt liv ved i alle ting å underordne seg Faderens vilje. Da hans mor fant ham som barn sittende i rabbinernes skole og sa: «Barn! hvorfor gjorde du oss dette?» svarte han -- og dette svar uttrykte grunntonen i hans livsgjerning -- : «Hvorfor lette dere etter meg? Visste dere ikke at jeg må være i min Faders hus ?» Luk. 2, 48. 49.

Hans liv var en stadig selvoppofrelse. Han hadde ikke noe hjem her i verden, uten når hans venner av godhet tok seg av ham som av en vandringsmann. Han kom for på våre vegne å leve som den fattigste og for å ferdes og virke blant de trengende og de lidende. Upåaktet og uten påskjønnelse gikk han inn og ut blant det folk som han hadde gjort så meget for.

Alltid var han tålmodig og glad, og de lidende hilste ham som et livets og fredens sendebud. Han forsto alles trang, enten det var menn eller kvinner, barn eller ungdommer, og til alle rettet han innbydelsen: «Kom til meg!»

I sin virksomhet brukte Jesus mer tid til å helbrede de syke enn til å preke. Hans undergjerninger bar vitnesbyrd om sannheten av hans ord når han sa at han ikke var kommet for å ødelegge, men for å frelse. Hvor som helst han ferdedes, gikk beretningene om hans barmhjertighet foran ham. På de steder han hadde besøkt, gledet de som hadde vært gjenstand for hans medlidenhet, seg over sunnhet og prøvde de nyfunne krefter. Skarer av mennesker samlet seg omkring dem for å høre dem fortelle om de gjerninger Herren hadde gjort. Hans stemme var den første lyd som mange noensinne hadde hørt, hans navn det første ord de noen gang hadde talt, og hans ansikt det første de noensinne hadde sett inn i. Hvorfor skulle de ikke elske Jesus og forkynne hans pris? Når han vandret gjennom byene og landsbyene, var han som en levende strøm som spredte liv og glede omkring seg. . . .

Prelseren nyttet enhver helbredelseshandling som en anledning til å innprente guddommelige prinsipper i sjel og sinn. Dette var hensikten med hans gjerning. Han meddelte jordiske velsignelser for derved å bøye menneskenes hjerter til å ta imot hans nådes evangelium.

Kristus kunne ha innehatt den høyeste stilling blant jødefolkets lærere, men han foretrakk å bringe evangeliet til de fattige. Han vandret omkring fra sted til sted forat folk på gater og veier kunne høre sannhetens ord. Ved sjøen, på fjellsiden, på byenes gater og i synagogen hørtes hans røst når han utla Skriftene. Ofte lærte han i tempelets ytre forgård forat også hedningene kunne høre hans ord.

Så forskjellig var Kristi undervisning fra de skriftlærdes og fariseernes utleggelse av Skriften at det vakte folkets oppmerksomhet. Rabbinerne dvelte ved vedtektene, ved menneskelige teorier og grublerier. Ofte ble det som mennesker hadde lært eller skrevet angående Skriften, satt i stedet for Skriften selv. Emnet i Jesu undervisning var Guds Ord. Han møtte enhver

spørger med et: «Det står skrevet.» «Hva sier Skriften?» «Hvorledes leser du?» Ved enhver anledning hvor interesse var blitt vakt enten av venn eller fiende, framholdt han Ordet. Med klarhet og kraft forkynte han evangeliets budskap. Hans uttalelser kastet et vell av lys over patriarkenes og profetenes lærdommer, og Den hellige skrift kom til menneskene som en ny åpenbaring. Aldri før hadde hans tilhørere kunnet se en så dyp mening i Guds Ord.

Kristi enkle undervisning

Aldri har det vært en slik evangelist som Kristus var. Han var himmelens Majestet, men han fornedret seg selv og påtok seg vår natur for å kunne komme menneskene i møte hvor de sto. Til alle, både rike og fattige, fri og treller, brakte Kristus, paktens Sendebud, budskapet om frelse. Hans ry som den store Legen bredte seg over hele Palestina. Til de steder han ville komme, strømmet de syke for å be ham om hjelp. Dit kom det også mange som gjerne ønsket å høre hans ord og få en berøring av hans hånd. I skikkelse som et uanselig menneske gikk Han, herlighetens konge, omkring fra sted til sted og fra by til by, forkynte evangeliet og helbredet de syke.

Han var med til jødefolkets store årlige høytider, og til skarene som fortapte seg i utvortes seremonier, talte han om himmelske ting og stilte dem ansikt til ansikt med evigheten. Til alle brakte han skatter fra visdommens forrådshus. Han talte til dem i et språk så enkelt at de ikke kunne unngå å forstå det. På sin egen eiendommelige måte hjalp han alle sørgende og lidende. På en øm og kjærlig måte brakte han legedom og styrke til den syndbetyngede sjel.

Som Fyrsten blant lærere søkte Kristus å vinne adgang til folket ved hjelp av slik omgang som de var fortrolig med. Han framholdt sannheten på en måte som gjorde at den bak-etter alltid knyttet seg til de helligste og kjæreste minner i tilhørernes erindring. Han underviste på en måte som fikk

dem til å føle hvor helt han gjorde deres lykke til sin egen personlige sak. Hans undervisning var så umiddelbar, hans bilder så passende og hans ord så deltagende og så vennlige at det henrev hans tilhørere. Den likeframhet og det alvor hvormed han talte til de trengende, gjorde hvert ord hellig.

Til rik og fattig uten forskjell

For et travelt liv han førte! Dag etter dag kunne man se ham gå inn i de ringe hjem hvor savn og sorg hadde sitt til-hold, og ved sin tale bringe håp til de nedslåtte og fred til de forpinte. God, ømhjertet og medlidende ferdedes han omkring og oppløftet de nedbøyde og oppmuntret de sørgende. Hvor han kom, førte han velsignelse med seg.

Samtidig med å hjelpe de fattige tenkte Jesus også på hvordan han kunne nå de rike. Han søkte å stifte bekjentskap med den formuende og dannede fariseer, den jødiske adelsmann og den romerske makthaver. Han tok imot deres innbydelser, var til stede ved deres fester og satte seg inn i deres interesser og deres beskjeftigelse for derved å vinne adgang til deres hjerter og åpenbare de uforgjengelige rikdommer for dem.

Kristus kom til denne verden for å vise at menneskene ved å få kraft fra det høye kan leve et ubesudlet liv. Med utrettelig tålmodighet og medfølende hjelpsomhet kom han menneskene i møte i deres trang. Med håndens milde berøring fordrev han uro og tvil fra sjelen og forvandlet fiendskap til kjærighet og vantro til tillit. . . .

Kristus anerkjente ingen forskjell med hensyn til nasjonalitet eller rang eller trosbekjennelse. De skriftlærde og fariseerne ville gjøre himmelens gaver til en stedlig, en nasjonal fordel og utelukke den øvrige del av Guds familie på jorden. Men Kristus kom for å bryte ned enhver gjerdets skillevegg. Han kom for å vise at hans nådes og kjærighets gave er like

ubegrenset som luften, lyset eller regnskurene som frisker opp jorden.

Kristi liv utgjorde grunnleggingen av en religion uten kastevesen, en religion som binder jøde og hedning, fri og trell sammen i et felles brorskap, likestilt for Gud. Ingen underfundige planer bestemte hans handlinger. Han gjorde ingen forskjell mellom sin neste og de fremmede, mellom venner og fiender. Det som rørte hans hjerte, var en sjel som tørstet etter livets vann.

Han forbigikk ikke noe menneske som om det var uten betydning, men søkte å bringe hver sjel den legende balsam. Hvilke omgivelser han enn befant seg i, framholdt han en lærdom som var avpasset etter tiden og omstendighetene. Hver forsømmelse eller forurettelse som menneskene gjorde seg skyldig i overfor sine medmennesker, tjente bare til å gjøre deres trang til hans guddommelig-menneskelige medlidenhet enda klarere for ham. Han søkte å inspirere håp selv hos de råeste og minst lovende, idet han framholdt for dem forsikringen om at de kunne bli ulastelige og uskyldige og oppnå en karakter som ville gjøre det åpenbart at de var Guds barn.

Ofte traff han sammen med noen som var kommet under Satans innflytelse, og som ikke hadde noen styrke til å rive seg løs fra hans snare. Til disse motløse, syke, fristede, falne mennesker talte Jesus milde, deltagende ord -- ord som vedkommende trengte til og kunne forstå. Han traff andre som kjempet en tvekamp med sjelefienden. Dem oppmuntret han til å holde ut, og forsikret dem at de ville seire, for engler fra Gud var på deres side og ville gi dem seieren.

Ved tollerens bord satt han som en hedret gjest og viste ved sin sympati og sin omgjengelighet og vennlighet at han anerkjente menneskets verdighet, og menneskene lengtet etter å gjøre seg fortjent til hans tillit. På deres tørste hjerter falt hans ord som en salig, livgivende kraft. Nye tilskyndelser vaktet, og disse utstøtte i samfunnet fikk øynene opp for muligheten av et nytt liv.

Skjønt Jesus var jøde, ferdedes han dog fritt blant samaritanerne, uten å ta hensyn til sitt folks fariseiske skikker. Tross deres fordommer tok han imot disse foraktede menneskers gjestfrihet. Han sov hos dem under deres tak, spiste sammen med dem ved deres bord -- tok til seg av den mat som de hadde laget og satt fram -- lærte på deres gater og behandlet dem med den ytterste vennlighet og høflighet. Og mens han dro deres hjerter til seg ved sin menneskelige medfølelse, brakte hans guddommelige nåde dem den frelse som jødene forkastet. -- Ministry of Healing, side 17-26.

Kristus som lærer

Verdens gjenløser gikk omkring og gjorde vel. Med hvilket alvor fulgte han ikke forandringene i sine tilhøreres ansiktsuttrykk når han sto foran folket og talte sannhetens evige ord til dem! De hvis ansikter vitnet om dyp interesse og tilfredshet mens de lyttet til hans ord, brakte ham stor glede. Og når den tydelige sannhet ramte en eller annen kjær synd eller avgud, la han merke til det forandrede ansikts-uttrykket, det kalde, strenge, avvisende blikket, som fortalte at sannheten ikke var velkommen. Jesus visste at nettopp den tydelige irettesettelse for synd var hva hans tilhørere trengte til, og det lys som han kastet inn i sinnets lønnkammer, ville ha vært til den største velsignelse for dem hvis de hadde tatt imot det.

Kristi gjerning var på en enkel, men samtidig klar og forstandig måte å fastlegge sannhetslinjer som ville bringe sjelen fred og lykke hvis de ble tatt til følge. Han kunne skue inn under overflaten og se de skjødesynder som ødela livet og karakteren og utelukket sjeler fra Gud. Disse synder pekte han på forat alle måtte kunne se dem i det rette lys og legge dem bort. I noen som i sitt ytre vitnet om den største forherdelse, så han håpefulle emner. Han visste at de ville la seg påvirke av lyset og bli hans tro etterfølgere.

Det vakte glede i Frelserens hjerte når han så at sannhetens piler gjennomtrengte tilhørernes hjerter og banet seg vei gjennom egoismens skranker og virket ydmykelse, sønderknuselse og til sist takknemlighet. Når han lot blikket gli hen over de lyttende skarer som omga ham, og han blant dem gjenkjente de samme ansikter som han hadde sett ved tidligere anledninger, viste det seg i hans åsyn et uttrykk av glede over at det var noen som ga løfte om å bli undersåtter i hans rike.

Kristi sendebud, de som han sender i sitt sted, vil nære de samme følelser og den samme alvorlige interesse. Og de som fristes til å mene at deres arbeid ikke blir påskjønnnet, og som er tilbøyelige til å bli motløse, bør huske på at Jesus hadde med likeså harde hjerter å gjøre og hadde en mer prøvende erfaring enn de har hatt eller noen gang kan få. Med tålmodig kjærlighet underviste han folket. I sin store, gjennomtrengende visdom kjente han til trangen hos hver eneste sjel blant sine tilhørere, og når han så dem forkaste det fredens og kjær lighetens budskap som han kom for å bringe dem, påførte det ham kvaler i hjertets innerste dyp.

Verdens gjenløser kom ikke med ytre bram eller med en oppvisning av verdslig visdom. Under den menneskelige for-kledning kunne folket ikke se Guds Sønnns herlighet. «For-aktet var han og forlatt av mennesker, en mann full av piner og vel kjent med sykdom.» Han var for dem «et rotskudd av tørr jord; han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet», så de kunne ha lyst til ham. Men han erklærte: «Herrens, Israels Guds Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de saktmodige; han har sendt meg til å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, til å utrope frihet for de fangne og løslatelse for de bundne.» Es. 53, 3, 2; 61, 1.

Kristus møtte menneskene der hvor de sto. I de enkleste og mest inntrykksfulle vendinger framholdt han den tydelige sannhet for dem. Den uanselige fattigmann og den mest ulærde kunne ved å tro på ham fatte de mest opphøyde sannheter. Ingen behøvde å spørre de lærde doktorer om hva

Han mente. Han forvirret ikke de ukyndige med mystiske slutninger og brukte ikke usedvanlige og lærde ord som de ikke hadde kjennskap til. Den største lærer verden noensinne har kjent, var den mest bestemte, den enkleste og den mest praktiske i sin undervisning.

Han var «Det sanne Lys, som opplyser hvert menneske» som kommer til verden. Verden har hatt sine store lærere, menn med kjempemessige åndsevner, vidunderlige forskere, menn hvis uttalelser har vært en spore til tenkning og har åpnet synet for umåtelige kunnskapsfelter, og disse menn er blitt hedret som slektens veiledere og velgjørere. Men det er En som står høyere enn de. «Alle dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn.» «Ingen har noensinne sett Gud; den enbårne Sønn, som er i Faderens skjød, han har for-klaret ham.» Joh. 1, 9. 12. 18.

Vi kan følge rekken av verdens store lærere så langt til-bake som menneskelig saga når; men Lyset var før dem. Liksom månen og stjernene skinner med det lys de får fra solen, således skinner også verdens store tenkere, for så vidt som deres lære er sann, med de stråler de får fra Rettferdighetens Sol. Hvert gyllent tankekorn, hvert forstandens glimt, kommer fra Verdens Lys.

En lærdom for vår tid

Enoks og døperen Johannes' erfaring er en framstilling av hva vår erfaring bør være. Vi trenger til å studere disse menns liv langt mer enn vi gjør -- hans liv som ble tatt opp til himmelen uten å se døden, og hans som forut for Kristi første komme ble kalt til å rydde vei for Herren og gjøre hans stier jevne.

Enoks erfaring

Om Enok står det skrevet at han levde i fem og seksti år og fikk en sønn. Deretter vandret han med Gud i tre hundre år. I disse tidligste år hadde Enok fryktet og elsket Gud og holdt hans befalinger. Etter sin førstefødte sønns fødsel oppnådde han en høyere erfaring; han ble ført inn i et inderligere forhold til Gud. Når han så barnets kjærlighet til sin far og la merke til dets troskyldige tillit til hans beskyttelse, og når han kjente de dype, ømme følelser i sitt eget hjerte for denne førstefødte sønn, brakte det ham en dyrebar lærdom angående Guds forunderlige kjærlighet til menneskene, idet Han ga sin Sønn, og angående den tillitsfullhet hvormed Guds barn kan forlate seg på sin himmelske Far. Guds uendelige, ufattelige kjærlighet gjennom Kristus ble emnet for hans betraktninger dag og natt. Med hele sin sjels brennende varme søkte han å åpenbare denne kjærlighet for folket som han ferdedes blant.

Enoks vandring med Gud foregikk ikke i en henrykkelse eller et syn, men i alle pliktene i hans daglige liv. Han ble ikke en eremitt som stengte seg fullstendig inne for verden, for han hadde en gjerning å utføre for Gud. I familien og i sin omgang med menneskene, i sin ferd som mann og far, som venn og borger var han den samme tro og karakterfaste Guds tjener.

Gjennom sitt virksomme liv holdt Enok sin forbindelse med Gud trofast ved like. Jo større og jo mer presserende hans arbeid var, desto mer vedholdende og alvorlige var hans bønner. Han fortsatte med til visse tider å trekke seg tilbake fra all omgang med andre. Etter å ha oppholdt seg i noen tid blant folket og virket for å hjelpe dem ved sin undervisning og sitt eksempel, tilbrakte han en stund i ensomhet, hungrende og tørstende etter den guddommelige kunnskap som Herren alene kan meddele.

Ved således å holde samfunn med Gud kom Enok mer og mer til å

gjenspeile det guddommelige bilde. Hans ansikt strålte av et hellig lys, av det lys som skinner i Jesu åsyn. Når han kom tilbake fra disse samvær med Gud, betraktet endog de ugudelige med ærefrykt det himmelske preg i hans ansikt.

Etter hvert som århundre etter århundre svant, ble hans tro sterkere og hans kjærlighet mer brennende. Bønnen var for ham sjelens åndedrett. Han levde i himmelens atmosfære.

Etter som begivenhetene i framtiden ble rullet opp for hans blikk, ble Enok en rettferdighetens forkynner og brakte Guds budskap til alle som ville høre hans advarende tale. I det land der Kain hadde forsøkt å flykte bort fra Herrens åsyn, kunngjorde Guds profet de underfulle ting han hadde sett i sitt syn. «Se,» sa han, «Herren kommer med sine mange tusen hellige for å holde dom over alle og refse alle de ugudelige for alle de ugudelige gjerninger som de gjorde.» Jud. 14. 15.

Guds kraft som virket med denne hans tjener, merkedes av alle som hørte ham. Noen gå akt på advarselen og avsto fra sine synder, men mengden spottet det høytidelige budskap. Guds tjenere skal bære et lignende budskap til verden i de siste dager, og også dette vil av flertallet bli mottatt med vantro og spott.

Etter hvert som årene gikk, ble menneskenes brøde større og større, og Guds straffedommer samlet seg lik skyer, som ble mørkere og mørkere. Men Enok, troens vitne, fortsatte på sin vei og advarte, formante og lærte, idet han bestrebt seg for å stanse brødens flodbølge og å holde hevners lyn tilbake.

Menneskene på hin tid spottet dårskapen hos ham som ikke søkte å samle gull eller sølv eller å vinne gods her nede. Men Enoks hjerte holdt på evige skatter. Han hadde beskuet den himmelske stad. Han hadde sett Kongen i hans herlighet midt i Sion. Jo større den rådende ugudelighet ble,

desto alvorligere ble hans lengsel etter Guds hjem. Mens han ennå var på jorden, dvelte han ved tro i lysets rike.

«Salige er de rene av hjertet; for de skal se Gud.» Matt. 5, 8. I tre hundre år hadde Enok holdt på å søke hjertets renhet for å kunne være i overensstemmelse med himmelen. I tre hundre år hadde han vandret med Gud. Dag for dag hadde han lengtet etter en inderligere forening, og mer og mer inn gående var samfunnet blitt, inntil Gud tok ham til seg. Han hadde stått på treskelen til den evige verden, med bare et skritt mellom ham og de saliges land; og da portene nå åpnet seg, ble vandringen med Gud, som så lenge hadde foregått på jorden, fortsatt, og han gikk inn gjennom den evige stads dører -- den første blant mennesker til å trede inn der.

«Ved tro ble Enok bortrykket, så han ikke skulle se døden. . . . For før han ble bortrykket, fikk han det vitnesbyrd at han tektes Gud.» Heb. 11, 5.

Til et slikt samfunn kaller Gud oos. Liksom Enoks karakter var hellig, må også deres være det som skal forløses fra menneskene ved Herrens annet komme.

Døperen Johannes' erfaring

I sitt ørkenliv ble døperen Johannes undervist av Gud. Han gransket Guds åpenbarelsen i naturen. Under den guddommelige Ånds veiledning studerte han profetenes bokruller. Dag og natt var Kristus emnet for hans studium og hans betraktninger, inntil hjerte, sjel og sinn ble fylt av det herlige syn.

Han beskuet Kongen i hans skjønnhet, og selvet taptes av syne. Han så det majestetiske ved helligheten og visste at han selv var udyktig og uverdigg. Det var Guds budskap han skulle forkynne. Det var i Guds kraft og i hans

rettferdighet han skulle stå. Han var beredt til å gå ut som himmelens sendebud, uten frykt for det menneskelige, fordi han hadde sett den Guddommelige. Han kunne stå fryktløs overfor jordiske monarker fordi han med beven hadde bøyd seg for kongers Konge.

Uten kunstige argumenter eller hårfine teorier forkynte Johannes sitt budskap. Overraskende og streng, men likevel full av håp, hørtes hans røst ute fra ørkenen: «Omvend dere; for himlenes rike er kommet nær!» Matt. 3, 2. Med en ny, merkverdig kraft grep den folket. Hele nasjonen kom i bevegelse. Skarer strømmet ut i ørkenen.

Ulærde bønder og fiskere fra det omliggende land; romer-ske soldater fra Herodes' barakker; befalingsmenn med sine sverd ved siden, ferdig til å slå ned alt som måtte smake av opprør; de grådige skatteoppkrevere i sine tollboder; de med tankeremmer utstyrte prester fra Synedriet -- alle sammen lyttet de som fortryllet, og alle, selv fariseeren og saduseeren, den kalde og upåvirkelige spotteren, gikk bort, rammet i sitt hjerte av bevisstheten om sine synder og med alle spotte gloser forstummet. Herodes i sitt palass hørte budskapet, og den stolte, av synd forherdede monark skalv ved kallet til bot.

I den nærværende tid, umiddelbart forut for Kristi annet komme i himmelens skyer, skal det utføres en gjerning lik den som Johannes utførte. Gud kaller på menn som vil berede et folk til å bestå på Herrens store dag. Det budskapet som lød forut for Kristi offentlige virksomhet, var: Vend om, tollere og syndere! Vend om, fariseere og saduseere! «Omvend dere; for himlenes rike er kommet nær!» Som et folk som tror på Kristi nær forestående gjenkomst, har vi et budskap å forkynne : «Gjør deg rede til å møte din Gud!» Amos 4, 12.

Vårt budskap må være likså tydelig som Johannes' budskap. Han refset konger for deres ugudelighet. Skjønt hans liv var i fare, betenkte han seg

ikke på å forkynne Guds ord. Og vår gjerning i denne tid må utføres likså trofast.

For å kunne forkynne et slikt budskap som Johannes for-kynte, må vi ha en åndelig erfaring som ligner hans. Den samme gjerning må utføres i oss. Vi må se Gud og i beskuelsen av ham tape selvet av syne.

Av naturen hadde Johannes de samme feil og skrøpeligheter som er felles for menneskene; men den guddommelige kjærlighets berøring hadde forvandlet ham. Da Johannes' disipler, etter at Kristi virksomhet var begynt, kom til ham med klage over at alle fulgte den nye lærer, ga Johannes til kjenne hvor klart han forsto sitt forhold til Messias, og med hvilken glede han bød den velkommen som han hadde beredt veien for.

«Et menneske kan ikke få noe uten at det er gitt ham fra himmelen,» sa han. «Dere er selv mine vitner at jeg sa: Jeg er ikke Messias, men: Jeg er utsendt foran ham. Den som har bruden, han er brudgom; men brudgommens venn, som står og hører på ham, gleder seg storlig over brudgommens røst. Denne min glede er nå blitt fullkommen. Han skal vokse, jeg skal avta.» Joh. 3, 27-30.

Med troens blick vendt mot Gjenløseren hadde Johannes steget opp til høydepunktet av selvfornektelse. Han søkte ikke å dra menneskene hen til seg selv, men å løfte dem høyere og høyere inntil de hvilte hos Guds Lam. Selv hadde han bare vært en røst, et rop i ørkenen; nå valte han med glede tausheten og tilbaketrukkenheten, forat alles øyne kunne vendes mot Ham som er Livets Lys.

De som er tro i sitt kall som Guds sendebud, vil ikke søke å oppnå ære for seg selv. Kjærlighet til selvet vil være oppslukt av kjærlighet til Kristus. De vil forstå at det er deres gjerning å forkynne det som døperen Johannes

forkynte: «Se der Guds Lam, som bærer verdens synd!» Joh. 1,

Profetens sjel, som var tømt for selvet, var fylt med den Guddommelige lys. Med ord som nesten var en gjenpart av Kristi egne ord, bar han vitnesbyrd om Frelserens herlighet. «Han som kommer ovenfra,» sa han, «er over alle; den som er av jorden, er av jorden og taler av jorden. Han som kommer fra himmelen, er over alle.» «For han som Gud har utsendt, taler Guds ord.» Joh. 3, 31. 34.

I denne Kristi herlighet skal alle hans etterfølgere ha del. Frelseren kunne si; «Jeg søker ikke min vilje, men hans vilje som har sendt meg.» Og Johannes erklærte at «Gud gir [ham] ikke Ånden etter mål». Slik er det også med Kristi etterfølgere. Bare når vi er villige til å uttømme selvet, kan vi få lys fra himmelen. Bare når vi er villige til å ta enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus, kan vi skjønne Guds karakter og ta imot Kristus ved troen. Til enhver som gjør dette, blir Den Hellige Ånd gitt uten mål. I Kristus «bor hele Guddommens fylde legemlig, og dere er fylt i ham». Joh. 5, 30; 3, 34; Kol. 2, 9. 10.

Johannes tilbrakte ikke sitt liv i ørkesløshet, i asketisk mørke eller i egoistisk ensomhet. Fra tid til annen trådte han fram for å ferdes blant mennesker, og han var en interessert iakttagere av det som foregikk i verden. Fra sitt stille, tilbaketrukne oppholdssted fulgte han begivenhetenes utvikling. Med synet opplyst av Guds Ånd studerte han menneskenes karakter for å kunne vite hvordan han kunne nå deres hjerter med himmelens budskap. Byrden av hans misjon hvilte på ham. I ensomhet søkte han ved betraktning og bønn å omgjorde sin sjel til sin forestående livsgjerning.

Paulus, hedningenes apostel

I første rekke blant dem som ble kalt til å forkynne Kristi evangelium,

står apostelen Paulus, som for enhver predikant tjener som et eksempel på troskap, hengivenhet og utrettelig bestrevelse. Hans erfaringer og hans undervisning vedrørende prekegjerningens hellighet er en kilde til hjelp og inspirasjon for dem som arbeider i evangeliets tjeneste.

Før sin omvendelse var Paulus en bitter forfølger av Kristi disipler. Men ved Damaskus' port lød det en røst til ham, lys fra himmelen skinte inn i hans sjel, og hva han så i den åpenbaring han der fikk av den Korsfestede, forandret hele hans livsretning. Kjærlighet til herlighetens Herre, som han så ubarmhjertig hadde forfulgt ved å forfølge de hellige, fikk fra den stund førsteplassen framfor alt annet. Han hadde fått den tjeneste å skulle forkynne «den hemmelighet som har vært fortidd i evige ider». «Han,» sa den engelen som viste seg for Ananias, «er meg et utvalt redskap til å bære mitt navn fram både for hedninger og konger og for Israels barn.» Rom. 16, 25; Ap. gj. 9, 15.

Og i sin lange tjenestetid vaklet Paulus aldri i sin troskap mot Frelseren. «Jeg tror ikke om meg selv at jeg har grepet det,» skrev han til filippenserne. «Men ett gjør jeg: idet jeg glemmer det som er bak, og strekker meg ut etter det som er foran, jager jeg mot målet, til den seierspris som Gud har kalt oss til der ovenfra i Kristus Jesus.» Fil. 3, 13. 14.

Paulus' liv var et liv i energisk og mangeartet virksomhet. Han reiste fra by til by og fra land til land og forkynte beretningen om korset, vant tilhengere for evangeliet og stiftet menigheter. For disse menigheter hadde han en stadig omsorg, og han skrev mange brev med undervisning til dem. Til tider arbeidet han med sitt håndverk for å tjene det daglige brød. Men i all sin travle livsgjerning tapte han aldri den ene og store hensikt av syne -- å trenge fram mot målet for sitt høye kall.

Paulus førte en himmelsk atmosfære med seg. Alle som var sammen

med ham, merket innflytelsen av hans forening med Kristus. Den omstendighet at hans eget liv var et eksempel på den sannhet han kunngjorde, la en overbevisende kraft i hans forkynnelse. Deri ligger sannhetens makt. Den ukunstlede, ubevisste innflytelse av et hellig liv er den mektigste preken som kan holdes til forsvar for kristendommen. Selv uigjendrivelige argumenter vil kanskje bare vekke motstand; men et kristelig eksempel eier en kraft som det er umulig å stå helt imot.

Apostelens hjerte brente av kjærlighet til syndere, og han la alle sine krefter i den gjerning å vinne sjeler. Aldri har det vært en mer selvfornektende og iherdig arbeider. De velsignelser han mottok, vurderte han som så mange fortrin som skulle brukes til velsignelse for andre. Han forspilte ingen anledning til å tale om Frelseren eller til å hjelpe dem som var i vanskelighet. Overalt hvor noen ville høre på ham, søkte han å motarbeide uretten og å lede menneskenes føtter inn på rettferdighetens sti.

Paulus glemte aldri det ansvar som hvilte på ham som en Kristi tjener, eller at dersom sjeler gikk fortaapt som følge av utroskap fra hans side, så ville Gud holde ham ansvarlig. «Derfor vitner jeg for dere på denne dag,» sa han, «at jeg er ren for alles blod.» «Hvis tjener jeg er blitt,» uttalte han med tanke på evangeliet, «etter den Guds husholdning som er meg gitt iblant dere, det vil si å fullføre Guds ord, den hemmelighet som har vært skjult fra alle tiders og slekters opphav, men nå er blitt åpenbart for hans hellige, for hvem Gud ville kunngjøre hvor rik på herlighet denne hemmelighet er iblant hedningene, det er Kristus iblant dere, håpet om herlighet. Og ham forkynner vi, idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom for å framstille hvert menneske fullkomment i Kristus. For dette arbeider jeg og, idet jeg strider ved hans kraft, som virker i meg med styrke.» Ap. gj. 20, 26; Kol. 1, 25-29.

Disse ord framstiller et høyt ideal for en Kristi arbeider å strebe etter; men dette ideal kan oppnås av alle som ved å stille seg under den store

Lærers ledelse daglig oppdras i Kristi skole. Den kraft som Gud råder over, er ubegrenset, og den predikant som i sin trang holder seg nær til Herren, kan være sikker på at han vil få det som vil være en duft av liv til liv for hans tilhørere.

Paulus' skrifter viser at en evangeliets tjener bør være et eksempel på de sannheter han lærer, og «ikke i noe stykke» gi «noe anstøt, forat ikke tjenesten skal bli lastet». Til Titus skrev han: «De unge menn skal du likeledes formane til å være sindige, idet du i alle måter ter deg selv som et forbilde i gode gjerninger, og i din lære viser renhet, verdighet, en sunn, ulastelig tale, forat motstanderen må gå i seg selv, idet han ikke har noe ondt å si om oss.» 2 Kor. 6, 3; Tit. 2, 6-8.

Om sitt eget arbeid har han etterlatt oss en skildring i sitt brev til de troende i Korint: Men vi «viser oss i alt som Guds tjenere: ved stort tålmod i trengsler, i nød, i angst, under slag, i fengsler, i opprør, i strengt arbeid, i nattevåk, i faste; ved renhet, ved skjønnsomhet, ved langmodighet, ved godhet, ved Den Hellige Ånd, ved uskrømtet kjærlighet, ved sannhets ord, ved Guds kraft, ved rettferds våpen på høyre og venstre side; ære og vanære, med ondt rykte og godt rykte, som forførere og dog sanndrue, som ukjente og dog velkjente; som de som dør, og se, vi lever, som de som refses og dog ikke ihjelslåes, som bedrøvede, men alltid glade, som fattige, som dog gjør mange rike». 2 Kor. 6, 4-10.

Paulus' hjerte var fylt med en dyp og varig kjensle av ansvar, og han arbeidet i nøye samfunn med Ham som er kilden til rettvishet, miskunn og sannhet. Han klynget seg til Kristi kors som den eneste garanti han hadde for framgang. Frelserens kjærlighet var den udødelige drivkraft som holdt ham oppe i hans kamper mot selvet og i hans strid mot det onde, mens han trengte seg fram i Kristi tjeneste tross verdens uvennlighet og fienders motstand.

Det som menigheten behøver i disse farefulle tider, er en hær av arbeidere som i likhet med Paulus har utdannet seg til nyttig gjerning, har en dyp erfaring i de guddommelige ting og er fulle av alvor og nidkjærhet. Det er behov for helliggjorte, selvoppofrende menn, slike som er tapre og trofaste, menn i hvis hjerte Kristus, «herlighetens håp», vinner skikkelse, og som med lepper berørt med hellig ild vil «forkynne ordet». Kol. 1, 27; 2 Tim. 4, 2. Av mangel på slike arbeidere vansmekter Guds sak, og skjebnesvangre villfarelser som virker lik en dødelig gift, forderver moralen og tilintetgjør håpet hos en stor del av menneskeslekten.

Hvem vil komme fram og innta de trofaste, utslitte bannerføreres plass etter hvert som disse ofrer livet for sannhetens sak? Vil våre unge menn ta imot det hellige tillitsverv av sine fedres hender? Forbereder de seg til å fylle de ledige plasser når de trofaste avgår ved døden? Vil apostelens befaling bli aktet på, og vil pliktens kall bli hørt midt i alle de tilskyndelser til ærgjerrighet og egoisme som lokker de unge?

Kapittel 3

Den nødvendige forberedelse

«Legg vinn på å framstille deg for Gud som en som holder prøve, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rettelig lærer sannhetens ord.»

Unge menn som predikanter

Det må ikke vises noen ringeakt for den evangeliske forkynnelse. Intet foretagende må ledes på en måte som vil medføre at ordets tjeneste blir betraktet som en underordnet sak. Den er ikke ringe. De som nedsetter denne tjeneste, nedsetter Kristus. Den høyeste av all virksomhet er forkynnergjerningen i dens forskjellige former, og det bør framholdes for de unge at ingen gjerning ledsages av mer velsignelse fra Gud enn den som utføres av en evangeliets tjener.

La ikke våre unge menn avskrekkes fra å tre inn i forkynnergjerningen. Det er fare for at noen ved glødende framstillinger vil bli ledet bort fra den vei som Gud byr dem vandre. Noen er blitt oppmuntret til å studere medisin når de burde ha forberedt seg til å gå inn i prekevirksomheten. Herren krever flere predikanter til å virke i hans vingård. Disse ord ble uttalt: «Styrk ytterpostene; sett trofaste vektere i alle deler av verden!» Unge menn, Gud kaller på dere! Han kaller på hele hærer av unge menn som er høysinnet og edelmodige, og som har en dyp kjærlighet til Kristus og til sannheten.

Det forråd av evner og lærdom som dere eier, er av langt mindre betydning enn den ånd hvormed dere utfører arbeidet. Det er ikke store og

lærde menn prekevirkosomheten behøver, ikke veltalende prekere. Gud kaller på menn som vil overgi seg til ham for å bli gjennomtrengt av hans Ånd. Kristi og menneskehetens sak krever helliggjorte, selvoppofrende menn, slike som kan gå utenfor leiren og bære vanæren. La dem bli sterke, tapre menn, skikket til verdige foretagender, og la dem gjøre en pakt med Gud ved offer.

Forkynnergjerningen er ikke en bestilling for dagdrivere. Guds tjenere må avlegge bevis på at de fullfører sin tjeneste. De vil ikke være dovninger, men som utleggere av hans Ord vil de anstrenge sine krefter til det ytterste for å være tro. De må aldri høre opp med å være lærlinger. I sin egen sjel må de alltid bevare en levende forståelse av gjerningens hellighet og av det store ansvar ved deres kall, forat de aldri må bringe Gud et beskadiget offer, et offer som hverken har kostet dem studium eller bønn.

Herren behøver menn med et brennende åndelig liv. Enhver arbeider kan bli utrustet med kraft fra det høye og i tro og håp gå fram på den sti hvor Gud byr ham å vandre. Guds Ord blir i den unge, hengivne arbeider. Han er hurtig, alvorlig og mektig, og i Guds råd har han en aldri sviktende forrådskilde.

Gud har kalt dette folk til å bringe verden budskapet om Kristi snare komme. Vi skal bringe menneskene det siste kall til evangeliets gjestebud, den siste innbydelse til Lammets bryllups-nattverd. Tusener av steder som ikke har hørt kallet, skal ennå høre det. Mange som ikke har forkynt budskapet, skal heretter forkynne det. Jeg spør igjen våre unge menn: Har Gud ikke kalt dere til å forkynne dette budskap ?

Hvor mange av våre unge menn vil gå inn i Guds tjeneste, ikke for å la seg tjene, men for å tjene? Før i tiden var det noen som festet sine tanker ved den ene sjel etter den andre og sa: «Herre, hjelp meg å frelse denne sjel!»

Men nå er slike tilfelle sjeldne. Hvor mange handler som om de innså hvilken fare syndere befinner seg i? Hvor mange tar dem som de vet er i fare, og legger dem fram for Gud i bønn og påkaller ham om å frelse dem?

Om den første menighet kunne Paulus si: «De priste Gud for meg.» Gal. 1, 24. Skal vi ikke strebe etter å leve slik at det samme kan sies om oss? Herren vil sørge for veier og midler for dem som søker ham av et udelt hjerte. Han ønsker at vi skal erkjenne den guddommelige ledelsen som kommer til syne ved at virkefeltene forberedes, og ved at veien åpnes til de steder hvor det kan utføres et fruktbart arbeid.

La predikanter og evangelister ha flere alvorlige bønnestunder med slike som er blitt overbevist om sannheten. Husk på at Kristus alltid er med dere. Herren har i beredskap de dyrebareste åpenbarelses av sin nåde for å styrke og opp-muntre den oppriktige, ydmyke arbeider. La så det lys som Gud har latt skinne på dere, stråle ut til andre. De som gjør dette, bringer Herren det kosteligste offer. Deres hjerter som forkynner det glade budskap om frelse, gløder av takksigelsens ånd. . . .

Antallet av arbeidere i forkynnervirksomheten skal ikke minskes, men i høy grad forøkes. Hvor det nå er én predikant på virkefeltet, må det legges tyve til; og dersom disse tyve beherskes av Guds Ånd, vil de framholde sannheten på en slik måte at det enda føyes tyve andre til.

Til Kristi verdighet og embetsgjerning hører at han fram-skaffer slike forhold som er etter hans behag. Mer og mer skal hans etterfølgere bli en kraft i sannhetens forkynnelse, etter som de nærmer seg fullkommenhet i tro og kjærlighet til sine brødre. Herren har sørget for guddommelig bistand i alle kritiske tilfelle hvor våre menneskelige hjelpeskilder er utilstrekkelige. Han gir Den Hellige Ånd til hjelp i enhver vanskelighet for å styrke vårt håp og vår forvissning og for å opplyse vårt sinn og rense våre hjerter. Det er

hans hensikt at det skal skaffes til veie tilstrekkelige hjelpemidler til gjennomføring av hans planer. Jeg vil oppfordre dere til å søke råd hos Gud. Søk ham av et helt hjerte, og «hva han sier dere, det skal dere gjøre». Joh. 2, 5. -- Testimonies for the Church, VI, side 414, 415.

Hvor snart kunne ikke en slik hær som vår ungdom med den rette opplæring bringe budskapet om en korsfestet, gjen-oppreist og snart tilkommende frelser ut til hele verden! Hvor snart kunne ikke enden komme -- enden på all lidelse, sorg og synd! Hvor snart kunne ikke våre barn istedenfor en eiendom her nede med dens byrde av synd og smerte kunne ta imot sin arvedel hisset, hvor «de rettferdige skal arve landet og bo i det evindeligg», hvor «ingen innbygger skal si: Jeg er syk», og hvor «det skal ikke mer høres gråt!» Sal. 37, 29; Es. 33, 24; 65, 19. -- Education, side 271.

Byrder for de unge å bære

«Jeg har skrevet til dere unge, fordi dere er sterke, og Guds ord blir i dere, og dere har seiret over den onde.» 1 Joh. 2, 14.

Forat virksomheten må kunne fremmes i alle sine for-greninger, gjør Herren krav på de unges styrke, nidkjærhet og mot. Han har utvalgt de unge til å være behjelpelig med hans saks framgang. Til å legge planer med en klar tanke og til å handle med modig hånd kreves det friske, uforkrøplede krefter. Unge menn og kvinner innbys til å gi Gud sin ungdoms styrke, forat de ved bruken av sine krefter, ved klar tenkning og energisk handling må bringe ham ære og sine medmennesker frelse.

I betraktning av sitt høye kall bør de unge iblant oss ikke søke fornøyelse eller leve for egennyttig tilfredsstillelse. Sjelers frelse skal være den byrde som ansporer dem til handling. Med den styrke som Gud har gitt dem, skal de heve seg opp over enhver egoistisk, nedverdiggende vane. De

skal nøye overveie de stier som de setter sine føtter på, og erindre at hvor de går foran, vil andre følge etter.

Ingen lever for seg selv; alle øver en innflytelse til det gode eller til det onde. Av denne grunn formaner apostelen unge menn til å være edru. Og hvordan kan de være annerledes når de husker på at de er Kristi medarbeidere, delaktige med ham i selvfornektelse og oppofrelse, hans overbærenhet og hans nådige velgjerninger ?

Til ungdommen i dag tales disse ord like visst som til Timoteus: «Legg vinn på å framstille deg for Gud som en som holder prøve, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rettelig lærer sannhetens ord.» «Fly ungdommens lyster, og jag etter rettferdighet, tro, kjærlighet, fred.» «Vær et forbilde for de troende, i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet!» 2 Tim. 2, 15. 22; 1 Tim. 4, 12.

De som bærer byrder iblant oss, faller bort. Mange av dem som har gått i spissen i gjennomføringen av de reformer vi som et folk har grunnet, har nå passert livets middagstime, og deres fysiske styrke og intellektuelle kraft avtar. Med den dypeste bekymring kan en stille det spørsmål: Hvem skal fylle deres plasser? Til hvem skal menighetens livsviktige interesser betros når de nålevende bannerførere faller ? Vi kan ikke annet enn med engstelig spenning betrakte dagens ungdom som de der må overta disse byrder, og på hvem ansvarene må falle. De må oppta gjerningen der andre forlater den, og deres handlemåte vil avgjøre hvorvidt moral, kristendom og levende guds frykt skal råde, eller om umoral og vantro skal forderve og skjemme alt som har verdi.

De eldre må ved tale og eksempel opplære de unge til å fylle de krav som det borgerlige samfunn og deres skaper har på dem. På disse unge mennesker må det legges alvorlige ansvar. Spørsmålet er: Formår de å styre

seg selv, å bli stående i sin manndoms renhet som Gud har gitt dem, og å avsky alt som smaker av det onde?

Aldri før sto så meget på spill, aldri før har så mektige følger vært avhengig av en generasjon som tilfellet er for deres vedkommende som nå trer inn på handlingens arena. Ikke et øyeblikk må de unge tenke at de kan gjøre fyldest i noen betrodd stilling uten å være i besittelse av en god karakter. De kunne liksom godt vente at det gikk an å samle druer av torner eller fiken av tistler.

En god karakter må bygges opp sten for sten. De karakter-trekk som vil sette de unge i stand til å arbeide med virkning i Guds sak, må tilegnes ved flittig bruk av deres evner, ved utnyttelsen av enhver anledning som Forsynet gir dem, og ved at de forener seg med Ham som er kilden til all visdom. De må ikke nøyes med et lavmål. Josefs og Daniels karakter er et godt mønster for dem å etterligne, og i Frelserens liv har de et fullkomment forbilde.

Alle får en anledning til å utvikle karakteren. Alle kan fylle sine anviste plasser i Guds store plan. Herren godtok Samuel fra selve barndommen av fordi han hadde et rent hjerte. Han ble overgitt til Gud som et hellig offer, og Herren gjorde ham til en lysets formidler. Dersom ungdommen i vår tid vil hellige seg liksom Samuel gjorde, så vil Herren ta imot dem og bruke dem i sin gjerning. Om sitt liv vil de kunne være i stand til å si med salmisten: «Gud, du har lært meg det fra min ungdom av, og inntil nå kunngjør jeg dine undergjerninger.» Sal. 71, 17.

Nødvendigheten av å opplære arbeidere

Ungdommen må snart overta de byrder som eldre arbeidere nå bærer. Vi har latt tid gå til spille ved å forsømme å gi unge menn en solid, praktisk undervisning. Guds sak er i stadig framgang, og vi må lyde befalingen:

Fremad! Det behøves unge menn og kvinner som ikke lar seg påvirke av omstendighetene, som vandrer med Gud, som ber meget, og som gjør alvorlige anstrengelser for å samle alt det lys de formår.

En Guds arbeider bør gjøre bruk av de høyeste åndelige og moralske krefter som naturen, dannelsen og Guds nåde har utrustet ham med; men hans framgang vil være i forhold til den hengivenhet og selvoppofrelse hvormed han utfører sin gjerning, snarere enn til naturlige eller ervervede evner. Alvorlig, iherdig streben etter å dyktiggjøre seg til nyttig gjerning er nødvendig; men med mindre Gud virker sammen med mennesket, kan intet godt utrettes. I frelsende kraft er guddommelig nåde det store element; uten den er all menneskelig anstrengelse unyttig.

Når som helst Herren har en gjerning å utføre, kaller han ikke bare på de ledende embetsmenn, men på alle arbeiderne. I dag kaller han på unge menn og kvinner som legemlig og åndelig er sterke og aktive. Han ønsker at de skal sette de friske, sunne krefter som de råder over i hjerne, ben og muskler, inn i kampen mot myndigheter og makter og ondskapens åndehær i himmelrommet. Men de må ha den nødvendige forberedelse. Noen unge menn trenger seg fram i virksomheten uten virkelig å være skikket til det. De forstår ikke at de behøver å lære før de kan undervise. De henviser til menn som med ringe forberedelse har hatt en del framgang i arbeidet. Men når disse menn hadde framgang, så skyldtes det at de la hjerte og sjel i gjerningen. Og hvor meget mer virkningsfullt ville ikke deres arbeid ha vært dersom de først hadde fått en passende utdanning!

Guds sak trenger til dyktige menn. Utdanning og opp-læring betraktes med rette som en nødvendig forberedelse i forretningslivet; og hvor meget viktigere er ikke en grundig forberedelse til den gjerning å skulle framholde det siste nådesbudskap for verden! Denne opplæring kan ikke fås bare ved å høre prekener. I våre skoler skal vår ungdom bære byrder for Gud. De skal motta grundig undervisning av erfarne lærere. De bør gjøre den best mulige

bruk av tiden til studium og gjøre praktisk bruk av den kunnskapen de tilegner seg. Hårdt studium og hårdt arbeid skal det til for å bli en dyktig predikant eller en dyktig arbeider i hvilken som helst gren av Guds verk. Intet mindre enn en stadig utdanning vil kunne utvikle verdien i de gaver Gud har gitt oss til klok anvendelse.

Man gjør ofte våre unge menn stor skade ved å tilskynde dem til å begynne å preke når de ikke har tilstrekkelig kjennskap til Skriften til å kunne framholde vår tro på en forstandig måte. Noen som drar ut på feltet, er nybegynnere i Den hellige skrift. Også i andre henseender er de uferdige og udyktige. De kan ikke lese i Bibelen uten å famle, uttaler ordene forkjært og roter dem sammen på en slik måte at Guds Ord blir misbrukt. De som ikke kan lese korrekt, bør lære det og bli skikket til å undervise før de prøver å stå fram for en forsamling.

Lærerne i våre skoler må nødvendigvis hengi seg til strengt studium for å forberede seg til å undervise andre. Disse lærerne blir ikke ansatt før de har bestått en grundig eksamen og deres evne til å undervise er blitt prøvd av kompetente sensorer. Det bør ikke vises mindre forsiktighet i prøvingen av våre predikanter; de som står i begrep med å skulle oppta den hellige gjerning å undervise menneskene om bibelske sannheter, bør omhyggelig prøves av trofaste, erfarne menn.

Undervisningen i våre skoler skal ikke være den samme som i andre seminarer og høyere læreanstalter. Den skal ikke være av ringere art; den kunnskap som er nødvendig for å berede et folk til å bestå på Guds store dag, skal stilles opp som det aller viktigste fag. Elevene skal dyktiggjøres til å tjene Gud ikke bare i dette liv, men også i det tilkommende. Herren krever at våre skoler skal gjøre elevene skikket til det rike som de tilhører. Således vil de beredes til å være i samklang med de gjenløstes hellige, lykkelige harmoni. . . .

La dem som er blitt opplært til tjeneste, nå skynde seg å innta sine plasser i Herrens verk. Han behøver arbeidere som kan virke i private hjem. Herren krever at det blir gjort bestemte anstrengelser på steder hvor folket ikke kjenner de bibelske sannheter. Det er trang til sang og bønn og bibellesning i hjemmene. Nå, nettopp nå er tiden til å lyde befalingen : «Lær dem å holde alt det jeg har befalt dere.» Matt. 28, 20. De som utfører denne gjerning, må ha inngående kjennskap til Den hellige skrift. «Det er skrevet» må være deres forsvarsvåpen. Gud har gitt oss lys angående sitt ord forat vi må kunne bringe dette lys ut til våre medmennesker. Den sannhet som Kristus har talt, vil påvirke hjertene. Et «så sier Herren» vil lyde med styrke i øret, og overalt hvor oppriktig tjeneste blir utført, vil frukten vise seg. -- Counsels to Teachers, side 535-540.

Utdannelse til misjonsarbeid

«Vi er Guds medarbeidere; dere er Guds akerland, Guds bygning.» 1 Kor. 3, 9.

En kristelig arbeiders gjerning er ikke lett eller uvesentlig. Han har et høyt kall, som må sette preg og farge på hele hans framtidige liv. Den som opptar en så hellig gjerning, bør sette alle sine krefter inn på dens fullbyrdelse. Han bør sikte høyt; han vil aldri nå opp til et høyere ideal enn det han søker å nå. Han kan ikke spre lys før han først har fått det. Han må være lærling før han kan få tilstrekkelig visdom og erfaring til å være lærer, skikket til å opplate Skriften for dem som er i mørke. Dersom Gud har kalt mennesker til å være hans medarbeidere, er det likså sikkert at han kalte dem til å gjøre den best mulige forberedelse til å representere de hellige, oppløftende sannheter på den rette måten.

De som ønsker å hellige seg til Guds gjerning, bør få en utdanning og

en opplæring til dette arbeid og således beredes til å utføre det på en forstandig måte. De må ikke tenke at de straks kan tre opp på et høyere trin på stigen; de som ønsker å ha framgang, må begynne nedenifra og stige opp trin for trin. Det tilstår dem anledninger og muligheter til utvikling, og de bør gjøre alt som står i deres makt for å lære å utføre Guds gjerning tilfredsstillende.

Overalt hvor våre predikanter virker, enten det er i Europa eller i Amerika, bør de søke å anspore de unge til å forberede seg til aktiv tjeneste på Guds store slagmark. Alle som påstår seg å være Kristi tjenere, har en gjerning å gjøre for ham. Selve navnet tjener innbefatter tanken om et leieforhold, om arbeid og ansvar. Til enhver har Gud betrodd evner som skal anvendes i hans tjeneste. Han har gitt enhver sin gjerning, og han krever at enhver evne skal brukes til hans ære.

Militær opplæring

Rett foran vårt trykkeri i Basel, Sveits, ligger en stor mo som staten har reservert seg til militær øvelsesplass. Her ser man på visse tider av året soldatene holde daglig eksersis. De oppøves i alle hærens plikter, forat soldatene i tilfelle av krig kan være ferdige til å etterkomme nasjonens kall til å utføre virkelig tjeneste.

En dag ble et fint telt brakt bort på plassen. Deretter fulgte øvelser med å sette det opp og ta det ned igjen. Det ble gitt undervisning om hvordan det skulle stilles opp riktig, og hver mann fikk sin bestemte oppgave. Gjentatte ganger ble teltet stilt opp og lagt sammen igjen.

Et annet kompani kom til stede med flere små kanoner. Offiserene lærte soldatene å flytte kanonene hurtig fra plass til plass, skille vognen fra, gjøre kanonene ferdig til bruk og hurtig bringe forhjulene på plass igjen, slik

at de sto ferdig til øyeblikkelig å settes i bevegelse når kommandoen lød.

Ambulanser ble ført inn på plassen, og sanitetstroppene fikk undervisning i å ta seg av de sårede. Menn ble lagt på bårer, deres hoder og lemmer ble forbundet, slik som det blir gjort med de sårede på slagmarken. Derpå ble de lagt i sykevognen og kjørt bort.

I timevis oppøves soldatene i å frigjøre seg for sine ransler og hurtig å ta dem på seg igjen. De lærer å koble sine geværer og atter i hast å gripe dem. De oppøves til å gjøre utfall mot fienden og får undervisning i alle slags manøvrer.

Således fortsetter eksersisen forat menneskene kan være forberedt for ethvert påkommende tilfelle. Og skulle de som kjemper i striden for fyrst Immanuel, legge mindre alvor og omhu for dagen i sin forberedelse til den åndelige kamp? De som er beskjeftiget i dette store verk, må ta del i den nødvendige øvelse. De må lære å lyde før de er skikket til å befale.

Midler til opplæring

Det bør gjøres bestemt forgang med hensyn til spesielt forberedende arbeid. I alle våre konferenser bør det legges vel organiserte planer til undervisning og opplæring av dem som ønsker å hellige seg til Guds gjerning. Våre misjonsanstalter i byene byr på gunstige betingelser for utdanning i misjonsarbeid ; men dette er ikke nok. I forbindelse med våre skoler bør det sørges for de best mulige hjelpemidler til utvikling av arbeidere både hjemme og på utenlandske misjonsmarker. I våre større menigheter bør det tillike være særskilte skoler til opplæring av unge menn og kvinner for å gjøre dem skikket til å virke for Gud. Og våre predikanter bør legge langt større vekt på å hjelpe og utdanne yngre arbeidere.

Når det blir gjort en anstrengelse for å innføre sannheten på et sted av betydning, bør våre predikanter skjenke undervisningen og opplæringen av sine medhjelpere særskilt oppmerksomhet. Det trenges bokevangelister og kolportører og slike som egner seg til å holde bibellesninger i hjemmene, forat også disse kan lede menneskenes sinn til sannheten samtidig med at predikantene arbeider i tale og lære.

Våre predikanter som har reist til viktige steder for å holde teltmøter, har ofte gjort en alvorlig feil ved å bruke all sin tid til å holde prekener. Det bør være mindre preken og mer undervisning -- undervisning til folket og også til de unge menn om hvordan de kan utføre et fruktbart arbeid. Predikantene burde bli dyktige til å lære andre hvordan de skal granske Bibelen, og til å opplære vordende arbeidere i Guds sak både hva angår åndsevner og oppførsel. Og de bør være rede til å gi råd og undervisning til dem som nylig har tatt imot troen, og som synes å ha evner til å kunne virke for Mesteren. . . .

Alle som ønsker å bli dyktige arbeidere, må bruke megen tid til bønn. Forbindelsen mellom Gud og sjelen må holdes åpen, forat arbeiderne må kunne kjenne sin Høvdings røst. Bibelen bør granskes flittig. Som tilfellet er med gullet, ligger Guds sannhet ikke alltid like på overflaten; den kan alene finnes ved alvorlig tenkning og studium. Dette studium vil ikke alene fylle sinnet med kunnskap av den aller største verdi, men det vil styrke og utvide åndsevnene og lede til en sann vurdering av evige ting. Innfør de guddommelige forskrifter i det daglige liv; innrett livet etter Guds rettferdighets store målestokk, så vil hele karakteren styrkes og foredles.

Den som søker å gjøre seg skikket til Guds hellige gjer-ning, må passe på at han ikke stiller seg på fiendens grunn, men velge å omgås dem som vil hjelpe ham til å oppnå gud-dommelig kunnskap. Gud tillot at Johannes, den elskede disippel, ble forvist til Patmos, hvor han var skilt fra verdens mas og strid, avskåret fra enhver ytre innflytelse og endog fra den gjerning som han

elsket. Da kunne Herren meddele seg til ham og avsløre for ham de avsluttende scener i denne verdens historie. Døperen Johannes gjorde ørkenen til sitt hjem, og der mottok han fra Gud det budskapet som skulle berede veien for Ham som skulle komme.

I den utstrekning som det vil være berettiget, bør vi unngå enhver innflytelse som vil kunne lede tankene bort fra Guds verk. Især bør de som er nye i tro og erfaring, ta seg i akt så de ikke i selvtillit stiller seg på fristelsens vei.

De som tar fatt på arbeidet på den rette måten, vil innse nødvendigheten av å ha Jesus med ved hvert eneste skritt, og de vil kjenne det som en plikt som de skylder seg selv, og som et krav fra Guds side at de utvikler seg hva åndsevner og oppførsel angår -- en plikt som er av vesentlig betydning for verkets framgang.

Selvgodhet og innbilskhet

Noen som tenker på å bli misjonsarbeidere, mener kanskje at de har nådd så langt at de ikke behøver all denne særskilte opplæringen; men de som nærer slike tanker, er nettopp de som trenger mest til en grundig undervisning. Når de får meget større kjennskap til sannheten og verkets betydning, vil de innse sin ukyndighet og udyktighet. Når de ransaker sine egne hjerter nøye, vil motsetningen mellom dem selv og Kristi rene karakter komme så tydelig fram at de vil si: «Hvem er vel dyktig til dette?» Da vil de i dyp ydmykhet daglig strebe etter å stille seg i nært samfunn med Kristus. Mens de overvinner det naturlige hjertes egoistiske tilbøyeligheter, setter de sine føtter på den stien hvor Kristus går foran. «Dine ords åpenbaring opplyser, den gjør enfoldige forstandige.» Sal. 119, 130. Men de som har høye tanker om sin egen dyktighet og sine ervervede talenter, er så fulle av innbilskhet at det ingen anledning er for Guds Ord til å komme inn for å

undervise og opplyse dem.

Mange mener seg skikket til en gjerning som de nesten ikke har noe kjennskap til, og dersom de begynner arbeidet i selvtillit, vil de ikke få den kunnskapen som de må oppnå i Kristi skole. De vil være dømt til å kjempe med mange vanskeligheter som de er aldeles uforberedt på. De vil alltid mangle erfaring og klokskap inntil de lærer å forstå sin egen store udyktighet.

Saken har lidd meget stort tap som følge av det mangel-fulle arbeid utført av menn som vel besitter evner, men som ikke har fått den tilbørlige utdannelse. De har beskjeftiget seg med en gjerning som de ikke forsto å utføre, og som følge av det har de bare kunnet utrette lite. De har ikke gjort en tiendedel av det som de kunne ha utført dersom de fra begynnelsen hadde fått den rette opplæring. De grep noen få tanker og formådde å tilegne seg en rutine i form av noen få foredrag, og dermed opphørte deres framgang. De anså seg for å være kompetente som lærere, mens de knapt nok behersket sin ABC i kjennskap til sannheten. Siden har de hele tiden famlet seg fram og hverken gjort rett mot seg selv eller mot virksomheten. De synes ikke å ha interesse nok til å vekke sine slumrende krefter eller til å anspenne sine evner for å bli dyktige arbeidere. De har ikke lagt vinn på å legge grundige og vel gjennomtenkte planer, og deres arbeid viser seg å være undermåls i enhver henseende.

Noen er blitt motløse og har oppgitt arbeidet for å ta fatt på armen beskjeftigelse. Dersom de tålmodig og beskjedent hadde satt sine føtter på de nederste trin på stigen og deretter med iherdig utholdenhet hadde steget opp trin for trin ved flittig utnyttelse av de særrettigheter og anledninger som tilbød seg, så kunne de ha blitt dyktige og nyttige arbeidere som fullførte sin tjeneste, og som Mesteren ikke ville skamme seg ved.

Hvis de som akter å virke for sjelers frelse, stoler på sin egen begrensede visdom, så vil de visselig komme til kort. Har de beskjedne meninger om seg selv og forlater seg helt på Guds løfter, så vil han aldri svikte dem. «Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand! Tenk på ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette.» Ord. 3, 5. 6. Vi har den forrett å kunne få veiledning av en vis Rådgiver.

Gud kan gjøre uanselige menn mektige i sin tjeneste. De som i lydighet følger pliktens kall og benytter sine evner til det ytterste, kan være overbevist om at de vil få guddommelig bistand. Engler vil komme som lysets sendebud for å hjelpe dem som for sitt vedkommende gjør alt det de kan, og for øvrig stoler på at Gud vil virke med dem i deres bestrebelsler.

Det bør understrekes for alle som har bestemt seg til å være Guds arbeidere, at de må gi bevis på at de er omvendt. En ung mann uten en sunn og ærbar karakter vil ikke tjene sannheten til ære. Hver eneste arbeider må være ren av hjer-tet, og det må ikke finnes løgn i hans munn. Han bør huske på at for å ha framgang må han ha Kristus ved sin side, og at enhver syndig vane, selv den mest lønnlige, er naken og bar for hans øyne som vi har å gjøre med.

Synden har skjemmet Guds-bildet i mennesket. Gjennom Kristus kan dette bli gjenopprettet; men bare ved alvorlig bønn og ved å seire over selvet kan vi få del i den gud-dommelige natur. .

De trofaste, flittige arbeidere i Herrens vingård vil være bønnens, troens og selvfornektelsens menn -- menn som holder de naturlige lyster og lidenskaper i tømme. Disse vil i sitt eget liv være bevis på kraften i den sannhet som de framholder for andre, og deres arbeid vil ikke bli uten virkning.

Den som er en arbeider for Gud, må være forberedt på å gjøre bruk av de høyeste åndelige og moralske evner som naturen, utviklingen og Guds nåde har utrustet ham med; men hans framgang vil være mer i forhold til den grad av hengivenhet og selvoppofrelse hvormed gjerningen blir utført, enn til naturlige eller ervervede anlegg. De alvorligste og mest vedvarende anstrengelser for å tilegne seg betingelser for å være til nytte er påkrevd; men uten at Gud virker i forening med de menneskelige bestrebelse kan ingenting utrettes. Kristus sier: «Uten meg kan dere intet gjøre.» Joh. 15, 5. Guddommelig nåde er det store element i den frelsende kraft; uten den er all menneskelig anstrengelse uten virkning. -- Testimonies, V, side 583.

Unge menn som misjonsarbeidere

Unge menn med lyst til å gå ut på feltet som predikanter, bokevangelister eller kolportører, bør først få en passende åndelig utdannelse så vel som en særskilt forberedelse til sitt kall. De som ikke har noen utdannelse, men er ulærde og ukultiverte, er ikke skikket til å begi seg ut på et felt hvor de mektigste innflytelser som talenter og lærdom øver, bekjemper Guds Ords sannheter. De kan heller ikke med hell imøtegå de merkelige former for religiøse og filosofiske villfarelser i forening, hvis avsløring krever kjennskap til vitenskapelig så vel som bibelsk sannhet.

Især bør de som har forkynnergjerningen som sitt mål, innse nødvendigheten av den opplæring som Skriften anviser for en misjonsarbeider. De bør kaste seg over gjerningen med iver, og mens de leser i skolene, bør de lære Kristi saktmodighet og ydmykhet av den store Lærer. En Gud som holder sin pakt, har lovt at som svar på bønn vil hans Ånd bli utøst over disse lærlinger i Kristi skole, forat de må kunne bli rettferdighetens tjenere.

Det må utføres et hårdt arbeid for å rykke villfarelse og falsk lære ut av

hodet, slik at bibelsk sannhet og bibelsk religion kan få plass i hjertet. Opprettelsen av høyskoler iblant oss var et middel som Gud beskikket for å utdanne unge menn og kvinner til de forskjellige grener av misjonsarbeid. Det er Guds vilje at det derfra skal gå ut ikke bare noen få, men mange arbeidere. Men den onde, som er fast bestemt på å forstyrre denne plan, har ofte sikret seg nettopp dem som Gud ville forberede til nyttige stillinger i sitt verk. Det er mange som ville arbeide hvis de ble tilskyndet til å gjøre tjeneste, og som ville frelse sine sjeler ved således å virke. Menigheten bør forstå det store ansvar som den pådrar seg ved å stenge sannhetens lys inne og holde Guds nåde innenfor sine egne snevre grenser, mens penger og innflytelse i rikt mål burde anvendes til å sende kompetente arbeidere ut på misjonsfeltet.

Hundrer av unge menn burde ha vært i ferd med å berede seg til å ta del i arbeidet med å så sannhetens sæd ved alle vann. Vi trenger til menn som vil framskynde korsets seier, menn som vil holde ut tross hindringer og savn, og som be-sitter den nidkjærhet og besluttsomhet og tro som er uunn-værlig på misjonsmarken. . . .

Fremmede språk

Det finnes dem iblant oss som kunne utdannes til å for-kynne sannheten for andre folkeslag uten å gå til den møye og forsinkelse som det koster å lære et fremmed språk. I den første menighet ble misjonærer ved et under utrustet med kjennskap til de språk hvori de skulle forkynne Kristi uran-sakelige rikdom. Og dersom Gud var villig til således å hjelpe sine tjenere den gang, kan vi da være i tvil om at hans velsignelse vil hvile over våre bestrebelser for å utdanne dem som fra barndommen av kjenner fremmede språk, og som, hvis de får den rette oppmuntring, ville bære sannhetens budskap ut til sine egne landsmenn? Vi kunne hatt flere arbeidere på fremmede misjonsmarker hvis de som tok opp arbeidet på disse steder, hadde gjort bruk av ethvert talent innenfor sin rekkevidde. . . .

I noen tilfelle kan det være nødvendig at unge menn lærer fremmede språk. Dette skjer med best resultat ved at de ferdes blant folket og samtidig anvender noen tid hver dag til å studere språket. Dette bør dog bare være som en nødvendig foranstaltning, inntil man kan utdanne dem som bor på selve misjonsfeltet, og som ved den rette undervisning kan bli arbeidere. Det er av vesentlig betydning at de tilskyndes til å oppta arbeid som kan tale sitt morsmål til folket fra de forskjellige land.

Det er en stor oppgave for en middelaldrende mann å lære et fremmed språk, og tross alle anstrengelser vil det være nesten umulig for ham å lære å tale det korrekt, så han kan bli en brukbar arbeider. Vi har ikke råd til å berøve vår virksomhet her hjemme de middelaldrende og eldre predikanter innflytelse og sende dem til fjerne felter for å oppta en gjerning som de ikke er skikket til, og som ingen grad av opplæring vil gjøre det mulig for dem å bli fortrolig med. De menn som sendes bort på den måten, etterlater tomme plasser som uerfarne arbeidere ikke kan fylle.

Unge menn søkes til vanskelige steder

Menigheten vil kanskje spørre om en kan betro unge menn det store ansvar som er forbundet med opprettelsen og ledelsen av et misjonsforetagende i fremmede land. Jeg svarer: Det var Guds hensikt at de i våre høyere skoler og ved å være sammen med erfarne menn i arbeidet skulle få en slik opp-læring at de blir skikket til å gjøre nytte i hans sak.

Vi må vise tillit til våre unge menn. De bør være bane-brytere i ethvert foretagende som krever møye og oppofrelse, mens de overanstrengte Kristi tjenere bør aktes som rådgivere og være til oppmuntring og velsignelse for dem som slår de hardeste slag for Gud. Forsynet satte disse erfarne fedre inn i prøvende, ansvarsfulle stillinger i en ung alder mens ennå hverken de

fysiske eller de åndelige krefter var fullt utviklet. Viktigheten av den oppgave som ble betrodd dem, vakte deres krefter og deres evner, og den aktive del de tok i arbeidet, bidro så vel til den fysiske som til den åndelige utvikling.

Unge menn ønskes. Gud kaller dem til misjonsmarkene. Da de er forholdsvis fri for bekymringer og ansvar, er de gunstigere stilt med hensyn til å oppta gjerningen enn andre som må sørge for en stor families oppdragelse og underhold. Dessuten kan unge menn lettere venne seg til nye klimatiske forhold og nye omgivelser, og de kan bedre tåle strabaser og savn. Ved takt og utholdenhet kan de nå befolkningen hvor de er.

Styrke kommer ved øvelse. Alle som gjør bruk av de evner Gud har gitt dem, vil oppnå forøkede evner, som de kan hellige til hans tjeneste. De som ingenting gjør for Guds sak, vil ikke vokse i nåden og i kunnskap om sannheten. Den som ville legge seg ned og nekte å bevege armer og ben, ville snart miste all evne til å bruke dem. Slik vil også en kristen som er uvillig til å bruke de krefter Gud har gitt ham, ikke alene unnlate å vokse opp til Kristus, men han mister den styrke han allerede hadde; han blir åndelig lam.

De som grunnfestes og styrkes og rotfestes i sannheten, er de som med kjærlighet til Gud og sine medmennesker anstrenger seg for å hjelpe andre. En sann kristen arbeider for Gud, ikke etter innskytelse, men av prinsipp, ikke bare en dag eller en måned, men hele livet igjennom. . . .

Mesteren kaller på arbeidere i evangeliet. Hvem vil svare? Ikke alle som går inn i hæren, kan bli generaler, kapteiner, sersjanter eller endog blott korporaler. Ikke alle har en leders bekymringer og ansvar. Det er annet hårdt arbeid som skal utføres. Noen må grave løpegraver og bygge festninger; noen må stå som vaktposter, andre bringe meldinger. Mens det bare kreves få

offiserer, kreves det mange soldater til å fylle alle avdelingene i en hær; men framgangen avhenger av troskapen hos hver enkelt soldat. En enkelt manns feighet eller forræderi kan påføre hele hæren ulykke. . . .

Han som ga «enhver sin gjerning» (Mark. 13, 34), svarende til vedkommendes evne, vil aldri la en trofast pliktoppfyllelse bli ulønnet. Enhver handling utført med troskap vil bli kronet med særskilte tegn på Guds velbehag og bifall. Til hver arbeider er det løfte gitt: «De går gråtende og bærer den sæd de strør ut; de kommer hjem med fryderop og bærer sine kornbånd.» Sal. 126, 6. -- Testimonies, V, side 390-395.

Mangen yngling, som i dag vokser opp liksom Daniel gjorde i sitt hjem i Judea, og som gransker Guds Ord og hans gjerninger og lærer å utføre trofast tjeneste, vil også heretter stå fram i lovgivende forsamlinger, i rettssaler og ved fyrstelige hoffer som et vitne for kongenes Konge. Skarer vil bli kalt til en mer omfattende tjeneste. Hele verden er i ferd med å lukkes opp for evangeliet. Etiopia utrekker sine hender til Gud. Fra Japan og China og India, fra de land som ennå ligger i mørke i vår egen verdensdel, og fra enhver egn på denne vår jord lyder ropet fra syndbetyngede hjerter etter kunnskap om kjærlighetens Gud. -- Education, side 262.

Stemmeutvikling for misjonsarbeidere

I all vår prekevirkosomhet bør stemmens utvikling skjenkes mer oppmerksomhet. Man har kanskje kunnskaper, men dersom man ikke forstår å bruke stemmen riktig, så vil arbeidet mislykkes. Hva hjelper vel utdannelsen hvis man ikke kan kle sine tanker i et passende språk? Kunnskap vil være oss til liten hjelp dersom vi ikke utvikler evnen til å tale, men den er en vidunderlig kraft når den er forent med evnen til å tale forstandige, gagnlige ord som blir sagt på en slik måte at de vekker oppmerksomhet.

Elever som akter å bli arbeidere i Guds sak, bør opplæres i å tale tydelig og likefram, for i motsatt fall vil de forspille halvdelen av den innflytelse de kunne øve til det gode. Evnen til å kunne tale klart og tydelig og med en fyldig, vel avrundet stemme er uvurderlig i hvilken som helst beskjeftigelse. Den er uunnværlig for dem som ønsker å bli predikanter, evangelister, bibelarbeidere eller kolportører. De som har planer om å virke i disse stillinger, bør opplæres til å bruke stemmen på en slik måte at det vil gjøre et avgjort godt inntrykk når de taler til folket om sannheten. Sannheten må ikke skades ved å bli framholdt med en mangelfull uttale.

Den kolportør som kan tale klart og tydelig om fordelene ved den boken han ønsker å selge, vil finne at dette er en stor hjelp i hans arbeid. Kanskje får han leilighet til å lese et avsnitt i sin bok, og ved klangen i sin stemme og ved den vekt han legger på ordene, kan han få det som skildres, til å tre likså klart og tydelig fram i tilhørernes sinn som om det virkelig kunne ses.

Den som holder bibellesninger i forsamlingen eller i familiekretsen, bør kunne lese med et bløtt, klangfullt tonefall som vil henrive de lyttende.

Evangeliets forkynnere bør kunne tale med kraft og på en uttrykksfull måte, slik at de gjør det evige livs ord så levende og inntrykksfullt at tilhørerne ikke kan unngå å føle dets vekt. Det smerter meg når jeg hører den mangelfulle stemme hos mange av våre predikanter. Disse predikanter berøver Gud den ære han kunne ha fått dersom de hadde lært seg til å tale ordet med kraft.

Om å overvinne feil

Ingen bør mene seg skikket til å begynne prekevirkosomhet før han ved iherdig anstrengelse har overvunnet enhver feil i sin uttale. Dersom han

forsøker å tale til folket uten å vite hvordan taleevnen skal brukes, så er halvdelen av hans innflytelse forspilt, for da har han liten evne til å holde forsamlingens oppmerksomhet.

Hvilken stilling en person enn inntar, bør han lære å beherske stemmen, slik at han, hvis noe går forkjært, ikke taler på en måte som opphisser de verste lidenskaper i hjertet. Det hender altfor ofte at den som taler, og den som tiltales, uttrykker seg skarpt og hårdt. Skarpe, bydende ord, som blir uttalt med et hårdt, irriterende tonefall, har skilt venner og hatt sjelers fortapelse til følge. . . .

I et vitnemøte er det særlig nødvendig at man uttaler seg klart og tydelig forat alle må kunne høre de vitnesbyrd som avlegges, og høste gagn av dem. Når Guds folk i slike møter beretter om sine erfaringer, bidrar det til å fjerne vanskeligheter og å bringe hjelp. Men altfor ofte blir vitnesbyrdene gitt med en så mangelfull og utydelig uttale at det er umulig å få en riktig oppfatning av det som blir sagt. Derved går man ofte glipp av velsignelsen.

La dem som ber, og dem som taler, uttale ordene riktig, med en klar, tydelig og jevn stemme. Bønn er en kraft til det gode når den framsies som den bør. Den er et av de midler som Herren benytter til å meddele folket sannhetens dyrebare skatter. Men bønner er ikke hva den burde være, på grunn av de bedendes mangelfulle stemme. Satan fryder seg når de bønner som oppsendes til Gud, er nesten uhørlige.

La Guds folk lære seg til å tale og be på en måte som vil være en riktig framstilling av de store sannheter som de besitter. La de vitnesbyrd som avlegges, og de bønner som oppsendes, være klare og tydelige. Derved vil Gud bli æret. La alle gjøre det best mulige ut av evnen til å tale.

Gud krever en høyere og mer fullkommen forkynnerstand. Han

vanæres ved den ufullkomne uttale hos den som ved om-hyggeilig bestrebelse kunne bli hans brukbare talerør. Sann-heten blir altfor ofte skjemet av det redskap hvorigjennom den meddeles.

Herren vil at alle som er knyttet til hans tjeneste, skal skjenke stemmens utvikling oppmerksomhet, forat de på en tilfredsstillende måte må kunne tale om de store og høytide lige sannheter som han har betrodd dem. La ingen påføre sannheten skade ved en mangelfull uttale. La ikke dem som har forsømt å utvikle taleevnen, mene at de er skikket til å være forkynnere; for de har ennå ikke tilegnet seg evnen til å meddele.

Tydelig uttale

Når dere preker, så gi hvert ord en tydelig og helt gjennomført uttale og gjør hver setning klar og distinkt like til det aller siste ord. Mange senker stemmen når de nærmer seg slutten av en setning eller en periode, og taler så utydelig at kraften i den framholdte tanken blir ødelagt. Ord som det overhodet er verdt å si, fortjener å bli sagt med en klar og tydelig stemme og med vekt og ettertrykk. Men let aldri etter ord som vil gi det inntrykk at du er lærd. Jo mer enkel din tale er, desto bedre vil dine ord bli forstått.

Unge mann og kvinne, har Gud nedlagt i ditt hjerte et ønske o:n å gjøre tjeneste for ham? Legg i så fall an på å utvikle stemmen etter aller beste evne, så du kan gjøre den dyrebare sannhet tydelig for andre. Kom ikke i vane med å be så utydelig og med en så lav stemme at dine bønner trenger til en tolk. Be enfoldig, men klart og tydelig. Å tale med en så lav stemme at den ikke kan høres, er ikke noe bevis på ydmykhet.

Til dem som tenker på å gå inn i Guds tjeneste som for-kynnere, vil jeg si: Streb med beslutsomhet etter å bli fullkomne i tale. Be Gud om hjelp til å oppnå dette store mål. Husk på, når dere holder bønn i forsamlingen, at dere

taler til Gud, og at han ønsker at dere skal tale slik at alle de tilstedeværende kan høre det og slutte seg til de bønner som dere oppsender. En bønn som framsies så fort at ordene rotes sammen i et virvar, tjener ikke til Guds ære og er til ingen nytte for tilhørerne. La predikanter og alle som ber i en forsamling, be på en slik måte at Gud blir æret og tilhørerne velsignet. La dem tale langsomt og tydelig og med en stemme som er høy nok til å kunne høres av alle, så folket kan forene seg i å si amen. -- Testimonies, VI, side 380-383.

Noen av våre mest talentfulle predikanter påfører seg selv stor skade ved den mangelfulle måten hvorpå de taler. Mens de underviser folk om plikten til å lyde Guds moralske lov, bør de ikke selv krenke Guds lover vedrørende liv og helse. Predikantene bør innta en rank holdning og tale langsomt, bestemt og tydelig, idet de tar dype åndedrag og utstøter ordene ved å gjøre bruk av underlivsmusklene. Hvis de vil overholde denne enkle regel og gi akt på sunnhetslovene i andre henseender, kan de vedbli å leve og å gjøre nytte meget lenger enn folk i noen annen livsstilling. Brystkassen vil utvikles, og . . . taleren behøver sjelden å bli hes selv om han stadig må tale. Istedenfor å bli syke av tæring kan predikantene ved å vise forsiktighet overvinne ethvert anlegg for denne sykdom.

Med mindre predikantene lærer seg til å tale i overens-stemmelse med de fysiske lover, vil de oppofre sitt liv, og mange vil sørge over tapet av «disse martyrer for sannhetens sak», mens faktum er at de ved å følge uriktige vaner gjorde urett mot seg selv og mot den sannhet som de representerte, og de berøvet Gud og verden den tjeneste som de kunne ha ytt. Det ville ha vært velbehagelig for Gud å la dem leve, men de begikk langsomt selvmord.

Den måten hvorpå sannheten blir framholdt, har ofte meget å si med hensyn til hvorvidt den vil bli tatt imot eller forkastet. Alle som virker i den store reformgjerning, bør tenke på hvordan de kan bli dyktige arbeidere så de

kan utføre mest mulig godt og ikke svekke sannhetens kraft ved sine egne mangler.

Predikanter og de som gir undervisning, bør lære å tilegne seg en klar og tydelig uttale, slik at hvert ord får sin fulle lyd. De som taler fort og taler med strupen, og som blander ordene sammen og hever stemmen til en unaturlig høyde, blir snart hese, og de ord som blir sagt, taper halvdelen av den styrke som de ville hatt hvis de var blitt uttalt langsomt og tydelig og ikke så høyt. Tilhørerne begynner å føle medynk med taleren fordi de vet at han begår vold mot seg selv, og de frykter for at han kan bryte sammen når som helst. At en mann arbeider seg opp i en tilstand av ekstase og gestikulering, er ikke noe bevis på nidkjærhet for Gud. «Den legemlige øvelse er nyttig til lite,» sier apostelen. 1 Tim. 4, 8.

Verdens frelser ønsker at hans medarbeidere skal representere ham, og jo mer inderlig en mann vandrer med Gud, desto mer feilfri vil han være i sin tale, sin oppførsel, sin holdning og sine fakter. Grove, klossete manérer så man aldri hos vårt mønster, Jesus Kristus. Han var en himmelens representant, og hans etterfølgere skal ligne ham.

Noen resonnerer som så, at Herren ved sin Hellige Ånd vil dyktiggjøre en mann til å tale slik som Han ønsker han skal tale; men Herren har ikke til hensikt å utføre den gjerning som Han har gitt mennesket å gjøre. Han har skjenket oss evner til å tenke og anledninger til å utvikle sinn og oppførsel. Og etterat vi har gjort alt det vi kan for oss selv og på beste måte gjort bruk av de anledninger som står til vår rådighet, kan vi vende oss til Gud i alvorlig bønn om at han ved sin Ånd vil gjøre det som vi ikke kan gjøre for oss selv. -
- Testimonies, IV, side 404, 405.

«Legg vinn på»

Guds sak behøver dyktige menn; den behøver menn som er utdannet til å gjøre tjeneste som lærere og forkynnere. Menn med liten skoleutdannelse har hatt en del framgang i sitt arbeid; men disse menn kunne ha oppådd større framgang og vært dyktigere arbeidere dersom de ved selve begynnelsen hadde tilegnet seg åndelig opplæring.

Til Timoteus, som var en ung predikant, skrev apostelen Paulus: «Legg vinn på å framstille deg for Gud som en som holder prøve, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rettelig lærer sannhetens ord.» 2 Tim. 2, 15. Den gjerning å vinne sjeler for Kristus krever en omhyggelig forberedelse. Man kan ikke gå inn i Herrens tjeneste og vente den største framgang uten den nødvendige opplæring. Håndverkere, jurister, handelsmenn, personer i alle stillinger og fag utdannes til den yrkesgren som de håper å kunne oppta. Deres hensikt er å tilegne seg den størst mulige dyktighet. Gå til motehandlerinnen eller dameskreddersken, og hun vil kunne fortelle hvor lenge hun måtte arbeide for å oppnå grundig kjennskap til sitt fag. Arkitekten kan fortelle hvor lang tid det tok ham å lære å utarbeide planer til et smakfullt og bekvemt hus. Slik er det i ethvert yrke som mennesker beskjeftiger seg med.

Skulle Kristi tjenere vise mindre flid i forberedelsen til en gjerning som er av uendelig meget større betydning? Skulle de være ukyndige angående de framgangsmåter og midler som skal brukes i arbeidet for å vinne sjeler? Å kunne framholde for menneskene de store emner som vedrører deres evige frelse forutsetter kunnskap om menneskenaturen, inngående studium, omhyggelig tenkning og alvorlig bønn.

Ikke få av dem som er kalt til å være Mesterens med-arbeidere, har forsømt å lære sitt fag. De har vanæret Gjen-løseren ved å gå inn i hans

arbeid uten den nødvendige for-beredelse. Noen av dem som er blitt trette av den overfladiske glans som verden kaller dannelse, har gått til den andre og fullt så skadelige ytterlighet. De er uvillige til å tilegne seg den politur og dannelse som Kristus ønsker at hans barn skal besitte. Predikanten bør erindre at han er en oppdrager, og at dersom han i sin opptreden og i sin tale er grov og ukultivert, så vil de som har mindre kunnskap og erfaring, følge i hans spor.

Overfladisk kunnskap

Aldri bør en ung predikant være tilfreds med en overfladisk kunnskap om sannheten, for han vet ikke når det kan bli krevd av ham å bære vitnesbyrd for Gud. Mange vil komme til å stå fram for konger og for de lærde i verden for å svare for sin tro. De som bare har en overfladisk forståelse av sannheten, har forsømt å bli arbeidere som ikke har noe å skamme seg over. De vil bli forvirret og vil ikke være i stand til å utlegge Skriften klart.

Det er en sørgelig kjensgjerning at sakens framgang hindres som en følge av mangel på utdannede arbeidere. Mange savner moralske og intellektuelle betingelser. De anstrenger ikke tankene; de graver ikke etter den skjulte skatt. Fordi de nøyes med å skumme overflaten, oppnår de bare den kunnskap som er å finne på overflaten.

Mener noen at han under omstendighetens trykk vil være i stand til å tre inn i en viktig stilling når han har forsømt å utdanne seg og opplæres til gjerningen? Er det noen som innbiller seg at de kan bli avsløpne redskaper i Guds hånd til sjelers frelse dersom de ikke gjør bruk av de anledninger som står til deres rådighet, til å oppnå skikkethet til arbeidet? Guds sak krever allsidige menn, slike som kan uttenke planer, bygge opp og organisere. Og de som forstår verkets utsikter og muligheter i denne tid, vil ved alvorlig

studium søke å oppnå all den kunnskap som de kan få fra Bibelen til bruk i arbeidet med å betjene trengende, syndbetyngede sjeler.

En predikant bør aldri mene at han har lært nok, og at han nå kan slappe av på sine anstrengelser. Hans utdannelse bør fortsettes så lenge han lever; hver dag bør han lære noe og så gjøre bruk av den kunnskapen han har oppnådd.

La dem som utdanner seg til forkynnergjerningen, aldri glemme at hjertets forberedelse er det viktigste av alt. Ingen grad av åndelig kultur eller teologisk opplæring kan erstatte denne. De klare stråler fra Rettferdighetens Sol må skinne inn i arbeiderens hjerte og rense hans liv før lys fra Guds trone kan skinne gjennom ham til dem som befinner seg i mørke.

I nattens løp ble mange scener framstilt for meg, og mange plikter med henblikk på den gjerning vi skal utføre for vår Mester, Herren Jesus Kristus, ble gjort tydelige og klare. Ord ble uttalt av En som hadde myndighet, og jeg vil med menneskelige ord forsøke å gjenta den undervisning som ble gitt angående det arbeid som skal utføres. Den himmelske Utsending sa:

Forkynnerstanden holder på å bli svekket fordi menn tar på seg det ansvar å preke uten å få den nødvendige forberedelse til denne gjerning. Mange har gjort en feil når de tok imot bevilling. Det vil bli nødvendig for dem å ta fatt på en beskjefligelse som de er bedre skikket til enn de er til å forkynne ordet. De lønnes av tienden, men deres bestrebelser er svake, og de bør ikke fortsatt betales av dette fond. I mange henseender holder forkynnergjerningen på å miste sin hellige karakter.

De som er kalt til å virke i ordets tjeneste, må være trofaste, selvoppofrende arbeidere. Gud kaller på menn som innser at de må gjøre alvorlige anstrengelser, menn som i sin virksomhet vil vise omtanke,

nidkjærhet, visdom, dyktighet og de egenskaper som hører med til Kristi karakter. Å frelse sjeler er en umåtelig stor gjerning, som krever utøvelsen av hvert talent og hver nådegave. De som beskjeftiger seg med det, bør hele tiden vokse i dyktighet. De bør ha et alvorlig ønske om å styrke sine evner, idet de er seg bevisst at uten en stadig større forsyning av nåde vil de være svake. De bør søke å oppnå større og større resultater i sin virksomhet. Når våre arbeidere får denne erfaring, vil frukter vise seg. Mange sjeler vil vinnes for sannheten.

Det ideal Gud har for sine barn, er høyere enn den høyeste mennesketanke kan nå. Å ligne Gud -- å bli Gud lik -- dette er det målet som skal oppnås. Her åpner det seg for lærlingen en sti til stadige framskritt. Han har en hensikt å virkeliggjøre, et mål å nå, som innbefatter alt godt og rent og edelt. Han vil gå fram så fort og så langt som mulig i enhver gren av sann kunnskap. -- Education, side 18.

Kolportørarbeid som opplæring til forkynnergjeringen

En av de aller beste måter hvorpå unge menn kan gjøre seg skikket til forkynnergjeringen, er å begynne som bok-evangelister. La dem reise ut til byer og landsdeler for å selge bøker som inneholder sannheten for denne tid. I denne gjeringen vil de få anledning til å tale livets ord, og den sannhetssæd som de strør ut, vil spire og bære frukt. Ved å treffe folk og vise dem våre bøker vil de oppnå en erfaring som de ikke vil kunne vinne ved å preke.

Når unge menn, som er fylt med en inderlig lengsel etter å frelse sine medmennesker, går ut i kolportørarbeidet, vil en høst bli innsamlet for Herren som en frukt av deres bestrebelser. La dem deretter gå ut som misjonærer for å forkynne sannheten for denne tid, idet de stadig ber om større lys og om Åndens ledelse forat de må kunne forstå å tale ord i rette tid

til dem som er trette. La dem nytte enhver anledning til å utføre vennlige handlinger og huske på at de går Herrens ærend.

Alle som ønsker en anledning til virkelig misjonstjeneste, og som uten forbehold overgir seg til Gud, vil i kolportørgjeringen finne leilighet til å tale om mange ting som angår det tilkommende evige liv. Den erfaring de vinner derved, vil være av den største verdi for dem som bereder seg til forkynnergjeringen.

Det er Guds Hellige Ånds ledsagelse som bereder arbeidere, både menn og kvinner, til å bli hyrder for Guds hjord. Når de holder fast ved den tanken at Kristus er deres ledsager, vil de føle en hellig ærefrykt, en hellig glede, midt under alle sine tunge erfaringer og prøvelser. Mens de arbeider, vil de lære å be. De vil opplæres i tålmod, i godhet, vennlighet og hjelpsomhet. De vil vise sann kristelig høflighet, idet de kommer i hu at Kristus, deres ledsager, ikke kan bifalle hårde, uvennlige ord eller følelser. Deres tale vil være ren. Talens gave vil bli betraktet som et dyrebart talent, gitt som et lån til utføringen av en høy og hellig gjerning.

Den menneskelige medarbeider vil lære hvordan han kan representere den guddommelige Ledsageren som han er forent med. Denne Hellige, som ikke kan ses, vil han vise aktelse og ærbødighet fordi han bærer hans åk og lærer hans rene og hellige veier. De som har tro til den guddommelige Ledsage-ren, vil utvikles. De vil bli utrustet med kraft til å kle sannhetsbudskapet i en hellig skjønnhet. -- Testimonies, VI, side 322.

Unge menn, søk med iver å lære å kjenne Herren, så vil dere lære at «hans oppgang er så viss som morgenrøden». Hos. 6, 3. Søk stadig å gjøre framgang. Streb alvorlig etter et inderlig samfunn med Gjenløseren. Lev av troen på Kristus. Gjør den gjerning han gjorde. Lev for å frelse de sjeler som han ga sitt liv for. Søk på enhver måte å hjelpe dem som dere kommer i

berøring med. . . . Samtal med deres guddommelige Broder, som med linje på linje og bud på bud, litt her og litt der, vil fullstendiggjøre deres utdannelse. En nær forbindelse med ham som ga seg selv til et slaktoffer for å frelse en fortapt verden, vil gjøre dere til brukbare arbeidere. -- Testimonies, VI, side 416.

Bibelstudium en nødvendig forutsetning for dyktighet

De unge menn som ønsker å hellige seg til forkynnergjer-ningen, eller som allerede har gjort det, bør sette seg inn i enhver side av profetisk historie og i enhver undervisning som Kristus har gitt. Åndsevnene tiltar i styrke, omfang og skarphet ved aktiv anvendelse. De må arbeide; i motsatt fall vil de svekkes. Sinnet må opplæres til tenkning, til vanemessig tenkning, da det ellers i stor utstrekning vil miste evnen til å tenke. La den unge predikant kjempe med de vanskelige problemer som finnes i Guds Ord, så vil hans åndsevner bli grundig vekket. Ved flittig granskning av de store sannheter i Skriften vil han bli i stand til å holde prekener som inneholder et direkte, bestemt budskap, og som vil hjelpe hans tilhørere til å velge den rette vei.

Den predikant som våger seg til å undervise om sannheten når han bare har lite kjennskap til Guds Ord, gjør Den Hellige Ånd sorg; men den som begynner med ringe kunnskaper og forteller det han vet, mens han samtidig søker etter mer kunnskap, vil bli dyktiggjort til å utføre en større gjerning. Jo mer lys han samler i sin egen sjel, desto mer himmelsk opplysning vil han kunne meddele andre.

Ingen behøver å være svak i arbeidet som forkynner. Det budskap vi framholder, inneholder all kraft. Men mange predikanter anstrenger ikke sine evner for å ransake Guds dybder. Dersom disse ønsker å oppnå kraft i sin gjerning og å vinne erfaring som vil gjøre dem skikket til å hjelpe andre, så må de vinne seier over sine trege vaner hva det angår å tenke. Predikanter må

legge hele sin sjel i den oppgaven å granske Skriften, så vil det komme en ny kraft over dem. Et guddommelig element forener seg med menneskelig bestrebelse når sjelen griper etter Gud, og det higende hjerte vil kunne si: «Bare i håp til Gud være stille, min sjel! for fra ham kommer mitt håp.» Sal. 62, 6.

Predikanter som ønsker å utføre virkningsfullt arbeid for sjelers frelse, må være bibelgranskere og bønnens menn. Det er synd å være forsømmelig med Ordets granskning når man søker å undervise andre i det. De som forstår verdien av en sjel, innser at for meget står på spill til at de skulle være likegyldige med hensyn til sin framgang i guddommelig kunnskap, og de søker hen til sannhetens faste borg, hvorfra de kan få visdom, kunnskap og styrke til å gjøre Guds gjerninger. De vil ikke slå seg til ro uten en salving fra det høye.

Når arbeideren gjør Guds Ord til sin stadige ledsager, vinner han forøket dyktighet til å virke. Ved uavbrutt å gå fram i kunnskap blir han stadig bedre i stand til å representere Kristus. Han styrkes i troen og kan overfor de vantro framholde bevis på fyllden av den nåde og kjærlighet som er i Kristus. Hans sinn er et forrådshus hvorfra han kan hente det som andre behøver. Ved Den Hellige Ånds virkning blir sannheten innrisset i hans sinn, og de som han meddeler sannheten til, og som han engang skal stå til regnskap for, blir i rikt mål velsignet. Den som på denne måten oppnår skikkethet til prekegjerningen, er berettiget til den belønning som loves dem som fører mange til rettferdighet.

En gjennomgåelse av verker som omhandler vår tro, samt lesning av argumenter fra andres penn er en fortrinlig og viktig hjelp; men dette vil ikke gi åndsevnene den største kraft. Bibelen er den beste bok i verden til å gi åndelig kultur. Studiet av den anspenner åndsevnene, styrker hukommelsen og skjerper forstanden mer enn studiet av alle de fag som menneskelig filosofi omfatter. De store emner som den framholder, den verdige

likeframhet som disse emner behandles med, og det lys som kastes over livets store problemer, styrker og gir kraft til forstanden.

I den store strid som forestår, må den som ønsker å være tro mot Kristus, trenge dypere inn enn til menneskers meninger og lærdommer. Mitt budskap til predikanter, både unge og gamle, er dette: Overvåk med nidkjærhet deres timer til bønn, bibelstudium og selvransaking. Bestem en viss del av hver dag til lesning av Skriften og til samtale med Gud. Derved vil dere oppnå åndelig styrke og vokse i yndest hos Gud. Han alene kan vekke deres higen etter edle mål; han alene kan danne karakteren etter den guddommelige lignelse. Treng nær hen til ham i alvorlig bønn, så vil han fylle deres hjerter med høye og hellige forsett og med en dyp og alvorlig lengsel etter tankens renhet og klarhet.

Unge predikanter skal arbeide sammen med eldre

Som en forberedelse til forkynnergjeringen bør unge menn ansettes sammen med eldre predikanter. De som har oppnådd en erfaring i aktiv tjeneste, bør ta unge, uerfarne arbeidere med seg ut på virkefeltet og lære dem hvordan de kan utføre en fruktbringende gjerning til sjelers omvendelse. Vennlig og kjærlig skal disse eldre arbeidere hjelpe de yngre til å forberede seg til den virksomhet Herren måtte kalle dem til. Og de unge menn som opplæres, bør respektere sine læreres råd, vise dem heder for deres gudsfrykt og komme i hu at deres årelange arbeid har brakt dem visdom.

I følgende ord gir Peter kloke råd til embetsmenn i menigheter og konferenser: «Vokt den Guds hjord som er hos dere, og ha tilsyn med den, ikke av tvang, men frivillig, ikke for ussel vinnings skyld, men av villig hjerte, heller ikke som de som vil herske over sine menigheter, men således at dere blir mønster for hjorden; og når Overhyrden åpenbares, skal dere få ærens uvisnelige krans. Likeså skal dere yngre underordne dere under de

eldre, og dere alle skal ikle dere ydmykhet mot hverandre; for Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde.» 1 Pet. 5, 2-5.

La de eldre arbeidere være lærere, mens de selv holder seg under Guds disiplin. La de unge menn anse det som en forrett å bli undervist av eldre arbeidere, og la dem bære enhver byrde som deres ungdom og erfaring vil tillate. Således utdannet Elias den isrealittiske ungdom i profetenes skoler, og unge menn i vår tid må ha en lignende opplæring. Det er ikke mulig i hver enkelthet å gi råd med hensyn til den del de unge bør utføre; men de bør omhyggelig undervises av de eldre arbeidere og opplæres til alltid å se på ham som er troens opphavsmann og fullender.

Apostelen Paulus innså betydningen av å opplære unge menn til evangeliets tjeneste. Etter å ha foretatt en misjonsreise vendte han og Barnabas tilbake den samme vei og be-søkte de menigheter som de hadde grunnlagt, og valte menn som de kunne knytte til seg, og som kunne opplæres til den gjerning å forkynne evangeliet.

Paulus gjorde det til en del av sin gjerning å opplære unge menn til evangeliets tjeneste. Han tok dem med på sine misjonsreiser, og derved oppnådde de en erfaring som senere satte dem i stand til å fylle ansvarsfulle stillinger. Når han ikke var sammen med dem, holdt han seg fremdeles underrettet om deres arbeid, og de brev han skrev til Timoteus og Titus, vitner om hans store ønske om deres framgang. «Det som du har hørt,» skrev han, «overgi det til trofaste mennesker som er dugelige til også å lære andre!» 2 Tim. 2, 2.

Dette trekk i Paulus' virksomhet inneholder en viktig lærdom for predikanter i vår tid. Erfarne arbeidere utfører en edel gjerning når de istedenfor selv å prøve å bære alle byrdene underviser yngre menn og legger byrder på deres skuldrer. Det er Guds ønske at de som har vunnet erfaring i

hans sak, skal opplære unge menn til hans tjeneste.

Den yngre arbeider må ikke gå så helt opp i sin over-ordnedes idéer og meninger at han forspiller sin individualitet. Han må ikke fortape seg i den som underviser ham, slik at han ikke våger å bruke sitt eget skjønn, men gjør det som blir pålagt ham uten hensyn til sin egen forståelse av hva som er riktig og uriktig. Han har det privilegium selv å kunne bli undervist av den store Læreren. Dersom den han arbeider sammen med, følger en vei som ikke er i samsvar med et «Så sier Herren», bør han ikke gå til uvedkommende, men henvende seg til sin overordnede i arbeidet og legge saken fram for ham og fritt uttrykke sine tanker. Derved kan lærlingen bli til velsignelse for læreren. Han må trofast utføre sin plikt. Gud vil ikke holde ham uskyldig hvis han ser gjennom fingrer med en uriktig framgangsmåte, likegyldig hvor stor innflytelse eller hvor stort ansvar den har som handler uriktig.

Unge menn vil bli oppfordret til å forene seg med de gamle bannerførere, forat de kan bli styrket og motta undervisning av disse trofaste menn som har gjennomgått så mange kamper, og til hvem Gud ved de vitnesbyrd hans Ånd har gitt, så ofte har talt, påvist den rette vei og fordømt den forkjærte. Når det oppstår farer som prøver Guds folks tro, skal disse pionérer berette om erfaringer fra fortiden da sannheten i akkurat slike kriser ble dradd i tvil, og da underlige oppfatninger, som ikke kom fra Gud, ble innført. I dag søker Satan etter anledninger til å bryte ned sannhetens veimerker -- de monumenter som er blitt stilt opp langs veien; og vi behøver den erfaring som er oppnådd av disse tilårskomne arbeidere, som har bygd sitt hus på den faste klippen, og som i ondt så vel som i godt rykte har holdt fast ved sannheten.

Den unge predikant

Unge menn skal oppta forkynnergjerningen som Jesu med-arbeidere og ta del i hans selvfornektende og oppofrende liv, idet de gir uttrykk for Mesterens ord: «Jeg helliger meg for dem, forat også de skal være helliget.» Joh. 17, 19. Hvis de overlater seg til Gud, så vil han bruke dem som hjelp til å utføre hans plan til sjelers frelse. La den unge mann som har begynt forkynnergjerningen, stille seg sitt kall åpent for øye og bestemme seg til å hellige sin tid, sin styrke og sin innflytelse til gjerningen, fullt oppmerksom på de betingelser hvorpå han tjener Gjenløseren.

Bannerførere faller bort, og unge menn må beredes til å fylle de plasser som blir tomme, forat budskapet fremdeles må kunne forkynnes. Den aggressive kamp må utvides. De som er i besittelse av ungdom og styrke, må reise ut til jordens mørke steder for å kalle fortapte sjeler til omvendelse. Men de må først rense sjelens tempel fra all urenhet og la Kristus få plass på hjertets trone.

«Gi akt!»

Til hver ung mann som opptar forkynnergjerningen, lyder Paulus' ord til Timoteus: «Gi akt på deg selv og på læren!» 1 Tim. 4, 16. «Deg selv» er det som behøver den første opp-merksomhet. Overgi først deg selv til Herren til renselse og helliggjørelse. Et gudelig eksempel vil veie mer for sannheten enn den største veltalenhet som ikke ledsages av et velordnet liv. Gjør sjelens lampe i stand, og fyll den med Åndens olje. Søk hos Kristus den nåde og den klare oppfatning som vil sette deg i stand til å utføre fruktbart arbeid. Lær av ham hva det vil si å virke for dem som han ga sitt liv for.

«Gi akt», først på deg selv og dernest på læren. La ikke ditt hjerte bli forherdet av synd. Ransak nøye din oppførsel og dine vaner. Sammenhold

dem med Guds Ord og riv deg så løs fra enhver uriktig vane og nytelse i ditt liv. Bøy dine kne for Gud og be ham om å få forståelse av hans Ord. Forviss deg om at du kjenner sannhetens virkelige grunnsetninger, og når du så støter på motstandere, vil du ikke stå i din egen styrke; en Guds engel vil stå ved din side og hjelpe deg å svare på ethvert spørsmål som måtte bli stilt. Dag for dag må du så å si være lukket inne med Jesus; og da vil dine ord og ditt eksempel ha en sterk innflytelse til det gode.

Ingen unnskyldning for uvitenhet

Noen av dem som tar fatt på forkynnergjeringen, føler ingen byrde for verket. De har falske begreper om en predikants kvalifikasjoner. De mener at det kreves lite grundig studium av de boklige fag for å bli skikket til forkynnergjeringen. Noen av dem som underviser om den nærværende sannhet, har så mangelfullt kjennskap til Bibelen at det er vanskelig for dem å lese en bibeltekst korrekt utenat. Ved å fortsette på denne ubehjelpsomme måten synder de mot Gud. De forvrenger Skriften og får Bibelen til å si ting som ikke står skrevet.

Noen mener at utdanning eller et grundig kjennskap til Skriften er av ringe betydning hvis man bare har Ånden. Men Gud sender aldri sin Ånd for å bifalle uvitenhet. Han kan og vil forbarme seg og også velsigne dem som er i den stilling at det er umulig for dem å oppnå en utdanning, og undertiden nedlater han seg til å la sin kraft fullkommes i deres skrøpeligheit. Men slike plikter å studere hans Ord. Mangel på kjennskap til de boklige fag unnskylder ikke forsømmelse av bibelstudium; for de inspirerte ord er så tydelige at den ulærde kan forstå dem.

Påskjønn gjestfrihet

Unge predikanter bør gjøre seg nyttige overalt hvor de er. Når de

besøker folk i deres hjem, bør de ikke gå ledige og ikke foreta seg noe for å hjelpe dem hvis gjestfrihet de nyter. Forpliktelser er gjensidige; dersom predikanten får del i sine venners gjestfrihet, så er det hans plikt å gjengjelde deres vennlighet ved å være tenksom og hensynsfull i sin opptreden overfor dem. Verten er kanskje en mann som har sine bekymringer og arbeider hårdt. Ved å legge for dagen villighet ikke bare til å hjelpe seg selv, men også til å gi en betimelig håndsrekning til andre kan predikanten ofte vinne adgang til hjertet og bane vei for tilegnelse av sannheten.

Lysten til makelighet og -- kan vi si -- til fysisk dovenskap gjør en mann uskikket til å være predikant. De som forbereder seg til å inntre i forkynnergjerningen, bør lære seg til å utføre strengt legemlig arbeid; da vil de være bedre i stand til å utføre hårdt tankearbeid.

La de unge menn sette opp klare retningslinjer hvorved de kan ledes under vanskelige forhold. Når det inntreer en krise som krever aktive, vel utviklede krefter og en klar, sterk og praktisk forstand, og når det skal gjøres et vanskelig arbeid hvor hvert slag teller, eller når det oppstår forviklinger som man bare kan møte med visdom fra det høye, da vil de unge mennesker som ved alvorlig gjerning har lært å overvinne vansker, kunne etterkomme kravet om arbeidere.

Nødvendigheten av trofasthet

I Paulus' brev til Timoteus finnes det mange lærdommer for den unge predikant å tilegne seg. Den tilårskomne apostel påla den yngre arbeider nødvendigheten av å være fast i troen. «Derfor minner jeg deg om,» skriver han, «at du igjen opptenner den Guds nådegave som er i deg ved min håndspåleggelse. For Gud ga oss ikke motløshets ånd, men krafts og kjærlighets og sindighets ånd. Skam deg derfor ikke ved vår Herres vitnesbyrd eller ved meg, hans fange, men lid ondt med meg for evangeliet i

Guds kraft.»

Paulus ba Timoteus inntrengende om å komme i hu at han var kalt «med et hellig kall» til å forkynne hans kraft som «førte liv og uforgjengelighet fram for lyset ved evangeliet, og for det,» uttalte han, «er jeg satt til forkynner og apostel og lærer for hedninger. Derfor lider jeg også dette, men jeg skammer meg ikke ved det; for jeg vet på hvem jeg tror, og jeg er viss på at han er mektig til å ta vare på det som er meg overgitt, inntil hin dag.» 2 Tim. 1, 6-12.

Hvor Paulus enn befant seg -- blant skulende fariseere eller romerske myndigheter, foran den rasende hop i Lystra eller overfor de dømte syndere i det makedoniske fangehull, eller om han talte til de skrekkslagne sjøfarende på det havarerte fartøy, eller han sto alene for Nero for å tale for sitt liv -- aldri hadde han skammet seg ved den sak han forfektet. Den eneste store hensikt med hans kristenliv hadde vært å tjene Ham hvis navn engang hadde fylt ham med forakt, og hverken motstand eller forfølgelse hadde formådd å avvende ham fra dette forsett. Hans tro, som var blitt styrket ved arbeid og rensset ved oppofrelse, holdt ham oppe og ga ham styrke.

«Så bli da du, min sønn,» skrev Paulus videre, «sterk ved nåden i Kristus Jesus, og det som du har hørt av meg i mange vitners nærvær, overgi det til trofaste mennesker som er dugelige til også å lære andre! Lid ondt med meg som en god Kristi Jesu stridsmann!» 2 Tim. 2, 1-3.

En sann Guds tjener vil ikke vike tilbake for gjenvordig-heter eller ansvar. Fra den kilden som aldri svikter dem som oppriktig søker guddommelig kraft, henter han styrke som setter ham i stand til å møte og overvinne fristelse og til å utføre de plikter som Gud legger på ham. Den nåden som han får, er av en slik natur at den forøker hans evne til å kjenne Gud og hans Sønn. I hans sjel er det et lengselsfullt ønske om å utføre

fyldestgjørende tjeneste for Mesteren. Og mens han går framover på kristenstien, blir han «sterk ved nåden i Kristus Jesus». Denne nåden setter ham i stand til å være et trofast vitne om de ting han har hørt. Den kunnskapen han har fått fra Gud, ringeakter eller forsømmer han ikke, men overgir den til trofaste mennesker som deretter underviser andre.

I dette sitt siste brev til Timoeus holdt Paulus et høyt ideal fram for den yngre arbeider og påpekte de plikter som påhvilde ham som en Kristi tjener. «Legg vinn på å framstille deg for Gud,» skrev apostelen, «som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rettelig lærer sannhetens ord.» «Vis fra deg de dårlige og uforstandige stridsspørsmål, for du vet at de føder strid! Men en Herrens tjener må ikke stride, han må være mild imot alle, dugelig til å lære andre, i stand til å tåle ondt, så han med saktmodighet viser dem til rette som sier imot, om Gud dog engang ville gi dem omvendelse, så de kunne kjenne sannheten.» 2 Tim. 2, 15. 23-25. -- The Acts of the Apostles, side 499-502.

Kapittel 4

Nødvendige egenskaper

«Vi . . . viser oss i alt som Guds tjenere.»

Oppofrende hengivenhet

Forat en mann kan bli en framgangsrik predikant, må han ha noe mer enn boklige kunnskaper. En arbeider for sjeler må eie oppofrende hengivenhet, rettskaffenhet, forstand, flid, energi og taktfullhet. Ingen som eier disse egenskaper, kan være underlegen; han vil nettopp øve en bestemmende inn-flytelse til det gode.

Kristus innrettet sine krav og sine ønsker i strengt samsvar med sin misjon -- den misjon som hadde himmelens insignier. Han lot allting være underordnet den gjerningen som han kom til denne verden for å utføre. Da hans mor fant ham som barn sittende i rabbinernes skole og sa til ham: «Barn! hvorfor gjorde du oss dette? Se, din far og jeg har lett etter deg med smerte,» svarte han -- og dette svar uttrykte grunntonen i hans livsgjerning: - - «Hvorfor lette dere etter meg? Visste dere ikke at jeg må være i min Faders hus ?» Luk. 2, 48. 49.

Den samme helligelse, den samme oppofrende hengivenhet, den samme underkasting under Guds krav som kom til syne hos Kristus, må vise seg hos hans tjenere. Han forlot sitt trygge og fredelige hjem, forlot den herlighet som han hadde hos Faderen før verden ble til, forlot sin stilling på universets trone og trådte fram som et lidende, fristet menneske, gikk ut i ensomhet, for å så med tårer og for med sitt blod å vanne livets sæd for en fortapt verden.

På samme vis må hans tjenere gå ut for å så. Da Abraham ble kalt til å være en såmann for å strø ut sannhetens sæd, ble det pålagt ham: «Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg!» «Og han dro ut uten å vite hvorhen han skulle komme.» 1 Mos. 12, 1; Heb. 11, 8. Han dro ut som Guds lysbærer, for å bevare hans navn levende på jorden. Han forlot sitt land, sitt hjem, sine slektninger og alle de behagelige omgivelser som hørte med til hans jordiske liv, for å bli en pilegrim og en fremmed.

Således kom også det budskapet til apostelen Paulus mens han ba i tempelet i Jerusalem: «Dra ut! for jeg vil sende deg ut til hedningefolk langt borte.» Ap. gj. 22, 21. Således må de som kalles til å forene seg med Kristus, forlate alt for å følge ham. Gamle omgangskretser må brytes, livsplaner oppgis, jordiske forhåpninger legges til side. Med møye og tårer, i ensomhet og med oppofrelse må sæden såes.

De som helliger seg til Gud med legeme, sjel og ånd, vil stadig få en ny forsyning av legemlig, sjelelig og åndelig styrke. De har adgang til himmelens uuttømmelige forråd. Kristus gir dem åndepustet av sin egen Ånd, livet av sitt eget liv. Den Hellige Ånd setter sine høyeste krefter i virksomhet i hjerte og sinn. Guds nåde forøker og mangfoldiggjør deres evner, og enhver fullkommenhet i den guddommelige natur kommer dem til hjelp i arbeidet med å frelse sjeler. Gjennom samarbeid med Kristus gjøres de fullkomne i ham, og i sin menneskelige svakhet settes de i stand til å utføre Allmaktens gjerninger.

Gjenløseren vil ikke ta imot en delt tjeneste. Den som arbeider for Gud, må daglig lære hva det betyr å overgi seg selv. Han må granske Guds Ord, lære å forstå dets mening og lyde dets forskrifter. Således kan han oppnå idealet av kristelig fullkommenhet. Dag for dag arbeider Gud med ham og

fullkommer den karakter som skal bestå i den siste prøvestund. Og i menneskers og englers påsyn utvirker den troende dag for dag et opphøyd eksperiment og viser hva evangeliet formår å utrette for falne mennesker.

Da Kristus kalte sine disipler til å følge ham, tilbød han dem ingen smigrende utsikter i dette liv. Han ga dem ikke noe løfte om vinning eller verdslig ære, og de traff heller ingen avtale om hva de skulle få. Til Matteus, som satt på tollboden, sa Frelseren: «Følg meg! Og han sto opp og fulgte ham.» Matt. 9, 9. Før Matteus gikk inn i tjenesten, ventet han ikke for å stille krav om et visst honorar som svarte til det beløp han fikk i sin tidligere stilling. Uten spørsmål eller betenkning fulgte han Jesus. For ham var det nok at han skulle være sammen med Frelseren så han kunne høre hans ord og forene seg med ham i hans gjerning.

Slik var det også med de disipler som var blitt kalt tidligere. Da Jesus bød Peter og hans feller å følge ham, forlot de øyeblikkelig sine båter og garn. Noen av disiplene hadde venner som var beroende av dem for sitt underhold; men da de fikk Frelserens innbydelse, ventet de ikke for å spørre: Hva skal jeg leve av, og kunne underholde min familie med? De lød kallet; og da Jesus senere spurte dem: «Da jeg sendte dere ut uten pung og skreppe og sko, fattedes dere da noe?» så kunne de svare: «Nei, intet.» Luk. 22, 35.

I dag kaller Frelseren oss til sin gjerning, liksom han kalte Matteus og Johannes og Peter. Dersom våre hjerter er berørt av hans kjærlighet, så vil spørsmålet om lønn ikke være det første vi tenker på. Vi vil glede oss over å være Kristi medarbeidere, og vi vil ikke frykte for å forlate oss på hans omsorg. Dersom vi gjør Gud til vår styrke, så vil vi ha en klar oppfatning av vår plikt og ha uegennyttige mål for øye. Den drivende kraften i vårt liv vil være et edelt forsett som vil heve oss opp over lave beveggrunner.

Mange som Herren kunne bruke, vil ikke høre og lyde hans stemme

framfor noen annens. Slekt og venner samt tidligere vaner og omgivelser har en så sterk innflytelse over dem at Gud bare kan gi dem liten undervisning og meddele dem lite kunnskap om sine forsetter. Herren ville gjøre langt mer for sine tjenere dersom de var helt overgitt til ham og satte hans tjeneste høyere enn slektskapsbånd og alle andre jordiske forbindelser.

En dypere helligelse nødvendig

Tiden krever større dyktighet og en dypere helligelse. Jeg roper til Gud: Oppreis og send ut budbærere som har full forståelse av sitt ansvar, menn i hvis hjerte selvforgudelse, som ligger ved roten til all synd, er blitt korsfestet, menn som er villige til uten forbehold å hellige seg til Guds tjeneste, menn hvis sjel er levende oppmerksom på verkets hellighet og på kallets ansvar, menn som er bestemt på ikke å bringe Gud et beskadiget offer som hverken koster dem anstrengelse eller bønn.

Hertugen av Wellington var engang til stede ved en anledning hvor en gruppe kristne menn drøftet muligheten av framgang i et misjonsforetagende blant hedningene. De ba hertugen uttale seg om hvorvidt det etter hans mening var noen sannsynlighet for at et slikt foretagende kunne bringe et resultat som svarte til omkostningene. Den gamle soldat svarte: «Mine herrer, hva er Deres marsjordre? Framgang er ikke spørsmålet for Dem å drøfte. Hvis jeg leser Deres ordre riktig, så lyder den slik: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» Mine herrer, lyd Deres marsjordre!»

Mine brødre, Herren kommer, og vi behøver å sette all kraft inn på å fullføre det verk som ligger fore. Jeg ber dere om å gå helt opp i arbeidet. Kristus ga sin tid, sin sjel og sin styrke til arbeidet for menneskehetens gagn og velsignelse. Hele dagen ble helliget til virksomhet, og hele netter tilbraktes i bønn om kraft til å møte fienden og om styrke til å hjelpe dem

som kom til ham for å få lindring. Liksom vi kan følge løpet av en rinnende bekk ved å legge merke til den stripe av levende grønt som den frambringer, således kan Kristus ses i de barmhjertighetshandlinger som kjennetegnet hvert skritt på hans vei. Overalt der han ferdedes, spirte sunnhet fram, og lykke fulgte hvor han gikk. Så enkelt framholdt han livets ord at et barn kunne forstå det. De unge kjente seg grepet av hans tjenerånd og søkte å etterligne hans kjærlige handlemåte ved å hjelpe dem som behøvde støtte. De blinde og de døve frydet seg hvor han var til stede. Hans ord til de vankundige og syndige åpnet en livets kilde for dem. Han delte ut sine velsignelser i rikt mål og uten opphør; det var de innsamlede evighetsskatter, gitt i Kristus, Faderens gave til menneskene.

Arbeidere for Gud bør være likeså overbevist om at de ikke er sine egne, som om identitetsseglet var innpreget på deres person. De må være besprengt med Kristi offerblod, og i en full hengivelsens ånd bør de beslutte seg til at de ved Kristi nåde vil være et levende offer. Men hvor få det er iblant oss som betrakter synderes frelse i det samme lys hvori den himmelske verden ser den -- som en plan som fra evighet av var fattet i Guds sinn! Hvor få av oss det er som har våre hjerter knyttet til Gjenløserens hjerte i dette høytidelige, avsluttende verk! Det finnes neppe en tiendedel av den medlidenhet med ufrelste sjeler som det burde være. Det er så mange å advare, men hvor få det er som har så megen samfølelse med Gud at de vil være alt eller intet når de bare kan se sjeler bli vunnet for Kristus!

Da Elias var i ferd med å skulle forlate Elisa, sa han til denne: «Si hva du ønsker jeg skal gjøre for deg før jeg blir tatt bort fra deg! Elisa sa: La en dobbelt del av din ånd tilfalle meg!» 2 Kong. 2, 9. Elisa ba ikke om verdslig ære eller om en plass blant jordens store menn. Det som han begjærte, var et rikt mål av den ånd som var gitt til en som Gud sto i begrep med å hedre ved å rykke ham bort. Han visste at ikke noe annet kunne gjøre ham skikket til den gjerning som ville bli krevd av ham.

Evangeliets tjenere! hva ville dere ha svart om dette spørsmål var blitt stilt til dere? Hva er hjertets største ønske når dere er opptatt med Guds tjeneste?

Taktfullhet

I det sjelevinnende arbeid behøves det stor takt og visdom. Frelseren holdt aldri sannheten tilbake, men han uttalte den alltid i kjærlighet. I sin omgang med andre viste han den største takt og var alltid vennlig og hensynsfull. Han var aldri grov, talte aldri uten nødvendighet et strengt ord, påførte aldri en følsom sjel unødig smerte. Han klandret ikke menneskelig svakhet. Fryktløst fordømte han hykleri, vantro og ugudelighet, men det var gråt i hans stemme når han uttalte sine skarpe irettesettelser. Han gjorde aldri sannheten grusom, men viste alltid en dyp ømhet for menneskene. Hver sjel var dyrebar i hans øyne. Han opptrådte med guddommelig verdighet, men han nedlot seg med den ømmeste medlidenhet og aktelse for hvert eneste medlem av Guds familie. I dem alle så han sjeler som det var hans misjon å frelse.

Paulus' forsiktige framgangsmåte

Predikanten må ikke nære den tanken at hele sannheten skal framholdes for de ikke-troende ved enhver anledning. Han bør nøye overveie når det skal tales, hva som skal sies, og hva som skal være usagt. Dette er ikke ensbetydende med å føre noen bak lyset; det er å virke som Paulus virket. «Om jeg enn er fri fra alle,» skrev han til korintierne, «har jeg dog selv gjort meg til tjener for alle, for å vinne de fleste, og jeg er blitt som en jøde for jødene, for å vinne jøder, for dem som er under loven, som en som er under loven -- om jeg enn ikke selv er under loven -- for å vinne dem som er under loven; for dem som er uten lov, er jeg blitt som en som er uten lov -- om jeg enn ikke er lovløs for Gud, men lovbundet for Kristus -- for å vinne

dem som er uten lov; for de skrøpelige er jeg blitt skrøpelig, for å vinne de skrøpelige; for dem alle er jeg blitt alt, for i alle tilfelle å frelse noen.» 1 Kor. 9, 19-22.

Paulus nærmet seg ikke jødene på en måte som ville vekke deres fordommer. Han begynte ikke med å si til dem at de måtte tro på Jesus av Nasaret, men dvelte ved de profetier som talte om Kristus, hans misjon og hans gjerning. Skritt for skritt førte han sine tilhørere fram og viste dem hvor viktig det var å ha aktelse for Guds lov. Han viste seremoniloven skyldig aktelse og påpekte at det var Kristus som innstiftet den jødiske husholdning og offertjenesten. Derpå førte han dem ned til Gjenløserens første komme og påviste at i Kristi liv og død hadde hvert punkt i offertjenesten fått sin oppfyllelse.

Blant hedningene begynte Paulus med å opphøye Kristus, og deretter framholdt han lovens bindende krav. Han påviste hvordan det lys som stråler ut fra Golgatas kors, ga hele den jødiske husholdning glans og betydning.

Således varierte apostelen sin virkemåte, idet han avpasset sitt budskap etter de foreliggende omstendigheter. Tålmodig arbeid skaffet ham betydelig framgang; men det var likevel mange som ikke ville la seg overbevise. I vår tid er det somme som ikke vil overbevises hvordan man enn framholder sannheten, og den som arbeider for Gud, må omhyggelig overveie de beste arbeidsmetoder, forat han ikke skal vekke fordom eller stridsløst. Her er det at mange er kommet til kort. Ved å følge sine naturlige tendenser har de lukket dører hvorigjennom de ved en annen framgangsmåte kunne ha vunnet adgang til hjerter, og igjennom disse igjen til andres hjerter.

Guds arbeidere må være allsidige menn; det vil si, de må være menn med karakterbredde. De må ikke være ensidige menn som arbeider etter fastsatte former og er ute av stand til å innse at deres forkynnelse av

sannheten må variere etter den klasse mennesker som de virker iblant, og etter de forhold som de støter på.

Når predikanten møter uvennlighet, bitterhet og motstand, så har han en ømtålig gjerning å utføre. Mer enn andre behøver han den visdom som «er først og fremst ren, dernest fredsommelig, rimelig, ettergivende, full av barmhjertighet og gode frukter, uten tvil, uten skrømt». Jak. 3, 17. Liksom doggen og de stille regnskurer faller mildt på visnende planter, slik skal hans ord falle mildt når han kunngjør sannheten. Han skal vinne sjeler, ikke støte dem bort. Han må legge vinn på å handle klokt i de tilfelle hvor det ikke foreligger noen regler å følge.

Mange sjeler er blitt vendt i den forkjærte retning og er derved gått tapt for Guds sak som følge av mangel på klok-skap og visdom fra arbeiderens side. Takt og konduite forøker arbeiderens brukbarhet hundrefold. Dersom han taler de rette ord i rette tid og viser den rette ånd, så vil dette øve en mildnende innflytelse på hjertet hos den som han søker å hjelpe.

På nye steder

Tro ikke at det i en virksomhet på en nytt sted er din plikt straks å si til folket: Vi er syvendedags-adventister; vi tror at den syvende dag er sabbat, vi tror at sjelen ikke er udødelig. Dette ville ofte bygge en mektig skranke mellom deg og dem du ønsker å nå. Når anledning gis, så tal til dem om lærdomspunkter som dere kan enes om. Dvel ved nødvendigheten av praktisk gudsfrykt. Gi dem bevis på at du er en kristen som ønsker fred, og at du elsker deres sjeler. La dem forstå at du er samvittighetsfull. Derved vil du vinne deres tillit, og det vil bli tid nok til å tale om læresetninger. Vinn hjertet og bered jordbunnen og så deretter sæden, idet du på en kjærlig måte framholder sannheten som den er i Jesus.

Gud vil visselig hjelpe dem som ber ham om visdom. Vi skal ikke vente til anledningene kommer til oss; vi skal søke etter anledninger, og vi skal alltid være rede til å forsvare oss for dem som krever oss til regnskap for det håp som bor i oss. Hvis arbeideren stadig har sitt hjerte oppløftet i bønn, så vil Gud hjelpe ham til å tale det rette ord i rette tid.

Under forsøk på å tilrettevise eller reformere andre bør vi være forsiktige med våre ord. Disse vil bli en livets lukt til liv eller en dødens lukt til død. Mange taler skarpt og strengt når de gir tilrettevisning eller råd, og bruker ord som ikke egner seg til lægedom for den sårede sjel. Slike ubetenksomme uttrykk opphisser ånden og egger ofte de feilende til motstand.

Alle som ønsker å forfekte sannhetens prinsipper, trenger til å få kjærlighetens himmelske olje. Under alle forhold bør tilrettevisning gis i kjærlighet. Da vil våre ord virke reformerende, men ikke forbitre. Ved sin Hellige Ånd vil Kristus gi ordene kraft og styrke. Dette er hans gjerning.

Høflighetens nådegave

De som arbeider for Kristus, må være rettskafne og pålitelige, klippefaste i sine prinsipper og på samme tid vennlige og høflige. Høflighet er en av Åndens dyder. Å påvirke det menneskelige sinn er den største gjerning som mennesker noensinne har fått, og de som ønsker å vinne adgang til hjerter, må gi akt på formaningen om å være «barmhjertige, ydmyke». 1 Pet. 3, 8. Kjærlighet vil gjøre det som argumenter ikke formår å utrette. Men et øyeblikks grettenhet, et eneste barskt svar, en mangel på kristelig høflighet og forekommenhet i en eller annen ubetydelig sak kan føre til tap både av venner og innflytelse.

Hva Kristus var her på jorden, bør Kristi arbeidere strebe etter å være.

Han er vårt eksempel, ikke bare i sin uplettede renhet, men i sin tålmodighet, sin mildhet og sitt vinnende vesen. Hans liv er et bilde på sann høflighet. Han hadde alltid et vennlig blikk og et trøstende ord til de trengende og de nedtrykte. Hans nærvær brakte en renere atmosfære inn i hjemmet. Hans liv var som en virkende surdeig blant samfunnets elementer. Ren og ubesmittet vandret han omkring mellom de tankeløse, de uskikkelige, de uhøflige, blant uredelige tollere, urettferdige samaritanere, hedenske soldater, uvørne bønder og den blandede hop. Han talte et medfølelse ord her og et ord der. Når han så mennesker som var trette, og som var nødt til å bære tunge byrder, hjalp han dem med byrdene og gjentok for dem de lærdommer om Guds kjærlighet, barmhjertighet og godhet som naturen hadde lært ham. De ringeste og minst lovende søkte han å bringe håp, idet han framholdt for dem forsikringen om at de kunne oppnå en karakter som ville gjøre det åpenbart at de var Guds barn.

Jesu religion mildner alt som er hårdt og grovt i ens vesen, utjevner det som er kantet og skarpt i ens manéerer. Den gjør ens ord milde og ens opptreden vinnende. La oss lære av Kristus å forene en opphøyd sans for renhet og rettskaffenhet med et lyst sinnelag. En vennlig, høflig kristen er det mektigste argument som kan legges fram til fordel for kristendommen. Vennlige ord er som dogg og stille regnskurer for sjelen. Skriften sier om Kristus at livsalighet var utgytt på hans lepper forat han skulle kunne «kvege den trette med mitt ord». [Se Sal. 45, 3;] Es. 50, 4. Og Herren sier til oss: «Deres tale være alltid tekkelig,» «så den kan være til gagn for dem som hører på». Kol. 4, 6; Ef. 4, 29.

Noen som dere kommer i berøring med, er kanskje rå og uhøflige, men la ikke dette lede dere til å være mindre høflige. Den som ønsker å bevare sin egen selvaktelse, må passe på at han ikke uten nødvendighet sårer andres selvaktelse. Denne regel bør man med hellig omhu følge overfor de sløveste og de mest feilende. Hva Gud har til hensikt å gjøre med disse tilsynelatende så lite lovende, vet dere ikke. Han har i fortiden brukt mennesker som ikke

var mer lovende eller tiltalende, til å gjøre en stor gjerning for ham. Hans Ånd, som virker på hjertet, har vakt enhver evne til kraftig virksomhet. I disse rå, utilhogne stener så Herren dyrebart materiale som ville bestå prøven i storm, hete og trykk. Gud ser ikke som mennesker ser; han dømmer ikke etter det som er for øynene, men ransaker hjertet og dømmer rettferdig.

Herren Jesus krever at vi skal anerkjenne hvert menneskes rettigheter. Menneskenes sosiale rettigheter og deres rettigheter som kristne skal tas i betraktning. Alle skal behandles med finfølelse og ømhet som Guds sønner og døtre.

Kristendommen vil gjøre et menneske til en «gentleman». Kristus var høflig endog mot sine forfølgere, og hans disipler vil åpenbare den samme ånd. Betrakt Paulus da han ble framstilt for øvrigheten. Hans tale til Agrippa er et eksempel på sann høflighet og overbevisende veltalenhet. Evangeliet ansporer ikke til den formelle belevenhet som er alminnelig i verden, men til den høflighet som har sitt utspring i et virkelig godt hjertelag.

Den omhyggeligste hensyntagen til det utvortes sømmelige er ikke nok til å utelukke all pirrelighet, streng dom og upassende tale. Sann dannelse vil aldri vise seg så lenge selvet betraktes som det høyeste. Kjærligheten må bo i hjertet. Kilden til en helt igjennom alvorlig kristens handlinger er den dype kjærlighet som han nærer i sitt hjerte til Herren. Gjennom røttene av hans kjærlighet til Kristus utspringer en uegennyttig interesse for brødrene. Kjærligheten gir hans oppførsel et preg av ynde, sømmelighet og tekkelighet. Den oppyser ansiktet og gjør stemmen mild; den foredler og høyner hele hans vesen.

Sømmelig oppførsel

Til dem som beskjeftiger seg med hellige ting, lyder den høytidelige

formaning: «Rens eder, I som bærer Herrens kar!» Es. 52, 11. De som Herren har vist heder og tillit, de som har fått en særskilt tjeneste å utføre, bør framfor alle andre mennesker være forsiktige i ord og handling. De bør være oppofrende menn, som ved rettferdighets gjerninger og rene, sanne ord kan løfte sine medmenesker opp på et høyere trin, slike som ikke lar seg forvirre av enhver fristelse som kommer i deres vei, menn som er faste og alvorlige i sitt forsett, og hvis høyeste mål er å samle sjeler til Kristus.

Den ondes særskilte fristelser er rettet mot predikantene. Han vet at de er bare mennesker som ikke selv eier noen nåde eller hellighet, og at evangeliets skatter er lagt i leirkar, som bare ved guddommelig kraft kan bli kar til ære. Han vet at Gud har bestemt predikantene til å være et mektig middel til sjelers frelse, og at de kan ha framgang i sin gjerning bare når de tillater den evige Fader å styre deres liv. Derfor søker han med all sin kløkt å lede dem til synd, da han vet at deres embete gjør synd hos dem enda mer overvettes syndig; for ved å begå synd gjør de seg selv til det ondes tjenere.

De som Gud har kalt til prekegjerningen, må bevise at de er skikket til å gjøre tjeneste på den hellige prekestol. Herrens befaling lyder: «Vær . . . hellige i all deres ferd!» «Vær et forbilde for de troende,» sier Paulus. «Gi akt på deg selv og på læren, hold ved med det! for når du det gjør, da skal du frelse både deg selv og dem som hører deg.» «Alle tings ende er kommet nær; vær derfor sindige og edru så dere kan be!» 1 Pet. 1, 15; 1 Tim. 4, 12. 16; 1 Pet. 4, 7.

Renhet og sømmelighet i oppførsel er et emne som vi må gi akt på. Vi må være på vakt mot de synder som råder i denne fordervede tid. La ikke Kristi utsendinger nedlate seg til lettsindig tale, til fortrolighet med kvinner, enten disse er gifte eller ugifte. La dem med sømmelig verdighet holde seg på sin rette plass; men på samme tid kan de være omgjengelige, vennlige og høflige mot alle. De bør være hevet over alt som har skinn av det simple og det familiære. Dette er forbuden grunn, hvor det er utrygt å sette sine føtter.

Hvert ord og hver handling bør kunne bidra til å høyne, rens og foredle. Tankeløshet i slike ting er synd.

Paulus tilskyndte Timoteus til å tenke på de ting som er rene og opphøyde, forat hans framgang kunne bli åpenbar for alle. Det samme råd er i høy grad påkrevd for menneskene i den nærværende tid. Jeg påminner våre arbeidere om nød-vendigheten av renhet i hver tanke og hver handling. Vi står i et personlig ansvar overfor Gud og har et personlig arbeid å gjøre, et arbeid som ingen annen kan utføre for oss. Dette består i å strebe etter å gjøre verden bedre. På samme tid som vi bør oppelske omgjengelighet, bør hensikten dermed ikke bare være fornøyelse, men ha et høyere mål.

Skjer det ikke nok rundt omkring oss til å vise nødvendigheten av denne advarsel? Overalt ser man menneskevrak, nedbrutte familiealter og ødelagte hjem. Det råder en merkverdig tilsidesettelse av prinsipper, moralens ideal senkes, og jorden forvandles fort til et Sodoma. De gjerninger som førte Guds straffedom over verden ved syndflommen, og som ble årsak til Sodomas ødeleggelse ved ild, er i rask utvikling. Vi nærmer oss enden, da jorden skal renses med ild.

La dem i hvis hender Gud har lagt sannhetens lys, avstå fra all urettferdighet! La dem vandre på rettskaffenhetens stier og beherske enhver lidenskap og vane som på noen måte kunne skade Guds verk eller sette en flekk på dets hellighet. Det er Predikantens oppgave å stå imot de fristelser han møter på sin sti, å heve seg opp over disse lave ting som trekker sinnet nedad. Ved årvåkenhet og bønn kan han gardere seg slik mot sine svakeste punkter at disse vil bli hans sterkeste. Ved Kristi nåde kan mennesker oppnå moralsk styrke, viljekraft og fast besluttsomhet. I denne nåden er det en makt som setter dem i stand til å heve seg opp over Satans lokkende, dårende fristelser og til å bli trofaste, oppofrende kristne.

Predikanter som et verdig forbilde

Predikanter bør sette de unge et verdig eksempel, et som svarer til deres hellige kall. De bør hjelpe de unge til å være åpenhjertige og dog beskjedne og verdige i all sin omgjengelse. Dag etter dag sår de en sæd som vil spire og bære frukt. De må avlegge all grovhet og all spøk og alltid huske på at de er lærere, og at enten de vil det eller ikke, så vil deres ord og handlinger bli en duft til liv eller til død for dem som de kommer i forbindelse med.

Sinnets tukt, renhet i hjerte og tanke er det som behøves. Moralsk renhet avhenger av riktig tenkning og riktig handling. Onde tanker forderver sjelen, mens en riktig beherskelse av tankene bereder sinnet til harmonisk virksomhet for Mesteren. Hver tanke må tas til fange under lydighet mot Kristus.

Sannhetens lærere må være forstandige menn, som er meget forsiktige med sine ord og handlinger. De må være menn som vil gi Guds hjord mat i rette tid, menn som ikke i minste måte bifaller lave livsidealer, og som har den tro som er virksom i kjærlighet og renses sjelen fra enhver kjødelig tanke og attrå. Arbeidere av denne typen vil ikke ligge og kripe i verdslighet; de vil ikke være slaver under mennesker eller under Satans fristelser. De vil være mandige og sterke. De vil vende sine ansikter mot Rettferdighetens Sol, heve seg opp over alt som er lavt, opp i en atmosfære som er fri for åndelig og moralsk besmittelse.

Den som følger prinsippene i bibelsk kristendom, vil ikke vise seg svak i moralsk henseende. Under Den Hellige Ånds foredlende innflytelse blir smak og tilbøyeligheter rene og hellige. Intet kan i den grad som Kristi religion gripe de ømme følelser, intet kan som den innvirke på de dypeste beveggrunner til handling, intet annet øve en så mektig inn-flytelse på livet og gi karakteren en slik fasthet og stabilitet. Den leder en alltid oppad, fyller

ham med edle forsetter, lærer ham sømmelighet i oppførsel og gir ham en kledelig verdighet i enhver handling.

Hvormed skal den unge mann betvinge sine onde tilbøyelig-heter og utvikle det som er edelt og godt i hans karakter? La ham gi akt på disse ord: «Enten dere altså eter eller drikker, eller hva dere gjør, så gjør alt til Guds ære!» 1 Kor. 10, 31. Her er et prinsipp som skal danne grunnlaget for enhver beveggrunn, tanke og handling. Vanhellige lidenskaper må korsfestes. De vil gjøre krav på å bli tilfredsstilt; men Gud har innplantet høye og hellige forsett i hjertet, og disse behøver ikke å bli forsimplet. Det er bare når vi nekter å bøye oss for fornuftens og samvittighetens herredømme at vi trekkes nedad. Paulus sa: Jeg formår alt i Kristus. Se Fil. 4, 13.

Dersom du holder deg nær til Jesus og søker å pryde din bekjennelse med et velordnet liv og en gudfryktig vandel, så vil dine føtter bli bevart fra å forville seg inn på forbudne stier. Dersom du bare vil være årvåken, stadig være årvåken til bønn, og dersom du gjør alt som om du var i Guds umiddelbare nærhet, så vil du bli frelst fra å gi etter for fristelse og kan nære håp om å bli bevart ren, uplettet og ubesmittet til det siste. Såfremt du holder din første fulle visshet fast inntil enden, da vil dine veier bli stadfestet i Gud, og det som nåden har begynt, vil herligheten sette kronen på i vår Guds rike. Åndens frukter er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet; mot slike er det ingen lov. Dersom Kristus bor i oss, vil vi korsfeste kjødet med lystene og begjæringene.

I omgang med andre

Unge predikanter, gifte eller ugifte, får ofte sin verdi som arbeidere ødelagt ved den sympati som unge kvinner viser dem. Slike kvinner innser ikke at andres øyne er festet på dem, og at deres framgangsmåte vil kunne skade den predikants innflytelse som de viser så megen oppmerksomhet.

Dersom de strengt holdt seg til sømmelighetens regler, så ville det være meget bedre både for dem og for predikanten. Deres unnløstelse herav bringer ham i en ubehagelig stilling og leder andre til å betrakte ham i et forkjært lys.

Men det vesentlige i denne sak hviler på predikantene selv. De bør gi til kjenne at en slik oppmerksomhet er dem usmakelig; og hvis de følger den framgangsmåten som Gud ønsker de skal følge, så vil de ikke lenge bli besværet. De bør sky alt som har skinn av ondt, og når unge kvinner gjerne søker deres selskap, er det predikantenes plikt å la dem vite at dette ikke tiltaler dem. For å spare saken for skam må de avvise påtrengning, selv om de derved kan bli ansett for å være uhøflige. Unge kvinner som er omvendt til sannheten og til Gud, vil ta imot tilrettevisning og forbedre seg.

Spøk, skjemt og verdslig tale hører verden til. Kristne som har Guds fred i hjertet, vil være glade og lykkelige uten å gi seg av med lettsindighet eller overfladiskhet. Når de er årvåkne til bønn, vil de eie en sinnsro og en fred som hever dem opp over alt som er overfladisk.

Når gudsfryktens hemmelighet går opp for en Kristi tjeneres sinn, vil det løfte ham opp over jordiske og sanselige nytelser. Han vil få del i guddommelig natur, idet han flyr bort fra fordervelsen i verden, som kommer av lysten. Det samfunn som kommer i stand mellom Gud og hans sjel, vil gjøre ham fruktbar i kunnskapen om Guds vilje og opplære for ham skatter av praktiske emner som han kan framholde for folket, og som ikke vil forårsake lettsinn eller noe som ligner et smil, men som vil stemme sinnet til alvor, røre hjertet og vekke den moralske sans til forståelse av de hellige krav Gud har på menneskets hengivenhet og liv. De som arbeider i tale og lære, bør være Guds menn, rene i hjerte og vandel. -- Testimonies, III, side 241.

Det framstår menn for å ta del i Guds verk, og somme av dem har neppe noe begrep om verkets hellighet og ansvar. De eier bare liten erfaring i

å øve tro og i den alvorlige sjelehunger etter Guds Ånd som alltid bringer følger med seg. Noen menn med gode evner og som kunne fylle viktige stillinger. vet ikke hvilken ånd de er av. De går i en gemyttlig stemning liksom naturlig som vannet rinner nedover bakken. De taler tøys og morer seg med unge piker, mens de nesten daglig lytter til de høytideligste og mest hjertegripende sannheter. Slike menn har kristendom i hodet, men deres hjerter er ikke blitt helliggjort av de sannheter de hører. Den slags menn kan ingensinne lede andre til det levende vanns Kilde før de selv har drukket av strømmen.

Det er ingen tid nå til lettsinn, forfengeligheit eller spøk. Denne jords historie med dens begivenheter skal snart avsluttes. De som har gitt seg hen til løsslopte tanker, behøver en sinnsforandring. Apostelen Peter sier: «Omgjord deres sinns lender, vær edru, og sett deres håp fullt og fast til den nåde som blir dere til del i Kristi Jesu åpenbarelse! Som lydige barn skal dere ikke skikke dere etter de forrige lyster i deres vankundighet, men vær, etter den Hellige som kalte dere, også dere hellige i all deres ferd! for det er skrevet: Dere skal være hellige; for jeg er hellig.» 1 Pet. 1, 13-16.

Løse tanker må samles sammen og dreie seg om Gud. Selve tankene må være i samsvar med Guds vilje. Ros bør hverken gis eller ventes, for den vil ha en tilbøyelighet til å fostre selvtillit istedenfor å forøke ydmykhet, forderve snarere enn å rense. Menn som virkelig er skikket, og som føler at de har en del å utføre i forbindelse med Guds verk, vil føle seg trykket under forståelsen av gjerningens hellighet liksom en vogn trykkes ned under kornbåndenes vekt. Nå er det tiden til å gjøre de alvorligste anstrengelser for å vinne seier over det kjødelige hjertes naturlige følelser. -- Testimonies, III, side 473, 474.

Når en predikant som bærer det høytidelige advarselsbudskap ut til verden, tar imot venners og brødres velvillige gjestfrihet og forsømmer sine plikter som hyrde for hjorden og er uforsiktig i sitt eksempel og sin

oppførsel, så han tar del med de unge i intetsigende tale, i spøk og vittigheter og i å fortelle morsomme historier for å vekke latter, da er han uverdigg til å være en evangeliets tjener og trenger til å omvende seg før man betror ham omsorgen for fårene og lammene. Predikanter som er forsømmelige i de plikter som påhviler en trofast hyrde, avgir bevis på at de ikke er helliget ved de sannheter som de framholder for andre, og bør ikke underholdes som arbeidere i Herrens vingård før de har fått et høyt begrep om en predikants hellige gjerning. -- Testimonies, III, side 233.

En Kristi tjener bør være en bønnens mann, en mann med gudsfrykt, glad, men aldri grov og barsk, spøkefull eller lettsindig. En lettsindighetens ånd kan kanskje passe for klovner og skuespillere, men ligger helt utenfor den manns verdighet som er blitt utvalt til å stå mellom de levende og de døde og til å være Guds talerør.

Punktlighet og besluttsomhet

Det er behov for selvstendige menn som er alvorlige i sine bestrebelser, ikke menn som er påvirkelige som kitt. De som ønsker at deres arbeid skal være lagt til rette for deres hender, og som ønsker å være nøyaktig skikket til en gjerning uten det besvær å skulle tilpasse seg eller opplæres, er ikke de menn som Gud kaller til å virke i hans sak. En som ikke kan tillempe sine evner nesten etter hvilken som helst plass når forholdene krever det, er ikke den mann vår tid behøver. De menn som Gud vil knytte til sitt verk, er ikke slappe, senesvake menn som hverken eier muskelkraft eller moralsk karakterstyrke. . . .

Det finnes menn som smigrer seg med at de kunne utrette noe stort og godt hvis de bare var stilt under andre forhold, mens de på samme tid ikke gjør bruk av de evner som de allerede har, ved å virke i de stillinger Forsynet har anvist dem. . . . Personlig selvstendighet og personlig kraft er de

egenskaper som nå behøves. Han behøver ikke å gi slipp på sin individuelle karakter, men den bør tilpasses, foredles og høynes.

Guds sak krever menn som kan se hurtig og handle øye-blikkelig og med kraft i rette tid. Dersom du stanser for å måle enhver vanskelighet og veie enhver forvikling som du møter, så vil du bare utrette lite. Hindringer og vansker vil du støte på hvor du vender deg hen, og disse må du med et fast forsett beslutte å overvinne, for i motsatt fall vil de overvinne deg.

Somme tider vil man x forbindelse med Guds verk stå overfor forskjellige framgangsmåter og formål som man synes kan være like anvendelige, og nettopp her er det at den skarpeste skjønnsomhet er påkrevd. Og dersom noe blir gjort for å gjennomføre formålet, så må det gjøres i det beleilige øyeblikk. Den minste antydning i vektskålens bevegelse bør merkes og avgjøre saken øyeblikkelig. Langvarig forhaling tretter englene. Selv det at det undertiden blir tatt en uriktig beslutning, er mer unnskyldelig enn stadig å innta et vaklende standpunkt, nære betenkelighet og snart helle til den ene siden og snart til den andre. Denne betenkeligheten og tvilrådigheten er årsak til mer forvikling og elendighet enn det har at det undertiden handles for hurtig.

Det er blitt vist meg at det i de største seire og i de frykteligste nederlag har dreid seg om minutter. Gud krever punktlighet i handling. Forhaling, tvil, betenkelighet og ubesluttsomhet gir ofte fienden ethvert fortrin. . . .

Å fastsette en bestemt tid til dette og hint kan ofte bety meget til fordel for sannheten. Seire forspilles ofte ved utsettelse. Det vil inntreffe kriser i Guds sak. Punktlig og besluttsom handling i rette tid vil bringe herlige seire, mens utsettelse og forsømmelse vil medføre store tap og avgjort påføre Gud vanære. Hurtige bevegelser i det kritiske øyeblikk vil ofte avvæpne fienden, og han lider skuffelse og nederlag, for han hadde ventet å få tid til å legge

planer og virke ved list. . . .

I vanskelighetens og farens stund er den største punktlighet avgjort nødvendig. Alle planer kan være lagt vel til rette for oppnåelsen av visse formål, men likevel kan en meget kortvarig utsettelse medføre at forholdene fullstendig forandres, og de store mål som kunne ha vært nådd, går tapt som følge av mangel på hurtig forutseenhet og punktlig handling.

Meget kan gjøres for å oppøve sinnet til å overvinne dorskhet. Det er tider da varsomhet og megen overveielse er nødvendig; overilelse ville være dårskap. Men også her er meget gått tapt ved for stor betenkelighet. Til en viss grad er forsiktighet nødvendig, men betenkelighet og en egoistisk politikk har ved spesielle anledninger ført til større ulykke enn et mistak ved overilelse ville ha gjort. -- Testimonies, III, s. 496-498.

Det er noen som til en tid har hell med seg i kampen mot sin lyst til fornøyelse og makelighet. De er oppriktige og alvorlige, men vedvarende anstrengelse, en daglig død, og oppslitende møye gjør dem trette. Ugidelighet tiltaler dem, å dø fra selvet finner de frastøtende. De lukker sine søvntunge øyne og faller for fristelsens makt istedenfor å motstå den.

De anvisninger som Guds Ord inneholder, gir ingen plass til innrømmelse overfor det onde. Guds Sønn ble åpenbart forat han måtte kunne dra alle til seg. Han kom ikke for å lulle verden i søvn, men for å påvise den smale stien som alle de må vandre som til sist når fram til portene i Guds stad. Hans barn må følge etter der hvor han er gått foran. Hvilken oppofrelse av makelighet og egoistisk nytelse det enn måtte medføre, og hva det enn måtte koste av arbeid eller lidelse, så må de opprettholde en stadig kamp mot selvet.

Innsamling av frukt -- En drøm

I en drøm jeg fikk den 29. september 1886, var jeg sammen med et stort selskap som lette etter bær. I selskapet var det mange unge menn og kvinner som skulle hjelpe til med å samle frukten. Det syntes å være en by vi befant oss i, for det var bare lite ledig plass, men omkring byen var det åpne marker, vakre grupper av trær, og det var oppdyrkede hager. En stor vogn med niste til selskapet kjørte foran oss.

Snart stanset vognen, og selskapet spredde seg i alle retninger for å lete etter frukt. Overalt omkring vognen var det både høye og lave busker med store, fine bær, men alle i selskapet så for langt bort til å kunne se dem. Jeg begynte å plukke frukten i nærheten, men med stor forsiktighet av frykt for å plukke de grønne bær, som var så blandet sammen med den modne frukten at jeg bare kunne plukke ett eller to bær av hver klase.

Noen av de store, fine bærene hadde falt av og lå på jorden, halvt fortært av mark og insekter. «Akk,» tenkte jeg, «var man bare kommet til dette felt før, så kunne all denne dyrebare frukten ha vært reddet; men nå er det for sent. Jeg vil likevel ta disse opp for å se om det skulle finnes noen gode iblant dem. Og selv om disse bærene er aldeles ødelagt, så kan jeg i det minste vise brødrene hva de kunne ha funnet dersom de ikke hadde vært for sent ute.»

Akkurat da kom to eller tre av selskapet slentrende i nærheten av stedet hvor jeg var. De pratet sammen og syntes å være svært opptatt av hverandres selskap. Da de fikk øye på meg, sa de: «Vi har søkt alle steder og kan ikke finne noen frukt.» De så med forundring på det kvantum jeg hadde. Jeg sa: «Det er mer å finne på disse buskene.» De begynte å plukke, men sluttet snart, idet de sa: «Vi har ingen rett til å plukke her; du har funnet stedet, og frukten tilhører deg.» Men jeg svarte: «Det har ikke noe å bety. Plukk bare

hvor dere kan finne noe. Dette er Guds felt, og disse bærene er hans; dere har rett til å plukke dem.»

Men snart syntes jeg å være alene igjen. Med korte mellomrom hørte jeg snakk og latter borte ved vognen. Jeg ropte til dem som var der: «Hva er det dere gjør?» De svarte: «Vi kunne ikke finne noen bær, og da vi var trette og sultne, tenkte vi at vi ville gå bort til vognen og få litt å spise. Når vi har hvilt oss en stund, vil vi gå ut igjen.»

«Men dere har jo ikke samlet noe ennå,» sa jeg. «Dere spiser opp all maten vår uten å skaffe oss noe mer. Jeg kan ikke spise nå; det er for mye frukt å plukke. Dere fant den ikke fordi dere ikke så nøye nok etter. Den henger ikke utenpå buskene; dere må lete etter den. Det er riktig nok at dere ikke kan plukke en hel håndfull om gangen; men ved å se nøye etter mellom de grønne bærene vil dere finne aldeles utsøkt frukt.»

Mitt lille spann var snart fullt av bær, og jeg bar det bort til vognen. Jeg sa: «Dette er den fineste frukt jeg noen gang har plukket, og jeg har samlet den like her i nærheten mens dere har arbeidet dere trette ved å lete lengre borte uten resultat.»

Så kom alle for å se min frukt. De sa: «Dette er jo faste, gode bær fra høystammede busker. Vi mente det ikke var noe å finne på de høye buskene, og derfor lette vi bare etter bær på de lave og fant bare få av disse.»

Jeg sa da: «Vil dere ta dere av disse bærene og så være med meg å lete etter mer frukt på de høye buskene?» Men de hadde ikke sørget for å ta seg av frukten. Det var fat og poser i mengdevis, men disse hadde man brukt til å ha nisten i. Jeg ble trett av å vente, og spurte til sist: «Kom dere ikke for å samle frukt? Hvorfor har dere så ikke sørget for å kunne ta dere av den?»

En av dem svarte: «Søster White, vi ventet virkelig ikke å finne noen frukt hvor det er så mange hus, og hvor så mange ting foregår; men da det syntes å være så maktpålig-gende for deg å samle frukt, så bestemte vi oss til å følge med. Vi tenkte at vi skulle ta med oss nok å spise, og at vi ville nyte utflukten selv om vi ikke fant noen frukt.»

Jeg svarte: «Jeg forstår ikke en slik arbeidsmåte. Jeg vil enda en gang gå bort til buskene. Det er allerede langt på dag, og snart kommer natten da vi ikke kan samle noen frukt.» Noen gikk med meg, men andre ble igjen ved vognen for å spise.

På et sted hadde en liten gruppe samlet seg og var svært opptatt med å snakke sammen om noe som syntes å interessere dem meget. Jeg gikk bort til dem og fant at et lite barn i en kvinnes armer hadde fengslet deres oppmerksomhet. Jeg sa: «Det er bare en kort tid igjen, og dere burde heller arbeide mens det lar seg gjøre.»

Mange var opptatt med en ung mann og en ung kvinne som kappløp bort til vognen. Da de kom dit, var de så utmattet at de måtte sette seg og hvile. Også andre hadde kastet seg ned for å hvile i gresset.

Slik gikk dagen, og svært lite ble gjort. Til sist sa jeg: «Brødre, dere kaller dette en mislykket tur. Dersom det er på denne måten dere arbeider, så undrer jeg meg ikke over deres mangel på framgang. Deres framgang eller mangel på framgang avhenger av den måten hvorpå dere tar fatt på arbeidet. Her finnes bær, for jeg har funnet dem. Noen av dere har forgjeves gjennomført de lave buskene, mens andre har funnet noen få bær; men de høye busker er blitt forbigått, bare fordi dere ikke ventet å finne frukt på dem. Dere ser at den frukten jeg har samlet, er stor og moden. Om kort tid vil andre bær være modne, og vi kan gå over buskene en gang til. Slik var det jeg ble opplært til å samle frukt. Dersom dere hadde søkt i nærheten av

vognen, så kunne dere ha funnet frukt like visst som jeg.

Den undervisning som dere i dag har gitt dem som nettopp holder på å lære å utføre slikt arbeid, vil bli fulgt av disse. Herren har satt de frukt bærende busker akkurat midt i disse tett befolkede egne, og han venter at dere skal finne dem. Dere har vært altfor opptatt med spisning og morskap. Dere kom ikke herut med en alvorlig beslutning om å ville finne frukt.

Dere må heretter arbeide med større iver og alvor og med et ganske annet mål for øye, for ellers vil deres gjerning aldri lykkes. Ved å virke på den rette måten vil dere lære de yngre arbeidere å forstå at slike ting som å spise og hvile seg er av mindre betydning. Det har kostet hardt arbeid å føre vognen med fødemidler hit, men dere har tenkt mer på maten enn på den frukt dere burde bringe hjem som et resultat av deres arbeid. Dere bør være flittige, først til å plukke de bær som er nærmest, og dernest til å søke etter dem som er lengre borte; deretter kan dere vende tilbake og på nytt arbeide i nærheten, og på den måten vil dere ha framgang.»

Vesentlige egenskaper i tjenesten -- Sympati

Gud ønsker å forene sine arbeidere i en felles sympati, en ren hengivenhet. Det som gjør den troendes sjel til en livets duft og gir Guds Ånd anledning til å velsigne vedkommendes gjerning, er den innflytelse av Kristus-preget kjærlighet som omgir ham. Kristendommen bygger ingen skillevegger mellom et menneske og dets medmennesker, men knytter menneskene til Gud og til hverandre.

Legg merke til hvor øm og barmhjertig Herren er i sin handlemåte med sine skapninger. Han elsker sitt villfarende barn og trygler det om å vende tilbake til ham. Den himmelske Fader legger sin arm om sin botferdige sønn,

Faderens kledning skjuler sønnens pjalter, og ringen settes på hans finger som et tegn på hans kongeverdighet. Men hvor mange det likevel er som ikke bare med likegyldighet, men med forakt betrakter den fortapte sønn! Liksom fariseerne sier de: «Gud! jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker.» Luk. 18, 11. Men hvordan tror dere Gud ser på dem som samtidig med at de gir seg ut for å være Kristi medarbeidere, i likhet med den eldste bror i lignelsen er hårde, egenrådige og egoistiske, mens sjelen fører sin kamp mot en stormflod av fristelse?

Hvor lite vi dog inngår i sympati med Kristus vedrørende det som skulle være det sterkeste bindeleddet mellom oss og Ham, nemlig medlidenhet med de fordervede, skyldige, lidende sjeler som er død i overtredelser og synder! Menneskets umenneskelighet mot mennesker er vår største synd. Mange mener at de er en framstilling av Guds rettvishet, mens de fullstendig unnlater å være en framstilling av hans ømhet og hans store kjærlighet. De som de møter med hårdhet og strenghet, befinner seg ofte under fristelsens trykk. Satan kjemper mot disse sjeler, og hårde, umedfølende ord gjør dem motløse og leder til at de faller som et bytte for fristerens makt. . . .

Vi behøver mer av Kristi sympati, ikke sympati bare for slike som forekommer oss å være feilfri, men sympati overfor arme, lidende, kjempende sjeler som ofte begår feil og er syndige og angerfulle, fristede og motløse. Vi skal gå til våre medmennesker og i likhet med vår barmhjertige ypperste-prest ha medynk med deres skrøpeligheter. -- Ministry of Healing, side 163, 164.

Rettskaffenhet

I denne tid behøves det menn med prøvet mot og en sterk rettskaffenhet, menn som ikke er redde for å heve sin røst til forsvar for det

som er rett. Til hver arbeider ønsker jeg å si: La rettskaffenhet prege enhver handling i dine embetsmessige plikter! All tiende og alle pengemidler som blir deg betrodd til særskilte formål, bør punktlig anbringes hvor de hører til. Penger som ytes til Guds sak, bør ikke brukes til personlige formål med den tanke at de kan betales tilbake senere. Herren forbyr dette. Det er en fristelse fra ham som virker det onde, og bare det onde. Den predikant som tar imot pengemidler til Herrens forrådshus, bør gi vedkommende en med dato forsynt skriftlig kvittering for beløpet. Uten å vente og derved gi anledning til fristelse til selv å gjøre bruk av disse penger i en økonomisk vanskelighet bør han straks anbringe dem hvor de kan avhentes når de skal brukes.

Forening med Kristus

En livsforbindelse med Overhyrden vil gjøre Underhyrden til en levende Kristi representant, som i sannhet er et lys i verden. En forståelse av alle punktene i vår tro er av betydning; men av enda større viktighet er det at predikanten helliggjøres ved den sannhet han framholder.

Den arbeider som kjenner betydningen av foreningen med Kristus, har et stadig voksende ønske om og en stadig større evne til å fatte betydningen av å gjøre tjeneste for Gud. Han vokser i kunnskap; for vekst i nåden betyr forøket evne til å forstå Skriftene. En sådan er virkelig en Guds medarbeider. Han innser at han bare er et redskap, og at han må være passiv i Mesterens hånd. Prøvelser møter ham, for hvis han ikke således ble prøvd, ville han aldri komme til å kjenne sin mangel på visdom og erfaring. Men dersom han i ydmykhet og tillit søker Herren, vil hver prøve virke til det gode. Undertiden kan han synes å komme til kort, men hans tilsynelatende nederlag kan være Guds vei til å skaffe ham virkelig framgang og kan føre til en fullere selverkjennelse og en fastere fortrøstning til Gud i himmelen. Kanskje begår han fremdeles feil, men han lærer å unngå disse. Han blir sterkere til å motstå det onde, og andre høster gagn av hans eksempel.

Ydmykhet

En Guds tjener bør i en fremragende grad eie ydmykhet. De som har den dypeste erfaring i det som hører Gud til, vil være lengst borte fra hovmod og selvopphøyelse. Fordi de har et høyt begrep om Guds herlighet, føler de at den ringeste plass i hans tjeneste er for ærefull for dem.

Da Moses kom ned fra fjellet etter å ha tilbrakt førti dager i samvær med Gud, visste han ikke at hans ansikt skinte med en glans som forferdet dem som så ham.

Paulus hadde en meget beskjeden mening om sin framgang i kristenlivet. Han omtaler seg selv som den største blant syndere. Og han sier også: «Ikke at jeg allerede har grepet det eller allerede er fullkommen.» [Se 1 Tim. 1, 15.] Fil. 3, 12. Og dog var Paulus blitt høyt hedret av Herren.

Vår frelser erklærte døperen Johannes for å være den største blant profetene; men da Johannes ble spurt om han var Kristus, erklærte han seg uverdigg til endog så meget som å løse Mesterens skorem. Da hans disipler kom til ham med den klage at alle mennesker vendte seg til den nye Læreren, minte Johannes dem om at han selv bare var forløperen for Ham som skulle komme.

Arbeidere med denne ånd er det behov for i dag. De selv-gode, som er tilfreds med seg selv, kan godt unnværes i Guds verk. Vår Herre kaller på arbeidere som i følelsen av sin egen trang til Kristi sonende blod tar fatt på gjerningen, ikke med skryt eller selvtillit, men med troens fulle visshet, i forståelsen av at de alltid vil behøve Kristi bistand for å kunne vite hvordan de skal behandle det menneskelige sinn. [Eng.: . . . know how to deal with minds.]

Alvor

Det behøves større alvor. Tiden svinner hurtig, og det er trang til menn som vil arbeide liksom Kristus arbeidet. Det er ikke nok å leve et stille bønnens liv. Andektige betraktninger alene vil ikke gi verden det som den behøver. Kristendommen skal ikke bare være en innadvendt innflytelse i vårt liv. Vi må være fullt våkne, energiske, alvorlige kristne, fylt med et ønske om å bringe sannheten til andre.

Folket behøver å høre beretningen om frelse gjennom troen på Kristus, og ved alvorlig, trofast bestrebelse må budskapet bringes til dem. Man må søke etter sjeler, be for dem og arbeide for dem. Alvorlige formaninger må gis og inderlige bønner oppsendes. Våre slappe, livløse bønner trenger til å bli erstattet med dypt alvorlige påkallelser.

Liv og bekjennelse

Mange som bekjenner seg til gudsfrykt, har en ufullkommen og ensidig karakter. Disse viser at de som lærlinger i Kristi skole har lært sine lekser meget ufullkomment. Noen som har lært å etterligne Kristus i saktmodighet, viser ikke hans flid med hensyn til å gjøre vel. Andre er virksomme og nidkjære, men de vil gjerne skryte; de har aldri lært ydmykhet. Andre igjen lar Kristus være utenfor i deres arbeid. De kan være behagelige i sin opptreden, og de kan vise medfølelse for sine medmennesker, men deres hjerter dveler ikke ved Frelseren, og de har ikke lært himmelens språk. De ber ikke som Kristus ba, og de vurderer ikke sjeler slik som han gjorde; de har ikke lært å tåle gjenvordigheter i sine anstrengelser for å frelse sjeler. Noen kjenner lite til nådens forvandlende kraft, og de blir egoistiske, kritiske og barske. Andre er ettergivende og bøyer seg snart til en side og snart til en annen for å behage sine medmennesker.

Med hvor megen nidkjærhet sannheten enn framholdes, så vil de ord som tales, ingenting hjelpe dersom vedkommendes daglige liv ikke bærer vitnesbyrd om dens helliggjørende kraft. En inkonsekvent handlemåte forherder arbeiderens hjerte og innsnevrer hans sinn og legger anstøt i veien for dem som han virker for.

Det daglige liv

Predikanten bør være fri for enhver unødig timelig bekymring forat han må kunne gi seg helt hen til sitt hellige kall. Han bør be meget og stille seg under Guds disiplin, slik at hans liv må åpenbare fruktene av sann selvbeherskelse. Hans språk bør være korrekt; ingen sjargong-uttrykk [eng.: no slang phrases], ingen intetsigende uttalelser bør falle fra hans lepper. Hans kledning bør være i samsvar med arten av den gjerning han utfører. La predikanter og lærere strebe etter å nå opp til det ideal som framholdes i Skriften. La dem ikke forsømme de små ting som ofte blir betraktet som betydningsløse. Forsømmelighet i småting leder mange ganger til forsømmelighet i større ansvar.

Arbeidere i Herrens vingård har det godes eksempel gjen-nom alle tidsaldrer til oppmuntring. De har også Guds kjær-lighet, englers tjeneste, Jesu medlidenhet og håpet om å vinne sjeler for det som er rett. «De forstandige skal skinne som himmelhvelvingen skinner, og de som har ført de mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene, evindelighet og alltid.» Dan. 12, 3.

Kapittel 5

Predikanten på talerstolen

«Vi gir ikke i noe stykke noe anstøt, forat ikke tjenesten skal bli lastet.»

«Forkynn Ordet»

«Jeg vitner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og ved hans åpenbarelse og hans rike: For-kynn ordet, vær rede i tide og i utide, overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære!» 2 Tim. 4, 1. 2.

Disse likefremme og inntrengende ord gjør en Kristi tjeners plikt tydelig. Han skal «forkynne ordet», ikke men-neskers meninger og vedtekter, ikke tiltalende eventyr eller sensasjonelle historier som bare setter fantasien i bevegelse og oppflammer følelsene. Han skal ikke opphøye seg selv, men som for Guds åsyn skal han stå fram for en døende verden og forkynne Ordet. Det må ikke være noen lettsindighet, ikke noen spøk, ikke noen fantasirik fortolkning; predikanten skal tale i oppriktighet og med dypt alvor, lik en røst fra Gud som utlegger Den hellige skrift. For sine tilhørere skal han legge fram de ting som har størst betydning for deres nåværende og evige velferd.

Mine brødre predikanter, når dere står foran folket, så tal om de ting som er av betydning, de ting som vil være belærende. Undervis om de store praktiske sannheter som skal innflettes i livet. Undervis om den frelsende kraft hos Jesus, «i hvem vi har forløsningen, syndenes forlatelse». Kol. 1, 14. Søk å få deres tilhørere til å fatte sannhetens kraft.

Predikantene bør framholde det troverdige profetiske ord som grunnlaget for syvendedags-adventistenes tro. Profetiene i Daniels bok og i Johannes' Åpenbaring bør studeres omhyggelig, og i forbindelse dermed disse ord: «Se der Guds Lam, som bærer verdens synd!» Joh. 1, 29.

Det 24. kapitel i Matteus' evangelium blir vist meg gang på gang som noe alles oppmerksomhet skal henledes til. Vi lever i den tiden da forutsigelsene i dette kapitel oppfylles. La våre predikanter og lærere forklare disse profetiene for dem som de underviser. La dem i sine foredrag utelate ting som er av mindre betydning, og framholde de sannheter som vil være avgjørende for sjelers skjebne.

Den tiden vi lever i, krever stadig årvåkenhet, og Guds tjenere skal framholde sannheten angående sabbatsspørsmålet. De bør advare verdens beboere om at Jesus snart kommer med kraft og megen herlighet. Det siste advarselsbudskap til verden skal lede menneskene til å se den betydning Gud tillegger sin lov. Sannheten skal framholdes så tydelig at ingen overtredersom hører den, skal ha noen unnskyldning hvis han unnlater å innse viktigheten av å lyde Guds befalinger.

Jeg er blitt oppfordret til å si: Samle sammen fra Skriften bevisene på at Gud har helliget den syvende dag, og la disse beviser bli lest opp for forsamlingen. La dem som ikke har hørt sannheten, få vite at alle som vender seg bort fra et tydelig: «Så sier Herren», må ta følgen av sin handlemåte. Gjennom alle tider har sabbaten vært prøven på lydighet mot Gud. «Den skal være et evig tegn mellom meg og Israels barn,» sier Herren. 2 Mos. 31, 17.

Beregnende politikk i hellige anliggender

Evangeliet møter nå motstand fra alle kanter. Aldri har ondskapens forbund vært sterkere enn i denne tid. Onde ånder forener seg med

menneskelige redskaper for å føre krig mot Guds bud. Overleveringer og usannhet opphøyes over Den hellige skrift, fornuft og vitenskap over åpenbaringen, menneskelig talent over Åndens lære, former og seremonier over gudfryktighetens levende kraft. Grove synder har skilt folket fra Gud. Vantro blir hurtig moderne. «Vi vil ikke at denne mann skal råde over oss!» - - slik er det tusener av mennesker taler. Guds tjenere må oppløfte røsten som en basun og vise menneskene deres overtredelser. De behagelige prekenersom så ofte høres, gjør ikke noe varig inntrykk. Menneskene rammes ikke i hjertet fordi de tydelige, skarpe sannheter i Guds Ord ikke blir framholdt for dem.

Dersom mange av dem som bekjenner seg til å tro på sannheten, skulle gi uttrykk for sine virkelige følelser, så ville de si: Hvorfor skal det være nødvendig å tale så tydelig? De kunne like gjerne spørre: Hvorfor skulle det være nødvendig for døperen Johannes å si til fariseerne: «Ormeyngel! hvem lærte dere å fly for den kommende vrede?» Matt. 3, 7. Hvorfor behøvde han å vekke Herodias' vrede ved å fortelle Herodes at det var ulovlig for ham å leve sammen med sin brors hustru? Han mistet livet fordi han talte så tydelig. Hvorfor kunne han ikke ha fortsatt uten å pådra seg Herodias' vrede?

Således har mennesker resonnert inntil beregnende politikk er trådt i stedet for troskap. Synden får lov til å fortsette ustraffet. Når vil man i menigheten igjen få høre den trofaste irettesettelse: «Du er mannen»? Se 2 Sam. 12, 7. Dersom disse ord ikke var så sjeldne, så ville vi se mer av Guds kraft. Herrens sendebud bør ikke klage over at deres anstrengelser er fruktløse, før de omvender seg fra sin lyst til bifall, sitt ønske om å behage mennesker, hvilket leder dem til å holde sannheten nede og rope: Fred! når Gud ikke har talt fred.

Måtte enhver Guds tjener forstå helligheten av sitt arbeid og sitt kall! Som guddommelig utvalte sendebud innehar predikantene en stilling som medfører et fryktelig ansvar. I Kristi sted skal de virke som husholdere over

himmelens hemmeligheter, oppmuntre de lydige og advare de ulydige. Verdslig politikk [eng.: Wordly policy] må ikke ha noen vekt for dem. Aldri må de vike av fra den stien som Jesus har pålagt dem å følge. De må gå fram i tro og huske på at de er omringet av en sky av vitner. De skal ikke tale sine egne ord, men de ord som En som er større enn jordiske herskere, har budt dem å tale. Deres budskap skal være: «Så sier Herren.»

Gud kaller på menn som i likhet med Natan, Elias og Johannes fryktløst vil forkynne hans budskap uten hensyn til følgene, menn som vil tale sannheten selv om det krever oppofrelsen av alt det de har.

Som kvasse piler

Kristi ord var lik kvasse piler som traff målet og fram-brakte sår i tilhørernes hjerter. Hver gang han talte til folket, enten det var store eller små forsamlinger, hadde hans ord en frelsende virkning på en eller annen sjel. Intet budskap som kom fra hans munn, gikk til spille. Hvert ord han talte, la et nytt ansvar på dem som hørte. Og de predikanter som i dag oppriktig og i tillit til Guds kraft forkynner det siste nådesbudskap til verden, behøver ikke å frykte for at deres anstrengelser skal være forgjeves. Hvem kan si at sannhetens pil ikke rammet blinken og gjennomboret tilhørernes sjeler, selv om intet menneskelig øye kan se pilens bane? Selv om intet menneskelig øre har hørt ropet fra den sårede sjel, så er sannheten dog i stillhet trengt inn i hjertet. Gud har talt til sjelen, og på den dagen da det endelige regnskap gjøres opp, vil hans trofaste tjenere sammen med dem som ble vunnet ved gjenløsningens nåde, stå fram for å gi Kristus æren.

Ingen kan si hvor meget som tapes ved forsøk på å preke uten Den Hellige Ånds salving. I enhver forsamling er det sjeler som står vaklende, nesten bestemt på å stille seg helt på Guds side. Beslutninger blir tatt, men altfor ofte har predikanten ikke budskapets ånd og kraft, og det blir ikke gjort

direkte henstillinger til dem som står bevende i vektskålen.

I vår tid med dens moralske mørke skal det noe mer til enn en død teori for å kunne bevege sjeler. Predikantene må ha en levende forbindelse med Gud. De må preke som de som tror det de sier. Levende sannheter, som faller fra en Guds manns lepper, vil få syndere til å skjelve, og lede de over-beviste til å utbryte: Jehova er min Gud; jeg har bestemt meg til å være helt på Herrens side.

Aldri bør en Guds utsending slutte med å strebe etter større lys og kraft. Han bør fortsette å arbeide, fortsette å be, fortsette å håpe tross mismot og mørke, fast besluttet på å tilegne seg inngående kjennskap til Skriften og ikke å stå tilbake i noen nådegave. Så lenge det finnes en eneste sjel som kan hjelpes, bør han trenge fremad med nytt mot ved enhver anstrengelse. Så lenge Jesu ord gjelder: «Jeg vil ingenlunde slippe deg og ingenlunde forlate deg» (Heb. 13, 5), så lenge rettferdighetens krans tilbys den som seirer, og så lenge vår himmelske forsvarer taler synderens sak, bør Kristi tjenere arbeide med forhåpningsfull, utrettelig energi og standhaftig tro.

Menn som tar på seg det ansvar å gi menneskene ordet fra Guds munn, gjør seg også ansvarlig for den innflytelse de øver på sine tilhørere. Dersom de er trofaste Guds menn, vil de forstå at hensikten med å preke ikke er å underholde. Den er ikke bare å meddele opplysning, heller ikke å overbevise forstanden.

Ordets forkynnelse bør tale til forstanden, og den bør meddele kunnskap; men den bør gjøre mer enn dette. Forat Predikantens ord skal ha virkning, må de trenge inn i tilhørernes hjerter. Han må ikke innføre morsomme historier i sin forkynnelse. Han må strebe etter å forstå sjelens store trang og lengsel. Når han står foran sin forsamling, må han huske på at det blant hans tilhørere er noen som kjemper med tvil, som er nær ved å

fortvile og er nesten uten håp, og at det er noen som stadig anfektes av fristelse og utkjemper en hård kamp med sjelefienden. La ham be Frelseren om å gi ham ord å tale som vil styrke disse sjeler i striden mot det onde.

Å bryte livets brød for sjeler

Mange av dem som våre predikanter arbeider for, er ukyn-dige om Bibelens sannheter, og de enkleste belæringer om praktisk gudsfrykt kommer til dem som en ny åpenbaring. Disse trenger til å få vite hva som er sannhet, og i arbeidet for dem bør predikanten ikke lede tanken inn på baner som bare vil behage fantasien og tilfredsstille nysgjerrigheten. La ham derimot bryte livets brød for disse hungrige sjeler. Aldri bør han holde en preken som ikke hjelper tilhørerne til å få et klarere syn for hva de må gjøre for å bli frelst.

De umiddelbare krav, de nåværende prøvelser -- til disse er det menneskene behøver hjelp i dag. Predikanten vil kanskje foreta en himmelhøy flukt ved poetiske skildringer og fantasirike framstillinger som behager sansene og gir innbilningen næring, men som ikke berører livserfaringen, det daglige behov. Han mener kanskje at han ved sin fantasirike veltalenhet har gitt Guds hjord mat; hans tilhørere tenker kanskje at de aldri før har sett sannheten kledd i et så vakkert språk; men hvis man ut fra spørsmålet om årsak og virkning etterspører den tilstand av ekstase som disse fantasirike framstillinger avstedkommer, vil man finne at selv om enkelte sannheter kan ha blitt påvist, vil slike prekener ikke styrke tilhørerne til livets kamp.

Den som i sin forkynnelse gjør veltalenhet til sitt høyeste mål, leder folket til å glemme den sannhet som blandes med hans talekunst. Når grepetheten er gått over, vil det vise seg at Guds ord ikke har festet seg i sinnet, og tilhørerne har heller ikke oppnådd en bedre forståelse. De uttrykker seg kanskje beundrende om Predikantens veltalenhet, men de er

ikke kommet avgjørelsens punkt nærmere. De taler om prekenen liksom de ville tale om et teaterstykke, og om predikanten som de ville tale om en skuespiller. Det kan skje at de kommer igjen for å høre et foredrag til av samme art, men de vil gå derfra uten å være blitt påvirket eller mett.

Det som trenges, er ikke blomstrende taler, ikke en strøm av ord uten mening. Våre predikanter må tale på en måte som kan hjelpe folket til å gripe livsviktige sannheter. Mine brødre, svev ikke i høyder hvor jevne mennesker ikke formår å følge dere, eller hvor de hverken ville få gagn eller velsignelse selv om de kunne. Framhold de enkle lærdommer som Kristus ga. Fortell beretningen om hans liv i selvfornektelse og oppofrelse, hans fornedrelse og død, hans oppstandelse og himmelfart, hans midlergjerning i himmelen for syndere. I enhver forsamling er det sjeler som Herrens Ånd virker på. Hjelp dem til å forstå hva som er sannhet; bryt livets brød til dem; henled deres oppmerksomhet til livsviktige spørsmål.

Mange røster forfekter villfarelse; la din røst forfekte sannheten. Framhold emner som vil være lik grønne gressganger for fårene i Guds hjord. Led ikke fårene ut i ødemarker hvor de ikke vil være nærmere de levende vanns kilde enn de var før de hørte deg. Framhold sannheten som den er i Jesus, og klargjør de krav som loven og evangeliet stiller. Framhold Kristus, som er veien og sannheten og livet, og tal om hans makt til å frelse alle som kommer til ham. Vår frelses opphavsmann går i forbønn for sitt folk, ikke som en som ber for å bevege Faderen til å vise barmhjertighet, men som en seierherre som gjør krav på det han har vunnet ved sin seier. Han kan til fullkommenhet frelse alle som kommer til Gud ved ham. Gjør denne kjensgjerning meget klar.

Dersom ikke predikantene tar seg i akt, vil de dølge sannheten under menneskelig utsmykning. La ingen predikant tro at han kan omvende sjeler ved veltalende prekener. De som underviser andre, må be Gud om å fylle dem med sin Ånd og sette dem i stand til å opphøye Kristus som synderens

eneste håp. Blomstrende taler, behagelige historier eller upassende anekdoter overbeviser ikke synderen. Menneskene lytter til den slags ord liksom de ville lytte til en fornøylig sang. Det budskap synderen bør høre, er «Så har Guds elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Joh. 3, 16. Evangeliets mottagelse avhenger ikke av lærde vitnesbyrd, flytende taler eller dypsindige argumenter, men av dets enfoldighet og dets tjenlighet for dem som hungrer etter livets brød.

Det er Den Hellige Ånds kraft som gjør ordets tjeneste virkningsfull. Når Kristus taler gjennom predikanten, bereder Den Hellige Ånd de lyttendes hjerter til å ta imot ordet. Den Hellige Ånd er ikke en tjener, men en beherskende kraft. Den bringer sannheten til å skinne inn i sinnet, og den taler gjennom hvert foredrag når predikanten gir seg inn under den guddommelige påvirkning. Det er Ånden som omgir sjelen med en hellig atmosfære, taler til de ubotferdige gjennom advarende ord og viser dem hen til ham som bærer verdens synd.

Forkynn Kristus

Mange har kommet med bemerkninger som gikk ut på at våre talere i sine foredrag har dvelt ved loven og ikke ved Jesus. Denne uttalelse er strengt tatt ikke riktig; men mon den ikke har sine grunner? Har det ikke på talerstolen stått menn som ikke har hatt en sann erfaring i de ting som hører Gud til, menn som ikke har fått Kristi rettferdighet? Mange av våre predikanter har bare vært prekere [eng.: . . . have merely sermonized], idet de har framholdt emner på en argu-mentativ måte og nesten ikke nevnt Gjenløserens frelsende kraft. Deres vitnesbyrd inneholdt ikke noe om Kristi frelsende blod. Deres offer lignet Kains offer. Han brakte Herren jordens frukt, som i og for seg var antagelig for Gud. Frukten var sikkert god, men det som var kraften i offeret -- blodet av det slaktede lam, en framstilling av Kristi blod -- manglet. Slik er det med prekener som ikke inneholder Kristus.

Prekener av denne art stikker ikke menneskene i hjertet; de leder ikke noen til å spørre: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?

Av alle bekjennende kristne bør syvendedags-adventistene være de første til å opphøye Kristus for verden. Kunngjøringen av det tredje englebudskap krever at sannheten vedrørende sabbaten blir framholdt. Denne sannhet skal forkynnes sammen med andre sannheter som budskapet innbefatter; men det store dragende midtpunkt, Kristus Jesus, må ikke utelates. Det er ved Kristi kors nåde og sannhet møtes og rettferd og fred kysser hverandre. Synderen må ledes til å se hen til Golgata; med småbarnets enfoldige tro må han stole på Frelserens fortjeneste, ta imot hans rettferdighet og tro på hans barmhjertighet.

Guds kjærlighet

Ved Guds kjærlighet er Kristi nådes skatter blitt åpenbart for menigheten og for verden. «Så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Joh. 3, 16. Hvilken vidunderlig, uutgrundelig kjærlighet var det ikke som fikk Kristus til å dø for oss mens vi ennå var syndere! Og hvilket tap lider ikke den sjel som med forståelse av lovens sterke krav ikke erkjenner at hvor synden er stor, der er Kristi nåde enda større!

Når loven framholdes slik som den skal, åpenbarer den Guds kjærlighet. Men det er intet under at selv ikke sannheten smelter hjertene når den framholdes på en kald og livløs måte; intet under at troen vakler overfor Guds løfter når predikanter og misjonsarbeidere forsømmer å forkynne Kristus i hans forhold til loven.

Noen arbeidere i Guds sak har vært for beredvillige til å slynge ut fordømmelser imot synderen; Faderens kjærlighet da han ga sin Sønn i

døden for menneskeslekten, er blitt holdt i bakgrunnen. La sannhetens lærer gjøre synderen bekjent med hva Gud virkelig er -- en Far som med lengselsfull kjærlighet venter på å ta imot den hjemvendende fortapte sønn, og som ikke slynger vrede anklager imot ham, men gjør et gjestebud for å by ham velkommen tilbake. Gid alle måtte lære Herrens måte å vinne sjeler på!

Gud ønsker å lede menneskesinnet bort fra den overbevisningen som hviler på logikk, til en overbevisning som er dypere, høyere, renere og herligere. Menneskelig logikk har ofte nesten slokt det lyset som ifølge Guds vilje skulle skinne med klare stråler for å overbevise menneskene om at naturens Herre er verdig til all pris og ære fordi han er alle tings skaper.

Noen forkynnere begår den feil å la deres prekener utelukkende bestå av argumenter. Det finnes slike som lytter til sannhetens teori og gripes av de beviser som framholdes; og hvis Kristus så blir framstilt som verdens frelser, så vil den sæden som sås, kanskje spire og bære frukt til Guds ære. Men ofte blir Golgatas kors ikke framholdt for folket. Noen hører nå kanskje den siste preken de noensinne vil få høre, og hvis den gyldne anledning forspilles, så er den spilt for all tid. Var Kristus og hans frelserkjærlighet blitt forkynt sammen med sannhetens teori, så kunne disse kanskje vært vunnet over på hans side.

Veien til Kristus

Flere enn vi tror, lengter etter å finne veien til Kristus. De som forkynner det siste budskap om nåde, bør huske at Kristus skal opphøyes som synderens tilflukt. Noen predikanter mener at det ikke er nødvendig å preke omvendelse og tro, fordi de anser det for gitt at deres tilhørere kjenner evangeliet, og at man for å kunne holde deres oppmerksomhet må tale om emner av en annen art. Men mange mennesker er i sørgelig grad uvitende om frelsens plan; de behøver mer undervisning om dette overordentlig viktige

emne enn om noe annet.

Teoretiske foredrag er uunnværlige for å få folk til å se hvordan sannhetens kjede ledd for ledd forener seg til et fullkomment hele; men aldri bør det noensinne holdes et foredrag uten at Kristus og ham korsfestet blir framholdt som det der utgjør evangeliets grunnvoll. Predikantene ville kunne påvirke flere hjerter hvis de dvelte mer ved praktisk gudsfrykt. Når sannheten forkynnes på nye steder, blir de foredrag som holdes, ofte for en stor del teoretiske. Folk kommer i villrede ved det de hører. Mange innser sannhetens styrke og vil gjerne sette sine føtter på en sikker grunnvoll. Dette er tidspunktet framfor alle andre til å påvirke samvittigheten med Kristi religion. Dersom møtene avsluttes uten at dette praktiske arbeid blir gjort, er meget tapt.

Vekten av de beviser som legges fram, leder undertiden noen til å stille seg på sannhetens side uten at de er omvendt. Predikantens gjerning er ikke ferdig før han har undervist sine tilhørere om nødvendigheten av en hjertets forvandling. I hvert foredrag bør det rettes inntrengende oppfordringer til menneskene om å forsage sine synder og vende seg til Kristus. De synder og nytelser som går i svang i vår tid, bør fordømmes og praktisk gudsfrykt innskjerpes. En trofast predikant, som i sitt hjerte føler betydningen av de ord han taler, er ute av stand til å undertrykke sin bekymring for de sjeler han virker for.

Gid jeg rådet over ord som var sterke nok til å gjøre det inntrykk jeg ønsker å gjøre på mine medarbeidere i evangeliet! Mine brødre, det er livets ord dere har med å gjøre; dere har å gjøre med menneskesinn som kan oppnå den høyeste utvikling. Kristus den korsfestede, Kristus den oppstandne, Kristus den himmelfarne, Kristus i hans tilkommelse, bør således mildne, glede og fylle predikantens sinn at han vil framholde disse sannheter for folket i kjærlighet og med dypt alvor. Da vil predikanten tapes av syne, og Jesus vil bli åpenbart.

Opphøy Kristus, dere som underviser folket; opphøy ham i preken, i sang, i bønn! Sett alle krefter inn på å lede for-virrede, forvillede, fortapte sjeler hen til «Guds Lam». Løft ham opp, den oppstandne frelser, og si til alle som hører: Kom til ham som elsket oss «og ga seg selv for oss». Ef. 5, 2. La frelsens vitenskap være hovedemnet i hver preken, temaet i hver sang. La den få uttrykk i hver bønn. La det i for-kynnelsen ikke bli innført noe som et tillegg til Kristus, som er Guds kraft og Guds visdom. Tal livets ord, og framstill Jesus som den botferdiges håp og enhver troendes faste borg. Vis de besværede og motløse fredens vei og forkynn Frelserens nåde og fullkommenhet.

Det er bare én sti som fører fra mørket opp til lyset inntil den berører Guds trone, nemlig troens sti. Denne sti er ikke mørk og usikker; den er ikke en vei som dødelige har uttenkt, ikke en vei som menneskehender har anlagt, og hvor det avkreves toll av hver vandringsmann. Adgang kan ikke oppnås ved botsgjerninger.

Den vei Gud har lagt til rette, er så fullstendig og så fullkommen at mennesket ikke kan forøke dens fullkommenhet ved noen gjerninger som det kan gjøre. Den er bred nok til å ta imot den mest forherdede synder hvis han virkelig om-vender seg, og likevel så smal at den ikke gir plass til noen synd. Dette er den sti som er lagt for Herrens forløste å vandre på.

Rettferdighet av tro

Den tanken at Kristi rettferdighet ikke tilregnes oss på grunn av noen fortjeneste fra vår side, men som en uforskyldt gave fra Gud, er en dyrebar tanke. Guds og menneskets fiende er ikke villig til at denne sannheten skal bli tydelig framholdt; for han vet at dersom folket tar imot den fullt ut, så vil hans makt være brutt. Hvis han kan beherske menneskenes sinn, slik at tvil

og vantro og mørke blir erfaringen hos dem som bekjenner seg til å være Guds barn, så kan han overvinne dem med fristelse.

Den enfoldige tro som tar Gud på hans ord, bør opp-muntres. Guds folk må ha den tro som griper hans guddom-melige kraft; for «av nåde er dere frelst, ved tro, og det ikke av dere selv, det er Guds gave». Ef. 2, 8. De som tror at Gud for Kristi skyld har forlatt deres synder, bør ikke på grunn av fristelse unnlate å trenge fremad for å stride troens gode strid. Deres tro bør tilta i styrke inntil deres kristenliv så vel som deres tale forkynner at «Jesu . . . blod renses oss fra all synd». 1 Joh. 1, 7.

Dersom vi ønsker å ha det tredje englebudskaps ånd og kraft, så må vi framholde loven og evangeliet sammen, for de går hånd i hånd. Liksom en kraft fra det dype oppflammer ulydighetens barn til å gjøre Guds lov ugyldig og til å trampe ned den sannheten at Kristus er vår rettferdighet, således beveger en kraft fra det høye de troendes hjerter til å opphøye loven og til å løfte Kristus opp som en fullkommen frelser. Med mindre den guddommelige kraft inngår i Guds folks erfaring, vil falske teorier og forestillinger få makt over menneskenes sinn, Kristus og hans rettferdighet vil utgå av deres erfaring, og deres tro vil være uten kraft eller liv.

Predikantene skal forkynne Kristus i hans fylde både i menighetene og på nye steder forat tilhørerne kan få en for-standig tro. Folket må opplyses om at Kristus er deres frelse og rettferdighet. Satans overlagte hensikt er å avholde sjeler fra å tro på Kristus som deres eneste håp; for Kristi blod, som renses fra all synd, har virkning bare for dem som tror på dets fortjeneste, og som framstiller det for Faderen, liksom Abel gjorde da han ofret. Kains offer mishaget Gud fordi det var et offer uten Kristus. Hovedemnet i vårt budskap er ikke bare Guds bud, men Jesu tro. Et klart lys skinner på vår vei i dag, og det leder til større tro på Jesus. Vi må ta imot hver lysstråle og vandre i den forat den ikke skal bli til fordømmelse for oss i dommen. Vår skyldighet og våre forpliktelser får mer betydning, etter som vi oppnår klarere anskuelser

om sannheten. Lyset åpenbarer og straffer villfarelser som var dulgt i mørket, og etter som lyset kommer, må menneskenes liv og karakter forandres i samsvar dermed for å være i overensstemmelse med lyset. Synder som på grunn av sinnets blindhet engang var uvitenhetssynder, kan man ikke lenger hengi seg til uten å pådra seg skyld. Etter som menneskene får større lys, må de forvandles, høynes og renses derved; i motsatt fall vil de bli mer fordervet og hårdnakket enn de var før lyset kom.

Råd til en evangelist -- Kjære bror!

. . . Jeg har dette budskap til deg fra Herren: Vær vennlig i tale, mild i handling. Pass nøye på deg selv, for du er tilbøyelig til å være streng og diktatorisk og til å uttale deg uvørent. Herren taler til deg og sier: Våk og be, forat du ikke skal falle i fristelse. Hårde uttrykk bedrøver Herren; ukloke ord gjør skade. Det er blitt pålagt meg å si til deg: Vær mild i din tale; pass godt på dine ord; la ingen hårdhet prege dine uttalelser eller dine fakter. Bring Kristi vellukt inn i alt det du gjør og sier. La ikke naturlige karaktertrekk skjemme og forderve din virksomhet. Du skal hjelpe og styrke de fristede. La ikke selvet få vise seg i hårde ord. Kristus har gitt sitt liv for hjorden og for alle dem du arbeider for. La ingen av dine ord vippe en sjel i den uriktige retning. Hos Kristi tjener må en kristelig karakter komme til syne.

Overilte, overlegne uttrykk samstemmer ikke med den hellige gjerning som Kristus har gitt sine tjenere å utføre. Dersom det er din daglige erfaring å se hen til Jesus og lære av ham, så vil du legge for dagen en sunn og harmonisk karakter. Gjør dine framstillinger mer avdempet og tal ikke fordømmende ord. Lær av den store Læreren. Vennlig og medfølende tale vil virke som en lægende balsam og læge for-tvilte sjeler. Når kunnskapen om Guds Ord innføres i det praktiske liv, så vil den ha en lægende, lindrende kraft. Hård tale vil aldri bringe velsignelse til deg selv eller til noen annen.

Min bror, du skal være et eksempel på Kristi mildhet og tålmodighet og godhet. Gjør Kristus til ditt mønster i dine framstillinger når du taler til en forsamling. «Den visdom som er ovenfra, er først og fremst ren, dernest fredsommelig, rimelig, ettergivende, full av barmhjertighet og gode frukter.» Jak. 3, 17. Våk og be, og undertrykk den hårdhet som undertiden bryter fram hos deg. Når Kristi nåde bor i deg, kan dine ord bli helliget. Dersom dine brødre ikke handler akkurat slik som du mener de burde, så møt dem ikke med hårdhet. Du har undertiden bedrøvet Herren med dine strenge uttrykk.

Din vilje må bøye seg for Herrens vilje. Du behøver hjelp fra Herren Jesus. La bare slike ord som er gode, rene og hellige, utgå fra dine lepper; for din ånd og ditt eksempel som en evangeliets tjener vil bli etterlignet av andre. Vær alltid vennlig og mild mot barn. . . .

Du kan nå opp til Guds ideal dersom du vil sette deg fore at selvet ikke skal innflettes i din gjerning Bevisstheten om at du i ånd og i gjerning strever etter å være lik Kristus, vil gi deg styrke og trøst og mot. Det er ditt privilegium å kunne bli saktmodig og ydmyk av hjertet; da vil Guds engler samarbeide med deg i din vekkelsesvirksomhet. Kristus døde forat hans liv måtte kunne leves i deg og i alle som gjør ham til sitt eksempel. I din gjensløers kraft kan du åpenbare Kristi karakter, og du kan arbeide med visdom og styrke for å gjøre de krokete steder rette.

Praktiske vink

Utarbeidelse av foredrag. -- Når de utarbeider sine foredrag, er det noen predikanter som legger hver eneste detalj til rette med slik nøyaktighet at Herren ikke får noen leilighet til å lede deres sinn. Hvert punkt er fastslått som om det var støpt, og de synes å være ute av stand til å fravike den utstukne plan. Dette er en alvorlig feil, og dersom den blir fulgt, vil den medføre sjelelig forkrøpling hos predikantene og gjøre dem likeså blottet for

åndelig liv og kraft som Gilboas fjell var blottet for dogg og regn.

Når en predikant føler at han ikke kan fravike et utarbeidet foredrag, vil virkningen ikke bli vesentlig bedre enn den som oppnås ved å lese en preken. Matte, formelle foredrag inneholder lite av Den Hellige Ånds livgivende kraft, og den vane å holde slike foredrag vil på en virkningsfull måte ødelegge en predikants brukbarhet og dyktighet.

Gud ønsker at hans arbeidere skal være helt avhengige av ham. De må lytte for å høre hva Ånden sier, og spørre: Hva er ditt ord til folket ? De må ha opplatte hjerter så Gud kan gjøre inntrykk på deres sinn, og da vil de være i stand til å gi folket sannheten frisk fra himmelen. Den Hellige Ånd vil gi dem tanker som er avpasset til å kunne imøtekomme de tilstedeværendes behov.

Ærbødighet. -- Jeg har hørt noen predikanter tale om Kristi liv og lære på en hverdagslig måte, som om de gjen-fortalte tildragelser i en eller annen stor manns liv i verden. Ja, det er ikke noe usedvanlig at predikanter taler om Kristus som om han var et menneske lik dem selv. Når jeg hører dette hellige emne behandlet på en slik måte, volder det meg en smerte som jeg ikke kan uttrykke; for jeg vet at skjønt disse menn er sannhetens lærere, så har de aldri hatt opphøyde begreper om Kristus; de har aldri lært å kjenne ham. Deres tanker beveger seg ikke på det høye plan som ville gi dem en klar forestilling om verdens gjenløseres karakter.

De som har det rette syn på Kristi karakter og gjerning, vil ikke bli selvgode eller henfalle til selvopphøyelse. Svakheten og mangelfullheten i deres egne bestrebelser i motsetning til hva Guds Sønn utførte, vil holde dem ydmyke og lede dem til å nære mistillit til seg selv og til å stole på Guds kraft i utførelsen av deres gjerning. Vanemessig å dvele ved Kristus og hans fullkomne fortjeneste forøker troen, skjerper den åndelige synsevne, styrker

lengselen etter å bli lik ham og tilfører bønner et alvor som gjør den virkningsfull.

Likegyldige anekdoter. -- Predikanter bør ikke gjøre det til en vane å fortelle likegyldige anekdoter i forbindelse med sine prekener, da dette svekker vekten av de sannheter som blir framholdt. Bruk av anekdoter eller omtale av hendelser som skaper latter eller vekker intetsigende tanker, er meget forkastelig. Sannheten bør kles i et rent, verdig språk, og de illustrasjoner som brukes til å belyse den, bør være av tilsvarende art.

Middel mot mangelfull oppmerksomhet. -- En predikant må ofte tale i et overfylt, sterkt oppvarmet lokale. Tilhørerne blir søvnige, sansene sløves, og det er nesten umulig for dem å gripe de sannheter som blir framholdt.

Dersom taleren istedenfor å preke ville søke å undervise dem, holde seg mer til samtaleformen og stille dem spørsmål, så ville tankene vekkes opp til virksomhet, og tilhørerne ville være bedre i stand til å fatte hva som blir sagt.

Små forsamlinger. -- Tap ikke motet når det bare er få til stede for å høre et foredrag. Hvem vet om det ikke, selv når det bare er to eller tre tilhørere, kan være én til stede som Herrens Ånd arbeider med? Kanskje Herren vil gi deg et budskap til denne ene sjel, som, hvis den omvender seg, kan bli et middel til å nå andre. Uten at du vet noe om det, kan frukten av ditt arbeid forøkes tusenfold.

Se ikke på de tomme benker og la ikke troen og motet synke, men tenk på hva Gud gjør for å bringe sannheten ut til verden. Husk at du samarbeider med guddommelige krefter -- krefter som aldri svikter. Tal med samme alvor, tro og interesse som om tusener var til stede for å lytte til din stemme.

En prest gikk en regnfull formiddag til sin kirke for å preke og fant at forsamlingen bare besto av én mann. Men han ville ikke skuffe sin tilhører og prekte for ham med alvor og interesse. Resultatet var at mannen ble omvendt og ble misjonær, og gjennom hans virksomhet fikk tusener høre det gode budskap om frelse.

Korte prekener. -- La budskapet for denne tid ikke bli framholdt i lange, anstrengte foredrag, men i korte taler som går like på saken. Lange prekener sliter både på talerens krefter og på tilhørernes tålmodighet. Hvis taleren føler viktigheten av sitt budskap, så behøver han i særlig grad å passe på at han ikke overanstrenger sine fysiske krefter og gir de forsamlede mer enn de kan bevare i hukommelsen.

Tro ikke at dine tilhørere vil erindre alt det du har framholdt når du har gjennomgått et emne én gang. Det er fare for at en kan gå for fort fra et punkt til et annet. Gi undervisningen i korte avsnitt, i et klart og enkelt språk, og gjenta den ofte. Korte prekener vil huskes meget bedre enn de lange. Våre talere bør erindre at de emner som de framholder, kan være nye for noen av tilhørerne, og derfor bør hovedpunktene gjentas atter og atter.

Følg emnet. -- Mange talere spiller sin tid og sine krefter med lange innledninger og unnskyldninger. Noen bruker nesten en halv time på denne måten. Derved sløser de tiden bort, og når de kommer til emnet og søker å slå sannhetspunktene fast i tilhørernes sinn, er folk blitt trette og kan ikke innse betydningen av disse punkter.

Istedenfor å komme med unnskyldninger fordi han vil tale til folket, bør predikanten begynne som en som vet at han har et budskap fra Gud. Han bør gjøre de vesentlige sannhetspunktene så tydelige som milestolper, slik at folket ikke kan unngå å se dem.

Ofte spilles det tid med forklaring av punkter som i virkeigheten er uten betydning, og som ville blitt godtatt uten bevisføring. Men de vesentlige punkter bør gjøres så klare og inntrykksfulle som ord og bevis muliggjør.

Fordypelse i et emne. -- Noen har utviklet den vanen å gå for vidt i fordypelse. Evnen til å samle tankene om et enkelt emne og å utelukke alle andre er god innenfor visse grenser; men de som setter hele sin åndskraft inn på å forfølge én viss tankerekke, står ofte tilbake i andre henseender. I samtaler blir de kjedelige og tretter tilhøreren. Deres skrifter mangler en fri, lett stil. Når de taler offentlig, holder det foreliggende emne deres oppmerksomhet fast, og de ledes lengre og lengre ut og trenger dypere og dypere inn i emnet. Etter hvert som de blir interessert og opptatt, synes de å se kunnskap og lys, men det er få som kan følge dem.

Det er fare for at slike menn vil plante sannhetssæden så dypt at de spede spirer aldri finner fram til overflaten. Selv de vesentligste og mest åpenbare sannheter, slike som i seg selv er klare og tydelige, kan i den grad tilhylles med ord at de blir tåket og uklare.

Enfoldighet. -- Argumenter er gode på sin plass, men langt mer kan utrettes ved en enfoldig forklaring av Guds Ord. Kristi lærdommer ble så tydelig illustrert at de mest uvitende lett kunne forstå dem. Jesus brukte ikke lange og vanskelige ord i sine taler; han brukte et enkelt språk som var avpasset etter jevne menneskers fatteevne. Han trengte ikke lengre inn i de emner han framholdt enn at de var i stand til å følge ham.

Predikanter bør framholde sannheten på en klar, enfoldig måte. Blant tilhørerne finnes det mange som behøver en tydelig forklaring angående de trin som er nødvendige i omvendelsen. Den store mengde av befolkningen har mindre kjennskap til dette punkt enn mange tenker. Av dem som har tatt eksamen ved lærde skoler, veltalende foredragsholdere, dyktige statsmenn,

menn i høye, betrodde stillinger, er det mange som har lagt sine evner for dagen i andre spørsmål, mens de har forsømt de ting som har aller størst betydning. Når slike menn utgjør en del av forsamlingen, vil taleren ofte anstrenge seg til det ytterste for å holde en intellektuelt preget tale, men unnlater å forkynne Kristus. Han påviser ikke at synd er lovens overtredelse. Han gjør ikke frelsesplanen tydelig. Det som ville ha grepet tilhørernes hjerter, ville ha vært å henvise dem til Kristus som døde for å gjøre gjeløsningsen oppnåelig for dem.

Vekkelser. -- Når Herren virker gjennom menneskelige redskaper, og når folk blir påvirket av kraften fra det høye, leder den onde sine hjelpere til å rope: «Fanatisme!» og til å advare mot å gå til ytterligheter. La alle være forsiktige med å oppløfte dette rop; for skjønt det finnes falske pengestykker, vil dette ikke forringe verdien av de ekte. Det finnes falske vekkelser og falske omvendelser, men derav følger ikke at alle vekkelser må betraktes med mistenksomhet. La oss ikke vise den forakt som fariseerne la for dagen da de ropte: «Denne mann tar imot syndere!» Luk. 15, 2.

Det er tilstrekkelig i Kristi liv til å lære oss ikke å. Håne hans gjerning til sjelers omvendelse. Åpenbarelsen av Guds fornyende nåde i syndige mennesker bringer engler til å fryde seg; men på grunn av vantro er denne gjerning ofte blitt betegnet som fanatisme, og det sendebud som Gud har virket gjennom, er blitt omtalt som en som har nidkjærhet uten skjønnsomhet.

Sabbatsgudstjenesten. -- Den som er utsett til å lede gudstjenesten på sabbaten, bør overveie hvordan han kan interessere sine tilhørere for Guds Ords sannheter. Han bør ikke alltid holde en preken som er så lang at det ikke blir noen anledning for de tilstedeværende til å bekjenne Kristus. Prekenen bør ofte være kort, forat tilhørerne kan få leilighet til å gi uttrykk for sin takknemlighet til Gud. Takksigelses-offer herliggjør Herrens navn. I de helliges forsamling lytter engler alltid til den pris som oppsendes til

Herren i vitnesbyrd, sang og bønn.

Møtet til bønn og vitnesbyrd bør være en anledning som bringer særskilt hjelp og oppmuntring. Alle bør betrakte det som en forrett å kunne ta del. La enhver som bærer Kristi navn, ha litt å si i vitnegudstjenesten! Vitnesbyrdene bør være korte og av en slik beskaffenhet at de vil være til hjelp for andre. Intet vil så fullstendig drepe andaktsånden som når en enkelt person bruker 20 eller 30 minutter til et langt vitnesbyrd. Dette betyr død for åndeligheten i møtet.

Omhyggelighet i opptreden og p.kledning

Predikanten må huske at han ved sin opptreden på taler-stolen, ved sin holdning, i sin måte å tale på og ved sin kledning enten gjør et gunstig eller et ugunstig inntrykk på sine tilhørere. Han bør legge seg etter høflighet og en dannet opptreden og etter å føre seg på en stille, verdig måte som svarer til hans høye kall. Alvor og en viss kristelig myndighet blandet med saktmodighet bør prege hans ferd. Et grovt og ubehøvlet vesen må ikke tåles i det daglige liv, og langt mindre bør det tillates i prekegjerningen. Predikantens holdning bør være i samsvar med de hellige sannheter han forkynner. Hans ord bør i enhver henseende være verdige og velvalte.

Predikanter har ingen rett til å oppføre seg som skuespillere på talerstolen, innta en holdning og komme med uttalelser bare for å gjøre effekt. De er ikke skuespillere; de er sannhetens forkynnere. Støyende, lite verdige fakter meddeler ingen kraft til den sannhet som blir framholdt; på besindige menn og kvinner med riktige synsmåter virker de tvert imot frastøtende.

En predikant som har lært av Kristus, vil alltid være seg bevisst at han er en Guds budbærer, utsendt av ham til å utføre en gjerning hvis innflytelse

vil vedvare gjennom evigheten. Det bør ikke på noen måte være hans hensikt å henlede oppmerksomheten på seg selv, sin lærdom eller sin dyktighet. Hans eneste mål bør være å lede syndere til omvendelse, idet han både ved ord og eksempel viser dem hen til Guds Lam som bærer verdens synd. Han bør tale som en som vet at han har fått makt og myndighet fra Gud. Hans foredrag bør være preget av et alvor, en inderlighet og en overbevisende kraft som vil lede syndere til å søke tilflukt hos Kristus.

Omhyggelighet i klededrakt er en sak av betydning. Predikanten bør kle seg på en måte som svarer til stillingens verdighet. Enkelte predikanter har vært forsømmelige i denne henseende. I somme tilfelle har det ikke bare vært utvist mangel på smak og på orden i påkledningen, men denne har vært usoinert og sjusket.

Himmelens Gud, hvis arm beveger verden, og som gir oss livet og oppholder oss med helse, æres eller vanæres ved den kledning som brukes av dem som gjør tjeneste til hans ære. Til Moses ga han særskilt undervisning om alt i forbindelse med tjenesten i tabernakelet, og han anviste den drakt som de som utførte tjeneste for ham, skulle bære. «Du skal gjøre hellige klær for Aron, din bror, til ære og til pryd» (2 Mos. 28, 2), var den anvisning Moses fikk. Alt i forbindelse med prestenes klær og opptreden skulle være slik at det ga tilskuerne et inntrykk av Guds hellighet, av det hellige ved hans tilbedelse og av den renhet som forlangtes hos dem som kom i hans nærhet.

Prestene hadde ikke lov til å gå inn i helligdommen med sko på føttene, fordi støvpartiklene som festet seg ved dem, ville vanhellige det hellige sted. De skulle la skoene bli stående igjen i forgården før de trådte inn i helligdommen, liksom de også skulle vaske hender og føtter innen de utførte tjeneste i tabernakelet eller ved brennofferaltret. Således ble folket hele tiden undervist om at all besmittelse måtte fjernes fra dem som ville komme fram for Guds åsyn.

Den predikant som er likegyldig med sin påkledning, øver en innflytelse som mishager Gud, og tilhørerne får det inntrykk at han ikke anser den gjerning han beskjeftiger seg med, for å være mer hellig enn alminnelig arbeid. Og ikke bare det, men istedenfor å vise dem betydningen av properhet og smak når det gjelder klededrakten, setter han et eksempel på slapphet og uordentlighet som enkelte ikke vil være sene om å følge.

Gud venter at hans tjenere både i sin oppførsel og i sin påkledning skal gi en riktig framstilling av sannhetens prinsipper og av den hellighet som tilhører deres embete. De skal sette et eksempel som vil hjelpe menneskene til å nå opp til et høyt ideal. Menneskene har makt til å utslukke Guds Ånd, og makten til å velge er overlatt til dem. Det tilstår dem frihet til å handle. De kan gjennom Gjenløserens navn og nåde være lydige, eller de kan være ulydige og erfare følgene.

Menneskene har makt til å utslukke Guds Ånd, og makten til å velge er overlatt til dem. Det tilstår dem frihet til å handle. De kan gjennom Gjenløserens navn og nåde være lydige, eller de kan være ulydige og erfare følgene.

Menneskene er ansvarlige for mottagelsen eller forkastelsen av hellige og evige sannheter. Guds Ånd overbeviser uten opphør, og sjeler bestemmer seg for eller imot sannheten. Hvor viktig er det derfor ikke at enhver handling i livet, især hos Kristi sendebud som handler i hans sted, er slik at den ikke behøver å angres!

Offentlig bønn

Bønner som holdes i en offentlig forsamling, bør være korte og saklige. Gud ønsker ikke at vi skal gjøre andaktsstunden trettende ved langtrukne

bønner. Kristus påla ikke sine disipler lange bønner og besværlige seremonier. «Når dere ber,» sa han, «skal dere ikke være som hyklerne; for de vil gjerne stå og be i synagogene og på gatehjørnene, for å vise seg for menneskene.» Matt. 6, 5.

Fariseerne hadde fastsatte timer til bønn; og når de, som det ofte hendte, befant seg ute på det bestemte tidspunkt, stanset de der de var -- kanskje på gaten eller på torget, midt i den rastløse menneskemengden -- og leste med høy røst sine vanemessige bønner. En slik tilbedelse, utført utelukkende til selvforherligelse, ga anledning til en skånselløs irettesettelse fra Jesu side. Dog frarådet han ikke offentlig bønn, for han ba selv med sine disipler og med folkeskaren. Men han betonte den tanken for sine disipler at deres offentlige bønner skulle være korte.

Noen få minutter er lenge nok til enhver alminnelig offentlig bønn. Det kan inntreffe tilfelle hvor bønnen på en særskilt måte inngis av Guds Ånd. Den lengtende sjel kjenner seg grepet og sukker etter Gud. Ånden kjemper, liksom Jakob gjorde, og vil ikke slå seg til ro uten en særskilt åpenbarelse av Guds kraft. I slike stunder kan en mer langvarig påkallelse være berettiget.

Det blir oppsendt mange trettende bønner, som mer ligner et foredrag som man holder for Herren, enn en begjæring som man kommer til ham med. Det ville være bedre om de som holder slike bønner, innskrenket seg til den bønnen som Kristus lærte sine disipler. Lange bønner tretter tilhørerne og forbereder dem ikke til å høre på den undervisningen som følger etter.

Lange, kjedelige bønner i offentlige forsamlinger skyldes ofte forsømmelse av bønn i lønnkammeret. La ikke predikan-tene i sine bønner utføre en ukes forsømte plikter i håp om å kunne avsone sin forsømmelse og berolige samvittigheten. Slike bønner fører ofte til at andre bringes ned på et lavt åndelig trin.

Før predikanten bestiger prekestolen, bør han søke Gud i sitt lønnkammer og der komme i inderlig forbindelse med ham. Der kan han oppløfte sin tørste sjel til Gud og bli veder-kveget av nådens regn. Med en salving av Den Hellige Ånd som gir ham en byrde for sjeler, vil han deretter ikke sende forsamlingen bort uten å ha forkynt Kristus, som er synderens eneste tilflukt. Under følelsen av at han kanskje aldri mer vil treffe disse tilhørere, vil han komme med opp-fordringer som går dem til hjertet; og Mesteren, som kjenner menneskehjertene, vil gi ham ord å tale og hjelpe ham til med styrke og i rette tid å si det som bør sies.

Ærbødighet i bønn

Noen betrakter det som et tegn på ydmykhet at man ber til Gud på en hverdagslig måte, som om man talte med et menneske. De vanhelliger hans navn ved unødig og på en uærbødig måte å innflette i sine bønner disse ord: «allmektige Gud» -- forferdelige, hellige ord, som aldri burde unnslippe våre lepper uten med dempet stemme og med en kjensle av hellig ærefrykt.

Et høytt travende språk sømmer seg ikke i bønn, uansett om bønnen holdes i en forsamling, i familiekretsen eller i lønnkammeret. Særlig bør den som ber i en offentlig forsamling, bruke enkle ord forat andre må kunne forstå det som blir sagt, og slutte seg til bønnen.

Troens bønn som kommer fra hjertet, er den bønn som blir hørt i himmelen og besvart på jorden. Gud forstår menneskenes trang. Han vet hva vi ønsker, før vi ber ham. Han ser sjelens kamp med tvil og fristelse. Han legger merke til oppriktigheten hos den bedende. Han vil godkjenne sjelens ydmykelse og trengsel. «Den jeg vil se til,» sier han, «det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over mitt ord.» Es. 66, 2.

Det er vår forrett å kunne be med tillit, idet Ånden inngir våre bønner. I enfoldighet bør vi legge våre behov fram for Herren og gripe hans løfter med en slik tro at de tilstedeværende vil forstå at vi har lært å få overhånd hos Gud i bønn.

De vil oppmuntres til å tro at Herren er til stede i møtet, og de vil åpne sine hjerter for å ta imot hans velsignelse. Deres tro på vår oppriktighet vil forøkes, og med villige ører vil de lytte til den undervisning som gis.

Våre bønner bør være fulle av ømhet og kjærlighet. Når vi stunder etter en dypere og mer omfattende forståelse av Frelserens kjærlighet, vil vi rope til Gud om mer visdom. Dersom det noen gang var behov for hjertegripende bønner og prekener, så er det nå. Alle tings ende er forhånden. Å, at vi dog i tilbørlig grad kunne innse nødvendigheten av å søke Herren av hele vårt hjerte! Da skulle vi finne ham.

Måtte Gud lære sitt folk hvordan de skal be! La lærerne i våre skoler og predikantene i våre menigheter daglig lære i Kristi skole! Da vil de be med alvor, og deres begjæringer vil bli hørt og besvart. Da vil ordet bli forkynt med kraft.

Vår holdning under bønnen

Både i offentlig og i privat tilbedelse er det vår forrett å kunne bøye våre kne for Herren når vi oppsender våre bønner til ham. Jesus, som er vårt eksempel, «falt på kne» og ba. Om hans disipler berettes det at også de «falt på kne og ba». Paulus uttalte: «Derfor altså bøyer jeg mine kne for Faderen.» Da Esras bekjente Israels synder for Gud, knelte han. Om Daniel står det at «tre ganger om dagen bøydde han sine kne med bønn og lovprisning for sin Guds åsyn». Luk. 22, 41; Ap. gj. 9, 40; 20, 36; 21, 5; Ef. 3, 14; se Esras 9, 5; Dan. 6, 11.

Sann ærefrykt for Gud framkalles ved erkjennelsen av hans uendelige storhet og en forståelse av hans nærvær. Denne erkjennelse av den Usynlige burde innprentes dypt i hvert eneste hjerte. Bønnestunden og bedestedet er hellige fordi Gud er nærværende, og når vi i vår holdning og opptreden legger ærefrykt for dagen, så vil den følelse som inspirerer den, bli styrket. «Hans navn er hellig og forferdelig,» sier salmisten. Sal. 111,9. Engler tilhyller sitt ansikt når de uttaler dette navn. Med hvilken ærbødighet burde da ikke vi, som er falne og syndige, ta det på våre lepper!

Godt ville det være for gammel og ung å overveie de Skriftens ord som viser hvordan man bør akte det sted som utmerker seg ved Guds nærvær. «Dra dine sko av dine føtter !» bød Gud Moses ved den brennende busk. «For det sted du står på, er hellig jord.» Etter å ha sett englesynet utbrøt Jakob: «Sannelig, Herren er på dette sted, og jeg visste det ikke. . . . Her er visselig Guds hus, her er himmelens port.» 2 Mos. 3, 5; 1 Mos. 28, 16. 17.

«Herren er i sitt hellige tempel; vær stille for hans åsyn, all jorden !» Hab. 2, 20. Uttværede, prekenaktige bønner er upåkrevd og malplasert i en forsamling. En kort, inderlig bønn oppsendt i tro vil bløtgjøre tilhørernes hjerter, mens de under lange bønner vil vente utålmodig, som om de ønsket at hvert ord måtte være det siste. Hadde den predikanten som holder en slik bønn, kjempet med Gud i sitt lønnkammer inntil han følte at hans tro kunne gripe løftet: «Be, så skal dere gis», så ville han i sin offentlige bønn straks ha kommet til saken og bedt med alvor og tro om nåde for seg selv og for sine tilhørere.

Kapittel 6

Underhyrden

«Vokt den Guds hjord . . . , og ha tilsyn med den.»

Den gode hyrde

Kristus, det store eksempel for alle predikanter, sammen-ligner seg med en hyrde. «Jeg er den gode hyrde,» sier han; «den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.» «Jeg er den gode hyrde, og jeg kjenner mine og kjennes av mine, liksom Faderen kjenner meg, og jeg kjenner Faderen; og jeg setter mitt liv til for fårene.» Joh. 10, 11. 14. 15.

Liksom en jordisk hyrde kjenner sine får, således kjenner den guddommelige Hyrden sin hjord, som er spredt over hele verden. «Og dere, min hjord, den hjord jeg før, dere er men-nesker; jeg er deres Gud, sier Herren, Israels Gud.» Esek. 34, 31.

I lignelsen om det tapte får går hyrden ut for å søke etter det ene -- det aller minste antall som kan telles. Da han oppdager at ett av hans får savnes, ser han ikke likeglad på hjorden som er trygg inne i huset, og sier: Jeg har ni og nitti, og det vil koste meg for mye besvær å gå ut og søke etter det som har gått seg vill. La det komme tilbake av seg selv, så vil jeg lukke opp døren i kveen og slippe det inn! Nei, aldri så snart fåret er blitt borte, fylles hyrden med sorg og engstelse. Han forlater de ni og nitti i kveen og går ut for å søke etter det som er kommet bort. Samme hvor mørk og stormfull natten er, samme hvor farlig og usikker veien kan være, samme hvor langvarig og trettende ettersøkningen måtte bli, så gir han seg ikke før fåret er funnet.

Med hvilken lettelse hører han ikke dets første svake rop i det fjerne! Veiledet av lyden klatrer han opp over de bratteste bakker; mens han setter sitt eget liv på spill, går han ut på avgrunnens ytterste rand. Slik fortsetter han å søke, mens ropet, som blir svakere og svakere, forteller ham at fåret er døden nær.

Og når så det tapte er funnet -- befaler han det da å følge med? Truer eller slår han det eller jager det foran seg, mens han tenker på det ubehag og den engstelse han har gjennomgått for dets skyld? Nei! Han legger det utmattede fåret på sin skulder, og med takknemlig glede over at hans ettersøkning ikke har vært forgjeves, vender han tilbake til kveen. Hans takknemlighet får utløsning i lovsang. «Og når han kommer hjem, kaller han sine venner og granner sammen og sier til dem: Gled dere med meg, for jeg har funnet mitt får som jeg hadde mistet!»

Således forener himmelen og jorden seg i lovsang og takk-sigelse når den fortapte synder blir funnet av Den gode hyrden. For det skal «være glede i himmelen over én synder som omvender seg, mer enn over ni og nitti rettferdige som ikke trenger til omvendelse». Luk. 15, 6. 7.

Den store hyrden har underhyrder til hvem han betror omsorgen for sine får og sine lam. Den første gjerningen Jesus betrodde Peter da han gjeninnsatte ham i tjenesten, var å fø lammene. Se Joh. 21, 15. Dette var en gjerning som Peter hadde hatt liten erfaring i. Den ville kreve stor omhu og mildhet, megen tålmodighet og utholdenhet. Det var et kall til ham om å virke for barn og ungdom og for de nye i troen, undervise de vankundige, opplate Skriftene for dem og opplære dem til å gjøre nytte i Kristi tjeneste. Hittil hadde Peter ikke vært skikket til dette, ikke engang til å forstå betydningen av det.

Det spørsmål som Kristus stilte til Peter, var betegnende. Han nevnte

bare én betingelse for å være en disippel og utføre tjeneste. «Elsker du meg?» sa han. Dette er den vesentlige betingelse. Selv om Peter kunne ha alle andre, så kunne han ikke være en trofast hyrde for Guds hjord uten Kristi kjærlighet. Kunnskap, godgjørenhet, veltalenhet, takknemlighet og nidkjærhet er alle sammen hjelpemidler i det gode arbeid; men dersom en Kristi tjener ikke har Jesu kjærlighet i hjertet, vil hans gjerning mislykkes.

Den lærdom som Peter mottok av Kristus ved Galileasjøen, førte han med seg hele livet igjennom. Ledet av Den Hellige Ånd skrev han til menighetene:

«De eldste blant dere formaner jeg som medeldste og vitne om Kristi lidelser, som den som har del i den herlighet som skal åpenbares: Vokt den Guds hjord som er hos dere, og ha tilsyn med den, ikke av tvang, men frivillig, ikke for ussel vinnings skyld, men av villig hjerte, heller ikke som de som vil herske over sine menigheter, men således at dere blir mønster for hjorden; og når Overhyrden åpenbares, skal dere få ærens uvisnelige krans.»
1 Pet. 5, 1-4.

Fåret som har forvillet seg bort fra hjorden, er den mest hjelpeløse av alle skapninger. Det må oppsøkes, for det kan ikke finne veien hjem. Slik er det med den sjel som har vandret bort fra Gud; den er liksom hjelpeløs som det tapte får, og dersom ikke Gud i sin kjærlighet kommer den til hjelp, kan den aldri finne veien tilbake til ham. Hvilken medlidenhet, hvilken sorg og hvilken utholdenhet bør da ikke Underhyrden legge for dagen i sin søkning etter fortapte sjeler! Hvor villig bør han ikke være til å tåle selvfornektelse, møye og savn!

Det er trang til hyrder som under Overhyrdens veiledning vil søke etter de fortapte og bortkomne. Dette betyr at fysisk ubehag må bæres og makelighet oppofres. Det betyr øm omsorg for de villfarende, en

guddommelig medlidenhet og overbærenhet. Det krever at man har et øre som deltagende kan lytte til hjerteknusende omtale av urett, av nedverdiggelse, av fortvilelse og elendighet.

Den sanne hyrdes ånd er selvforglemmelsens ånd. Han taper sitt jeg av syne for å kunne gjøre Guds gjerninger. Ved ordets forkynnelse og ved personlig arbeid i hjemmene lærer han deres trang, deres sorger og deres prøvelser å kjenne; og idet han samarbeider med ham som bærer våre byrder, tar han del med dem i deres trengsler, trøster dem i deres nød, lindrer deres sjelehunger og vinner deres hjerter for Gud. I denne gjerning ledsages predikanten av himmelske engler, og han blir selv undervist og opplyst om sannheten som gjør en vis til salighet.

I vår virksomhet vil bestrebelse for den enkelte utrette mer enn vi kan beregne. Det er som følge av mangel på slikt arbeid at sjeler går bort. En eneste sjel er av uberegnelig verdi; Golgata forteller hva den er verd. En sjel som vinnes for Kristus, vil bli et middel til å vinne andre, og det vil bli en stadig voksende høst av velsignelse og frelse.

Personlig tjeneste

Mange predikanter virke består for meget av preken og for lite av arbeid for den enkelte. Det trenges til mer personlig arbeid for sjeler. I kristelig medfølelse bør predikanten komme i nær forbindelse med menneskene enkeltvis og vekke deres interesse for det evige livs store anliggender. Deres hjerter er kanskje like hårde som den faste allfarvei, og det kan se fåfengt ut å tale til dem om Frelseren; men selv om logikk muligens ikke innvirker på dem og argumenter ikke formår å bringe dem overbevisning, så kan Kristi kjærlighet, når den legges for dagen ved personlig tjeneste, bløtgjøre hjertet, slik at sannhetens sæd kan slå røtter.

Evangelisk tjeneste betyr langt mer enn bare å preke; den betyr alvorlig personlig arbeid. Menigheten på jorden er sammensatt av feilende menn og kvinner, som behøver tålmodig, omhyggelig arbeid forat de kan bli utdannet og opplært til å virke på en tilfredsstillende måte her i livet og i det tilkommende liv bli kronet med ære og uforgjengelighet. Det er behov for hyrder -- trofaste hyrder -- som ikke vil smigre Guds folk og heller ikke behandle dem hårdt, men som vil mette dem med livets brød -- menn som i sitt liv daglig kjenner Den Hellige Ånds kraft til omvendelse, og som nærer en sterk, uegennyttig kjærlighet til dem som de virker for.

Det er en taktfull gjerning for underhyrden å utføre når det blir hans lodd å møte fiendskap, bitterhet, misunnelse og avind i menigheten, og det vil være nødvendig at han arbeider i Kristi ånd for å ordne forholdene. Både i sin virksomhet på talerstolen og ved personlig arbeid må predikanten advare med troskap, refse synd og rette på det som er vrangt. Det egensindige hjerte vil kanskje ta budskapet ille opp, og Guds tjener kan bli misforstått og kritisert. La ham da huske at «den visdom som er ovenfra, er først og fremst ren, dernest fredsommelig, rimelig, ettergivende, full av barmhjertighet og gode frukter, uten tvil, uten skrømt. Men rettferdighets frukt sås i fred for dem som holder fred». Jak. 3, 17. 18.

Den gjerning en evangeliets tjener har å utføre, er «å opplyse alle om hvorledes husholdningen er med den hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud». Ef. 3, 9. Hvis den som opptar denne gjerningen, velger den del som koster minst selvoppgivelse, idet han nøyes med å preke, og overlater det personlige arbeid til andre, så vil hans virksomhet ikke være antagelig for Gud. Sjeler for hvem Kristus døde, går fortapt som følge av mangel på vel gjennomført personlig arbeid, og den som etter å ha begynt i prekegjerningen er uvillig til å utføre det personlige arbeid som omsorg for hjorden krever, har tatt feil av sitt kall.

Predikanten må være rede i tide og i utide, ferdig til å gripe og utnytte

enhver anledning til å fremme Guds verk. Å være «rede i tide» er å være våken overfor de privilegier som stedet og timen for gudstjeneste byr, og overfor stunder da mennesker samtaler om religiøse emner. Å holde på «i utide» er å være ferdig til når som helst -- ved arnen, ute på marken, ved veikanten, på torget -- på en passende måte å lede menneskenes tanker hen til de store bibelske emner og til med mildhet og inderlighet å vise dem Guds krav. Mange, mange slike anledninger får lov til å gå ubenyttet forbi fordi man er overbevist om at det er i utide. Men hvem vet hvilken virkning en forstandig henvendelse til samvittigheten kunne få? Det står skrevet: «Så din sæd om morgenen, og la ikke din hånd hvile når det lir mot aftenen; for du vet ikke hva som vil lykkes, det ene eller det andre, eller om begge deler er gode.» Pred. 11, 6. Den som sår sannhetens sæd, går kanskje med et betyngt hjerte, og undertiden kan hans anstrengelser synes å være fruktesløse. Men dersom han er trofast, skal han få se frukt av sitt arbeid; for Guds Ord sier: «De går gråtende og bærer den sæd de strør ut; de kommer hjem med fryderop og bærer sine kornbånd.» Sal. 126, 6.

Besøk i hjemmene

Når en predikant har framholdt evangeliets budskap fra prekestolen, er hans virke bare nettopp begynt. Det er et personlig arbeid for ham å gjøre. Han bør besøke folk i deres hjem, tale og be med dem i ydmykhet og med alvor. Det finnes familier som Bibelens sannheter aldri vil nå med mindre de som er husholdere over Guds nåde, går inn i deres hjem og viser dem en høyere vei. Men hjertet hos dem som utfører denne gjerning, må banke i takt med Kristi hjerte.

Meget er innbefattet i denne befalingen: «Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød dem til å komme inn, forat mitt hus kan bli fullt!» Luk. 14, 23. La predikantene framholde sannheten i hjemmene og komme i nær forbindelse med dem som de arbeider for; og når de således samvirker med Gud, vil han gi dem åndelig kraft. Kristus vil lede dem i deres arbeid og gi

dem ord å tale som vil trenge dypt inn i tilhørernes hjerter.

Det er enhver predikants privilegium å kunne si med Paulus: «Jeg holdt ikke noe tilbake, men forkynte dere hele Guds råd.» «Dere vet . . . hvorledes jeg ikke holdt tilbake noe av det som kunne være dere til gagn, men forkynte dere det og lærte dere det offentlig og i husene, idet jeg vitnet både for jøder og for grekere om omvendelsen til Gud og troen på vår Herre Jesus Kristus.» Ap. gj. 20, 27. 18-21.

Vår frelser gikk fra hus til hus, helbredet de syke, trøstet de sørgende, brakte lindring til de lidende og talte fred til de trøstesløse. Han tok de små barna i sine armer og velsignet dem, og talte håpefulle og trøstende ord til de trette mødrene. Med en ømhet og mildhet som aldri sviktet, møtte han all slags menneskelig smerte og lidelse. Det var ikke for seg selv han virket, men for andre. Han var alles tjener. Det var hans mat og drikke å bringe håp og styrke til alle som han kom i berøring med. Og når menn og kvinner lyttet til de sannheter som utgikk av hans munn, og som var så forskjellig fra de vedtekter og dogmer som rabbinerne lærte, tentes det håp i deres hjerter. I hans lære var det et alvor som gjorde at hans ord rammet med en overbevisende kraft.

Til mine brødre i prekevirkosomheten ønsker jeg å si: Søk ved personlig arbeid å nå menneskene hvor de er. Stift bekjentskap med dem. Denne gjerning kan ikke utføres gjennom stedfortredere. Penger i form av lån eller gave kan ikke utføre den. Prekener fra talerstolen kan ikke utrette den. Å gi bibelundervisning i hjemmene -- dette er en evangelists gjerning, og dette arbeid må forenes med forkynnergjerningen. Dersom det unnlates, vil prekenen for en stor del forfeile sin virkning.

De sannhetssøkende behøver at det blir talt til dem i rette tid, for Satan taler til dem ved sine fristelser. Hvis de som dere søker å hjelpe, stiller seg

avvisende, så ta ikke hensyn til det. Tap ikke motet om deres arbeid synes å ha lite godt til følge, Fortsett gjerningen; vær taktfulle; vær på det rene med hva tid dere skal tale, og hva tid dere skal tie; våk over sjeler som de som skal gjøre regnskap, og ta dere i akt for Satans påfunn, forat dere ikke skal ledes bort fra pliktens vei. La ikke vanske ligheter få berøve dere motet eller skremme dere. Møt disse vanskeligheter og overvinn dem med en sterk tro og med et uforferdet forsett. Så sæden ut i tro og med ødsel hånd.

Meget avhenger av den måten hvorpå man møter dem man besøker. Når man trykker en person i hånden til hilsen, kan man gjøre det på en slik måte at man vinner hans tillit med én gang, eller med en kulde som får vedkommende til å tro at man ikke har noen interesse for ham.

Vi må ikke opptre som om det var en nedverdiggelse for oss å komme i berøring med de fattige. De er likså dyrebare i Guds øyne som vi er, og vi må handle som om vi anser dem for å være det. Vår påkledning bør være enkel og liketil, slik at forskjellen mellom vårt utseende og deres ikke gjør dem forlegne. Den gleden som de fattige opplever, er ofte meget begrenset, og hvorfor skulle ikke Guds arbeidere bringe lysstråler inn i deres hjem? Vi behøver Jesu ømme medfølelse; da vil vi kunne vinne fram til hjertene.

Hyrdens gjerning

En sann hyrde vil interessere seg for alt som angår hjordens velferd, fø, lede og forsvare den. Han vil føre seg med stor klokskap og vise en øm hensynsfullhet mot alle, især mot de fristede, de lidende og de motløse. «Liksom Menneskesønnen ikke er kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge for mange.» «Sannelig, sannelig sier jeg dere: En tjener er ikke større enn sin herre, heller ikke en utsending større enn den som har sendt ham.» Kristus forringet seg selv «og tok en tjeners skikkelse på seg, idet han kom i menneskers lignelse». «Vi som er sterke, er

skyldige til å bære de svakes skrøpeligheter og ikke være oss selv til behag; enhver av oss være sin neste til behag, til hans gagn, til oppbyggelse! For Kristus levde heller ikke seg selv til behag, men, som skrevet er: Deres hån som hånte deg, falt på meg.» Matt. 20, 28; Joh. 13, 16; Fil. 2, 7; Rom. 15, 1-3.

For mangen arbeider mislykkes virksomheten fordi han ikke kommer i nær forbindelse med dem som mest behøver hans hjelp. Med Bibelen i hånd bør han på en høflig måte søke å komme til klarhet over de innvendinger som reiser seg hos dem som begynner å spørre: «Hva er sannhet?» Forsiktig og med mildhet bør han lede og opplære dem liksom elever i en skole. Mange må lære seg av med teorier som de lenge har trodd var sannhet. Når de blir overbevist om at de har vært i villfarelse angående bibelske emner, kommer de i forlegenhet og tvil. De trenger til den ømmeste medfølelse og den mest skjønnsomme hjelp; de bør undervises omhyggelig, og man bør be for dem og med dem, våke over dem og vokte dem med den kjærligste omhu.

Å være en Kristi medarbeider til sjelers frelse er et stort privilegium. Ved tålmodig, uegennyttig bestrebelse søkte Frelseren å nå menneskene i deres falne tilstand og å redde dem fra syndens følger. Hans disipler, som er ordets lærere, bør nøye etterligne sitt store forbilde.

På nye steder er megen bønn og forstandig arbeid nødvendig. Det er ikke bare trang til menn som kan preke, men til slike som har en erfaringsmessig kunnskap om gudfryktighetens hemmelighet, og som kan imøtekomme folkets store behov -- menn som forstår betydningen av sin stilling som Jesu tjenere, og som med glede tar opp det kors han har lært dem å bære.

Det er i høy grad viktig at en hyrde omgås meget med sitt folk og

således blir kjent med de forskjellige sider av den menneskelige natur. For å kunne avpasse sin undervisning etter tilhørernes intellektuelle evner bør han tilegne seg kjennskap til hva som rører seg i menneskesinnet. Derved vil han lære den storlynte nestekjærlighet som bare granskere av menneskenes natur og deres trang eier.

Bibellesninger i familiekretsen

Planen om å holde bibellesninger var en himmelfødt tanke. Det er mange, både menn og kvinner, som kan utføre en slik misjonsgjerning. Derved kan det utvikles arbeidere som vil bli mektige Guds menn. Ved dette middel er Guds ord kommet til tusener, og arbeiderne bringes i berøring med mennesker av alle folkeslag og tungemål. Bibelen blir brakt inn i hjemmene, og dens hellige sannheter påvirker samvittigheten. Menneskene ledes til å lese, undersøke og dømme for seg selv, og de må ta ansvaret for hvorvidt de tar imot det guddommelige lys eller forkaster det. Gud vil ikke tillate at dette dyrebare arbeid for ham blir ubelønnet. Hver beskjeden bestrebelse, utført i hans navn, vil han krone med hell.

På hvert nytt sted må det arbeides med tålmodighet og utholdenhet. Tap ikke motet om begynnelsen er ringe. Det er ofte den uanseligste gjerning som gir de største resultater. Jo mer direkte vårt arbeid for våre medmennesker er, desto mer godt kan det utrettes. Personlig innflytelse er en kraft. Usynlige innflytelser vil virke på sinnet hos dem vi kommer i nær forbindelse med. Man kan ikke tale til en stor mengde og påvirke den slik som man kunne hvis man kom i nærmere berøring med dem. Jesus forlot himmelen og kom til vår jord for å frelse sjeler. Du må komme i nær forbindelse med dem som du arbeider for, slik at de ikke bare kan få høre din stemme men trykke din hånd, lære å kjenne dine prinsipper og merke din sympati.

Mine brødre predikanter, tro ikke at det eneste dere kan gjøre, den eneste måten hvorpå dere kan virke for sjeler, er å holde foredrag. Det beste arbeid dere kan gjøre, er å undervise og opplære. Når det gis en anledning til det, så sitt ned hos en familie og la dem stille spørsmål. Besvar så disse tålmodig og på en beskjeden måte. Fortsett med dette arbeid i forbindelse med deres offentlige bestrebelse. Prek mindre og undervis mer ved å holde bibellesninger og ved å be sammen med familier og små grupper.

Til alle som samarbeider med Kristus, ønsker jeg å si: Benytt anledningen på ethvert sted hvor dere kan få adgang til folk i hjemmene. Ta fram Bibelen og opplat dens store sannheter for dem. Framgangen vil ikke avhenge så meget av den kunnskap og lærdom dere eier, som av den evne dere har til å finne vei til hjertene. Ved å være omgjengelige og komme menneskene nær kan dere lettere vende deres tankegang i en annen retning enn dere kan ved den dyktigste preken. Å forkynne Kristus i familien, ved arnen og under små sammen-komster i private hjem er ofte et mer virksomt middel til å vinne sjeler for Jesus enn taler holdt i friluftsmøter for skarer som kommer og går, eller endog i møtelokaler eller kirker.

Alle som beskjeftiger seg med dette personlige arbeid, bør i likså høy grad som predikanten som forkynner ordet, passe på ikke å bli mekaniske i sin arbeidsmåte. De bør stadig lære. Med samvittighetsfull iver bør de søke å oppnå den største dyktighet og bli menn som er kyndige i Skriften. De bør utvikle åndelig aktivitet til en vane og især hengi seg til bønn og til flittig granskning i Skriften.

Betydningen av personlig bestrebelse

De som har gjort størst framgang i sjelevinnende arbeid, har vært menn og kvinner som ikke skrøt av sin dyktighet, men som i ydmykhet og tro søkte å hjelpe sine omgivelser. Jesus utførte nettopp et slikt arbeid. Han kom i nær

forbindelse med dem som han ønsket å nå. Hvor ofte hendte det ikke at han, omgitt av noen få, ga sin undervisning, mens den ene etter den andre av dem som gikk forbi, stanset for å lytte, inntil en store skare med forundring og ærefrykt hørte den himmelsendte Lærerens ord!

Den samaritan ske kvinne

Kristus ventet ikke til forsamlinger møtte opp. Noen av de herligste sannheter han framholdt, ble talt til enkeltpersoner. Hør hans vidunderlige ord til den samaritanske kvinne. Han satt ved Jakobs brønn da kvinnen kom for å hente vann. Til hennes forbauselse ba han henne om en tjeneste. «Gi meg å drikke!» sa han. Han behøvde en kjølig drikk, og han ønsket dessuten å åpne adgangen til å gi henne livets vann.

«Hvorledes kan du som er jøde, be meg, en samaritansk kvinne, om å få drikke?» sa hun. «For jøder har ikke samkvem med samaritaner.»

Jesus svarte: «Kjente du Guds gave, og visste du hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke! da hadde du bedt ham, og han hadde gitt deg levende vann. . . . Enhver som drikker av dette vann, skal tørste igjen; men den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv.»

Hvor megen interesse Jesus viste for denne ene kvinne! Hvor alvorlige og talende var ikke hans ord! De grep til-hørerens hjerte. Hun glemte sitt ærend til brønnen og gikk inn i byen og sa til sine venner: «Kom og se en mann som har sagt meg alt jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?» (Se Joh. 4, 7-29.)

Mange forlot sitt arbeid for å gå til den fremmede ved Jakobs brønn.

De bestormet ham med spørsmål og tok med iver imot hans forklaring av mange ting som hadde vært dunkle for dem. De lignet mennesker som fulgte en plutselig lysstråle inntil de kom ut i dagen.

Resultatet av Jesu gjerning mens han trett og sulten satt der ved Jakobs brønn, ble en vidtomfattende velsignelse. Denne ene sjel som han søkte å hjelpe, ble et middel til å nå andre og lede dem til Frelseren. Dette er alltid den måten hvorpå Guds verk har gjort framgang i verden. La ditt lys skinne, så vil andre lys bli tent.

Guds tjenere må alltid stå i beredskap, ferdige til tjeneste på et øyeblikks varsel. Mine brødre, fra time til time vil det tilby seg anledninger for dere til å tjene Gud. Anledningene kommer og går stadig. Vær alltid ferdig til å gjøre det mest mulige ut av dem. Denne anledningen til å tale livets ord til en og annen trengende sjel vil kanskje aldri komme igjen; la derfor ingen våge å si: «Jeg ber deg, ha meg unnskyldt!» Spill ingen leilighet til å kunngjøre Kristi uransakelige rikdom for andre; for en leilighet som engang forsømmes, er kanskje ugjenkallelig tapt.

En fordeling av arbeidet

En alvorlig og kanskje uanet hindring for sannhetens framgang finnes i våre menigheter. Når det blir gjort en anstrengelse for å framholde vår tro for vantroende mennesker, holder menighetens medlemmer seg altfor ofte tilbake, som om det ikke interesserte dem, og lar hele byrden hvile på predikanten. Av denne grunn har våre dyktigste predikanter arbeid somme tider båret liten frukt. De aller beste prekener kan bli holdt, og budskapet kan være akkurat hva folket behøver, og likevel vinnes det ingen sjeler som kan bæres fram som kornbånd for Kristus.

Når det virkes på steder hvor det allerede finnes noen som er i troen,

bør predikanten til å begynne med ikke så meget søke å omvende de vantrosom å opplære menighetens medlemmer til tilfredsstillende samarbeid. La ham virke for dem personlig og bestrebe seg for å få dem til selv å søke en dypere erfaring og til å virke for andre. Når de er beredt til å støtte predikanten med sine bønner og sitt arbeid, vil hans bestrebelser ha større framgang.

Noe varig kan ikke utrettes for menigheter på forskjellige steder med mindre de kan vekkes opp til forståelse av at det hviler et ansvar på dem. Enhver som er et lem på legemet, bør føle at hans egen sjels frelse avhenger av hans egen personlige bestrebelse. Sjeler kan ikke frelses uten anstrengelse. Predikanten kan ikke frelse folket. Han kan være et middel hvorigjennom Gud vil meddele lys til sitt folk; men etterat lyset er gitt, overlates det til folket å tilegne seg dette lyset og så i sin tur la det skinne for andre. -- Testimonies, II, side 121.

Opplæring av medhjelpere i menigheten

Predikanten bør ikke anse det som sin plikt å være den eneste som skal tale og arbeide og be; han bør opplære med-hjelpere i hver menighet. La forskjellige etter tur lede møtene og holde bibellesninger ; derved vil de gjøre bruk av de talenter som Gud har gitt dem, og på samme tid oppnå en utdanning som arbeidere.

«I noen henseender inntar sjelehyrden en lignende stilling som formannen i en gruppe arbeidsmenn eller som kapteinen ombord på et skip. Det ventes av dem at de skal sørge for at de menn som de er satt til å ha oppsyn med, utfører det anviste arbeid korrekt og punktlig, og bare i nødsfall skal de beskjeftige seg med detaljer.

Eieren av en stor mølle fant engang sin bestyrer nede i hjulrommet, der

han holdt på å gjøre en enkel reparasjon, mens et halvt dusin arbeidere sto som ledige tilskuere. Etter å ha satt seg inn i saken for å forvise seg om at ingen urett ble begått, kalte eieren denne formann opp på sitt kontor og ga ham avskjed med full betaling. Forbauset ba formannen om en forklaring, og denne ble gitt i følgende ord: «Jeg ansatte Dem til å holde seks mann i arbeid. Jeg fant de seks stående ledige, mens De utførte én manns arbeid. Det De utførte, kunne hvem som helst av de seks ha gjort like godt. Jeg har ikke råd til å lønne syv mann forat De kan lære seks å stå ledige.»

Denne hendelsen kan ha sin gyldighet i noen tilfelle, i andre derimot ikke. Men mange predikanter kommer til kort deri at de ikke forstår eller ikke forsøker å få alle medlemmene til å ta aktiv del i menighetens forskjellige gjøremål. Dersom hyrdene la seg mer etter å holde sin hjord i virksomhet, ville de utrette mer godt og få mer tid til lesning og til misjonsbesøk og ville derved også unngå mange årsaker til rivninger.»

Av mangel på erfaring vil noen begå feil, men man bør på en vennlig måte vise dem hvordan de kan gjøre sitt arbeid bedre. På den måten kan en hyrde opplære menn og kvinner til å bære ansvar i den gode gjerningen, som lider så sterkt av mangel på arbeidere. Vi behøver menn som kan ta på seg ansvar; og den beste måten hvorpå de kan vinne den erfaringen de behøver, er at de med hjerte og sinn tar del i arbeidet.

Reddet ved å hjelpe en annen

En virksom menighet er en voksende menighet. For medlemmene virker det som en stimulans og et styrkemiddel å hjelpe andre. Jeg har lest om en mann som en vinterdag på en reise gjennom snøskavler stivnet av kulden som nesten umerkelig tok kreftene fra ham. Han var nær ved å fryse i hjel og holdt på å oppgi kampen for livet, da han hørte stønn fra en medreisende, som også var nær ved å omkomme av kulde. Hans medfølelse

ble vekt, og han bestemte seg for å ville redde ham. Han gnidde den ulykkelige manns iskalde lemmer og fikk ham etter betydelig anstrengelse reist opp på føttene. Da den syke ikke kunne stå, bar han ham på kjærlige armer gjennom de selvsamme skavlene som han hadde ment han aldri kunne komme igjennom alene.

Da han hadde båret sin medreisende til et trygt sted, gikk den sannhet opp for ham at ved å redde sin neste hadde han også reddet seg selv. Hans alvorlige anstrengelse for å hjelpe en annen hadde satt fart i blodet som holdt på å stivne i hans årer, og sendt en sunn varme ut til alle deler av hans legeme.

Den lærdommen at vi ved å hjelpe andre også selv blir hjulpet, må gjennom tale og eksempel innprentes hos de unge i troen, forat de må kunne oppnå de beste resultater i sin kristelige erfaring. La de motløse, de som er tilbøyelige til å mene at veien til evig liv er prøvende og vanskelig, ta fatt på å hjelpe andre. Slike bestrebelser vil, sammen med bønn om guddommelig lys, få deres egne hjerter til å banke under Guds nådes livgivende innflytelse og få deres kjærlighet til å gløde med mer guddommelig varme. Hele deres kristenliv vil bli mer virkelig, mer alvorlig, mer hengitt til bønn.

La oss huske at her på jorden er vi pilegrimer og fremmede som søker et bedre land, det er et himmelsk. De som har forent seg med Herren i tjenestens pakt, står under forpliktelse til å samvirke med ham i arbeidet for sjelers frelse.

La menighetsmedlemmer gjennom uken gjøre sin del med troskap og på sabbaten omtale sine erfaringer. Møtet vil da bli som mat i rette tid og bringe alle de tilstedeværende nytt liv og ny styrke. Når Guds folk innser hvor påtrengende nødvendig det er å virke som Kristus virket for synderes omvendelse, da vil de vitnesbyrd som de avlegger under gudstjenester på

sabbaten, være fylt med kraft. Med glede vil de bære vitnesbyrd om det dyrebare ved den erfaringen som de har vunnet ved å virke for andre.

Menigheten som et hellig tillitsverv

Ved sin himmelfart overlot Kristus menigheten og alle dens interesser som et hellig tillitsverv til sine etterfølgere. Og menighetens arbeid skal ikke overlates til predikanten alene eller til noen få ledende menn. Hvert medlem bør føle at det har inngått en høytidelig pakt med Herren om å virke for Guds saks høyeste interesser til alle tider og under alle forhold. Enhver bør ha en eller annen del å gjøre, en eller annen byrde å bære. Dersom alle menighetsmedlemmer følte et personlig ansvar, ville det skje større framgang i åndelige anliggender. Den byrde av høytidelig ansvar som hviler på dem, ville lede dem til ofte å søke Gud om styrke og nåde.

Menighetens sanne karakter måles ikke ved den høye be-kjennelsen som den fører, eller med de navn som er skrevet i dens bøker, men med hva den virkelig utretter for Mesteren, med dens antall av iherdige, trofaste arbeidere. Personlig, uegennyttig bestrebelse vil utrette mer for Kristi sak enn det kan utføres ved prekener eller læresetninger.

La predikantene lære menighetens medlemmer at de for å kunne vokse i åndelighet må bære den byrden som Herren har lagt på dem -- den byrden å lede sjeler til sannheten. De som ikke fyller sitt ansvar, bør man besøke, be med dem og arbeide for dem. Opplær ikke folket til å være avhengig av dere som predikanter; lær dem derimot at de skal bruke sine talenter til å bringe sannheten til sine omgivelser. Når de således virker, har de himmelske engler til medarbeidere, og de vil oppnå en erfaring som vil forøke deres tro og gi dem et fast holdepunkt i Herren.

Predikantens hustru

I tidligere tider gjennomgikk predikanter hustruer savn og forfølgelse. Når deres menn led fengselsstraff og under-tiden døden, led disse edle, selvoppofrende kvinner med dem, og de vil få den samme lønn som mannen oppnår. Fru Boardman og fruene Judson led for sannheten -- led med sine menn. De oppofret hjem og venner i ordets fulle betydning for å hjelpe sine menn i arbeidet med å opplyse dem som satt i mørke, og for å åpenbare de skjulte ting i Guds Ord for dem. Deres liv var i stadig fare. Å frelse sjeler var deres store mål, og for dette kunne de lide med glede. . . .

Når en predikants hustru ledsager sin mann på hans reiser, bør hun ikke følge med bare for sin egen fornøyelse, for å avlegge besøk og for å bli oppvartet, men for å arbeide sammen med ham. Hun bør ha felles interesse med ham i å gjøre godt. Hun bør være villig til å følge med sin mann, dersom forholdene i hjemmet ikke er til hinder for det, og hun bør hjelpe ham i hans bestrebelse for å frelse sjeler. Med saktmodighet og ydmykhet, men også med en edel selvtillit bør hun øve en ledende innflytelse på dem som er omkring henne, og hun bør utføre sin del og bære sitt kors og sin byrde i møtet, ved familiealteret og under samtale rundt arnen. Folk venter dette, og de har rett til å vente det. Hvis ikke disse forventninger oppfylles, er mannens innflytelse mer enn halvt ødelagt.

En predikants hustru kan gjøre meget dersom hun vil. Hvis hun er i besittelse av selvoppofrelsens ånd og har kjærlighet til sjeler, kan hun sammen med ham gjøre nesten like meget godt. En kvinnelig arbeider i sannhetens sak kan forstå og påvirke noen, særlig blant de unge søstre, som predikanten ikke kan hjelpe.

På predikantens hustru hviler det et ansvar som hun ikke bør og ikke kan legge lettsindig til side. Det talent Gud har lånt henne, vil han kreve

igjen med renter. Hun bør arbeide ivrig, trofast og sandrektig sammen med sin mann for å frelse sjeler. Hun bør aldri være påtrengende med sine ønsker og lengsler eller gi uttrykk for mangel på interesse for sin manns arbeid eller dvele ved følelser av hjemve eller utilfredshet. Alle disse naturlige følelser må overvinnnes. Hun bør ha en livsoppgave som urokkelig gjennomføres. Hva gjør det vel om dette kommer i strid med følelser og lyst og med hva som av naturen faller i ens smak! Disse hensyn bør villig °S gjerne oppofres forat man kan gjøre godt og frelse sjeler.

Predikanter hustruer bør leve et gudhengivent liv, et liv i bønn. Men noen ville synes om en kristendom som er fri for kors, og som ikke krever noen selvfornektelse og anstrengelse fra deres side. I stedet for tappert å stå på egne ben, bære sitt personlige ansvar og stole på at Gud vil gi dem styrke, har de en stor del av tiden vært avhengige av andre og fått sitt åndelige liv fra dem. Dersom de bare tillitsfullt og i barnlig fortrøstning ville stole på Gud, feste sin hu ved Jesus og hente sitt liv fra Kristus, det levende vintre, hvor meget godt ville de ikke kunne utrette, hvilken hjelp ville de ikke kunne være for andre, hvilken støtte kunne de ikke være for sine menn, og hvilken lønn ville de ikke kunne oppnå til sist! «Vel, du gode og tro tjener!» ville lyde som den herligste musikk i deres ører. Ordene: «Gå inn til din herres glede!» ville betale dem tusenfold for all den lidelse og alle de prøver som de måtte tåle for å kunne frelse dyrebare sjeler. -- Testimonies, I, side 451-453.

Dersom gifte menn går ut i virksomheten og etterlater sine hustruer hjemme for å ta seg av barna, utfører hustruen og moren et fullt så stort og viktig arbeid som mannen og faren. Mens den ene er ute på misjonsfeltet, er den andre en hjemmets misjonær, hvis bekymringer og sorger og byrder ofte langt overstiger mannens og farens. Moren har en høytidelig og betydningsfull gjerning -- å tildanne barnas sinn og karakter, opplære dem til å gjøre nytte her i tiden og berede dem for det tilkommende udødelige liv.

Mannen som virker ute på det åpne misjonsfelt, blir kanskje æret av

mennesker, mens hun som strever hjemme, muligens ikke får noen anerkjennelse for sin gjerning; men dersom hun arbeider med sin families beste interesser for øye og søker å danne barnas karakter etter det guddommelige mønster, vil den regnskapsførende engel skrive hennes navn som en av de største misjonærer i verden.

Predikantens hustru kan være en stor hjelp for sin mann ved å søke å lette hans byrde, dersom hun bevarer sin egen sjel i Guds kjærlighet. Hun kan lære sine barn Guds Ord. Hun kan styre sitt eget hus på en økonomisk og forsiktig måte. Sammen med sin mann kan hun oppdra barna til sparsommelighet i deres vaner og lære dem å begrense sine fordringer.

Predikanten i sitt hjem

I sitt liv i hjemmet skal den som underviser i Bibelen, ifølge Guds plan være et eksempel på de sannheter han lærer. Hva en mann er, har større innflytelse enn det han sier. Gudsfrykt i det daglige liv vil gi det offentlige vitnesbyrd kraft. Tålmodighet, kjærlighet og en konsekvent vandel vil gjøre inntrykk på hjerter som ikke lar seg påvirke av prekener.

For predikanten ligger det plikter rundt omkring ham, både fjern og nær; men hans første plikt gjelder hans barn. Han bør ikke bli så opptatt av plikter utadtil at han forsømmer den undervisning hans barn behøver. Han synes kanskje at hans hjemlige plikter er av underordnet betydning; men i virkeligheten ligger de ved selve roten av samfunnets og den enkeltes velferd. Menneskenes lykke og menighetens framgang avhenger i høy grad av innflytelsen i hjemmet. Til en riktig utførelse av hverdagslivets plikter knytter seg interesser av evighetsbetydning. Verden står ikke så meget i behov av store ånder som av gode menn som er en velsignelse i sine hjem.

Det finnes ingen unnskyldning for at en predikant forsømmer den

indre krets av hensyn til den større krets utenfor. Hans families åndelige velferd kommer først. På den ytterste regnskapsdag vil Gud spørre hva han gjorde for å vinne dem som han påtok seg det ansvar å bringe inn i verden. Utførelsen av meget godt for andre kan ikke avvikle den gjeld han skylder Gud med hensyn til å ta seg av sine egne barn.

I predikantens familie bør det råde en enighet som vil utgjøre en virkningsfull preken om praktisk gudsfrykt. Når predikanten og hans hustru trofast gjør sin plikt i hjemmet, idet de tøyler, tilretteviser, råder og veileder, vil de bli bedre skikket til å virke i menigheten, liksom de også forøker de midler hvorved Guds verk kan utføres utenfor hjemmet. Familiens medlemmer blir medlemmer av familien i himmelen og er en kraft til det gode som øver en vidtrekkende innflytelse.

På den annen side vil den predikanten som tillater sine barn å vokse opp og bli ustyrlige og ulydige, finne at innflytelsen av hans virksomhet på prekestolen motarbeides av hans barns utiltalende ferd. Den som ikke kan styre medlemmene i sin egen familie, kan ikke tjene Guds menighet på den rette måten eller bevare den fra uenighet og strid.

Høflighet i hjemmet

Det er fare for at man kan unnlate å skjenke de små ting i livet skyldig oppmerksomhet. Med hensyn til å tale vennlige, oppmuntrende ord i familiekretsen må det ikke skje noen forsømmelse fra predikantens side. Min bror i forkynnergjerningen, viser du barskhet, uvennlighet og uhøflighet i familien? Hvis du gjør det, så overtrer du Guds bud, likegyldig hvor høy din bekjennelse kan være. Dersom du forsømmer å legge Kristi kjærlighet for dagen i ditt liv i hjemmet, så når du ikke opp til det ideal som er stilt opp for deg, hvor alvorlig du enn kan preke for andre. Tro ikke at den mann som stiger ned fra den hellige prekestol for deretter å komme med barske,

sarkastiske bemerkninger eller med skjemt og spøk, er en Kristi representant. Guds kjærlighet er ikke i ham. Hans hjerte er fylt med selvkjærlighet og selvstorhet, og han gjør det klart at han ikke har en riktig forståelse av hellige ting. Kristus er ikke hos ham, og han føler ikke vekten av det høytidelige sannhetsbudskap for denne tid.

Predikantenes barn er i noen tilfelle de mest forsømte barn i verden av den grunn at deres far bare sjelden er sammen med dem, og de får selv velge sin beskjeftigelse og sin lek. Hvis en predikant har sønner i sin familie, bør han ikke helt overlate dem til morens omsorg. Dette er en byrde som er for tung for henne å bære. Han bør gjøre seg til deres kamerat og venn. Han bør anstrenge seg for å holde dem borte fra onde omgivelser og sørge for at de har nyttig arbeid å gjøre. Det kan være vanskelig for moren å øve selvbeherskelse; og dersom mannen ser dette, så bør han selv ta på seg mer av byrden og gjøre alt som står i hans makt, for å lede sine sønner til Gud.

La predikantens hustru som har barn, huske på at hun i sitt hjem har en misjonsmark der hun bør arbeide med utrettelig energi og en aldri sviktende nidkjærhet og i bevisstheten om at fruktene av hennes gjerning vil vedvare gjennom all evighet. Er ikke hennes barns sjeler like verdifulle som hedningenes? La henne derfor ta seg av dem med kjærlig omhu. På henne hviler det ansvar å vise verden hvilken kraft og ynde Guds frykt i hjemmet innebærer. Hun bør la seg lede av prinsipper, ikke av innskytelser, og hun bør arbeide i bevisstheten om at Gud er hennes hjelper. Hun må ikke tillate noe å avlede henne fra hennes misjon.

Den mor som har en inderlig forbindelse med Kristus, øver en innflytelse av uberegnelig verdi. Hennes tjeneste i kjærlighet gjør hjemmet til et Betel. Kristus virker sammen med henne og forvandler livets alminnelige vann til himmelsk vin. Hennes barn vil vokse opp og bli til en velsignelse og en heder for henne i dette liv og i det tilkommende.

«Fø mine lam!»

Kort før sin himmelfart ga Kristus Peter denne befaling: «Fø mine lam!» (Joh. 21, 15), og denne befaling gjelder hver predikant. Da Kristus sa til disiplene: «La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! for Guds rike hører sådanne til» (Mark. 10, 14), talte han til sine disipler i alle tider.

Sannhetens sak har lidd meget store tap ved at man har forsømt å ta seg av de unges åndelige behov. Evangeliets forkynnere bør stifte hyggelig bekjentskap med de unge i sine forsamlinger. Mange vil nødvendig gjøre dette, men deres forsømmelse er synd i Herrens øyne. Vi har iblant oss mange unge menn og kvinner som ikke er ukjent med vår tro, men hvis hjerter aldri er blitt berørt av Guds nådes kraft. Hvordan kan vi som bekjenner oss til å være Guds tjenere, dag etter dag og uke etter uke bli ved å stille oss likegyldige overfor deres tilstand ? Dersom de skulle dø i sine synder uten å ha blitt advart, ville deres blod bli krevd av den vekters hånd som forsømte å advare dem.

Hvorfor skulle ikke arbeidet for de unge innenfor våre rekker bli betraktet som en misjonsgjerning av høyeste rang? Det krever den fineste takt, den mest årvåkne hensynsfullhet og den alvorligste bønn om himmelsk visdom. De unge er gjenstand for Satans særskilte angrep; men vennlighet, høflighet og den sympati som strømmer ut fra et hjerte som er fylt med kjærlighet til Jesus, vil vinne deres tillit og frelse dem fra mange av fiendens snarer.

De unge behøver mer enn bare en tilfeldig oppmerksomhet, mer enn bare et oppmuntrende ord nå og da. De behøver flittig, omhyggelig arbeid i bønn. Alene den hvis hjerte er fylt med kjærlighet og medfølelse, vil være i stand til å påvirke slike unge personer som tilsynelatende er sorgløse og

likegyldige. Ikke alle kan hjelpes på den samme måten. Gud behandler enhver etter vedkommendes sinnsbeskaffenhet og karakter, og vi må samarbeide med ham. De som vi ubekymret forbigår fordi vi bedømmer dem etter det ytre utseende, har ofte de beste betingelser for å bli arbeidere, og enhver bestrebelse som blir gjort for dem, vil betale seg. Spørsmålet om hvordan man skal behandle ungdommen, må skjenkes større oppmerksomhet, og det må bli mer alvorlig bønn om den visdom som er nød-vendig når man har med det menneskelige sinn å gjøre.

Preken for barna

La ved enhver passende anledning beretningen om Jesu kjærlighet bli gjenfortalt til barna. La enhver preken inne-holde et lite avsnitt til beste for dem. En Kristi tjener kan stifte varig vennskap med disse små. La ham derfor ikke forsømme noen anledning til å hjelpe dem til å oppnå bedre kjennskap til Skriften. Det vil bidra mer enn vi fatter til å lukke døren for Satans påfunn. Dersom barna tidlig lærer Guds Ords sannheter å kjenne, så vil derved et vern være reist mot ugudelighet, og de vil kunne møte fienden med de ordene: «Det er skrevet.»

De som gir undervisning til barn og ungdom, bør unngå trettende bemerkninger. Korte taler som går rett på saken, vil ha en heldig virkning. Er det noe som skal sies, så la hyppighet oppveie kortfattethet. Noen få interessante bemerkninger med korte mellomrom vil være til større hjelp enn at man gir all undervisningen på én gang. Lange taler tretter de unges sinn. For meget snakk vil endog kunne vekke avsky hos dem for åndelig belæring, akkurat som forspisning bebyrder magen og nedsetter appetitten, hvilket leder til avsky for mat. Vår undervisning til menigheten og da især til ungdommen bør gis linje på linje, bud på bud, litt her og litt der. Ikke med strenghet, men med megen mildhet skal barna ledes framover mot himmelen.

Sett dere inn i de unges følelser

Vi bør søke å sette oss inn i de unges følelser, slik at vi viser deltagelse med dem i deres gleder og sorger, deres kamper og seire. Jesus ble ikke i himmelen, borte fra de sørgende og de syndige; han kom ned til denne verden for å kunne bli kjent med den falne slekts svakheter, lidelser og fristelser. Han kom til oss hvor vi var, forat han kunne løfte oss opp. I vårt arbeid for de unge må vi komme dem i møte hvor de står, hvis vi ønsker å hjelpe dem. Når unge disipler overvinnes av fristelse, må ikke de som har større erfaring, behandle dem strengt eller betrakte deres anstrengelser med likegyldighet. Kom i hu at dere selv ofte har vist liten styrke til å motstå fristerens makt. Vær like tålmodige med disse hjordens lam som dere ønsker at andre skal være mot dere. Gud har dannet oss slik at selv de sterkeste ønsker sympati. Hvor meget mer står da ikke barna i behov av den! Endog et medlidende blick vil ofte kunne berolige og styrke det prø-vede, fristede barn.

Jesus sier til hver villfarende: «Min sønn! Gi meg ditt hjerte.» «Vend tilbake, dere frafalne barn! Jeg vil læge deres frafall.» De unge kan ikke være virkelig lykkelige uten Jesu kjærlighet. Han venter med øm barmhjertighet på å høre de gjenstridiges bekjennelse og å godta deres botferdighet. Han speider etter et eller annet uttrykk for takknemlighet hos dem, som en mor speider etter et erkjennelsens smil hos sitt elskede barn. Den store Gud lærer oss å kalle ham Far. Han ønsker at vi skal forstå hvilke inderlige, ømme følelser som rører seg i hans hjerte for oss i alle våre prøvelser og fristelser. «Som en far forbarmer seg over sine barn, forbarmer Herren seg over dem som frykter ham.» Ord. 23, 26; Jer. 3, 22; Sal. 103, 13. En mor kunne snarere glemme sitt barn enn Gud kunne glemme den sjel som forlater seg på ham.

De unges deltagelse i menighetens arbeid

Vårt ansvar for de unge opphører ikke når de gir Gud sitt hjerte. De må interesseres for Herrens verk og ledes til å innse at han venter at de gjør noe for å fremme hans sak. Det er ikke nok å påvise hvor meget det er nødvendig å gjøre, og å anspore de unge til å ta del. De må undervises om hvordan de kan arbeide for Mesteren. De må utdannes, opplæres og oppøves i de beste metoder til å vinne sjeler for Kristus. Opplær dem til på en stille og fordringsløs måte å forsøke å hjelpe deres unge kamerater. Framhold på en systematisk måte de forskjellige slags misjonsarbeid som de kan ta del i og la dem få undervisning og hjelp. Derved vil de lære å virke for Gud.

Tro ikke at dere kan vekke de unges interesse ved å gå til misjonsmøtet og holde en lang preken. Tenk ut planer som vil vekke en levende interesse. Fra uke til uke bør de unge bringe sine rapporter og fortelle hva de har forsøkt å gjøre for Frelseren, og hvilken framgang de har hatt. Dersom det ved misjonsmøtet ble anledning til å legge fram slike rapporter, ville det ikke bli kjedelig, trettende og uinteressant. Det ville bli av stor interesse og det ville ikke mangle på tilslutning.

I menigheten er det trang til ungdommelige talenter som er godt organisert og vel oppøvd. De unge vil foreta seg noe med sin overflod av krefter. Dersom disse krefter ikke blir ledet i de rette spor, vil de unge bruke dem på en måte som vil skade deres eget åndelige liv og virke til skade for dem som de ferdes iblant.

La lærerens hjerte være knyttet til deres hjerter som han underviser. La ham komme i hu at de har mange fristelser å møte. Vi har liten anelse om de forkastelige karaktertrekk som de unge mottar som fødselsgave, og hvor ofte fristelser kommer til dem som følge av denne arv.

Den overvåkende omsorg som underhyrden vil vise for lammene i sin hjord, illustreres klart av et bilde som jeg har sett, en framstilling av Den gode hyrden. Hyrden går foran mens hjorden følger etter. I sin arm bærer han et hjelpeløst lam, mens moren går tillitsfull ved siden av ham. Om Kristi gjerning sier Esaias: «I sin arm skal han samle lammene, og ved sin barm skal han bære dem.» Es. 40, 11. Lammene behøver mer enn bare den daglige næring; de behøver beskyttelse og må stadig voktes med kjærlig omhu. Hvis et lam kommer bort, må man søke etter det. Bildet er vakkert, og det framstiller klart den kjærlige tjeneste som underhyrden i Kristi hjord skal yte dem som står under hans beskyttelse og omsorg.

Mine brødre i prekevirkosomheten, lukk opp dørene deres for de unge menn som er utsatt for fristelse! Kom dem nær ved personlig bestrebelse. Det onde lokker dem fra alle sider. Søk å vekke deres interesse for det som vil kunne hjelpe dem til å leve et høyere liv. Hold dere ikke på avstand. Ta dem inn i hjemmet, innby dem til å samles med dere omkring familiealteret. La oss erindre Guds krav til oss om å gjøre stien til himmelen lys og tiltrekkende.

Vi bør opplære de unge til å hjelpe de unge, og idet de søker å gjøre dette, vil de oppnå en erfaring som gjør dem skikket til å bli hengivne arbeidere på et større område. Tusener av hjerter kan nåes på den enkleste og mest beskjedne måten. De mest intelligente, de som hedres og betraktes som verdens mest begavede menn og kvinner, finner ofte veder-kvegelse i de enfoldige ord som kommer fra hjertet hos den som elsker Gud. ... De sanne, oppriktige ord som en Guds sønn eller datter taler på en naturlig og likefram måte, vil åpne døren til hjerter som lenge har vært lukket. -- Testimonies, VI, side 115

Fra barndommen av kjente Timoteus Skriftene, og denne kunnskapen var for ham et vern mot onde innflytelser som omga ham, og imot fristelsen til å la fornøyelse og egenkjærlig tilfredsstillelse gå foran plikten. En slik

beskyttelse står alle våre barn i behov av, og det bør være en del av foreldrenes og Kristi sendebuds gjerning å sørge for at barna får den rette undervisning i Guds Ord. -- Testimonies, IV, s. 398.

Forbønn for de syke

Det som evangeliet i selve hovedsaken går ut på, er gjen-oppretting, og Frelseren ønsker at hans tjenere skal oppfordre de syke, de håpløse og de plagede til å gripe hans styrke. Guds tjenere er de rør hvorigjennom hans nåde flyter, og gjennom dem ønsker han å gjøre bruk av sin helbredende kraft. Det er deres gjerning å bære de syke og de lidende til Frelseren på troens armer. De bør leve ham så nær og åpenbare virkningen av hans sannhet så klart i sitt liv at han kan gjøre dem til velsignelse for dem som behøver legemlig så vel som åndelig lægedom.

Det er vår forrett å be med de syke og å hjelpe dem til å gripe fatt i troens kjede. Guds engler er meget nær hos dem som således tjener lidende mennesker. Det gudhengivne Kristi sendebud som, når de syke henvender seg til ham, søker å knytte deres tanker til guddommelige virkeligheter, utfører en gjerning som vil bestå i all evighet. Og når han nærmer seg den syke med et trøstefullt håp som er oppnådd ved troen på Kristus og ved tilegnelsen av de guddommelige løfter, blir hans egen erfaring stadig rikere og rikere på åndelig styrke.

Mangen besværet sjel, som lider legemlige følger av lang-varig overtredelse, roper med våknet samvittighet: «Herre, vær meg synder nådig; gjør meg til ditt barn!» Da er det at predikanten, sterk i troen, bør være rede til å kunne fortelle den lidende at det er håp for den botferdige, og at i Jesus kan enhver som lengter etter å få hjelp og å bli tatt imot, finne befrielse og fred. Den som i saktmodighet og kjærlighet således bringer evangeliet til den plagede sjel som i så høy grad behøver dets budskap om håp, er et talerør for

Ham som ga seg selv for menneskene. Når han taler tjenlige ord som bringer hjelp, og når han oppsender bønn for den som ligger på smertens leie, så vil Jesus gjøre den virkningsfull. Gud taler gjennom menneskelige lepper. Hjertet blir påvirket. Det menneskelige bringes i berøring med det guddommelige.

Predikanten bør av erfaring forstå at Kristi nådes lindrende kraft bringer helse og fred og en fylde av glede. Han bør kjenne Kristus som den som har innbudt de trette og de betyngede til å komme til ham og finne hvile. La ham aldri glemme at Frelserens kjærlige nærvær alltid omgir ethvert menneskelig redskap som er beskikket av Gud til å meddele åndelig velsignelse. Erindringen om dette vil gjøre hans tro levende og hans bønner alvorlige.

Til dem som henvender seg til ham om hjelp, vil han da kunne meddele Guds sannhets helsebringende kraft. Han kan tale om de helbredelseshandlinger som Kristus utførte, og lede de sykes tanker hen til Ham som Den store lægen, han som er lys og liv så vel som trøst og fred. Han kan fortelle dem at de behøver ikke å fortvile, at Frelseren elsker dem, og at hvis de overgir seg til ham, vil de erfare hans kjærlighet, hans nåde og hans oppholdende kraft. La ham tilskynde dem til å hvile på Guds løfter i bevisstheten om at han som ga disse løfter, er vår beste og mest trofaste venn. Når han søker å vende deres hu til himmelen, vil han finne at tanken om den ømme medlidenhet hos Ham som vet nøyaktig hvordan den lægende balsam skal brukes, vil skaffe de syke en kjensle av hvile og ro.

Den guddommelige lægen er til stede i sykeværelset; han hører hvert ord i de bønner som oppsendes til ham i den sanne troens enfoldighet. Hans disipler i dag skal be for de syke like visst som disiplene fordem gjorde. Og helbredelser vil skje; for «troens bønn skal hjelpe den syke». Jak. 5, 15.

I Guds Ord finner vi undervisning angående særskilt bønn om helbredelse for de syke. Men det å framlegge slik bønn er en overmåte høytidelig handling som man ikke bør foreta uten etter omhyggelig overveielse. Det som i mange tilfelle hvor det blir bedt om helbredelse for syke, kalles tro, er intet mindre enn formastelighet.

Mange mennesker påfører seg selv sykdom ved å følge sine egne lyster. De har ikke levd i samsvar med naturens lov eller strengt fulgt prinsippene for renhet. Andre har tilsidesatt sunnhetslovene i sine vaner med hensyn til spise og drikke, klesdrakt eller arbeid. Ofte er det en eller annen last som er årsaken til sjelelig eller legemlig svekkelse. Dersom disse mennesker gjenvant heisens velsignelse, så ville mange av dem fortsette i den samme ubekymrede overtredelse av Guds naturlige og åndelige lover ut fra det resonnement at dersom Gud helbreder dem som svar på bønn, så har de frihet til å bli ved med sine usunne vaner og utøylet å føye en fordervet appetitt. Dersom Gud gjorde et under ved å gjengi disse mennesker helsen, ville han oppmuntre til synd.

Det er spilt arbeid å lære folk å se hen til Gud som en læge for deres skrøpeligheter dersom de ikke også lærer å avlegge usunne vaner. For å kunne få hans velsignelse som svar på bønn må de høre opp med å gjøre det onde og lære å gjøre det gode. Deres omgivelser må være sanitære, deres livsvaner riktige. De må leve i samsvar med Guds lov, både den naturlige og den åndelige.

Syndsbekjennelse

For dem som ønsker forbønn for å gjenvinne sin helse, bør det gjøres klart at overtredelse av Guds lov, være seg den naturlige eller den åndelige, er synd, og at synden må bekjennes og avlegges før de kan få hans velsignelse.

Skriften byr oss: «Bekjenn derfor deres synder for hver-andre og be for hverandre, forat dere kan bli lægt!» Jak. 5, 16. Framhold følgende tanker for den som ønsker forbønn: «Vi kan ikke lese hva som er i hjertet, eller kjenne de skjulte ting i ditt liv. Disse kjennes bare av deg selv og av Gud. Dersom du angrer dine synder, så er det din plikt å bekjenne dem.»

Synd av privat art må bekjennes for Kristus, den eneste Mellommannen mellom Gud og mennesker. For «om noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige». Enhver synd er en forbrytelse mot Gud og må bekjennes for ham gjennom Kristus. Hver åpenbar synd må bekjennes likeså åpenbart. Urett begått mot et medmenneske bør ordnes med den som er blitt forurettet. Hvis noen som søker helbredelse, har gjort seg skyldig i ond tale, hvis de har sådd splid i hjemmet, i nabolaget eller i menigheten og har voldt uenighet og tvedrakt, eller dersom de ved en dårlig vandel har ledet andre til å synde, må disse ting bekjennes for Gud og for dem man har syndet imot. «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet.» 1 Joh. 2, 1; 1, 9.

Når enhver urett er blitt ordnet, kan vi i stille tro legge den sykes trang fram for Gud, etter som hans Änd måtte antyde. Han kjenner hvert menneske ved navn og sørger for hver enkelt som om det ikke fantes et annet menneske på jorden for hvem han ga sin elskede Sønn. Fordi Guds kjær-lighet er så stor og så usvikelig, bør de syke oppmuntres til å forlate seg på ham og være ved godt mot. Ä nære engstelse for deres egen tilstand bidrar til å framkalle svekkelse og sykdom. Dersom de vil heve seg opp over nedtrykthet og tungsinn, vil deres utsikt til helbredelse være større; for «Herrens øye ser til dem som frykter ham, som bier på hans miskunnhet». Sal. 33, 18.

Hengivenhet under Guds vilje

Ved forbønn for de syke bør det erindres at «vi vet ikke hva vi skal be om, slik som vi trenger det». Rom. 8, 26. Vi vet ikke om den velsignelse vi ønsker, vil være det beste eller ikke. Derfor bør våre bønner innebære denne tanken: «Herre, du kjenner enhver sjelens hemmelighet. Du kjenner disse mennesker. Jesus, deres talsmann, ga sitt liv for dem. Hans kjærlighet til dem er større enn vår på noen mulig måte kan bli. Hvis det derfor tjener til din ære og til beste for disse mennesker, så ber vi i Jesu navn at de må gjenvinne sin helse. Er det ikke din vilje at de blir friske igjen, ber vi deg om at din nåde må trøste dem og din nærværelse holde dem oppe i deres lidelser.»

Gud kjenner enden fra begynnelsen av. Han kjenner alle menneskers hjerter. Han kjenner enhver sjelens hemmelighet. Han vet om de som det blir holdt forbønn for, ville kunne bære eller ikke bære de prøver som ville komme til dem hvis de ble i live. Han vet hvorvidt deres liv ville bli en velsignelse eller en forbannelse for dem selv og for verden. Dette er én grunn hvorfor vi når vi oppsender våre bønner, bør si: «Dog, skje ikke min vilje, men din!» Disse ord tilføyde Jesus som uttrykk for sin underkastelse under Guds visdom og vilje da han i Getsemane ba: «Min Fader! er det mulig, da la denne kalk gå meg forbi!» Luk. 22, 42; Matt. 26, 39. Og dersom disse ord sømmet seg for ham, Guds Sønn, hver meget mer sømmer de seg ikke på svake, feilende, dødeliges lepper!

Den riktige framgangsmåten er at vi legger våre ønsker fram for vår allvise himmelske Far og så i fullkommen tillit betror alt i hans hånd. Vi vet at Gud hører oss når vi ber i overensstemmelse med hans vilje. Men å trenge på med våre bønner uten en ydmyk ånd er ikke rett; våre påkallelser må ikke anta form av befaling, men av forbønn.

I noen tilfelle kan det skje at Gud på en uttalt måte virker ved sin

guddommelige kraft for å gjenopprette sunnheten. Men ikke alle syke blir helbredet. Mange legges til hvile for å sove i Jesus. På Patmos-øya ble det pålagt Johannes å skrive: «Salige er de døde som dør i Herren heretter! Ja, sier Ånden, de skal hvile fra sitt arbeid; for deres gjerninger følger med dem.» Åp. 14, 13. Av dette ser vi at om noen ikke får sin sunnhet tilbake, så bør de ikke av den grunn ansees for å mangle tro.

Vi ønsker alle å få øyeblikkelige og direkte svar på våre bønner, og vi fristes til å bli motløse når bønnehørelsen lar vente på seg eller kommer i en uventet form. Men Gud er for vis og for god til alltid å besvare våre bønner akkurat på den tiden og den måten som vi gjerne vil. Han vil gjøre noe mer og bedre for oss enn å imøtekomme alle våre ønsker. Og fordi vi kan stole på hans visdom og kjærlighet, bør vi ikke be ham om å rette seg etter vår vilje, men søke å sette oss inn i hans forsett og å fullbyrde dette. Våre ønsker og interesser bør fortape seg i hans vilje.

Disse erfaringer som prøver troen, er til vår fordel. Ved dem blir det åpenbart om vår tro er sann og oppriktig og hviler på Guds Ord alene, eller om den er beroende av omstendigheter og derfor er usikker og foranderlig. Troen styrkes ved øvelse. Vi må la tålmodighet føre til fullkommen gjerning og huske at det er dyrebare løfter i Skriften for dem som bier på Herren.

Ikke alle forstår disse prinsipper. Mange som ber om Herrens lægende nåde, mener at de må ha et direkte og øye-blikkelig svar på sine bønner, for ellers er deres tro mangelfull. Av denne grunn behøver de som er svekket av sykdom, å bli veiledet med klokskap, forat de må kunne handle forstandig. De bør ikke overse sine plikter overfor de venner som kommer til å overleve dem, eller unnlate å bruke naturens midler til gjenopprettelse av sunnheten .

Her er man ofte i fare for å begå feil. I tro på at de skal bli helbredet ved bønn, er det noen som er redd for å gjøre noe som kunne tyde på at de

mangler tro. Men de bør ikke forsømme å ordne sine anliggender slik som de ville ønske dem ordnet hvis døden skulle rive dem bort. Heller ikke bør de frykte for å tale oppmuntrende eller å gi de råd som de i skilsmisens stund ønsker å gi uttrykk for til sine kjære.

Bibelske eksempler på bruk av lægemidle

De som søker helbredelse ved bønn, bør ikke unnlate å gjøre bruk av de lægemidler som de har adgang til. Å bruke slike midler som Gud har skaffet til lindring av smerte og til å stå naturen bi i dens helbredelsesverk, er ikke en fornektelse av troen. Det er ingen fornektelse av troen å samarbeide med Gud og å stille seg under de forhold som er mest gunstige for helbredelse. Gud har lagt det i vår makt å skaffe oss kunnskap om livets lover. Denne kunnskap er gjort tilgjengelig for oss forat vi skal gjøre bruk av den. Vi bør nytte ethvert hjelpemiddel til sunnhetens gjenopprettelse, utnytte enhver mulig fordel og arbeide i harmoni med naturens lover. Når vi har bedt om helbredelse for de syke, kan vi arbeide med så meget større energi, og takke Gud for at vi har den forrett å kunne samarbeide med ham, og be om hans velsignelse over de midler som han selv har skaffet til veie.

Vi har Guds Ords hjemmel for bruken av lægende midler. Esekias, konge i Israel, var syk, og en Guds profet brakte ham det budskapet at han skulle dø. Han ropte til Herren, og Herren hørte sin tjener og sendte ham det budskap at det var lagt femten år til hans levetid. Et Guds ord ville jo ha helbredet Esekias øyeblikkelig; men det ble gitt særlige anvisninger: «De skulle hente en fikenkake og legge den som plaster på byllen, så han kunne bli frisk igjen.» Es. 38, 21.

Ved en leilighet smurte Kristus en blind manns øyne med en deig og befalte ham: «Gå og vask deg i dammen Siloa. . . . Han gikk da bort og vasket seg, og kom tilbake seende.» Joh. 9, 7. Denne helbredelse kunne vært

utført bare ved Den store læges kraft; men Kristus gjorde bruk av naturens enkle midler. Mens han ikke bifalt bruken av medikamenter, god-kjente han bruken av enkle og naturlige lægemidler.

Når vi har bedt om helbredelse for de syke, så la oss ikke tape troen på Gud uansett hva utfall saken kan få. Dersom det kreves av oss at vi skal miste noen av våre kjære, så la oss ta imot den bitre kalk og huske at det er Faderens hånd som holder den opp til våre lepper. Men dersom helsen gjenvinnes, må det ikke glemmes at den som har fått helbredelse, er kommet under nye forpliktelser til Skaperen. Da de ti spedalske ble rensset, var det bare én som kom tilbake for å finne Jesus og gi ham ære. La ingen av oss ligne de ubetenksomme ni, hvis hjerter forble uberørt av Guds barmhjertighet. «All god og all fullkommen gave kommer ovenfra, fra lysenes Fader, hos hvem det ikke er forandring eller skiftende skygge.» Jak. 1, 17. -- Ministry of Healing, side 227-233.

Undervisning i gavmildhet

Når misjonsarbeideren vinner små grupper på forskjellige steder, bør han aldri gi de nye i troen det inntrykk at Gud ikke krever av dem at de skal virke systematisk for å hjelpe til med å støtte saken med sitt personlige arbeid og med sine midler. De som tar imot sannheten, tilhører ofte de fattige i verden; men dette bør de ikke bruke som en unnskyldning for forsømmelse av de plikter som hviler på dem i betraktning av det dyrebare lys de har fått. De bør ikke tillate fattigdom å hindre dem i å samle seg en skatt i himmelen. De velsignelser som de rike kan oppnå, er også tilgjengelige for dem. Dersom de er tro i bruken av det lille de har, vil deres skatt i himmelen forøkes i forhold til deres troskap. Det som gjør deres offer verdifullt i himmelens øyne, er beveggrunnen i deres gjerning og ikke den mengden de utfører.

Alle bør opplæres til å gjøre hva de kan for Mesteren, og til å gi ham etter som han har velsignet dem. Som sin rett-messige del krever han en tiendedel av deres inntekt, la den være stor eller liten, og de som holder denne tilbake, begår ran mot ham og kan ikke vente at hans hånd skal gi dem framgang. Selv om menigheten for det meste består av fattige søsken, bør spørsmålet om systematisk godgjørenhet grundig forklares og planen møte en hjertelig mottagelse. Gud er i stand til å oppfylle sine løfter. Hans hjelpekilder er ubegrenset, og han bruker dem alle i fullbyrdelsen av sin vilje. Og når han ser at noen trofast utfører sin plikt og betaler tienden, vil han i sitt vise forsyn ofte åpne veier hvorved den vil forøkes. Den som følger Guds forordning i det lille han har fått, vil høste de samme frukter som den som skjenker av sin overflod.

Det samme gjelder også dem som med glede bruker sine betrodde evner i Guds sak, mens de som unnlater å benytte hva de har fått, vil lide det samme tap som om det lille hadde vært meget. Den mann som bare hadde mottatt én talent, men som skjulte denne talent i jorden, var den som fikk fordømmelsesdommen av Herren.

Guds plan i tiendesystemet er skjønn i sin enkelhet og likelighet. Alle kan slutte seg til den med tro og frimodighet, for den er guddommelig i sin opprinnelse. Den forener det enkle med det nyttige, og det kreves ikke noen dyp lærdom for å forstå den og gjennomføre den. Alle kan eie følelsen av at de har vært med til å fremme frelsens dyrebare verk. Hver mann og kvinne og hvert ungt menneske kan bli en Herrens skattmester og være et redskap til å imøtekomme de krav som stilles til skattkammeret. . . .

Store formål virkeliggjøres ved denne forordningen. Hvis alle som én ville godta den, så ville hver og en bli en årvåken og trofast skattmester for Gud, og det ville ikke råde noen mangel på midler til å fremme det store verk, forkynnelsen av det siste advarselsbudskap til verden. -- Testimonies, III, side 388, 389.

Midler til støtte for evangeliets gjerning

Herren har gjort evangeliets forkynnelse avhengig av hele sitt folks arbeid og frivillige gaver. Den som forkynner nådens budskap til falne mennesker, har også en annen gjerning å utføre, nemlig å vise folket at det er deres plikt å støtte Guds sak med sine midler. Han må lære dem at en del av deres inntekter hører Gud til og skal helliges til hans gjerning. Denne undervisning bør han framholde både ved forskrift og ved sitt eksempel; han bør passe på at han ikke ved sin egen handlemåte svekker kraften i sin undervisning.

Det som i samsvar med Skriften er blitt lagt til side som hørende Herren til, utgjør evangeliets inntekt og er ikke lenger vårt. For et menneske å ta fra Guds forrådshus for å tjene seg selv eller for å tjene andre i deres timelige beskjeftigelse er intet mindre enn helligbrøde. Noen har gjort seg skyldig i å fjerne fra Guds alter det som uttrykkelig var helliget til ham. Alle bør betrakte denne sak i det rette lys. La ingen når han kommer i en vanskelighet, ta penger som er helliget til religiøse formål, og bruke dem til sin egen fordel og herunder berolige sin samvittighet ved å si at han vil betale det tilbake engang i framtiden. Det er langt bedre å skjære ned utgiftene i samsvar med ens inntekt og sette tæring etter næring enn å bruke Herrens penger til timelige formål.

Bruken av tienden

Gud har gitt særskilt veiledning med hensyn til bruk av tienden. Det er ikke hans hensikt at hans verk skal forkrøples av mangel på midler. Forat det ikke skal handles på slump og bli begått feil, har han gjort vår plikt i disse punkter meget klar. Den del Gud har forbeholdt seg selv, må ikke brukes til noe annet formål enn det som han har anvist. La ikke noen mene seg

berettiget til å holde tienden tilbake for å bruke den etter eget skjønn. De må ikke benytte den til seg selv i påkommende tilfelle, og heller ikke bruke den som de måtte finne passende, ikke engang til noe som de kanskje anser for å være Herrens verk.

Predikanten bør ved forskrift og eksempel opplære folket til å betrakte tienden som hellig. Han bør ikke mene at fordi han er predikant, kan han holde den tilbake og bruke den etter sitt eget skjønn. Den er ikke hans. Han har ikke lov til å tilegne seg det som han mener tilkommer ham. Han må ikke bruke sin innflytelse til gunst for noen plan som vil lede tiende og gaver som er helliget til Gud, bort fra deres rette anvendelse. De skal anbringes i Guds forrådshus og ansees for å være helliget til hans tjeneste, slik som han har bestemt.

Gud vil at alle hans husholdere skal være nøyaktige i overholdelsen av guddommelige forordninger. Som menneskelige redskaper må de ikke sette Herrens planer til side ved å utføre en eller annen godgjørighetshandling eller ved å gi en gave eller et offer når som helst eller på den måten som de måtte finne passende. Det er meget dårlig gjort av mennesker å søke å forbedre Guds plan og finne på et surrogat for denne idet de ved leilighet på slump sammenfatter sine gode innskytelser i et gjennomsnitt og lar disse oppveie Guds fordringer. Gud oppmaner alle til å bruke sin innflytelse til støtte for hans egen forordning. Han har kunngjort sin plan, og alle som ønsker å samarbeide med ham, må følge denne plan istedenfor å våge et forsøk på å forbedre den.

Herren ga følgende undervisning til Moses for Israel: «Du skal by Israels barn at de skal la deg få ren olje av støtte oliven til lysestaken, så lampene kan settes opp til enhver tid.» 2 Mos. 27, 20. Dette skulle være et stadig offer forat Guds hus kunne være tilstrekkelig forsynt med det som var nødvendig til hans tjeneste. Hans folk i dag skal huske på at gudshuset er Herrens eiendom, som det samvittighetsfullt skal sørges for. Men midlene til

dette formål må ikke tas av tienden.

Et meget tydelig og bestemt budskap er gitt meg til vårt folk. Jeg har fått pålegg om å si til dem at de begår en feil når de bruker tienden til forskjellige formål som, skjønt de i og for seg er gode, dog ikke er det formål som Herren har sagt at tienden skal brukes til. De som bruker tienden på denne måten, avviker fra Herrens forordning. Gud vil dømme for disse ting.

Noen mener at tienden kan anvendes i skoleøyemed. Andre igjen mener at kolportører og bok-evangelister bør underholdes av tienden. Men man begår et stort mistak når man tar tienden bort fra det formål som den skal brukes til, nemlig predikantenes underhold. Det burde i dag være hundre vel skikkede arbeidere hvor det nå er bare én.

En høytidelig forpliktelse

Tienden er hellig; Gud har selv forbeholdt seg den. Den skal bringes til hans forrådshus og brukes til å underholde evangeliets tjenere i deres arbeid. I lang tid er det blitt ranet fra Herren fordi det er noen som ikke fatter at tienden er den del som er forbeholdt Gud. Noen har vært misfornøyd og har sagt: «Jeg vil ikke betale min tiende lenger, for jeg har ingen tillit til ledelsen på høyeste hold i virksomheten.» Men vil du rane fra Gud fordi du mener at arbeidet ikke blir ledet på den rette måten? Legg fram dine klager, klart og åpent og i den rette ånd, for rette vedkommende. Send inn dine anmodninger om at forholdene må bli endret og rettet på, men trekk deg ikke tilbake fra Guds verk, og vær ikke utro fordi andre ikke handler rett.

Les omhyggelig det tredje kapitel i Malakias' profeti og se hva Gud sier om tienden. Dersom våre menigheter vil innta sitt standpunkt på Herrens ord og trofast innbetale sin tiende til hans forrådshus, så vil flere arbeidere bli oppmuntret til å oppta forkynnergjerningen. Flere ville begynne å preke

dersom det ikke var fordi det tales til dem om den tomme kasse. Det bør være rikelige midler i Herrens forrådshus, og det ville det være om ikke egenkjærlige hjerter og hender hadde holdt tienden tilbake eller brukt den til støtte for andre virksomheter.

Guds forbeholdte hjelpemidler må ikke således brukes på slump. Tienden er Herrens, og de som legger seg borti den, vil bli straffet med tap av sin himmelske skatt dersom de ikke omvender seg. La ikke virksomheten bli hindret lenger fordi tienden er blitt benyttet til andre formål enn det som Herren har sagt at den skulle brukes til. Det må skaffes midler til disse andre grener av virksomheten. De skal understøttes, men ikke av tienden. Gud har ikke forandret seg; tienden skal fremdeles brukes til predikantenes underhold. Virksomhet på nye steder krever bedre krefter i forkynnergjerningen enn vi nå rår over, og det må være midler i forrådshuset.

På dem som går ut som predikanter, hviler det et høytidelig ansvar, som i en merkelig grad blir forsømt. Noen vil gjerne preke, men de gjør ikke noe personlig arbeid for menighetene. Det er stor trang til undervisning om de plikter vi skylder Gud, særlig med hensyn til å betale en redelig tiende. Våre predikanter ville kjenne seg sørgelig forurettet om de ikke fikk punktlig betaling for sitt arbeid; men vil de betenke at det må være mat i forrådshuset til arbeidernes underhold? Dersom de unnlater å gjøre sin fulle plikt med å lære folket å være tro i å betale Gud det som hører ham til, så vil det bli mangel på midler i forrådshuset til å fremme Herrens verk.

Den som har oppsyn med Guds hjord, bør trofast utføre sin plikt. Dersom han inntar det standpunkt at fordi det ikke tiltaler ham, vil han overlate det til noen annen å gjøre det, så er han ikke er tro arbeider. La ham hos Malakias lese Herrens ord, hvor folket anklages for å rane fra Gud ved å holde tienden tilbake. Gud den Mektige erklærer: «Forbannelse har rammet dere.» Mal. 3, 9. Når den som arbeider i tale og lære, ser folket følge en framgangsmåte som vil påføre dem denne forbannelse, hvordan kan han da

forsømme sin plikt til å undervise og advare dem? Hvert medlem i menigheten bør opplæres til trofast å betale en redelig tiende. -- Testimonies, IX, side 246-251.

Kostens innflytelse på helsen

De som bærer viktige ansvar, først og fremst alle de som er voktere over åndelige interesser, må være fintfølende menn med hurtig oppfatningsevne. Mer enn andre behøver de å være måteholdne i spising. Fet og overdådig mat hører ikke til på deres bord.

Hver dag må menn i betrodde stillinger ta bestemmelser hvorav meget viktige følger avhenger. Ofte må de tenke hurtig, og dette kan gjøres med hell bare av dem som praktiserer strengt måtehold. Sinnet styrkes ved den riktige behandling av de legemlige og åndelige krefter. Dersom anstrengelsen ikke er for stor, bringer hver anspennelse ny styrke. Men deres arbeid som har viktige planer å overveie og viktige beslutninger å ta, blir ofte påvirket i ond retning som følge av en uriktig kost. En syk mage frambringer en syk, usikker sinnstilstand. Ofte volder den pirrelighet, hårdhet eller urettferdighet. Mangen plan som ville ha vært en velsignelse for verden, er blitt lagt til side, mange urettferdige, trykkende eller endog grusomme forholdsregler er blitt gjennomført som følge av sykelige tilstander som skyldtes forkjærte spisevaner.

Her er et vink til alle som har stillesittende eller hovedsakelig åndelig arbeid ; og la dem som har tilstrekkelig moralsk styrke og selvbeherskelse, prøve det: Spis bare to eller tre slags enkel føde til hvert måltid, og spis ikke mer enn det som behøves for å stille sulten. Ta aktiv legemsøvelse hver dag og se om dere ikke får gagn av det. -- Ministry of Healing, side 309, 310.

Noen predikanter er ikke påpasselige nok med hensyn til sine

spisevaner. De spiser for meget, og for mange slags føde til et enkelt måltid. Noen er sunnhetsreformatorer bare av navn. De har ingen regler til å bestemme sin kost, men gir seg av med å spise frukt eller nøtter mellom måltidene og legger således tunge byrder på fordøyelsesorganene.

Som følge av uklok spisning synes manges åndsevner å være lammet, og de er trege og søvnige. Disse bleke predikantene, som lider under følgen av selvisk tilfredsstillelse av appetitten, er ingen anbefaling for helsereformen.

Når man lider som følge av overanstrengelse, ville det være meget bedre leilighetsvis å sløyfe et måltid og derved gi naturen en anledning til å komme til krefter igjen. Våre arbeidere kunne gjøre mer for å forfekte helsereformen ved sitt eksempel enn ved å preke om den. Når velmenende venner tilbereder raffinerte retter til dem, fristes de sterkt til å se bort fra prinsipper; men ved å avslå å nyte de lekke retter, de fete, krydrede ting, eller kaffe og te, kan de vise at de i virkelighet og i praksis er tilhengere av helsereformen.

Ettergivenhet overfor appetitten omtåker og lenkebinder sinnet og avstumper de hellige rørelser i sjelen. De åndelige og moralske krefter hos noen av våre predikanter er svekket ved uriktig spisning og mangel på legemsbevegelse. De som krever store mengder føde, bør ikke føye appetitten, men praktisere selvfornektelse og beholde den velsignelse som det betyr å ha virksomme muskler og en uhemmet hjerne. Forspisning sløver hele organismen ved å avlede kreftene fra de andre organer for å utføre magens arbeid.

Undervisning om helsereformen

Våre predikanter bør tilegne seg kunnskap om helsereformen. . . . De

bør forstå de lover som behersker det fysiske liv, og disse lovers forhold til sinnets og sjelens sunnhet. Tusener og atter tusener vet lite om det vidunderlige legeme som Gud har gitt dem, eller om den pleie som det skulle ha; de anser det for mer viktig å studere emner av langt mindre betydning. Her har predikantene en oppgave. Når de inntar et riktig standpunkt i denne sak, vil meget være vunnet. I sitt eget liv og i sine egne hjem bør de lyde livets lover, følge riktige prinsipper og leve sunt. De vil da være i stand til å tale om dette emne på den rette måten og lede folket lengre og lengre fram i reformarbeidet. Når de selv lever i lyset, kan de bringe et meget verdifullt budskap til dem som behøver nettopp et slikt vitnesbyrd.

Det er dyrebare velsignelser og rike erfaringer å oppnå hvis predikantene vil forene framholdelsen av helsespørsmålet med alt sitt arbeid i menigheten. Folket må ha lyset angående helsereformen. Dette arbeid er blitt forsømt, og mange er nær ved å dø i sin trang til det lys som de burde ha fått, og som de må ha før de vil oppgi egenkjærlige nytelser.

Formennene i våre konferenser trenger til å forstå at det er på høy tid at de stiller seg på den riktige siden i dette spørsmål. Predikanter og lærere skal gi andre det lys de har fått. Deres arbeid på ethvert område er påkrevd. Gud vil hjelpe dem; han vil styrke sine tjenere som tar et fast standpunkt, og som ikke lar seg rokke fra sannhet og rettferdighet av hensyn til selvnytelse. . . .

Det lys som Herren har gitt i sitt Ord angående dette emne, er tydelig, og menneskene vil bli prøvd og forsøkt på mange måter for å se om de vil gi akt på det. Hver menighet og hver familie behøver undervisning om kristelig avhold. Alle skulle lære hvordan de skal spise og drikke for å bevare helsen. Vi befinner oss i de avsluttende begivenheter i denne verdens historie, og det bør være sandrettighet i handling innenfor sabbatsholderes rekke. De som stiller seg reservert i den store oppgaven å undervise folket om dette spørsmål, følger ikke med der hvor Den store lægen går foran. . . .

Den evangeliske gjerning og helsearbeidet skal fremmes i forening. Evangeliet skal tilknyttes prinsippene for en sann helsereform. Kristendommen må innføres i det praktiske liv. Alvorlig, grundig reformarbeid skal utføres. Sann bibelsk religion er en utstrømning av Guds kjærlighet til falne men-nesker. Guds folk skal gå fram etter redelige linjer for å kunne gjøre inntrykk på deres hjerter som søker etter sannhet, og som ønsker å utføre sin del riktig i denne overmåte alvorlige tid. Vi skal framholde helsereformens prinsipper for folket og gjøre alt som står i vår makt for å få menn og kvinner til å se nødvendigheten av disse prinsipper og til å leve etter dem. -- Testimonies, VI, side 376-379.

Hvordan helsereformens prinsipper skal framholdes

Herren ønsker at våre predikanter, læger og menighets-medlemmer skal passe på ikke å tilskynde dem som ikke kjen-ner vår tro, til å gjøre plutselige forandringer i kosten, og derved påføre dem en ubetimelig prøv. Framhold helse-reformens prinsipper, og la Herren få lede de oppriktige av hjertet. De vil høre og tro. Herren krever heller ikke at hans sendebud skal framholde de skjønne sannheter om en sunnhetsmessig levevis på en måte som vil vekke fordom i menneskers sinn. La ingen legge anstøtsstener for deres føtter som vandrer på vankundighetens mørke stier. Selv når man roser en ting, er det godt ikke å være altfor begeistret, forat ikke de som kommer for å høre, skal bli ledet bort fra veien. Framhold prinsippene for avhold i den mest tiltalende form.

Vi må ikke handle overilet. Arbeidere som begynner på nye steder for å grunnlegge menigheter, må ikke skape vanskelig-heter ved å søke å gjøre kostspørsmålet framtredd. De må passe på at de ikke trekker for snevre grenser, for derved ville det legges hindringer i veien for andre. Driv ikke menneskene, men led dem.

Overalt hvor sannheten innføres, bør det gis undervisning om tillaging av sunn mat. Gud ønsker at dyktige lærere på hvert sted skal undervise folk om hvordan de på en forstandig måte kan gjøre bruk av de produkter som kan frambringes eller lett skaffes til veie i den landsdel hvor de bor. På denne måten kan de fattige så vel som de bedrestilte lære å leve sunnhetsmessig.

Legemlig arbeid for en predikant

Skjønt Paulus var omhyggelig med å vise sine omvendte Skriftens tydelige lære angående den rette understøttelse av Guds verk, og skjønt han for seg selv som en evangeliets tjener gjorde krav på sin «rett til å slippe å arbeide» (1 Kor. 9, 6) med verdslig yrke for å skaffe seg livsopphold, så skjedde det dog til forskjellige tider under hans virksomhet i sivilisasjonens store sentra at han arbeidet med et håndverk for å skaffe seg utkomme. . . .

Det er i Tessalonika vi først leser om at Paulus arbeidet med sine hender for å skaffe seg sitt underhold. Idet han skrev til de troende i menigheten der, minnet han dem om at han kunne ha falt dem «til byrde», og han tilføyde: «Dere minnes jo, brødre, vårt strev og vår møye: under arbeid natt og dag, for ikke å falle noen av dere til byrde, forkynte vi Guds evangelium for dere.» Og videre, i sitt annet brev til dem erklærer han angående sitt og sine medarbeideres opphold hos dem: «Heller ikke å vi brød hos noen for intet, men med strev og møye arbeidet vi natt og dag, forat vi ikke skulle være noen av dere til byrde; ikke fordi vi ikke har rett til det,» skrev han, «men for å gi dere et forbilde i oss, forat dere kunne etterfølge oss.» 1 Tess. 2, 6. 9; 2 Tess. 3, 8. 9.

Da Paulus først besøkte Korint, kom han til et folk som var mistenksomt overfor fremmedes beveggrunner. Grekerne ved kysten var dyktige handelsfolk. Så lenge hadde de utviklet seg i snedige

forretningsmetoder at de var kommet til å tro at vinning var gudsfrykt, og at det var prisverdig å tjene penger, enten det skjedde ved ærlige eller uærlige midler. Paulus hadde kjennskap til deres karaktertrekk, og han ville ikke gi dem noen anledning til å si at han forkynte evangeliet for å berike seg. Han kunne med rette ha gjort krav på støtte hos sine korintiske tilhørere; men denne rett var han villig til å gi avkall på forat ikke hans brukbarhet og framgang skulle lide skade under den uberettigede mistanken om at han preket evangeliet for vinnings skyld. Han søkte å fjerne enhver anledning til uriktige framstillinger, slik at hans budskap ikke skulle miste sin kraft.

Snart etter sin ankomst til Korint fant Paulus «en jøde ved navn Akvilas, født i Pontus, som nylig var kommet fra Italia med sin hustru Priskilla». Disse «drev samme håndverk» som han selv. Akvilas og Priskilla var blitt landsforvist ved Klaudius' påbud om at alle jøder skulle forlate Rom, og var kommet til Korint, hvor de begynte en forretning som teltnakere. Paulus hadde gjort forespørsler angående dem, og da han hørte at de fryktet Gud og søkte å unngå de besmittende innflytelser som de var omgitt av, «bodde han hos dem og arbeidet der. . . . Men hver sabbat holdt han samtaler i synagogen, og han overbeviste jøder og grekere». Ap. gj. 18, 2-4... .

Under sin langvarige tjeneste i Efesus, hvor han i tre år utførte en aggressiv evangelisk virksomhet gjennom hele denne landsdel, arbeidet Paulus igjen med sitt håndverk. I Efesus som i Korint var det apostelen en oppmuntring å være sammen med Akvilas og Priskilla, som hadde ledsaget ham på hans reise tilbake til Asia ved avslutningen av hans annen misjonsferd.

Det var noen som gjorde innvendinger mot at Paulus arbeidet med sine hender, idet de sa at det var uforenelig med en evangelists gjerning. Hvorfor skulle Paulus, en forkynner av høyeste rang, således forbinde mekanisk arbeid med ordets preken? Var ikke arbeideren sin lønn verd? Hvorfor skulle teltnakeri legge beslag på den tid som etter alt å dømme kunne brukes til noe

bedre?

Men Paulus mente ikke at den tiden han således hadde anvendt, var spilt. Mens han arbeidet hos Akvilas, holdt han seg i forbindelse med den store Læreren og forsømte ingen anledning til å vitne for Frelseren og til å hjelpe dem som trengte hjelp. Hans sinn var alltid opptatt med å søke etter åndelig kunnskap. Han ga sine medarbeidere undervisning om åndelige ting og var tillike et eksempel på flid og grundig-het. Han var en hurtig, dyktig arbeider, duelig i sin gjerning, «brennende i ånden» idet han tjente Herren. Rom. 12, 11. Mens apostelen drev sitt yrke, hadde han adgang til en klasse mennesker som han ellers ikke kunne ha nådd. Han viste sine medarbeidere at dyktighet i de alminnelige håndverk er en gave fra Gud, som både gir gaven og visdommen til å bruke den rett. Han lærte at vi skal ære Gud også i hverdagens yrke. Hans herdede arbeidshender svekket ikke i minste måte kraften i hans gripende formaninger som en kristelig forkynner. . . .

Dersom predikanter synes at de lider gjenvordigheter og savn i Kristi sak, så la dem i tankene besøke verkstedet hvor Paulus arbeidet. La dem erindre at mens denne utvalgte Guds mann tilbereder teltlerretet, arbeider han for brød som han rettmessig har fortjent ved sin gjerning som en apostel.

Arbeid er en velsignelse, ikke en forbannelse. Hang til makelighet ødelegger gudsfrykt og volder Guds Ånd sorg. En stillestående pøl er motbydelig, men en klar, rinnende strøm sprer sunnhet og glede ut over landet. Paulus visste at de som forsømmer legemlig arbeid, snart svekkes. Han ønsket å lære unge predikanter at de ved å arbeide med sine hender og ved å sette sener og muskler i virksomhet ville bli sterke til å tåle den møye og de savn som de ville møte i evangelisk arbeid. Og han skjønnte at hans egen undervisning ville mangle liv og kraft dersom han ikke holdt alle deler av sin organisme tilstrekkelig oppøvd. . . .

Ikke alle som føler seg kalt til å preke, bør oppmuntres til straks å la menigheten overta den byrde vedblivende å skulle sørge for deres og deres familiers økonomiske underhold. Det er fare for at noen som har en begrenset erfaring, kan bli ødelagt ved smiger og ved uklok oppmuntring til å forvente underhold uavhengig av alvorlig anstrengelse fra deres egen side. De midler som er helliget til fremme av Guds verk, skulle ikke bli oppbrukt av menn som ønsker å preke bare for å få sitt underhold og således tilfredsstillende en egoistisk higen etter et makelig liv.

For unge menn som ønsker å bruke sine evner i forkynner-gjerningen, vil Paulus' eksempel i Tessalonika, Korint, Efesus og på andre steder utgjøre en nyttig lærdom. Skjønt han var en veltalende predikant og var utvalgt av Gud til en særskilt gjerning, følte han seg aldri hevet over arbeid, og heller ikke ble han noensinne trett av å oppofre for den sak han elsket. «Like til denne stund,» skrev han til korintierne, «er vi både hungrige og tørste og nakne og mishandlet og hjemløse og mødige, idet vi arbeider med våre egne hender; vi blir utskjelt -- og vi velsigner; vi blir forfulgt -- og vi tåler det.» 1 Kor. 4, 11. 12.

Paulus, som var en av de største blant menneskelige lærere, utførte med glede de ringeste så vel som de høyeste plikter. Når omstendighetene i hans tjeneste for Mesteren syntes å kreve det, arbeidet han gjerne med sitt håndverk. Ikke desto mindre holdt han seg alltid i beredskap til å legge bort sitt timelige arbeid for å imøtegå evangeliets fiender i deres motstand eller for å utnytte en særskilt anledning til å vinne sjeler for Jesus. Hans nidkjerhet og flid er en irrettesettelse for dovenskap og lyst til makelighet. -- The Acts of the Apostles, side 346-355.

Noen av våre predikanter unnlater å gjøre bruk av alle legemets organer i det riktige forhold, medfører at enkelte organer blir utslitt, mens andre er svake som følge av uvirksomhet. Dersom slitet nesten utelukkende går ut over ett enkelt organ eller én muskelgruppe, så må de deler som

brukes mest, bli overanstrengt og sterkt svekket.

Hver åndsevne og hver muskel har sin særlige oppgave, og alle må anvendes likelig for å få en passende utvikling og bevares sunne og kraftige. Hvert organ har sin gjerning å utføre i den levende organisme. Hvert hjul i maskineriet må være et levende, virksomt, arbeidende hjul. Alle evnene står i et innbyrdes forhold til hverandre, og alle behøver de å bli satt i virksomhet for å kunne oppnå den rette utvikling. -- Testimonies, III, side 310.

Vår plikt til å bevare sunnheten

Det gjør meg hjertelig ondt når jeg ser så mange svake-lige predikanter, så mange på sykeleiet, så mange som avslutter sin jordiske gjerning for tidlig -- menn som har båret ansvarsfulle byrder i Guds verk, og som utførte sin gjerning av hele sitt hjerte. Bevisstheten om at de måtte slutte med sitt arbeid i den saken som de elsket, var langt mer smertelig for dem enn de lidelser sykdommen medførte, ja mer enn tanken om selve døden.

Vår himmelske Far plager eller bedrøver ikke menneskenes barn med vilje. Han er ikke opphavet til sykdom og død. Han er livets kilde. Han ville at menneskene skulle leve, og han ønsker at de skal lyde livets og sunnhetens lover forat de må kunne leve.

De som tar imot den nærværende sannhet og helliges ved den, har et sterkt ønske om å representere sannheten i sitt liv og sin karakter. De nærer et inderlig ønske i sin sjel om at andre må se lyset og glede seg i det. Når den trofaste vekter går ut med den dyrebare sæd og med bønn og tårer sår ved alle vann, tar arbeidets byrde meget hårdt på sinn og hjerte. Den spenningen som griper hans sjel i dens innerste dyp, kan han ikke fortsatt holde ved like uten å bli for tidlig utslitt. Hvert foredrag krever styrke og dyktighet. Og fra tid til annen er det nødvendig at det skaffes ny forsyning av nytt og gammelt

fra Guds Ords forråds-kammer. Dette vil gi tilhørerne liv og kraft. Gud ønsker ikke at du skal bli så utmattet at ditt arbeid blir uten friskhet eller liv.

De som stadig er opptatt med åndelig arbeid, enten det er lesning eller prekevirksomhet, behøver hvile og forandring. Den flittige elev anstrenger til stadighet hjernen, mens han altfor ofte forsømmer legemsbevegelse, og følgen er at de fysiske krefter svekkes, og åndelig virksomhet begrenses. Således oppnår eleven ikke å utrette nettopp det som han kunne ha utrettet om han hadde arbeidet på en forstandig måte.

Dersom predikantene arbeidet fornuftig, slik at både ånd og legeme fikk en passende mengde arbeid, ville de ikke så lett bukke under for sykdom. Dersom alle våre arbeidere var i den stilling at de kunne bruke noen timer hver dag til uten dørs arbeid, og følte seg fri til å gjøre dette, så ville det være en velsignelse for dem; de ville være bedre i stand til å utføre sine kallsplikter. Dersom de ikke har tid til fullstendig avslappelse, så kunne de legge planer og be mens de arbeider med hendene, og så kunne de deretter vende tilbake til sin gjerning, oppfrisket i legeme og ånd.

Noen av våre predikanter føler at de hver dag må utføre noe som de kan rapportere til konferensen, og deres forsøk på å gjøre dette får til følge at deres anstrengelser altfor ofte blir svake og uten virkning. De bør ha hvilestunder med fullstendig frihet fra anstrengende arbeid. Men disse fritider kan ikke tre i stedet for daglig legemsøvelse.

Brødre, når dere tar tid til å arbeide i hagen og derved får den legemsbevegelse som er nødvendig for å holde organismen i god orden, utfører dere Guds gjerning likeså fullt som når dere holder møter. Gud er vår Far; han elsker oss, og han forlanger ikke at noen av hans tjenere skal misbruke sitt legeme.

En annen årsak til dårlig helse og til svakhet i arbeidet er dårlig fordøyelse. Det er umulig for hjernen å utføre det beste arbeid når fordøyelsesorganene misbrukes. Mange spiser hurtig av de forskjellige retter, noe som volder forstyrrelse i magen, hvorved hjernevirksomheten forvirres. Bruken av usunn føde bør unngås liksom også forspising endog på det som er sunt.

Mange spiser til alle tider, uten hensyn til sunnhetslovene. Så blir sinnet uklart. Hvordan kan vel mennesker bli hedret med guddommelig opplysning når de er så likegyldige i sine livsvaner og tar så lite hensyn til det lys Gud har gitt angående disse ting?

Brødre, er det ikke på tide at dere vender om på disse punkter og avbryter egenkjærlig nytelse? «Vet dere ikke at de som løper på rennebanen, de løper vel alle, men bare én får prisen ? Løp da således, forat dere kan vinne den! Hver som er med i veddekamp, er avholdende i alt, hine for å få en forgjengelig krans, men vi en uforgjengelig. Jeg løper da ikke som på det uvisse; jeg fekter ikke som en som slår i været; men jeg undertvinger mitt legeme og holder det i trelldom, forat ikke jeg som preker for andre, selv skal finnes uverdigg.» 1 Kor. 9, 24-27.

Utilstrekkelig ernæring

Men tro likevel ikke at det er din plikt å leve på en utilstrekkelig kost. Søk selv å finne ut hva du bør spise, og hvilke fødemidler best kan ernære organismen, og følg så hva fornuften og samvittigheten foreskriver. Legg bekymring og anstrengende tenkning til side under måltidet. Forhast deg ikke, men spis langsomt og med et glad sinn, med hjertet fullt av takk til Gud for alle hans velsignelser. Og begynn ikke med åndelig arbeid umiddelbart etter et måltid. Ta måteholden legemsøvelse og gi magen litt tid til å begynne sitt arbeid.

Dette er ikke ting av ringe betydning. Vi må ta hensyn til dem dersom vi skal kunne tilføre de forskjellige virkegrener en sunn kraft og den rette styrke. Arbeidets karakter og virkningsfullhet avhenger for en stor del av arbeidernes fysiske tilstand. Mange styremøter og andre sammenkomster til rådslagning har tatt en uheldig vending som følge av de tilstedeværendes dårlige fordøyelse. Og over mangan preken har forkynnerens fordøyelseslidelse kastet en mørk skygge.

Sunnhet er en uvurderlig velsignelse, og den er nøyere forbundet med samvittighet og kristendom enn mange skjønner. Den har meget å gjøre med ens dyktighet. Enhver predikant bør forstå at dersom han skal kunne være en trofast vokter for hjorden, må han bevare alle sine krefter i en slik tilstand at han kan utføre den best mulige tjeneste.

Våre misjonsarbeidere bør gjøre bruk av sitt kjennskap til de lover som gjelder liv og helse. Les de beste forfattere om disse emner, og etterlev samvittighetsfullt hva fornuften sier er sannhet.

Herren har vist meg at ved helsereformens praktiske inn-flytelse vil mange, mange bli reddet fra fysisk, åndelig og moralsk degenerasjon. Det vil bli holdt sunnhetsforedrag og utgitt en mangfoldighet av skrifter. Helsereformens prin-sipper vil få en velvillig mottagelse, og mange ... vil gå fremad skritt for skritt for å motta de særskilte sannheter for denne tid. -- Testimonies, VI, side. 378, 379.

Faren for overanstrengelse

Da apostlene kom tilbake fra sin første misjonsreise, var Frelserens befaling til dem: «Kom nå dere med meg avsides til et øde sted og hvil dere litt ut!» Mark. 6, 31. De hadde lagt hele sin sjel i arbeidet for andre, og dette

holdt på å uttømme deres fysiske og åndelige krefter. Det var deres plikt å hvile.

Kristi medfølende ord tales likeså visst til hans arbeidere i dag som til disiplene. «Kom nå . . . avsides ... og hvil dere litt!» sier han til dem som er utslitte og trette. Det er ikke klokt alltid å bli stående under arbeidets trykk og spenning, selv ikke for å tjene menneskenes åndelige behov, for på denne måten blir den personlige gudsfrykt forsømt, og sinnets, sjelens og legemets krefter overanstrenget. Det kreves selvfornektelse av Kristi tjenere, og det må gjøres oppofrelser; men Gud ønsker at alle skal studere sunnhetens lover og bruke fornuften når de virker for ham, forat det liv som han har gitt, må kunne bevares.

Skjønt Jesus kunne utføre undergjerninger, liksom han også hadde gitt disiplene makt til å virke mirakler, så bød han likevel sine trette tjenere gå avsides ut på landet og hvile. Da han uttalte at høsten var stor og arbeiderne få, innprentet han ikke disiplene nødvendigheten av uopphørlig arbeid, men han sa: «Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!» Matt. 9, 38. Gud har gitt enhver sin gjerning, svarende til vedkommendes evner, og han ønsker ikke at noen få skal overleses med ansvar, mens andre ikke har noen byrde, ingen møyne for sjeler.

Kristi tjenere skal ikke behandle sin helse med likegyldighet. La ingen arbeide til han er helt utmattet, slik at han gjør seg uskikket til framtidig virksomhet. Søk ikke å utføre to dagers gjerning på én dag. I lengden vil det vise seg at de som arbeider forsiktig og klokt, har utrettet like meget som de der i den grad bruker opp sine fysiske og åndelige krefter at de ikke har noe forråd å ty til når nødvendigheten krever det.

Guds verk er verdensomspennende, og det krever hver eneste tøddel og smule av de evner og krefter vi har. Det er fare for at hans arbeidere vil

misbruke sine krefter når de ser at markene er modne til høsten; men Herren krever ikke dette. Når hans tjenere har gjort sitt beste, kan de si: Høsten er visselig stor, og arbeiderne er få; men «han vet hvorledes vi er skapt, han kommer i hu at vi er støv». Sal. 103, 14.

Umåtehold i spise og drikke, umåtehold i arbeid, umåtelighet i nesten alle ting forekommer overalt. De som gjør store anstrengelser for å utføre akkurat så meget i en bestemt tid, og som vedblir å arbeide når deres fornuft tilsier dem at de burde hvile, vinner aldri noe derved. De bruker opp krefter som de vil få bruk for i framtiden. Når den energi som de så hensynsløst har forbrukt, er påkrevd, kommer de til kort fordi de savner den. De legemlige krefter er borte, og åndelig styrke kan ikke skaffes. Behovets time er kommet for dem, og deres forråd er uttømt.

Hver dag medfører sitt ansvar og sine plikter, men morgendagens gjerning må ikke tvinges inn i de timer som tilhører dagen i dag. Gud er barmhjertig, full av medlidenhet, rimelig i sine krav. Han oppfordrer oss ikke til å følge en framgangsmåte som vil føre til tap av legemlig sunnhet eller til svekkelse av de åndelige krefter. Han vil ikke at vi skal arbeide under et trykk og en spenning inntil utmattelse med nervesammenbrudd følger.

Det er nødvendig at Guds utvalte arbeidere gir akt på befalingen om å gå avsides og hvile seg litt. Mange verdi-fulle liv er blitt ofret ved tilsidesettelse av denne befalingen. Noen kunne ha vært med oss i dag og hjulpet oss med å framskynde saken både her hjemme og i fremmede land dersom de, før det var for sent, hadde forstått at de trengte til hvile. Disse arbeidere så at virkefeltet er stort, og at det er stor trang til arbeidere, og de følte at de måtte forsette uten hensyn til omkostningen. Når naturen kom med en protest, tok de ikke hensyn til den, men utførte dobbelt så meget arbeid som de burde; og Gud la dem til hvile i graven inntil den siste basun engang lyder og kaller de rettferdige fram til udødelighet.

Når en arbeider har vært under et hårdt press av bekymring og engstelse og er overanstrengt både legemlig og åndelig, burde han gå avsides og hvile seg i noen tid, ikke med egenkjærlig tilfredsstillelse for øye, men for å bli bedre skikket til framtidige plikter. Vi har en årvåken fiende, som alltid følger oss i sporene, ferdig til å dra fordel av enhver svakhet som kunne bidra til å gjøre hans fristelser virkningsfulle. Når sinnet er overanstrengt og legemet svekket, trenger fienden inn på sjelen med sine sterkeste fristelser. La arbeideren holde forsiktig hus med sine krefter, og når arbeidets slit har gjort ham trett, så la ham gå avsides og tale med Jesus.

Jeg sier ikke dette til dem hvis tretthet er av konstitusjonell art, slike som mener at de bærer tyngre byrder enn noen annen. De som ikke arbeider, behøver ikke hvile. Det finnes alltid noen som sparer seg selv, og som ikke på langt nær bærer sin del av ansvaret. De kan tale om store og knugende byrder, men de vet ikke hva det vil si å bære dem. Deres arbeid bringer kun magre resultater.

Det var til dem som var blitt utslitt i tjenesten, ikke til dem som alltid sparte seg selv, Kristus uttalte disse kjærlige ord. Til dem som glemmer seg selv, som arbeider til det ytterste av sine evner, som er ulykkelige fordi de ikke kan utrette mer, og som i sin iver overskrider grensene for sine krefter -- til slike er det Frelseren i dag sier: «Kom nå dere med meg avsides ... og hvil dere litt ut!»

Hos alle som opplæres av Gud, må det komme et liv til syne som ikke er i samklang med verden, med dens seder og skikker; og enhver behøver en personlig erfaring i oppnåelsen av en kunnskap om Guds vilje. . . . Han befaler oss: «Hold opp og kjenn at jeg er Gud!» Sal. 46, 11. Bare her er det sann hvile å finne. Og dette er den virkningsfulle forberedelsen til alt arbeid for Gud. Den sjel som således er blitt vederkveget, vil midt i den rastløse

stimmel og midt i livets anstrengte travelhet være omgitt av en lysets og fredens atmosfære. Livet vil ånde av vellukt, og det vil åpenbare en guddommelig kraft som vil nå menneskers hjerter. -- The Desire of Ages, side 363.

Kapittel 7

Hjelpemidler i den evangeliske virksomhet

«Hvem er vis, så han skjønner dette, forstandig så han merker seg det?»

Bibelstudium

Predikanter som gjerne vil utføre virkningsfullt arbeid for sjelers frelse, må være både bibelgranskere og bedende menn. For dem som søker å lære andre Guds Ord, er det synd å være forsømmelige med å granske det. Er de mektige de sannheter som de behandler? I så fall bør de behandle dem med dyktighet. Tankene deri bør framholdes klart og med styrke. De som forkynner budskapet for denne tid, burde framfor alle andre mennesker på jorden kjenne sin bibel og ha grundig kjennskap til bevisene for sin tro. Den som ikke har kjennskap til livets ord, har ingen rett til å prøve på å undervise andre om veien til himmelen.

Bibelen er vår rettesnor for tro og lære. Det er ikke noe som er bedre egnet til å styrke sinnet og gi åndsevne kraft enn granskningen av Guds Ord. Ingen annen bok formår å løfte tankene og styrke ens evner i den grad som de vidtspennende, foredlende sannheter i Bibelen. Hvis Guds Ord ble gransket som det skulle, så ville menneskene eie en åndens storhet, en karakterens adel og en fasthet i forsett som man sjelden møter i disse tider.

Tusener av menn som tjener på prekestolen, mangler de vesentlige åndens og karakterens egenskaper fordi de ikke legger seg etter studium av Skriften. De er tilfreds med en overfladisk kunnskap om Guds Ords sannheter, og de foretrekker å fortsette som før og heller lide store tap i alle henseender enn å søke flittig etter den skjulte skatt.

Salmisten sier: «I mitt hjerte har jeg gjemt ditt ord forat jeg ikke skal synde imot deg.» Og Paulus skrev til Timoteus: «Den hele Skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, forat det Guds menneske kan være fullkomment, duelig til all god gjerning.» Sal. 119, 11; 2 Tim. 3, 16. 17.

Guds liv, som gir verden liv, er i hans Ord. Det var ved sitt ord Jesus helbredet sykdom og drev ut onde ånder. Ved sitt ord gjorde han sjøen stille og oppreiste de døde, og folket bar vitnesbyrd om at hans tale var med myndighet. Han talte Guds ord som han hadde talt det til alle skribenter i Det gamle testamente. Hele Bibelen er en åpenbaring av Kristus. Den er vår eneste kilde til kraft.

Dette ord hemmer ikke aktivitet; det åpner anledninger til aktivitet for den samvittighetsfulle gransker. Det lar ikke menneskene være i uvisshet, uten noe formål, men stiller dem det høyeste av alle mål -- det å vinne sjeler for Kristus. Det gir dem i hånden en lampe som lyser opp veien til himmelen. Det taler om uransakelige rikdommer, en skatt av uberegnelig verdi.

Guds Ord er karakterens målestokk. Ved å gi oss dette Ord har Gud satt oss i besittelse av enhver sannhet som er nød-vendig til frelse. Tusener har dradd opp vann fra disse livskilder, men forrådet er ikke blitt forminsket. Tusener har hatt Herren for øye og er ved beskuelsen blitt forvandlet etter det samme bilde. Men disse granskere har ikke uttømt de herlige, hellige emner. Andre tusener kan hengi seg til arbeidet med å utforske frelsens hemmeligheter.

Når misjonsarbeideren studerer Kristi liv og dveler ved arten av hans misjon, vil hver ny granskning åpenbare noe av enda større interesse enn det som hittil er blitt utfoldet. Emnet er uuttømmelig. Studiet av Kristi

inkarnasjon, hans soningsoffer og midlergjerning, vil beskjeftige den flittige granskers sinn så lenge tiden varer; og med blikket vendt mot himmelen med dens tall-løse år vil han utbryte: «Stor er den gudsfryktens hemmelighet!» 1 Tim. 3, 16.

Vi taler om den første engels budskap og den annen engels budskap, og vi mener at vi har noen forståelse av den tredje engels budskap. Men så lenge vi er tilfreds med en begrenset kunnskap, vil vi være uskikket til å oppnå klarere anskuelser angående sannheten. Den som framholder livets ord, må ta tid til å studere Bibelen og til å ransake sitt eget hjerte. Når han forsømmer dette, vil han ikke kunne tjene trengende sjeler. Den flittige, ydmyke gransker som med alvorlig bønn og studium søker etter sannheten som den er i Jesus, vil visselig bli belønnet. Han søker hjelp, ikke i menneskelige forfatteres begreper, men i visdommens og kunnskapens guddommelige kilde; og under hellige veseners ledelse oppnår han en klar forståelse av sannheten.

Det er ikke ved kraften eller styrken hos det menneskelige redskap sannheten skal påvirke menneskenes sinn, «men ved min Ånd, sier Herren, herskarenes Gud». Sak. 4, 6. Det som gjør at gjerningen lykkes, er ikke sinnsbeskaffenheten eller veltalenheten hos den som forkynner Ordet. Paulus kan plante og Apollos vanne, men Gud gir veksten. Det er predikantens fortrolighet med Guds Ord i forening med hans underkastelse under Guds vilje som gjør hans anstrengelser fruktbringende.

Det hjerte som tar imot Guds Ord, er ikke lik en dam som fordunster, eller lik en utett brønn hvis innhold forsvinner. Det ligner fjellbekken som flyter ut fra aldri sviktende kilder, og hvis kjølige, klare vann hopper fra klippe til klippe og oppfrisker de trette, de tørstige og dem som har tungt å bære.

Fortrolighet med Skriftens sannheter vil gi sannhetens forkynner egenskaper som gjør ham til en Kristi representant. Ånden i Frelserens lære vil gjøre hans undervisning og hans bønner kraftige og umiddelbare. Det vitnesbyrd som han avlegger, vil ikke være snevert og livløst; han vil ikke gang på gang holde de samme støpte foredragene, for hans sinn vil være mottagelig for stadig opplysning av Den Hellige And.

«Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv,» sa Kristus. «Liksom den levende Fader har utsendt meg, og jeg lever ved Faderen, således skal også den som eter meg, leve ved meg.» «Det er Ånden som gjør levende ... ; de ord som jeg har talt til dere, er ånd og er liv.» Joh. 6, 54. 57. 63.

Når Guds tjenere i sannhet erkjenner betydningen av disse ord, vil det evige livs grunnprinsipper vise seg i forkynnergjeringen. De matte, kjedelige prekener vil opphøre. Evangeliets grunnsannheter vil bli framholdt i et nytt lys. Det vil bli en ny forståelse av sannhet, en klarhet og en kraft som alle vil merke. Hvis de som har den forrett å stå under en slik tjeneste, er mottagelige for Den Hellige Ånds påvirkning, vil de erfare den styrkende kraft av et nytt liv. Guds kjærlighets ild vil bli tent inne i dem. Deres evner vil bli styrket så de kan se hvor skjønn og majestetisk sannheten er.

Den predikant som gjør Guds Ord til sin stadige ledsager, vil alltid framholde sannheter av ny skjønnhet. Kristi Ånd vil komme over ham, og Gud vil virke gjennom ham for å hjelpe andre. Den Hellige Ånd vil fylle hans sinn og hjerte med håp og mot og med ting fra Bibelens billedgalleri, og alt dette vil bli meddelt dem som hører hans undervisning.

I Bibelen har vi Guds ufeilbare råd. Dens lære, etterlevd i det praktiske, vil gjøre mennesker skikket til enhver forpliktende stilling. Den er Guds stemme som hver dag taler til sjelen. . . . Det er Den Hellige Ånds gjerning å

opplyse den formørkede forstand, å smelte det egoistiske, hårde hjerte, betvinge den opprørske overtredet og frelse ham fra verdens fordervende innflytelser. Kristi bønn for disiplene var: «Hellige dem i sannheten! ditt ord er sannhet.» Åndens sverd, som er Guds Ord, gjennomtrenger synderes hjerte og skjærer det sønder. Når sannhetens teori blir framholdt uten at dens hellige innflytelse gjør seg merkbar i talerens sjel, øver den ingen makt over tilhørerne, men blir forkastet som villfarelse, og taleren gjør seg selv ansvarlig for at sjeler går fortaapt. -- Testimonies, IV, side 441.

Bønn i lønndom

Bønn i familien og bønn i offentlig forsamling har sin berettigelse; men det er samvær med Gud i enrom som holder sjelelivet oppe. Det var på berget hos Gud Moses så avbildningen av den vidunderlige bygning som skulle bli hans herlighets bosted. Det er på berget hos Gud -- det stedet hvor vi taler med ham i enrom -- at vi skal betrakte hans herlige ideal for menneskene. Derved settes vi i stand til å bygge vår karakter på en slik måte at dette løfte kan oppfylles på oss: «Jeg vil bo i dem og vandre i dem; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk.» 2 Kor. 6, 16 [eng. bibelovers.].

Mens vi er beskjeftiget med vår daglige gjerning, bør vi oppløfte sjelen til himmelen i bønn. Disse tause bønner stiger opp som røkelse for nådens trone, og fienden forstyrres. En kristen hvis hjerte således holder fast ved Gud, kan ikke overvinnes. Ingen onde kunster kan tilintetgjøre hans fred. Alle forjettelsene i Guds Ord, all den guddommelige nådes kraft og alle Herrens hjulpekilder er lovt for å sikre ham befrielse. Det var på denne måten Enok vandret med Gud. Og Gud var med ham som en nærværende hjelp i enhver nødens stund.

Kristi tjenere må være årvåkne i bønn. De kan frimodig tre fram for

nådens trone, idet de oppløfter hellige hender, uten vrede og trette. I tro kan de påkalle sin himmelske Far for å få visdom og nåde til å vite hvordan de skal arbeide, og hvordan de skal behandle menneskesinn.

Bønn er sjelens åndedrett. Den er hemmeligheten ved åndelig kraft. Intet annet nådemiddel kan erstatte den dersom sjelens sunnhet skal bevares. Bønn bringer hjertet i umiddelbar forbindelse med livets guddommelige kildespring og styrker marg og ben i vår kristelige erfaring. Dersom du bare forsømmer å be, eller du bare leilighetsvis hengir deg til bønn etter som det synes å passe, så vil du miste din forbindelse med Gud. De åndelige evner slappes, og den religiøse opplevelse vil mangle sunnhet og kraft. Det er bare ved Guds alter vi kan tenne våre kjerter med guddommelig ild. Det guddommelige lys alene vil åpenbare hvor liten og uformående den menneskelige dyktighet er, og gi oss et klart syn på Kristi fullkommenhet og renhet. Det er bare når vi betrakter Jesus at vi kommer til å ønske å bli ham lik, og bare når vi ser hans rettferdighet at vi kommer til å hunge og tørste etter å eie den; og det er bare når vi søker i alvorlig bønn at Gud vil oppfylle vårt hjertes ønske.

Guds sendebud må dvelle lenge hos ham dersom de vil ha framgang i sin gjerning. Det fortelles om en gammel kone i Lancashire som hørte på de grunner hennes naboer ga for den framgang deres predikant hadde. De talte om hans begavelse, om hans foredragsmetode og hans opptreden. «Nei,» sa den gamle kone, «jeg skal si dere hva det er. Deres mann er aldeles full av den Allmektige.»

Når det oppstår menn som er likeså gudhengivne som Elias var, og som eier den tro han hadde, så vil Gud åpenbare seg liksom han gjorde på den tid. Når det oppstår menn som klynger seg til Herren i bønn slik som Jakob gjorde, så vil de følger man da var vitne til, vise seg igjen. Det vil komme kraft fra Gud som svar på troens bønn.

Fordi Jesu liv var et liv i uavbrutt tillit og ble holdt ved like ved stadig bønn, var det hverken nederlag eller vakling i hans tjeneste for himmelen. Kristus visste at fordi han daglig var omgitt av fristelse og stadig møte motstand hos folkets ledere, måtte han styrke sin menneskelige natur ved bønn. For å kunne være en velsignelse for menneskene måtte han samtale med Gud og fra ham motta styrke, utholdenhet og fasthet.

Frelseren elsket ensomheten ute i fjellene, hvor han kunne tale med sin Far. Dagen igjennom utførte han et alvorlig arbeid for å frelse mennesker fra ødeleggelse. Han helbredet de syke, trøstet de sørgende, oppreiste de døde og brakte håp og oppmuntring til de fortvilte. Når dagens gjerning var endt, gikk han kveld etter kveld bort fra byens forvirring og bøyde seg i bønn til Faderen. Ofte fortsatte han i bønn hele natten; men fra disse andaktsstunder vendte han styrket og oppfrisket tilbake, beredt til å gjøre sin plikt og møte prøvelser.

Bli Kristi tjenere fristet og hårdt angrepet av Satan? Det ble også han som ikke visste av synd. I nødens stund vendte han seg til Faderen. Fordi han selv var en kilde til velsignelse og styrke, kunne han helbrede de syke og oppvekke de døde; han kunne befale stormen, og den lød ham; men likevel ba han, ofte med sterke rop og tårer. Han ba for sine disipler og for seg selv og gjorde seg således til ett med menneskene. Han var mektig i bønn. Som Livsfyrsten kjempet han med Gud, og fikk overhånd.

De predikanter som i sannhet er Kristi representanter, vil være bønnens menn. Med et alvor og en tro som ikke vil la seg avvise, vil de be Gud om å styrke dem til tjenesten og om å hellige deres lepper ved en berøring med den gloende sten, så de må kunne forstå å tale hans ord til folket.

Å be er å lukke opp sitt hjerte for Gud som for en venn. Troens øye vil

se Gud meget nær, og den bedende kan oppnå meget dyrebare bevis på Guds kjærlighet og omsorg for ham. Den bønne som Natanael oppsendte, kom fra et oppriktig hjerte, og den ble hørt og besvart av Mesteren. Herren leser alles hjerter, og «de oppriktiges bønn er ham til velbehag». Ord. 15, 8. Han vil ikke være sen til å høre dem som åpner sine hjerter for ham og ikke opphøyer seg selv, men oppriktig føler sin svakhet og uverdighet.

Det er trang til bønn, alvorlig, brennende, inderlig bønn, slik bønn som David ba da han utbrøt: «Som en hjort skriker etter rinnende bekker, så skriker min sjel etter deg, Gud!» «Jeg lenges etter dine befalinger.» «Jeg lenges etter din frelse.» «Min sjel lenges, ja vansmekter av lengsel etter Herrens forgårder; mitt hjerte og mitt kjød roper med fryd til den levende Gud.» Sal. 42, 1; 119, 40. 174 ; 84, 3.

De som underviser og preker med størst virkning, er de som i ydmykhet bier på Gud, og som med hunger venter på hans ledelse og nåde. Våk, be, arbeid -- dette er en kristens feltrop. En sann kristens liv er et liv i stadig bønn. Han vet at lys og kraft for den ene dagen ikke er nok til morgendagens prøvelser og kamper. Satan skifter stadig sine fristelser. Hver dag vil vi bli stilt under forskjellige forhold, og i de prøvende tilskikkelser som venter oss, vil vi være omgitt av nye farer og stadig anfektes av nye og uventede fristelser. Bare ved den styrke og nåde som fåes fra himmelen, kan vi nære håp om å kunne møte de fristelser og å utføre de plikter som ligger foran oss.

Det er vidunderlig at vi kan be med virkning, og at uver-dige, feilende, dødelige mennesker har evne til å kunne legge sine begjæringer fram for Gud. Hvilken større makt kan mennesker ønske seg enn denne -- å være knyttet til den evige Gud ? Skrøpelige, syndige mennesker har den forrett å kunne tale med sin skaper. Vi kan uttale ord som når fram til Verdensmonarkens trone. Vi kan tale med Jesus når vi går på veien, og han sier: Jeg er ved din høyre hånd. Se Sal. 16, 8.

Vi kan samtale med Gud i våre hjerter; vi kan vandre sammen med Kristus. Når vi utfører våre daglige sysler, kan vi uttrykke vårt hjertes ønske, uhørlig for noe menneskelig øre; men dette ord kan ikke dø hen i taushet, heller ikke kan det gå til spille. Intet kan drukne sjelens attrå. Den hever seg opp over støyen på gaten, opp over menneskers larm. Det er Gud vi taler til, og vår bønn blir hørt.

Be derfor! Be, så skal du få. Be om ydmykhet, visdom, mot og om forøket tro. På enhver alvorlig bønn vil det komme et svar. Kanskje kommer det ikke akkurat på den måten som du ønsker, eller på det tidspunkt du venter det; men det vil komme på den måten og på det tidspunkt som svarer best til ditt behov. De bønner som du oppsender når du er ensom, når du er trett, og når du prøves, vil Gud besvare, ikke alltid etter dine forventninger, men alltid til ditt beste.

Tro

De største seire som vinnes for Guds sak, skyldes ikke kunstlede argumenter, rikelige hjelpekilder, stor innflytelse eller overflod av midler; de vinnes i lønnkammeret, hvor mennesker har audiens hos Gud, og hvor de med alvorlig, kjempende bønn griper hans mektige arm.

Sann tro og sann bønn -- hvor sterke disse dog er! De er som to armer hvormed den menneskelige ansøker griper den uendelige kjærlighets kraft. Tro er fortrøstning til Gud -- å tro at han elsker oss og vet hva som gagnar oss best. Således leder den oss til å velge hans vei istedenfor vår egen. Den tar imot hans visdom istedenfor vår vankundighet, hans styrke istedenfor vår svakhet, hans rettferdighet istedenfor vår syndefullhet. Vårt liv, vi selv, er allerede hans; troen anerkjenner hans eiendomsrett og tar imot dens velsignelse. Sannhet, oppriktighet og renhet påpekes som hemmeligheten

ved framgang i livet. Det er troen som setter oss i besittelse av disse ting. Hver god innskytelse eller lengsel er en Guds gave; troen får av Gud det livet som alene kan frambringe sann vekst og dyktighet.

«Dette er den seier som har seiret over verden: vår tro.» 1 Joh. 5, 4. Det er troen som setter oss i stand til å se hinsides det nærværende med dets byrder og bekymringer, inn i den store evighet, hvor alt som nå besværer oss, vil bli klarlagt. Troen ser Jesus stående ved Guds høyre hånd som vår mellommann. Troen skuer de boliger som Kristus er gått bort for å berede for dem som elsker ham. Troen ser kledningen og kronen som er gjort i stand for seiervinneren, og hører de gjenløstes sang.

Fullkommen tro, overgivelse av selvet til Gud, enfoldig tillit til hans løftes ord -- dette bør være en del av enhver predikants erfaring. Bare når en predikant har denne erfaringen, kan han gjøre det klart for de tvilende og forsagte hva tro er.

Tro er ikke følelse. «Tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees.» Heb. 11, 1. Sann tro er ikke i noen forstand beslektet med formastelighet. Bare den som har sann tro, er sikret mot formastelse, for formastelse er Satans forfalskning av tro.

Troen tilegner seg Guds løfter og bærer frukt i lydighet. Formastelighet griper også løftene, men bruker dem liksom Satan gjorde, til unnskyldning for overtredelse. Tro ville ha ledet våre stamforeldre til å forlate seg på Guds kjærlighet og til å lyde hans befalinger. Formastelighet ledet dem til å overtre hans lov i den tro at hans store kjærlighet ville redde dem fra følgene av deres synd. Det som gjør krav på Herrens velbehag uten å etterkomme de betingelser hvorpå barmhjertighet vil bli tilstått, er ikke tro. Sann tro har sit grunnlag i de løfter og foranstaltninger som Skriften anviser.

Tilfeldige talemåter som religion, bønn uten hunger i sjelen og uten levende tro er unyttig. Den troen på Kristus som bare er et navn, den troen som tar imot ham bare som verdens frelser, kan aldri bringe lægedom til sjelen. Den troen som er til frelse, er ikke bare en forstandsmessig innrømmelse av sannheten. Den som venter på full kunnskap før han vil øve tro, kan ikke få velsignelse fra Gud.

Det er ikke tilstrekkelig å tro noe om Kristus; vi må tro på ham. Den eneste tro som vil hjelpe oss, er den som favner ham som en personlig frelser og gjør hans fortjeneste gjeldende for oss selv. Mange hyller tro som en mening. Men frelsende tro er en handling hvorved de som tar imot Kristus, inngår i et paktsforhold til Gud. Sann tro er liv. En levende tro betyr en forøket styrke, en tillitsfull fortrøstning, hvorved sjelen blir til en seirende kraft.

Vantro og tvil

Troen tar Gud på hans ord, uten krav på å forstå meningen med de prøvende erfaringer som kommer. Men det er mange som har liten tro. De frykter alltid, og tar vanskelighetene på forskudd. Hver dag er de omgitt av tegn på Guds kjærlighet, og hver dag nyter de hans forsyns rikdommer; men de overser disse velsignelser. Og i stedet for at de vanskeligheter som de møter, skulle lede dem til Gud, skiller de dem fra ham ved å skape uro og gremmelse.

Gjør de rett i å være så vantrende? Jesus er deres venn. Hele himmelen interesserer seg for deres velferd, og deres frykt og gremmelse volder Den Hellige Ånd sorg. Det er ikke fordi vi ser eller føler, at vi skal tro på Gud. Vi skal forlate oss på hans løfter. Når vi kommer til ham i tro, så bør vi tro at hver bønn finner vei til Kristi hjerte. Når vi har bedt om hans velsignelse, bør vi tro at vi får den, og takke ham for at vi har den. Så skal vi

ta oss av våre plikter, sikre på at velsignelsen vil komme når vi mest behøver den. Når vi har lært å gjøre dette, vil vi vite at vi har fått svar på våre bønner. Gud vil gjøre for oss «langt ut over det som vi ber eller forstår», «etter sin herlighets rikdom» og «etter virksomheten av hans veldige kraft». Ef. 3, 20. 16; 1, 19.

En kristens liv er ofte omgitt av farer, og plikten synes å være tung å utføre. Fantasien maler overhengende ruin forut og trelldom og død bakut. Men Guds røst taler tydelig: Fremad! La oss lyde befalingen selv om vårt blikk ikke kan trenge igjennom mørket. De skrankene som hindrer vår framgang, vil aldri svinne for en betenkelig, tvilende ånd. De som oppsetter lydigheten til hver uvisshet er fjernet og det ikke lenger er noen fare for nederlag, vil aldri komme til å lyde. Troen ser ut over vanskelighetene og holder fast ved den Usynlige, ved Allmakten, og derfor kan den ikke bli skuffet. Troen består i at man griper Kristi hånd i enhver kritisk situasjon.

En Guds arbeider behøver sterk tro. Utsiktene kan synes å være mørke, men i den mørkeste stund er det lys bakved. Hos dem som i tro elsker og tjener Gud, vil styrken bli fornyet dag etter dag. Den Eviges forstand står til deres tjeneste forat de ikke skal fare vill i sin utførelse av hans forsett. La disse arbeidere holde sin frimodighet urokket inntil enden og erindre at Guds sannhets lys skal skinne midt i det mørke som omhyller vår jord.

Det må ikke være noen motløshet i forbindelse med Guds tjeneste. Den gudhengivne arbeiders tro må bestå enhver prøve som den blir utsatt for. Gud formår og er villig til å meddele sine tjenere all den styrke de behøver, og å gi dem den visdom som deres vekslende behov krever. Han vil mer enn oppfylle de høyeste forventninger hos dem som setter sin lit til ham.

Jesus ber oss ikke om å følge ham for deretter å forlate oss. Hvis vi overgir vårt liv til hans tjeneste, kan vi aldri komme i en stilling som Gud

ikke har gjort foranstaltning for. Hvordan vår situasjon enn måtte være, så har vi en guddommelig fører til å bestemme vår vei; hvilke forviklinger vi enn måtte befinne oss i, så har vi en sikker Rådgiver; hvilken sorg, hvilket tap eller hvilken ensomhet enn måtte være vår lodd, så har vi en medfølende venn. Om vi i vår vankundighet gjør feiltrin, så forlater Kristus oss ikke. Klart og tydelig høres hans røst når han sier: «Jeg er veien og sannheten og livet.» «Han skal frelse den fattige som roper, og den elendige som ingen hjelper har.» Joh. 14, 6; Sal. 72, 12.

«Den som har et grunnfestet sinn, ham lar du alltid ha fred, for til deg setter han sin lit.» Allmaktens hånd er utstrakt for å lede oss fremad, stadig fremad. Gå fremad! sier Herren; jeg vil sende deg hjelp. Det er til mitt navns forherligelse at du ber; og du skal få. De som håper på ditt nederlag, skal få se at mitt ord vinner en herlig seier. «Alt det dere ber om med tro i deres bønn, det skal dere få.» Es. 26, 3; Matt. 21, 22.

Gud lar aldri verden være uten menn som kan skjelne mel-lom godt og ondt, mellom rettferdighet og urettferdighet. Han har menn som han har utpekt til å stå i kampens frontlinjer i kritiske tider.

Mot

Guds tjenere må ikke lett bli mismodige på grunn av van-skeligheter eller motstand. De som forkynner det tredje englebudskap, må stå tappert på sin post tross baktalelse og løgn, idet de strider den gode strid og står fienden imot med det våpen som Kristus brukte: «Det er skrevet.» I den store krisen som de snart må gjennomgå, vil Guds tjenere møte den samme hjertets hårdhet, den samme grusomme besluttsomhet og det samme ukuelige hat som Kristus og apostlene møtte.

Alle som på hin onde dag ønsker å tjene Gud med troskap etter

samvittighetens forskrift, vil behøve mot, fasthet og kjennskap til Gud og hans ord; for de som er tro mot Gud, vil bli forfulgt, deres beveggrunner vil bli angrepet, deres beste bestrebelser mistydet og deres navn forkastet som ondt.

Satan vil virke med sin forførende makt for å få innflytelse over hjertet og omtåke forstanden, for å få det onde til å se ut som godt og det gode som ondt. Jo sterkere og renere Guds folks tro er, og jo fastere de er besluttet på å lyde Herren, med desto større heftighet vil djevelen søke å oppegge vrede mot dem hos slike som vel påstår seg å være rettferdige, men som trår ned Guds lov. Å holde fast ved den tro som én gang er overgitt til de hellige, vil kreve den fasteste tillit og det mest heltmodige forsett.

Korsets sendebud må ruste seg ved årvåkenhet og bønn og gå fremad med tro og mot, idet de alltid arbeider i Jesu navn. De må ha tillit til sin anfører, for vi har besværlige tider foran oss. Guds straffedommer hjemsøker landet. Ulykker følger hverandre i hurtig rekkefølge, Snart vil Gud reise seg fra sitt sted for å forferde jorden og for å straffe de ugudelige for deres ondskap. Da vil han stå fram til hjelp for sitt folk og vise sin beskyttende omsorg for dem. Han vil omslutte dem med sine evige armer for å verne dem mot all skade.

«Vær frimodige i Herren»

Etter at tiden var utløpet i 1844, var en del brødre og søstre samlet til et møte. Alle var meget bedrøvet, for skuffelsen hadde vært stor. Snart kom det en mann inn og ropte: «Vær frimodige i Herren, brødre! Vær frimodige i Herren!» Dette gjentok han gang på gang, inntil hvert eneste ansikt strålte og alle stemmer oppløftet seg i takk til Gud.

I dag sier jeg til enhver som virker for Mesteren: «Vær frimodig i

Herren!» Hele tiden siden 1844 har jeg forkynt den nærværende sannhet, og i dag er denne sannhet kjærere for meg enn noen gang før.

Noen ser alltid på den ubehagelige og nedslående siden og overveldes derfor ofte av motløshet. De glemmer at det himmelske univers venter på å kunne gjøre dem til velsignel-sens redskaper for verden, og at Herren Jesus er en aldri sviktende kilde hvor mennesker kan hente styrke og frimodighet. Det er ingen grunn til motløshet og frykt. Den tid vil aldri komme da Satan ikke vil kaste sin skygge på vår sti. På denne måten søker fienden å skjule det lyset som skinner fra Rettferdighetens Sol. Men vår tro bør trenge igjennom denne skyggen.

Gud kaller på glade arbeidere, som ikke vil tillate fiendtlige krefter å gjøre dem motløse og forsagte. Herren leder oss, og vi kan frimodig gå fremad i forvissningen om at han vil være med oss, liksom han var i de tidligere år, da vi virket i svakhet, men i Den Hellige Ånds kraft.

Kristus ble betjent av engler, men deres nærvær brakte ham ikke et makelig liv eller fritok ham for fristelse. Han ble «prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd». Heb. 4, 15. Skulle predikanter bli motløse dersom de møter prøvelser og forviklinger og fristelser under utførelsen av den gjerning Mesteren har gitt dem ? Skulle de kaste sin frimodighet bort fordi deres arbeid ikke alltid bringer de frukter som de så gjerne ønsket å se? Sanne arbeidere vil ikke la motet falle ved synet av den gjerning som ligger fore, selv om den er besværlig. Å vike tilbake for gjenvordigheter og å klage i trengsel gjør Guds tjenere svake og udyktige.

Når de som står forrest i striden, ser at Satan særlig fører sin krig imot dem, vil de innse sin trang til styrke fra Gud, og de vil arbeide i hans kraft. De seire som de vinner, vil ikke gjøre dem hovmodge, men vil lede dem til å klynge seg fastere til den Allmektige. Dyp og inderlig takknemlighet til Gud

vil oppstå i deres hjerter, og de vil glede seg over den trengsel som kommer til dem når de trenges av fienden.

Et tillitsverv og et privilegium

Den nærværende tid innebærer et høytidelig privilegium og et hellig tillitsverv. Dersom Guds tjenere trofast tar vare på det verv som de har fått, så vil deres lønn bli stor når Mesteren engang kommer og sier: «Gjør regnskap for din husholdning.» Det alvorlige slit, det uegennyttige arbeid, den tålmodige, iherdige bestrebelse vil få en rik belønning. Jesus vil si: Jeg kaller dere ikke lenger tjenere, men venner. Luk. 16, 2. Se Joh. 15, 15. Mesterens bifall skyldes ikke storheten av det utførte arbeid, men troskap i det som ble gjort. Det som har betydning hos Gud, er ikke de resultater vi oppnår, men beveggrunnene for vår handling. Han vurderer godhet og trofasthet høyere enn alt annet.

Jeg vil be evangeliets forkynnere om aldri å bli motløse, aldri å betrakte den mest forherdede synder for å være utenfor rekkevidden av Guds nåde. Den tilsynelatende håpløse kan ta imot sannheten av kjærlighet til den. Han som bøyer menneskenes hjerter som vannbekker, kan føre den mest egoistiske og av synd forherdede sjel til Kristus. Er det noe som er for vanskelig for Gud? «Mitt ord,» sier han, «skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og lykkelig utføre det som jeg sender det til.» Es. 55, 11.

De som søker å bygge opp virksomheten på nye steder, vil ofte føle seg i sterkt behov av bedre hjelpemidler. Det vil se ut som om deres gjerning hindres av mangel på disse hjelpemidler ; men la dem ikke tape troen og motet. Ofte nødes de til å gå til det ytterste av hva de formår. Til tider kan det også synes som om de ikke kan komme videre. Men dersom de ber og arbeider i tro, vil Gud besvare deres bønner og sende dem midler til verkets

fremme. Vanskeligheter vil oppstå, og arbeiderne vil undres på hvordan de skal kunne utrette det som må utrettes. Undertiden vil framtiden se meget mørk ut. Men la arbeiderne gå til Gud med de løfter han har gitt, og takke ham for hva han har gjort. Veien vil da åpne seg for dem, og de vil bli styrket til øyeblikkets plikt.

Det er få som fatter betydningen av Lukas' ord når han skriver at da Paulus så sine brødre, «takket han Gud og fattet mot». Ap. gj. 28, 15. Omgitt av de gråtende, medfølende trosfeller, som ikke skammet seg over hans lenker, priste apostelen Gud høyt. Den sky av vemod som hadde hvilt over hans ånd, var feid bort. Hans kristenliv hadde vært en rekke av prøvelser, lidelser og skuffelser; men i denne stund kjente han seg rikelig belønnet. Med fastere skritt og et frydefullt hjerte fortsatte han sin vei. Han ville ikke klage over fortiden og heller ikke frykte for framtiden. Han visste at bånd og trengsler ventet ham; men han visste også at det var falt i hans lodd å fri sjeler ut av en trelldom som var uendelig meget mer fryktelig, og han gledet seg i sine lidelser for Kristi skyld. -- The Acts of the Apostles, side 449.

Hvordan Gud opplærer sine arbeidere

Herren underkaster sine arbeidere disiplin forat de må bli beredt til å fylle de plasser som er bestemt for dem. Han ønsker å dyktiggjøre dem til å utføre en mer tilfredsstillende tjeneste. Det er noen som ønsker å være en rådende makt, og som behøver den helliggjørelse som består i underdanighet. Gud bringer en forandring i deres liv. Kanskje stiller han dem overfor plikter som de ikke selv ville velge. Dersom de er villige til å la seg lede av ham, så vil han gi dem nåde og styrke til å utføre disse plikter i en underdanig og hjelpsom ånd. Derved blir de skikket til å fylle plasser hvor deres disiplinerte evner vil gjøre dem til stor nytte i tjenesten.

Det er andre som Gud opplærer ved å la dem møte skuffelser og

tilsynelatende nederlag. Hans hensikt er at de skal lære å mestre vanskeligheter. Han besjeler dem med forsett om å ville forandre hvert tilsynelatende nederlag til seier. Ofte må menneskene be og gråte på grunn av de forviklinger og hindringer som de står overfor. Men dersom de vil holde sin første fulle visshet fast inntil enden, så vil Gud gjøre veien klar for dem. Når de kjemper mot tilsynelatende uoverstigelige vanskeligheter, vil det vise seg framgang, og med framgangen kommer den største glede.

Et ensformig liv er ikke det mest tjenlige for åndelig vekst. Noen kan oppnå den høyeste grad av åndelighet bare ved en forandring i de regelmessige forhold. Når Gud i sitt forsyn ser at forandringer er av vesentlig betydning for framgang i karakterdannelsen, forstyrrer han livets jevne forløp. Han ser at en arbeider behøver å være nærmere forent med ham, og forat dette kan skje, skiller han ham fra venner og bekjente. Da Gud ville berede Elias til å bli rykket bort, sendte han ham fra det ene sted til det andre, forat profeten ikke skulle slå seg til i ro og mak og således ikke oppnå åndelig kraft. Og det var Guds hensikt at Elias' innflytelse skulle være en kraft til å hjelpe mange sjeler til å tilegne seg en mer vidtomfattende og mer nyttig erfaring.

Det er mange som ikke med tilfredshet og glede vil tjene Gud på den plass han har avmerket for dem, eller uten klage å utføre den gjerning han har lagt i deres hender. Vi gjør rett i å være utilfredse med den måten hvorpå vi gjør vår plikt, men vi skal ikke være utilfreds med selve plikten fordi vi heller ville gjøre noe annet. I sitt forsyn stiller Gud menneskene overfor oppgaver som vil være lægedom for deres sykelige sinn. Derved søker han å få dem til å legge bort den egoistiske forkjærligheten som, hvis den ble tilfredsstilt, ville gjøre dem uskikket til den gjerningen han har for dem. Dersom de tar imot denne tjenestegjerning og utfører den, så vil deres sinn bli kurert. Hvis de derimot nekter å gjøre det, vil de komme til å ligge i strid med seg selv og med andre.

De som det ikke blir tillatt å holde seg i ro, men som stadig må være på farten, slik at de oppholder seg på ett sted i natt og på et annet sted den følgende natt, bør erindre at Herren leder dem, og at dette er den måten hvorpå han hjelper dem til å danne en fullkommen karakter. I alle de omskiftinger som kreves av dem, skal Gud anerkjennes som deres ledsager, deres veileder og deres støtte.

Ta tid til å tale med Gud

Jeg har mottatt særskilt undervisning angående våre predikanter. Det er ikke Guds vilje at de skal bestrebe seg for å bli rike. De bør ikke befatte seg med verdslige foretagender, for dette gjør dem uskikket til å bruke sine beste krefter til åndelige ting. Men de skal ha tilstrekkelig lønn til å kunne underholde seg selv og sine familier. Det skal ikke legges så mange byrder på dem at de ikke kan skjenke menigheten i sin egen familie nødvendig oppmerksomhet; for det er deres særskilte plikt å oppdra sine barn for Herren.

Det er en stor feil å holde en predikant stadig beskjeftiget med forretningsanliggender, slik at han må reise omkring fra sted til sted og sitte oppe til langt på natt for å være med i styreog komitémøter. Dette påfører ham tretthet og motløshet. Predikanter bør ha tid til å hvile og til å tilegne seg den rike næring av livets brød i Guds Ord. De bør ha tid til å hente trøst ved å vederkvege seg med drikk av de levende vannstrømmer.

La predikanter og lærere komme i hu at Gud pålegger dem det ansvar å ta seg av sitt embete etter beste evne og å legge sine aller beste krefter i sin gjerning. De må ikke ta på seg plikter som kommer i konflikt med det arbeid Gud har gitt dem.

Når predikanter og lærere, trykket under byrden av øko-nomisk ansvar,

bestiger prekestolen eller går inn i klasserommet med trette hjerner og overanstrengte nerver, hva kan man da vente annet enn at det vil bli brukt alminnelig ild istedenfor den hellige ild som Gud har tent? De anstrengte, usammenhengende bestrebelsler skuffer tilhørerne og skader taleren. Han har ingen tid hatt til å søke Herren, ingen tid til å be i tro om Den Hellige Ånds salving. . . .

Det er blitt pålagt meg å si til mine medarbeidere: Dersom du ønsker å ha himmelens rike skatter, må du samtale med Gud i lønnkammeret. Om du ikke gjør det, så vil din sjel bli likeså blottet for Den Hellige Ånd som Gilboas fjell var blottet for dogg og regn. Hvordan kan du vente at det skal være kraft i din virksomhet, når du skynder deg fra det ene til det andre, og når du har så meget å gjøre at du ikke kan ta tid til å tale med Gud?

Grunnen til at så mange av våre predikanter holder matte, livløse taler, er den at de tillater en mangfoldighet av verdslige ting å oppta deres tid og oppmerksomhet. Med mindre det foregår en stadig vekst i nåden, vil vi mangle ord som passer for anledningen. Samtal med ditt eget hjerte, og samtal med Gud. Hvis du ikke gjør dette, vil dine anstrengelser bli uten frukt som følge av vanhellig hastverk og forvirring.

Predikanter og lærere, la deres gjerning åpenbare duften av en rik åndelig ynde. Bring den ikke ned i det simple ved å blande den med alminnelige ting. Gå fremad og oppad. Rens dere «fra all urenhet på kjød og ånd» og fullend «hellig-gjørelse i Guds frykt». 2 Kor. 7, 1.

Vi behøver en daglig omvendelse. Våre bønner bør være mer inderlige; da vil de bli mer virkningsfulle. Den tillit bør stadig bli sterkere og sterkere hos oss at Guds Ånd vil være med oss og gjøre oss rene, hellige og oppriktige, duftende som sedertreet på Libanon. -- Testimonies, VII, side 250-252.

Vårt største behov

«Dere skal være mine vitner.» Ap. gj. 1, 8. Disse Jesu ord har ikke mistet noe av sin kraft. Vår frelser kaller på trofaste vitner i denne tid med dens religiøse formvesen; men hvor få det dog er selv blant dem som gir seg ut for å være Kristi sendebud, som er rede til å avlegge et trofast, personlig vitnesbyrd for sin Mester! Mange kan fortelle hva store og gode menn i tidligere generasjoner har utrettet og hva de våget, hva de led og kunne glede seg over De blir veltalende når de framholder evangeliets kraft som har gjort det mulig for andre å glede seg i prøvende kamp og å stå urokkelig i hårde fristelser. Men mens de med så meget alvor omtaler andre kristne som Jesu vitner, synes de ikke å ha noen ny, aktuell selvopplevelse å tale om.

Kristi tjenere, hva har dere å si for deres eget ved-kommende ? Hva har dere selv opplevd som har vært til gagn for dere selv og andre og til Guds ære? Dere som sier at dere forkynner det siste høytidelige nådens budskap til ver-den, hvilken erfaring har dere hatt i sannhetens erkjennelse, og hvilken virkning har den hatt på deres egne hjerter? Er deres karakter et vitnesbyrd for Kristus? Kan dere tale om at sannheten som den er i Jesus, har en rensende, foredlende og helliggjørende innflytelse ? Hva har dere selv sett og kjent av Kristi kraft? Det er denne slags vitner Herren krever og menigheten savner.

Uten en levende tro på Kristus som en personlig frelser kan deres tro umulig gjøre seg merkbar i en skeptisk verden. Hvis dere ønsker å dra syndere opp av den rivende strøm, så må deres egne føtter ikke stå på slibrige steder.

Vi behøver stadig en ny åpenbaring av Kristus, en daglig opplevelse som er i samklang med hans undervisning. Høye og hellige mål er

tilgjengelige for oss. Guds hensikt med oss er en uavbrutt framgang i kunnskap og dyd. Hans lov er et ekko av hans egen røst med denne innbydelse til alle: «Kom høyere opp; bli hellige, stadig mer hellige!» Vi kan hver dag gå fremad i fullkommengjøringen av en kristelig karakter.

De som er beskjeftiget i Mesterens tjeneste, behøver en erfaring som er meget høyere, dypere og mer vidtomfattende enn mange ennå har tenkt på å oppnå. Mange som allerede er medlemmer av Guds store familie, vet lite om hva det vil si å beskue hans herlighet og å forvandles fra herlighet til herlighet. Mange skimter Kristi ypperlighet som i et demrende skjær, og deres hjerter banker av glede. De lengter etter et fullere, dypere begrep om Frelserens kjærlighet. La slike verne om enhver sjelens attrå etter Gud.

Den Hellige Ånd virker på dem som vil la seg påvirke, danner dem som vil la seg danne, former dem som vil la seg forme. Tilegn dere den kultur som åndelige tanker og hellige andaktsøvelser bringer. Dere har bare sett de første stråler av hans herlighets tidlige morgengry. Når dere med iver søker å lære Herren å kjenne, vil dere erfare at «de rettferdiges sti er lik et strålende lys, som blir klarere og klarere til det er høylys dag». Ord. 4, 18.

Selvransaking

I predikantenes oppførsel er det meget som de kan for-bedre. Mange ser og føler sin mangel, men de synes å være uvitende om den innflytelse de øver. De vet om sine hand-linger når de utfører dem, men de tillater at disse handlinger går dem av minne, og derfor skjer det ingen forbedring hos dem.

La predikantene tenke omhyggelig over sine daglige hand-linger og ta et rolig tilbakeblikk over disse i den hensikt å bli bedre kjent med sine egne livsvaner. Ved en inngående undersøkelse av enhver omstendighet i det daglige liv ville de oppnå bedre kjennskap til sine egne beveggrunner og de

prinsipper som de beherskes av. Dette daglige tilbakeblikk over våre handlinger for å se om samvittigheten bifaller eller fordømmer dem, er nødvendig for alle som ønsker å nå fram til fullkommenhet i kristelig karakter. Mange handlinger som ansees for å være gode, ja endog handlinger i godgjørende øyemed, vil ved en inngående undersøkelse vise seg å skyldes uriktige beveggrunner.

Mange høster bifall for dyder som de ikke eier. Den guddommelige hjertegranskeren veier beveggrunnene, og handlinger som vekker sterkt bifall fra menneskers side, blir av ham ofte betegnet som et utslag av egoisme og lavt hykleri. Enhver handling i vårt liv, enten den er fortrinlig og ros-verdig, eller den fortjener daddel, blir av den guddommelige hjertegranskeren bedømt etter de beveggrunner som for-anlediget den.

Mange forsømmer å betrakte seg selv i det speilet som åpenbarer manglene i karakteren; derfor eksisterer det synd og skjemmende lyter, som er åpenbare for andre, om enn ikke de feilende selv forstår det. Den avskyelige synd som heter selviskhet, finnes i en utstrakt grad endog hos noen som gir seg ut for å ha helliget seg til Guds gjerning. Dersom de ville sammenligne sin karakter med Herrens krav, særlig med den store målestokk, Guds hellige lov, så ville de, hvis de var alvorlige, ærlige i sin ransaking, bli klar over at de står fryktelig langt tilbake. Men noen er ikke villige til å se langt nok eller dypt nok til å bli var fordervelsen i sine egne hjerter. De står tilbake i svært mange henseender, men likevel vedblir de å være forsettlig uvitende om sin skyld.

Den som forstår vel sin egen karakter, som kjenner til hvilken synd lettest besnærer ham, og hvilke fristelser mest sannsynlig vil beseire ham, bør ikke uten nødvendighet utsette seg for fare og innby fristelse ved å stille seg på fiendens område. Hvis plikten kaller ham dit hvor omstendighetene ikke er gunstige, så vil han få særskilt hjelp fra Gud og kan gå fullt omgjordet til en strid med fienden.

Selverkjennelse vil redde mange fra å falle i store fristelser og forebygge mangt et skammelig nederlag. For å kunne lære oss selv å kjenne er det nødvendig at vi samvittighetsfullt undersøker de motiver og prinsipper som danner grunnlaget for vår vandel, idet vi sammenligner våre handlinger med den pliktens målestokk som er åpenbart i Guds Ord.

Personlig utvikling

Predikanter som har oppnådd alder og erfaring, bør som Guds ansette tjenere føle det som en plikt å gjøre framgang, daglig skride fremad, stadig bli mer dyktige i sin gjerning og alltid samle noe nytt å gi folket. Hvert forsøk på å utlegge evangeliet bør være bedre enn det foregående. Hvert år bør de utvikle en dypere fromhet, et ømmere sinnelag, en større åndelighet og et grundigere kjennskap til Bibelens sannheter. Jo større deres alder og erfaring er, desto bedre bør de kunne virke på menneskenes hjerter, fordi de har en mer fullkommen kunnskap om dem. -- Testimonies, IV, side 270.

Gud har ikke bruk for dovne mennesker i sin sak. Han ønsker betenksomme, vennlige, kjærlige, alvorlige arbeidere. Aktiv anstrengelse vil gjøre våre predikanter godt. Dovenskap er et tegn på utarting. Hver åndsevne, hver knokkel i legemet, hver muskel i lemmene viser at Gud har bestemt våre krefter til å bli benyttet, ikke til å holdes uvirksomme. . . . Personer som uten nødvendighet bruker dagens lyse timer til søvn, har ingen sans for verdien av dyrebare, gyldne øyeblikk. . . .

De som ikke har gjort det til en vane å være flittige og å økonomisere med tiden, bør ha faste regler som tilskynder dem til regelmessighet og hurtighet. George Washington kunne utføre en stor mengde arbeid fordi han strengt overholdt orden og regelmessighet. Hvert papir hadde sin dato og sin plass, og det gikk ingen tid til spille med å søke etter noe som var blitt

forlagt.

Guds menn må være flittige til studium, alvorlige i sin søking etter kunnskap og aldri ødsle en time. Ved iherdig anstrengelse kan de heve seg opp til nesten hvilken som helst grad av anseelse som kristne og som menn med kraft og innflytelse. Men mange vil aldri oppnå en framtreddende stilling som talere eller som yrkesmenn på grunn av sin mangel på et fast forsett og de slappe vaner som de har tilegnet seg i sin ungdom. Likegyldig uaktsomhet viser seg i alt hva de foretar seg.

En plutselig innskytelse av og til er ikke nok til å bevirke en reform hos disse makelige, trege mennesker; det er en oppgave som krever tålmodig utholdenhet i god gjerning. Menn som har en stilling, kan gjøre virkelig framgang bare på betingelse av at de har regelmessige tider til å stå opp om morgenen, til bønn, til måltider og til å gå til sengs. Dersom orden og regelmessighet er av betydning i timelige foretagender, hvor meget mer er de ikke nødvendige i Guds verk!

Mange ødsler de lyse morgentimer i sengen. Når disse kostbare timer engang er tapt, så er de forsvunnet for aldri å vende tilbake; de er tapt for tid og evighet. Om man for-spiller bare én time hver dag, hvor megen tid er så ikke gått tapt i løpet av et år! La den som gjerne vil slumre, tenke på dette og stanse for å overveie hvordan han vil kunne gjøre Gud regnskap for spilte anledninger.

Bruk de ledige øyeblikk

Predikanter må ta tid til lesning og studium, til betraktning og bønn. De må fylle sinnet med nyttig kunnskap, lære deler av Skriften utenat, sette seg inn i profetienes oppfyllelse og tilegne seg de lærdommer som Kristus ga sine disipler. Ta en bok med deg til å lese i når du reiser med toget, eller når

du sitter på jernbanestasjonen og venter. Benytt hvert ledig øyeblikk til å gjøre noe. Dermed vil en virksom dør til tusen fristelser være lukket. . . .

Mange er kommet grundig til kort hvor de kunne ha gjort framgang. Arbeidet har ikke hvilt på dem som en byrde; de har tatt saken så makelig som om de hadde et timelig tusen-årsrike å arbeide i for sjelers frelse. . . . Guds sak trenger ikke så meget til predikanter som til alvorlige, iherdige arbeidere for Mesteren. Gud alene kan måle de krefter som ligger i det menneskelige sinn. Det var ikke hans hensikt at menneskene skulle være tilfreds med å bli i uvitenhetens lavland, men at de skulle sikre seg alle fordelene ved en opplyst, kultivert forstand.

Enhver bør føle at det påhviler ham en forpliktelse til å nå opp til et høydemål av intellektuell utvikling. På samme tid som ingen må bli oppblåst på grunn av den kunnskapen han kanskje kan ba ervervet, er det enhvers forrett å eie den tilfredsstillelse å vite at for hvert skritt han tar framover, blir han bedre i stand til å ære og forherlige Gud. Han kan øse av et uuttømmelig forråd, av kilden til all visdom og kunnskap.

Når en lærling har begynt i Kristi skole, er han beredt til å kunne søke etter kunnskap uten at de høyder som han er på vei opp imot, gjør ham svimmel. Etter hvert som han går fram fra sannhet til sannhet og stadig får et klarere syn på de vidunderlige lover som gjelder i vitenskapen og naturen, blir han henrykt over de forbausende åpenbaringer av Guds kjærlighet til menneskene. Med intelligente øyne ser han Guds fullkommenhet, kunnskap og visdom, som strekker seg inn i uendeligheten. Etterhånden som forstanden vokser og utvides, veller rene strømmer av lys inn i hans sjel. Jo mer han drikker av kunnskapens kilde, desto renere og lykkeligere blir hans betraktninger over Guds uendelighet, og desto større blir hans lengsel etter tilstrekkelig visdom til å kunne fatte dybdene i Gud.

Nødvendigheten av åndelig kultur

Åndskultur er hva vi som et folk behøver, og hva vi må ha for å kunne imøtekomme tidens krav. Fattigdom, ringe herkomst og ugunstige omgivelser behøver ikke å hindre åndens utvikling. . . .

I alt studium vil det melde seg vanskeligheter, men gi aldri tapt på grunn av motløshet. Forsk, gransk og be! Grip enhver vanske an med mandighet og styrke; ta viljekraften og den dyd som heter tålmodighet, til hjelp, og grav så med større alvor inntil sannhetens edelsten ligger klar og skjønn foran deg -- så meget mer kostelig på grunn av de vanskeligheter du hadde med å finne den. Men fortsett så ikke stadig med å betrakte dette ene punkt og å samle alle åndens krefter om det og alltid å tale om det til andre; ta fatt på et nytt emne og studer dette omhyggelig. Således vil den ene hemmeligheten etter den andre utfolde seg for din oppfatning.

Ved denne framgangsmåten vil du oppnå to verdifulle seire. Du vil ikke alene tilegne deg nyttig kunnskap, men en slik anspennelse av tankene vil forøke dine åndsevner. Den nøkkel man finner til å lukke opp for den ene hemmelighet, kan åpenbare også andre dyrebare kunnskapsperler, som hittil ikke var blitt oppdaget.

Mange av våre predikanter kan bare by folket noen få dog-matiske foredrag. Den samme anstrengelse og flid som gjorde dem fortrolige med disse punkter, ville sette dem i stand til å få forståelse av andre. Alle predikantene bør ha en grundig forståelse av profetiene og andre doktrinære emner. Men noen som har prekt i årevis, nøyes med å innskrenke seg til noen få emner fordi de er for ugidelige til å granske Skriften flittig og under bønn, hvorved de ville kunne bli kjemper i forståelsen av bibelske lærdommer og av Kristi praktiske undervisning.

Alles sinn bør fylles med kunnskap om Guds Ords sannheter forat de i et hvilket som helst øyeblikk det måtte bli påkrevd, kan være rede til å ta fram gammelt og nytt fra forrådshuset. Hos noen er åndsevnene blitt svekket og for-krøplet av mangel på iver og alvorlig, hård anstrengelse. Tiden er kommet da Gud sier: Gå fremad, og la de evner jeg har gitt dere, bli utviklet!

Verden er full av villfarelser og eventyr. Nye ting i form av sensasjonelle dramaer framkommer stadig og opptar menneskenes tanker, og det er en overflod av meningsløse teorier som er ødeleggende for moralsk og åndelig framgang. For å kunne møte denne motstandsbølge som trenger seg fram, behøver Guds sak intelligente menn, tenkende menn, slike som er vel bevandret i Skriften. Vi må ikke bifalle hovenhet, sneversyn og urimeligheter selv om disse måtte være kledd i en from bekjennelses kappe. De som har sannhetens helliggjørende kraft i sine hjerter, vil øve en overbevisende innflytelse. I bevisstheten om at de som forfekter villfarelse, hverken kan skape sannhet eller tilintetgjøre den, har de råd til å være rolige og hensynsfulle. . . .

Det er mange, også blant våre predikanter, som ønsker å komme seg opp her i verden uten anstrengelse. De er begjær-lige etter å utføre en eller annen stor gjerning, mens de overser de små hverdagsplikter hvormed de kunne gjøre seg nyttige og være tjenere etter Kristi vis. De ønsker å gjøre det arbeid som andre utfører, men har ingen lyst til den disiplin som kreves forat de kan bli skikket til det. Dette sterke ønske både hos menn og kvinner om å gjøre noe som langt overstiger deres nåværende muligheter, fører til at det avgjort mislykkes for dem fra selve begynnelsen. Med harme avslår de å klatre oppover stigen, fordi de ønsker å heves opp på en mindre møysommelig måte. -- Testimonies, IV, side 411-417.

Med de eksempler vi har på hva menn kan bli til, og hva de kan utrette, forbauser det meg at vi ikke anspores til større anstrengelse i å kappes om de rettfærdiges gode gjerninger. Ikke alle kan fylle fremragende stillinger, men

alle kan fylle en nyttig og betrodd plass og ved utholdende troskap utrette langt mer enn de har noen forestilling om at de kan utrette. -- Testimonies, IV, side 399.

Hvilken verdi menn og kvinner har, skal ikke beregnes etter arten av det arbeid de utfører. Den bestemmes av ham som betalte prisen for hver sjel. I nestekjærlighet, enfoldighet og rettskaffenhet skal alle i hvem Kristus, som er herlighetens håp, har vunnet skikkelse, være Guds medarbeidere. De er Guds aker, Guds bygning.

Det hjerte hvor Kristi kjærlighet bor, vil stadig vise mer og mer dannelse, for livets kildespring er kjærlighet til Gud og mennesker. Kristus er kristendommen. Dette er Guds ære i det høyeste, og fred på jorden, og i mennesker hans velbehag. Dette er fullbyrdelsen av Guds forsett.

Sann kristelig vekst fører oppad til menns og kvinners modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde. Sann kultur, virkelig dannelse i tanke og vesen, oppnås bedre ved at man lærer lekser i Kristi skole, enn ved de møysommeligste og omhyggeligste anstrengelser for å overholde former og fastsatte regler når hjertet ikke står under Guds Ånds disiplin.

En Jesu etterfølger skulle stadig utvikle seg til det bedre i oppførsel, i vaner, i ånd og i arbeid. Dette skjer ved at han ikke bare tilsikter oppnåelsen av utvortes og overfladiske mål, men at han ser på Jesus. En forvandling finner sted i sinn, i ånd og i karakter. En kristen opplæres i Kristi skole til å nære Åndens dyder i all saktmodighet og ydmykhet. Han bereder seg til samvær med himmelske engler.

Den mann hvis sinn er opplyst av Guds Ord, vil framfor alle andre mennesker føle at han med større flid må beskjeftige seg med lesning i Bibelen og med flittig studium av vitenskapelige fag, for hans håp og hans

kall er større enn alt annet. Jo mer inderlig man er forent med ham som er kilden til all kunnskap og visdom, desto mer hjelp kan man få så vel intellektuelt som åndelig. Kunnskapen om Gud er den vesentlige utdannelsen, og denne kunnskapen vil det være enhver sann arbeiders stadige studium å kunne oppnå. -- Counsels to Teachers, side 510.

Den Hellige Ånd

«Når han, sannhetens Ånd, kommer,» «skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom». Joh. 16, 13. 8.

Ordets forkynnelse er til ingen nytte uten Den Hellige Ånds nærvær og bistand; for denne Ånd er den eneste læreren som med virkning kan undervise om guddommelig sannhet. Bare når Ånden ledsager sannheten inn i hjertet, vil denne vekke samvittigheten og forvandle livet. En predikant kan være i stand til å framholde bokstaven i Guds Ord, og han kan være fortrolig med alle dets befalinger og løfter; men hans utsæd av sannhetens frø vil ikke bringe frukt med mindre dette frø vekkes til live av himmelens dogg. Uten Guds Ånds medvirken vil ingen grad av utdanning, ingen fortrinn, hvor store disse enn måtte være, kunne gjøre noen til en lysets for-midler. Før ennå en eneste av Det nye testamentes bøker var skrevet, før en eneste evangelisk preken var blitt holdt etter Kristi himmelfart, kom Den Hellige Ånd over de bedende disipler. Da lød deres fienders vitnesbyrd: Dere har «fylt Jerusalem med deres lære». Ap. gj. 5, 28.

Guds løfter er gitt på betingelser

Kristus lovte sin menighet Den Hellige Ånds gave, og løf-tet tilhører oss likeså meget som det tilhørte disiplene. Men i likhet med ethvert annet løfte er også dette gitt på betingelser. Det er mange som bekjenner seg til å tro på og tilegne seg Herrens løfter; de taler om Kristus og Den Hellige Ånd;

likevel oppnår de ikke noe, fordi de ikke overlater sine sjeler til å ledes og beherskes av himmelske krefter.

Vi kan ikke bruke Den Hellige Ånd; Den Hellige Ånd skal bruke oss. Ved Ånden virker Gud i sitt folk «både å ville og å virke til hans velbehag». Fil. 2, 13. Men mange vil ikke underkaste seg ledelse. De ønsker å styre seg selv. Dette er grunnen til at de ikke får den himmelske gaven. Ånden gis bare til dem som ydmykt bier på Gud og venter på hans ledelse og nåde. Når denne lovte velsignelse blir tatt imot i tro, bringer den alle andre velsignelser med i sitt følge. Den meddeles i overensstemmelse med Kristi nådes rikdom, og han er rede til å fylle hver sjel etter som den er i stand til å ta imot.

Åndens meddelelse er meddelelsen av Kristi liv. Bare de som således er lært av Gud, bare de hos hvem Åndens innvortes gjerning foregår, og i hvis liv Kristus-livet åpenbares, kan stå som Frelserens sanne representanter.

Den Hellige Ånd som lærer

Gud tar menneskene som de er, og opplærer dem til sin tjeneste dersom de vil overgi seg til ham. Når Guds Ånd blir tatt imot i sjelen, bringer den liv til alle sjelens evner. Det sinn som uten forbehold blir overgitt til Gud, vil under Den Hellige Ånds ledelse utvikles på en harmonisk måte og styrkes til å fatte og oppfylle Guds krav. Den svake, vaklende karakter forvandles og blir sterk og fast. Ved en fortsatt hengivenhet opprettes det en så nøye forbindelse mellom Jesus og hans disipler at en kristen kommer til å ligne sin Herre i karakter. Han har et klarere og bredere syn. Hans innsikt er mer gjennomtrengende, hans dømmekraft bedre balansert. Så opplivet blir han av den livgivende kraft fra Rettferdighetens Sol at han blir i stand til å bære megen frukt til Guds ære.

Kristus lovte at for å vise hvor mektig den guddommelige kraft er til å

utruste det menneskelige redskap med overnaturlig styrke og undervise de vankundige om Guds rikes hemmeligheter, skulle Den Hellige Ånd bli hos dem som kjemper om seier over synd. Hva ville det gagne oss at Guds enbårne Sønn fornødret seg selv, utholdt den listige fiendes fristelser og døde som den rettferdige for de urettferdige, dersom Ånden ikke var blitt skjenket som en blivende, handlende, gjenfødende kraft til å virkeliggjøre i hvert enkelt menneske det som var blitt utført av verdens gjenløser?

Den Hellige Ånd satte disiplene i stand til å opphøye Herren alene og førte de hellige historikers penner forat beretningen om Kristi ord og gjerninger kunne bli meddelt verden. I dag er denne Ånd stadig virksom og søker å gjøre menneskene oppmerksom på det store offer som ble brakt på Golgatas kors, å utfolde for verden Guds kjærlighet til mennesket og å opplate Skriftens løfter for den skyldbevisste sjel.

Det er Ånden som bringer de klare stråler fra Rettferdig-hetens Sol til å skinne inn i det formørkede sinn, som får menneskenes hjerter til å brenne i dem med en våknet for ståelse av de evige sannheter, som framholder rettferdighetens store målestokk og overbeviser om synd; det er den som inspirerer troen på ham som alene kan frelse fra synd; det er Ånden som arbeider for å forvandle karakteren ved å lede menneskenes hu bort fra de timelige og forgjengelige ting og feste den ved den evige arv. Ånden gjenskaper, rensar og helliger menneskene og gjør dem skikket til å bli medlemmer i den kongelige familien, barn av den himmelske Kongen.

Følgen av å ta imot Ånden

Når et menneske er blitt fullstendig tømt for selvet, når enhver avgud er drevet ut av sjelen, så fylles den tomme plassen med Kristi Ånd som strømmer inn. En sådan har den tro som rensar sjelen fra besmittelse. Han er i samsvar med Ånden, og han higer etter det som hører Ånden til. Han har

ingen tillit til selvet. Kristus er alt og i alle. Med ydmykhet tar han imot sannheten som stadig utfoldes, og gir Herren all æren og sier: «Oss har Gud åpenbart det ved sin Ånd.» «Men vi har ikke fått verdens ånd, vi har fått den Ånd som er av Gud, forat vi skal kjenne det som er gitt oss av Gud.» 1 Kor. 2, 10.12.

Ånden som åpenbarer, virker også rettferdighets frukter i ham. Kristus er i ham «en kilde med vann som veller fram til evig liv». Han er en gren på det sanne vintre og bærer rike frukter til Guds ære. Hva slags frukt er det han bærer? Åndens frukt er «kjærlighet», ikke hat; «glede», ikke utilfredshet og sørgmodighet; «fred», ikke forbitrelse, engstelse og selvgjorte prøvelser. Den er «langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet». Joh.4,14; Gal.5,22.23.

De som har denne Ånd, er alvorlige Guds medarbeidere; de himmelske krefter samvirker med dem, og de går ut fylt med ånden i det budskap de bærer. Det er solid fornuft i de ord som de taler, og av hjertets forråd henter de fram rene, hellige ting, slik som Kristi eksempel viser.

Det budskapet som vi skal framholde, er ikke av den art at vi behøver å opptre krypende under dets forkynnelse. Dets forfekttere skal ikke søke å tilhulle det eller å skjule dets opprinnelse og hensikt. Som de der har gitt Gud høytidelige løfter og er blitt sendt ut som Kristi sendebud og som husholdere over nådens hemmeligheter, er det vår plikt å forkynne hele Guds råd med troskap.

De spesielle sannheter som har skilt oss fra verden og gjort oss til det vi er, skal vi ikke gjøre mindre framtreddende, for de er fylt med interesser av evighetsbetydning. Gud har gitt oss lys angående de ting som nå finner sted, og med penn og munn skal vi kunngjøre sannheten for verden. Men Kristi liv i sielen, kjærlighetens virksomme prinsipp meddelt ved Den Hellige Ånd, er

det eneste som kan gjøre våre ord frukt-bringende. Kristi kjærlighet er styrken og kraften i ethvert budskap for Gud som noen gang lød fra menneskers munn.

Avslutningen nærmer seg

Dag etter dag glir inn i evigheten og bringer oss nærmere prøvetidens avslutning. Mer enn noen gang før må vi be om at Den Hellige Ånd må bli gitt oss i et rikere mål, og vi må vente på at dens helliggjørende innflytelse skal komme over arbeiderne, slik at de som de virker for, må kunne skjønne at de har vært med Jesus og lært av ham.

Vi trenger åndelig syn forat vi må kunne se fiendens hen-sikter og som trofaste vektere kunngjøre faren. Vi trenger kraft fra det høye forat vi i den utstrekning som det men-neskelige sinn formår, må kunne forstå kristendommens store emner og deres vidtrekkende prinsipper.

De som er under Guds Ånds innflytelse, vil ikke være fanatiske, men besindige og trofaste, fri for overdrivelse i tanke, ord eller handling. Midt i forvirringen av villfarende lærdommer vil Guds Ånd være en veileder og et vern for dem som ikke har stått imot bevisene for sannheten, og døyve enhver annen røst énn den som kommer fra ham som er sannheten.

Vi lever i de siste dager, da villfarelse av den mest bedragelige art blir tatt imot og trodd, mens sannhet tilsidesettes. Herren vil holde både forkynnere og folket ansvarlig for det lyset som skinner på dem. Han oppfordrer oss til å arbeide flittig med å samle sannhetens perler og anbringe dem i evangeliets ramme. De skal skinne i all sin guddommelige ynde i det moralske mørke som råder i verden. Dette kan ikke skje uten ved Den Hellige Ånds hjelp, men med denne hjelp formår vi alt. Utrustet med Ånden griper vi ved troen fatt i allmakten. Av det som kommer fra Gud, går ingen

ting til spille. Verdens frelser sender sine budskap til sjelen forat villfarelsens mørke må spredes. Åndens gjerning er stor og uten mål. Det er fra denne kilden en Guds arbeider får kraft og dyktighet.

Utvikling og tjeneste

Kristenlivet er mer enn mange anser det for å være. Det består ikke bare av mildhet, tålmodighet, saktmodighet og vennlighet. Disse er dyder av vesentlig betydning; men det behøves også kraft, energi og utholdenhet. Den stien Kristus avmerker, er smal, en selvfornektelsens sti. Til å gå på denne stien og trenge fram gjennom vanskeligheter og mistrøstige forhold kreves det menn som er mer enn bare sveklinger.

Det behøves menn med utholdenhet, menn som ikke venter på at veien skal bli jevnet for dem og enhver hindring fjernet, menn som vil puste nytt liv i motløse arbeideres matte bestrebelse, menn med hjerter som gløder av kristelig kjærlighet, og hvis hender er sterke til å utføre Mesterens gjerning.

Noen som står i misjonens tjeneste, er svake og slappe, mangler energi og blir lett motløse. De mangler framdrift. De har ikke disse positive karaktertrekk som setter en i stand til å utrette noe -- den ånd og energi som tenner begeistring. De som ønsker å vinne framgang, må være modige og håpefulle. De bør utvikle ikke bare de innadvendte, men også de utadvirkende dyder. På samme tid som de skal gi et mildt svar som stiller harme, må de eie heltens mot til å stå det onde imot. Sammen med den kjærlighet som tåler alt, behøver de den karakterstyrke som vil gjøre deres innflytelse til en positiv kraft.

Noen har ingen karakterfasthet. Deres planer og forsetter har ingen bestemt form og sammenheng. De er til liten nytte i verden. Denne svakhet, ubestemthet og udyktighet bør over-vinnes. I sann kristelig karakter er det en

ubetvingelighet som ikke lar seg påvirke eller kue av ugunstige forhold. Vi må ha moralsk ryggrad, en rettskaffenhet som ikke lar seg smigre, bestikke eller avskrekke.

Gud ønsker at vi skal bruke enhver anledning til å sikre oss en forberedelse til hans gjerning. Han venter at vi skal sette alle våre krefter inn på å utføre den, og at dens hellighet og dens fryktelige ansvar skal holdes levende for våre hjerter.

Mange som har betingelser for å utføre et fortrinlig arbeid, utretter bare lite fordi de forsøker lite. Tusener av mennesker tilbringer livet som om de ikke hadde noen stor oppgave å leve for, ikke noe høyt ideal å nå. En av grunnene til dette er deres lave vurdering av seg selv. Kristus betalte en umåtelig pris for oss, og han ønsker at vi skal vurdere oss i samsvar med den prisen som er betalt.

Vær ikke tilfreds med å nå et lavmål. Vi er ikke det vi kunne være, eller det som vi ifølge Guds vilje burde være. Gud har gitt oss forstandsevne, ikke forat disse skulle forbli uvirksomme eller misbrukes til jordiske, lave beskjeftigelser, men forat de skulle utvikles til det ytterste, renses, helliges, foredles og brukes til fremme av hans rikes interesser. . . .

Husk på at i hvilken stilling du enn måtte tjene, så åpenbarer du dine beveggrunner og utvikler en karakter. Hva din gjerning enn består i, så utfør den med nøyaktighet og med flid; overvinn tilbøyeligheten til å søke en lett oppgave.

Den samme ånd og de samme prinsipper som man innfører i det daglige arbeid, vil bli innført i hele ens liv. De som ønsker en bestemt mengde arbeid å gjøre, å få en fast lønn og å være nøyaktig skikket til en gjerning uten det besvær å skulle tilpasse seg eller opplæres, er ikke de som

Gud kaller til å virke i hans sak. De som legger an på å yte så lite som mulig av sin fysiske, åndelige og moralske kraft, er ikke de arbeidere som han kan utøse sine rike velsignelser over. Deres eksempel smitter. Egeninteresser er det ledende motiv hos dem. De som det må holdes tilsyn med, og som bare arbeider når hver enkelt plikt anvises dem, er ikke de til hvem Herren vil si: Du gode og tro tjener. Det behøves arbeidere som legger energi, rettskaffenhet og flid for dagen, slike som er villige til å gjøre hva som helst som behøver å bli gjort.

Mange blir udyktige fordi de unndrar seg ansvar av frykt for mislykt gjerning. Derved oppnår de ikke den utvikling som erfaringen bringer, og som lesning og studium og alle de fordeler som ellers oppnås, ikke kan skaffe dem.

En mann kan forme omstendighetene, men omstendighetene må ikke få lov til å forme mannen. Vi bør gripe omstendighetene som redskaper til å arbeide med. Vi skal alltid mestre dem, men bør ikke tillate dem å mestre oss.

Sterke menn er ofte slike som har møtt motstand, skuf-felser og motbør. De hindringer som de møter, bidrar til å sette deres krefter i virksomhet og blir således til avgjorte velsignelser for dem. De vinner selvtillit. Strid og forviklinger nødvendiggjør utøvelsen av fortrøstning til Gud og krever den fasthet som utvikler styrke.

Kristus utførte ingen knepen tjeneste. Han målte ikke sitt arbeid etter antall timer. Hans tid, hans hjerte, hans sjel og styrke var helliget til arbeid for å gagne menneskeheten. Om dagen utførte han slitsomt arbeid, og gjennom lange netter lå han bøyd i bønn til Gud om nåde og utholdenhet forat han kunne utføre en større gjerning. Med høye rop og tårer oppsendte han sine bønner til himmelen om at hans menneskelige natur måtte bli

styrket, at han måtte være rustet til å møte den listige fiende i all hans villledende virksomhet og styrkes til å fullbyrde sin misjon til menneskehetens oppløftelse. Til sine arbeidere sier han: «Jeg har gitt dere et forbilde, forat dere skal gjøre som jeg har gjort.» Joh. 13, 15.

«Kristi kjærlighet tvinger oss,» sa Paulus. 2 Kor. 5, 14. Dette var det drivende prinsipp i hans ferd; det var hans drivkraft. Dersom hans iver noen gang slaknet et øyeblikk på pliktens vei, fikk et blikk på korset ham til å omgjorde sitt sinns lender på ny og til å trenge fremad på selvfornektelsens bane. I arbeidet for sine brødre forlot han seg meget på åpenbarelsen av den uendelige kjærlighet i Kristi offer med dens dempende, tvingende kraft.

Hvor alvorlige og hvor gripende er ikke hans ord: «Dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for deres skyld ble fattig da han var rik, forat dere ved hans fattigdom skulle bli rike.» 2 Kor. 8, 9. Dere kjenner den høyhet som han fornedret seg fra, det dyp av ydmykelse som han steg ned til. Hans føtter betrådte oppofrelsens sti og vek ikke til side inntil han hadde gitt sitt liv. For ham var det ingen hvile mellom tronen i himmelen og korset. Hans kjærlighet til menneskene ledet ham til å by enhver forhånelse velkommen og til å tåle enhver mishandling.

Paulus formaner oss til ikke å se «hver på sitt eget, men enhver også på andres beste». Han byr oss ha det samme sinn «som og var i Kristus Jesus, han som, da han var i Guds skikkelse, ikke aktet det for et rov å være Gud lik, men av seg selv ga avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, idet han kom i menneskers lignelse, og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv, så han ble lydige inntil døden, ja korsets død». Fil. 2, 4-8.

Enhver som tar imot Kristus som sin personlige frelser, vil lenges etter den forrett å kunne tjene ham. Ved tanken på hva himmelen har gjort for

ham, vil hans hjerte fylles med en grenseløs kjærlighet og takknemlig tilbedelse. Han er ivrig etter å vise sin kjærlighet til Kristus og til hans kjøpte eiendom. Han attrår møye, gjenvordigheter og oppofrelse.

En sann arbeider for Gud vil gjøre sitt beste fordi han derved kan herliggjøre sin mester. Han vil gjøre det som er rett, for å kunne etterkomme Guds krav. Han vil strebe etter å utvikle alle sine evner. Han vil utføre enhver plikt som for Gud. Hans eneste ønske vil være at Kristus må få hyllest og fullkommen tjeneste.

Det finnes et maleri som framstiller en okse stående mellom en plog og et alter, og med innskriften: «Ferdig til begge deler» -- ferdig til å arbeide med å trekke plogen eller til å ofres på alteret. Dette er en framstilling av det sanne Guds barn -- villig til å gå hvor som helst plikten kaller, til å fornekte seg selv og til å ofres i Gjenløserens tjeneste. -- Ministry of Healing, side 497-502.

Kapittel 8

Farer

«Når du lærer brødrene dette, da er du en god Kristi Jesu tjener.»

Faren for å forkaste lys

Gud har til hensikt at sannheten stadig skal utfoldes for hans folk også her i livet. Det gis bare én måte hvorpå denne kunnskap kan oppnås. Alene ved opplysning fra den Ånd som ga Ordet, kan vi komme til å forstå Guds Ord. «Således vet heller ingen hva som bor i Gud, uten Guds Ånd;» «for Ånden ransaker alle ting, også dybdene i Gud». Og Frelserens løfte til hans etterfølgere var: «Når han, sannhetens Ånd, kommer, skal han veilede dere til hele sannheten; . . . for han skal ta av mitt og forkynne dere.» 1 Kor. 2, 11. 10; Joh. 16, 13. 14

Peter formaner sine brødre til å vokse «i nåde og kjenn-skap til vår Herre og frelser Jesus Kristus». 2 Pet. 3, 18. Når som helst Guds folk vokser i nåden, vil de stadig få en klarere forståelse av hans Ord. De vil få se nytt lys og ny skjønnhet i dets hellige sannheter. Dette har vært så i menighetens historie gjennom alle tider, og slik vil det fortsette inntil enden. Men når sant åndelig liv er i tilbakegang, har det alltid vist seg en tilbøyelighet til å stanse framgangen i kunnskap om sannheten. Menneskene er tilfreds med det lyset de allerede har fått fra Guds Ord, og stiller seg avvisende overfor all videre gransking i Skriften. De blir konservative og søker å unngå drøfting.

Den omstendighet at det ikke er noen strid eller bevegelse blant Guds folk, må ikke betraktes som et avgjørende bevis på at de hyller sunn lære. Det er grunn til å frykte for at de kanskje ikke skjelner klart mellom sannhet

og villfarelse. Når det ikke bringes nye spørsmål på bane ved gransking i Skriften, når det ikke viser seg noen meningsforskjell som vil bringe menneskene til å studere Bibelen for seg selv for å skaffe seg visshet for hvorvidt de har sannheten, vil det nå som i gammel tid være mange som hyller overleveringer og ikke vet hva de dyrker.

Det er blitt vist meg at mange som bekjenner seg til å ha kunnskap om den nærværende sannhet, ikke vet hva de tror. De forstår ikke bevisene for sin tro. De har ingen riktig opp-fatning av arbeidet for denne tid. Når prøvelsens tid kommer og de begynner å undersøke sitt standpunkt, vil noen av de menn som nå preker for andre, oppdage at det er mange ting som de ikke kan gi tilfredsstillende grunner for. Før de således blir stilt på prøve, kjenner de ikke sin store vankundighet.

Og det er mange i menigheten som tar det for selvsagt at de forstår hva de tror, men som ikke kjenner sin egen svak-het før det oppstår stridsspørsmål. Når de er skilt fra trosfeller og er nødt til å stå alene og til selv å forklare sine trosanskuelser, vil de bli overrasket over å finne hvilke forvirrede begreper de har om det som de hadde tatt for å være sannhet. Sikkert er det at det iblant oss har foregått en avvikelse fra den levende Gud, og man har vendt seg til mennesker, idet man har stilt menneskelig visdom i stedet for den guddommelige.

Gud vil vekke sitt folk; hvis andre midler slår feil, så vil det iblant dem oppstå vrang lærdommer som vil sikte dem og skille agnene fra hveten. Herren oppfordrer alle som tror på hans Ord, til å våkne opp av søvnen. Det er kommet dyre-bart lys som svarer til denne tid, bibelske sannheter som påviser de overhengende farer. Dette lys bør lede oss til flittig studium i Skriften og til den mest kritiske undersøkelse av våre standpunkter.

Gud ønsker at alle forhold og standpunkter vedrørende sannheten skal

undersøkes grundig og iherdig under bønn og faste. De troende må ikke slå seg til ro med formodninger og uklare begreper om hva som er sannhet. Deres tro må være fast grunnlagt på Guds Ord forat de, når prøvelsens stund kommer og de blir stilt fram for rådet for å svare for sin tro, saktmodig og med frykt må kunne gjøre regnskap for det håp som er i dem.

Undersøk, undersøk, undersøk ! De emner som vi fram-holder for verden, må for oss være en levende virkelighet. Når vi forsvarer de lærdommer som vi anser for å være funda-mentale trosartikler, er det viktig at vi aldri tillater oss å bruke argumenter som ikke helt igjennom er sunne. De kan muligens bringe en motstander til taushet, men de tjener ikke sannheten til ære. Vi må bruke sunne argumenter, som ikke bare vil lukke munnen på våre motstandere, men som vil kunne tåle den nøyeste og mest inngående undersøkelse.

For deres vedkommende som har lært seg til å føre debatt, er det stor fare for at de ikke viser ærlighet i sin behandling av Guds Ord. Når vi møter en motstander, bør vår alvorlige bestrebelse være å framholde emnene slik at de kan vekke overbevisning i hans sinn, og ikke bare søke å skape tillit hos den troende.

Uten hensyn til hva en persons intellektuelle dannelsesstrin måtte være, så la ham ikke for et øyeblikk tro at en grundig og fortsatt gransking i Skriften etter større lys er unødvendig. Som et folk er vi kalt til hver for seg å studere profetiene. Med alvor må vi være på vakt for å kunne oppdage enhver lysstråle som Gud måtte la komme til oss. Vi må oppfange de første sannhetsglimt; da vil vi ved gransking og bønn kunne oppnå klarere lys, som kan bli framholdt for andre.

Når Guds folk tar det makelig og er tilfreds med den opp-lysning de i øyeblikket har, kan vi være forvissset om at de ikke vil nyte hans gunst. Det

er hans vilje at de stadig skal gå framover for å motta det større og stadig større lys som skinner for dem. Menighetens nåværende stilling er ikke velbehagelig for Gud. Det er kommet inn en selvtillit som har ført til at de ikke føler nødvendigheten av mer sannhet og større lys. Vi lever i en tid da Satan virker både til høyre og til venstre, både foran oss og bak oss; og likevel sover vi som et folk. Gud vil at det skal lyde en røst som vekker hans folk til handling. -- Testimonies, V, side 703-709.

Prøvelsen av nytt lys

Våre brødre må være villige til på en oppriktig måte å undersøke ethvert stridsspørsmål. Dersom en bror lærer vill-farelse, bør de som har ansvarsfulle stillinger, få kjennskap til det, og dersom det er sannhet han lærer, så bør de stille seg ved hans side. Vi burde alle vite hva som læres iblant oss, for hvis det er sannhet, så behøver vi den. Vi er alle pliktige overfor Gud til å vite hva han sender oss. Han har gitt veiledning om hvordan vi kan prøve enhver lære: «Til loven og til vitnesbyrdet; dersom de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, så er det fordi det ikke er noe lys i dem.» Es. 8, 20 Hvis det lys som blir framholdt, består denne prøven, må vi ikke nekte å ta imot det, selv om det ikke stemmer med våre begreper.

Ingen har sagt at vi vil finne fullkommenhet i noe menneskes undersøkelser; men det vet jeg at våre menigheter holder på å dø av mangel på undervisning om emnet rettferdighet ved troen på Kristus og beslektede sannheter.

Uten hensyn til ved hvem lyset blir sendt, bør vi åpne våre hjerter og ta imot det med Kristi saktmodighet. Men mange gjør ikke det. Når et omtvistet punkt blir framholdt, kommer de med det ene spørsmål etter det andre uten å innrømme et punkt når det er godt bekreftet. Måtte vi dog handle som mennesker som ønsker lys! Måtte Gud gi oss sin Hellige Ånd dag for dag og

la sitt ansikts lys skinne over oss, slik at vi kan være lærlinger i Kristi skole!

Når en lære blir framholdt som ikke stemmer ved våre meninger, bør vi gå til Guds Ord, søke Herren i bønn og ikke gi fienden noen plass til å trenge inn med mistanke og fordom. Vi bør aldri tillate den ånd som samlet prestene og rådsherrene imot verdens gjenløser, å gjøre seg gjeldende. De klaget over at hau forvirret folket, og de ønsket at han ville la det være i fred; for han voldte forvikling og splid. Herren sender lys til oss for å prøve av hva ånd vi er. Vi må ikke bedra oss selv.

Når vi i 1844 ble oppmerksom på noe som vi ikke forsto, bøyde vi kne og ba Gud om å hjelpe oss til å innta det riktige standpunkt; og da ble vi i stand til å komme til en rett forståelse og se øye mot øye. Det var ingen splid, intet fiendskap, ingen ond mistanke, ingen miskjennelse av våre brødre. Hvor omhyggelig ville vi ikke sky ufordragelighetens onde ånd dersom vi bare kjente den!

Vi må være grunnfestet i troen, i lyset av den sannhet som ble gitt oss i vår erfaring i begynnelsen. På den tid trengte den ene villfarelsen etter den andre seg inn på oss; predikanter og doktorer førte nye lærdommer inn. Vi gransket sannheten under megen bønn, og Den Hellige Ånd lot sannheten gå opp for vårt sinn. Undertiden tilbraktes hele netter til under-søkelse av Skriften og til alvorlig bønn til Gud om veiledning. Grupper av gudhengivne menn og kvinner samledes i denne hensikt. Guds kraft kunne da komme over meg, og jeg ble i stand til å påvise klart hva som er sannhet, og hva som er villfarelse.

Etter hvert som våre trospunkter således ble fastslått, stiltes våre føtter på en fast grunnvoll. Vi sluttet oss til sannheten punkt for punkt under Den Hellige Ånds bevis. En henrykkelse kunne komme over meg i syner og det ble gitt meg forklaringer. Jeg så framstillinger av himmelske ting og av

helligdommen, slik at vi kom i en stilling hvor lyset skinte på oss med klare, tydelige stråler.

Jeg vet at helligdoms-spørsmålet står i rettferdighet og sannhet, nettopp slik som vi har hevdet det i så mange år. Det er fienden som leder menneskenes sinn inn på sidespor. Det behager ham når de som kjenner sannheten, blir helt opp-tatt med å samle skriftsteder for å stable disse opp omkring feilaktige teorier som ikke har noe grunnlag i sannheten. De skriftsteder som brukes på en slik måte, anvendes forkjært; de ble ikke gitt for å støtte villfarelse, men for å styrke sannheten.

Vi må lære å forstå at andre har rettigheter likeså vel som vi. Når en bror får nytt lys angående Skriften, bør han åpent forklare sitt standpunkt, og enhver predikant bør ran-sake Skriften med en oppriktig ånd for å se om de punkter som blir framholdt, kan bevises med det inspirerte ord. «En Herrens tjener må ikke stride, han må være mild imot alle, duelig til å lære andre, i stand til å tåle ondt, så han med saktmodighet viser dem til rette som sier imot, om Gud dog engang ville gi dem omvendelse, så de kunne kjenne sannheten.» 2 Tim. 2, 24. 25.

Hver eneste sjel må i botferdighet og ydmykhet se hen til Gud, forat han må veilede, føre og velsigne. Vi må ikke overlate det til andre å granske Skriften for oss. Noen av våre ledende brødre har ofte stilt seg på den forkjærte siden; og dersom Gud ville sende et budskap og vente på at disse eldre brødre skulle bane veien for dets fremme, så ville det aldri nå folket. Disse brødre vil vedbli å innta dette standpunkt inntil de blir delaktige i guddommelig natur i en større utstrekning énn de har vært noen gang i fortiden.

Det er sorg i himmelen over den åndelige blindhet hos mange av våre brødre. Våre yngre predikanter som fyller mindre ansvarsfulle stillinger, må

gjøre bestemte anstrengelser for å komme til lyset og for å lodde dypere og stadig dypere I sannhetens gruve.

Herrens bebreidelse vil hvile over dem som vil stenge veien forat klarere lys ikke skal komme til folket. Et stort verk skal utføres, og Gud ser at våre ledende menn trenger mer lys forat de må kunne forene seg med de budbringere han sender ut til å fullbyrde den gjerning som ifølge hans plan skal utføres. Herren har oppreist budbringere, gitt dem sin Ånd og sagt: «Rop av strupen, spar ikke! Oppløft din røst som en basun og forkynn mitt folk dets overtredelse og Jakobs hus dets synder!» Es. 58, 1. La ingen løpe den risiko å stille seg imellom folket og himmelens budskap! Dette budskap vil gå til folket; og dersom det ikke var noen røst blant mennesker til å forkynne det, så ville selv stenene rope.

Jeg vil anmode hver predikant om å søke Herren, legge bort stolthet og higen etter å være den største, og om å ydmyke hjertet for Gud. Det som gjør menighetene svake, er hjertekulden og vantroen hos dem som burde ha tro.

En advarsel mot falsk lære

I Guds sak behøver vi i denne tid menn som er åndelig sinnet, prinsippfaste menn som har en klar forståelse av sannheten. Jeg er blitt undervist om at det folket trenger, er ikke nye og fantasifulle lærdommer eller menneskelige formodninger, men et vitnesbyrd fra menn som kjenner og praktiserer sannheten, menn som forstår og lyder den befalingen som ble gitt til Timoteus: «Forkynn ordet, vær rede i tide og i utide, overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære!» 2 Tim. 4, 2.

Mine brødre, vandre fast og bestemt, ombundet på føttene med den ferdighet til kamp som fredens evangelium gir. Dere kan være sikre på at en ren og ubesmittet gudsyndelse ikke er en sensasjonell religion. Gud har ikke

pålagt noen den byrde å oppelske en lyst til lærdommer og teorier som banner i spekulasjon. Hold disse ting borte fra din undervisning. Tillat dem ikke å inngå i din erfaring. La dem ikke skjemme din livsgjerning.

En advarsel mot falsk lære finner vi i Paulus' brev til kolossenserne. Apostelen erklærer at de troendes hjerter skal «knyttes sammen i kjærlighet», så de «når fram til hele rikdommen av den fullvisse innsikt, til kunnskap om Guds hemmelighet, det er Kristus, i hvem alle visdommens og kunnskapens skatter er skjult til stede».

«Dette sier jeg,» fortsetter han, «forat ingen skal dåre dere ved lokkende tale. . . . Liksom dere altså mottok Kristus Jesus som Herre, så vandre i ham, så dere er rotfestet og blir oppbygd i ham og faste i troen, således som dere har lært, rike på den med takksigelse. Se til at det ikke må være noen som gjør dere til sitt rov ved verdslig visdom og tomt bedrag, etter menneskenes lære, etter verdens barnelærdom og ikke etter Kristus. For i ham bor hele Guddommens fylde legemlig, og dere er fylt i ham, som er hovedet for all makt og myndighet.» Kol. 2, 2-10.

Det er blitt pålagt meg å si til vårt folk: La oss følge Kristus! Glem ikke at han skal være vårt mønster i alle ting. Vi kan trygt forkaste de idéer som ikke finnes i hans lære. Jeg vil be våre predikanter forvise seg om at deres føtter står på den evige sannhets grunn. Vokt dere for å følge en inn-skytelse og kalle den for Den Heilige Ånd. Noen står i fare for å gjøre dette. Guds Ord ansporer oss til å være sunne i troen, i stand til å forsvare oss overfor enhver som krever oss til regnskap for det håp som er i oss.

Sinnet vendes bort fra øyeblikkets plikt

Fienden forsøker å vende våre brødres og søstrers sinn bort fra den gjerning å berede et folk som kan bestå i disse siste dager. Hensikten med

hans spissfindigheter er å lede tankene bort fra øyeblikkets farer og plikter. Det lys som Kristus kom fra himmelen for å gi Johannes, mener de har liten verdi. De lærer at de umiddelbart forestående tildragelser ikke er av tilstrekkelig betydning til å fortjene særlig oppmerksomhet. Sannheten som er av himmelsk opprinnelse, gjør de virkningsløs, berøver Guds folk dets tidligere erfaring og gir dem en falsk vitenskap i stedet. «Så sa Herren: Stå på veiene og se til, og spør etter de gamle stier, spør hvor veien går til det gode, og vandre på den!» Jer. 6, 16.

La ingen søke å rive bort grunnvollene for vår tro -- de grunnvoller som i begynnelsen av vår virksomhet ble lagt under bønn og gransking av Guds Ord og ved åpenbaring. På disse grunnvoller har vi bygd i over femti år. Noen men-nesker mener kanskje at de har funnet en ny vei, og at de kan legge en sterkere grunnvoll enn den som er blitt lagt; men dette er et stort bedrag. «Ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt.» 1 Kor. 3, 11. I fortiden har mange tatt seg fore å bygge en ny tro, å grunnlegge nye prinsipper; men hvor lenge ble deres bygning stående? Den falt snart, for den var ikke grunnfestet på Klippen.

Måtte ikke de første disipler møte menneskers talemåter? Måtte de ikke høre på falske teorier og derpå, etter å ha gjort alt, stå fast og si: «Ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt»? Slik skal vi holde vår første fulle visshet fast inntil enden.

Mektige ord har Gud og Kristus sendt til dette folk og derved punkt for punkt ført dem ut fra verden og inn i den nærværende sannhets klare lys. Med lepper som var berørt med hellig ild, har Guds tjenere forkynt budskapet. Det gud-dommelige ord har beseget ektheten av den sannhet som ble forkynt.

En fornyelse av det tydelige vitnesbyrd

Herren krever en fornyelse av det tydelige vitnesbyrd som ble gitt i tidligere år. Han krever en fornyelse av det åndelige liv. De åndelige krefter hos Guds folk har lenge vært sløve; men det må skje en oppstandelse fra en tilsynelatende død. Ved bønn og Syndsbekjennelse må vi rydde Kongens vei. Når vi gjør dette, vil Åndens kraft komme til oss. Vi behøver pinsefestens kraft. Denne vil komme, for Herren har lovt å sende sin Ånd som den altbeseirende makt.

Farefulle tider ligger foran oss. Enhver som kjenner sannheten, må våkne opp og stille seg selv med legeme, sjel og ånd under Guds disiplin. Fienden er på spor etter oss. Vi må være fullt våkne, være på vakt mot ham. Vi må ta Guds fulle rustning på. Vi må følge de anvisninger som er gitt gjennom profetiens Ånd. Vi må elske og lyde sannheten for denne tid. Det vil bevare oss fra kraftige villfarelser. Gud har talt til oss gjennom sitt Ord. Han har talt til oss gjennom vitnesbyrd til menigheten og gjennom de bøker som har bidradd til å klargjøre vår plikt i øyeblikket og det standpunkt som vi bør innta nå. De advarsler som har vært gitt, linje på linje og bud på bud, bør vi ta imot. Hvilken unnskyldning kan vi komme med hvis vi ringeakter dem?

Jeg vil be dem som arbeider for Gud, om ikke å ta imot det falske i stedet for det ekte. La ikke menneskelige slutninger bli stilt der hvor den helliggjørende sannhet bør være. Kristus venter på å kunne opptenne tro og kjærlighet i sitt folks hjerter. La ikke feilaktige teorier få tilslutning hos det folk som burde stå fast på den evige sannhets grunn. Gud oppfordrer oss til å holde fast ved de grunnprinsipper som hviler på uomtvistelig autoritet.

Guds Ord er vårt vern

Vårt feltrop skal være: «Til loven og til vitnesbyrdet; dersom de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, så er det fordi det ikke er noe lys i dem.» Vi har en bibel som er full av de dyrebareste sannheter. Den inneholder kunnskapens alfa og omega. Skriften, som er innblest av Gud, er «nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opp-tuktelse i rettferdighet, forat det Guds menneske kan være fullkomment, duelig til all god gjerning.» Es. 8, 20, [eng. overs.] ; 2 Tim. 3, 16. 17. Gjør Bibelen til din studiebok. Alle kan forstå dens undervisning.

Kristus oppfordrer sitt folk til å tro og etterleve hans Ord. De som tar imot og tilegner seg dette Ord og lar det utgjøre en del av enhver handling og enhver karakteregenskap, vil bli sterke i Herrens kraft. Det vil vise seg at deres tro er av himmelsk opprinnelse. De vil ikke forville seg inn på fremmede stier. Deres sinn vil ikke innlate seg på en religion med føleri og svermerisk henrykkelse. For englers og menneskers åsyn vil de stå som de som har en sterk, konsekvent kristelig karakter.

I sannhetens gylne røkelsekar, som den er framstilt i Kristi lære, har vi det som vil overbevise og omvende sjeler. Forkynn på den samme enkle måten som Kristus gjorde, de sannheter som han kom til verden for å forkynne, så vil kraften i ditt budskap gjøre seg merkbar. Framhold ikke teorier som Kristus aldri har nevnt, og som ikke har noen støtte i Bibelen. Vi har herlige, høytidelige sannheter til folket. «Det er skrevet» -- dette er den prøven som må forelegges hver sjel.

La oss gå til Guds Ord for å få veiledning. La oss søke etter et «Så sier Herren». Vi har hatt nok av menneskelige metoder. Den som har opplært sitt sinn bare i verdslig vit-skap, kan ikke forstå det som hører Gud til; men når det samme sinn blir omvendt og helliget, vil det kunne se den guddommelige

kraft i Ordet. Bare det sinn og det hjerte som er rensset ved Åndens helliggjørelse, kan fatte himmelske ting.

Brødre, i Herrens navn formaner jeg dere til å våkne opp til forståelse av deres plikt. Overgi deres hjerter til Den Hellige Ånds kraft, så vil de bli mottagelige for Ordets lærdommer. Da vil dere kunne se dybdene i Gud.

Måtte Gud bringe sitt folk inn under Åndens dype rørelser! Måtte han vekke dem opp til å innse den fare de står i, og til å berede seg for det som kommer over jorden!

Vi må ikke et øyeblikk tenke at det ikke er mer lys, ikke mer sannhet for oss å få. Vi står i fare for å bli likeglade, slik at vi ved vår likegyldighet går glipp av sannhetens helliggjørende kraft og slår oss til ro med denne tanken: «Jeg er rik og har overflod og fattes intet.» Åp. 3, 17. På samme tid som vi må holde fast ved de sannheter vi allerede har fått, må vi ikke se med mistenksomhet på noe nytt lys som Gud kan sende.

Sunn lære

«Det skal komme en tid,» skrev Paulus til Timoteus, «da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster ta seg selv lærere i hopetall, fordi det klør dem i øret, og de skal vende øret bort fra sannheten og vende seg til eventyr. Men vær du edru i alle ting, lid ondt, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste!» 2 Tim. 4, 3-5.

«Den sunne lære» er Bibelens sannhet -- sannhet som vil fremme gudsfrykt og gudhengivenhet og befeste folk i troen. Sunn lære betyr meget for den som tar imot den, og den betyr også meget for den som framholder den, rettferdighetens tje-ner; for overalt hvor evangeliet forkynnes, er enhver arbeider, i hvilken gren han enn gjør tjeneste, enten tro eller utro i sitt ansvar

som Herrens sendebud.

Paulus skrev også: «Det er et troverdig ord; for er vi død med ham, skal vi og leve med ham; holder vi ut, skal vi og herske med ham; forneker vi, skal han og fornekte oss; er vi troløse, så er han trofast; for han kan ikke fornekte seg selv. Minn om dette, idet du vitner for Herrens åsyn at de ikke skal ligge i ordkrig, til ingen nytte, men til undergang for dem som hører på.» 2 Tim. 2, 11-14.

Noen som på Paulus' tid hørte sannheten, kom med spørsmål som var uten vesentlig betydning, framholdt menneskelige idéer og meninger og søkte å lede forkynnerens sinn bort fra de store sannheter i evangeliet og hen til drøfting av uvesentlige teorier og til avgjørelse av betydningsløse tvistigheter. Paulus visste at en Guds arbeider måtte være klok nok til å innse fiendens hensikt og nekte å la seg vill-lede eller gå til side. Sjelers omvendelse måtte være hovedsaken i hans arbeid; han måtte forkynne Guds Ord, men unngå strid.

«Legg vinn på å framstille deg for Gud som en som holder prøve,» skrev han, «som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rettelig lærer sannhetens ord. Men hold deg fra det vanhellige tomme snakk! for de går alltid videre i ugudelighet.» 2 Tim. 2, 15. 16.

Kristi tjenere i vår tid står i den samme fare. Satan er stadig i virksomhet for å lede tankene inn på uriktige baner forat sannheten skal tape sin kraft til å virke på hjertet. Og dersom predikanter og medlemmer ikke etterlever sannheten og blir helliget ved den, vil de tillate spekulasjon om spørsmål som ingen vital betydning har, å oppta sinnet. Dette vil føre til strid og retthaveri, for utallige punkter som det hersker ulike meninger om, vil oppstå.

Dyktige menn har under studium og bønn helliget en hel levetid til ransaking i Skriften, og likevel er det mange deler av Bibelen som ikke er gjennomgransket fullstendig. Noen skriftsteder vil aldri bli fullt forstått før Kristus forklarer dem i det tilkommende liv. Det er hemmeligheter å løse, utsagn som menneskeforstanden ikke kan forlike. Og angående slike punkter, som det var riktigst å la bli liggende udrøftet, vil fienden søke å vekke diskusjon.

En gudhengiven, åndeligsinnet misjonsarbeider vil unngå å bringe små teoretiske uoverensstemmelser på tale; han vil hellige sine krefter til forkynnelsen av de store prøvende sannheter som skal framholdes for verden. Han vil opplyse menneskene om gjeløsningsverket, om Guds bud og Kristi nær forestående komme, og det vil vise seg at disse emner inneholder stoff nok å tenke på.

I tiden som er gått, er jeg blitt anmodet om å uttale min mening om mange uvesentlige, fantasirike teorier. Noen har forfektet den teori at de troende burde be med åpne øyne. Andre lærer at fordi de som i gammel tid gjorde tjeneste i et hellig embete, skulle ta sandalene av og vaske sine føtter før de gikk inn i helligdommen, bør de troende også nå ta av seg skoene når de går inn i Guds hus. Andre igjen henviser til det sjette bud og erklærer at ikke engang insektene som plager menneskene, må drepes. Og noen har framsatt den teori at de gjeløste ikke vil få grått hår -- som om dette var en sak av noen betydning.

Jeg er blitt oppfordret til å si at slike teorier er åndsfostre hos personer som ikke har lært evangeliets første prinsipper. Ved slike teorier bestreber fienden seg for å fordunkle de store sannheter for denne tid.

De som i sin forkynnelse forbigår de store sannheter i Guds Ord for å tale om underordnede emner, forkynner ikke evangeliet, men gir seg av med

fåfengt tankespinn. La ikke våre predikanter spille bort tiden med å diskutere slike ting. La dem som har noen tvil om hva de skal framholde, noen tvil om hvilke emner de bør dvele ved, betrakte den store Lærerens prekener og følge hans tankegang. De emner som Jesus anså for å være vesentlige, er de emner som vi skal framholde i dag. Vi skal oppmuntre våre tilhørere til å dvele ved emner som er av evighetsbetydning.

Da en bror engang kom til meg med det budskap at jorden er flat, ble det pålagt meg å henvise til den befalingen som Kristus ga sine disipler: «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, . . . Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» Matt. 28, 19. 20. Angående slike emner som teorien om en flat jord sier Gud til hver sjel: «Hva kommer det deg ved? Følg du meg! Jeg har gitt deg din oppgave. Dvel ved de store prøvende sannheter for denne tid og ikke ved ting som ikke har noen forbindelse med vår gjerning.»

Guds arbeidere bør ikke ødsle bort tiden med grublerier over hvordan forholdene vil være på den nye jord. Det er formastelig å gi seg av med formodninger og teorier angående ting som Herren ikke har åpenbart. Han har gjort enhver foranstaltning for vår lykke i det tilkommende liv, og vi skal ikke gruble over hans planer for oss. Heller ikke skal vi bedømme forholdene i det hinsidige ut fra forholdene i livet her nede.

Til mine brødre predikantene ønsker jeg å si: Forkynn ordet! Før ikke hen til grunnvollen tre, høy, strå -- deres egne formodninger og spekulasjoner, som ikke kan gagne noen. Emner av livsbetydning er åpenbart i Guds Ord, og disse fortjener vår dypeste overveielse. Men vi må ikke søke å trenge inn i ting som Gud ikke har sagt noe om.

Når det oppstår spørsmål som vi er i uvisshet om, så la oss spørre: Hva sier Skriften? Og dersom Skriften forholder seg taus vedrørende det

pågjeldende spørsmål, så la det ikke bli gjort til gjenstand for diskusjon. La dem som nærer ønske om noe nytt, strebe etter det nye liv som er en følge av den nye fødsel. La dem rense sine sjeler ved å lyde sannheten og handle i samklang med den undervisning Kristus har gitt.

Det eneste spørsmål som stilles i dommen, vil bli: «Har de adlydt mine befalinger?» Smålig strid og tvist om spørsmål som er uten betydning, hører ikke med til Guds store plan. De som framholder sannheten, skulle være menn med sunn forstand, menn som ikke vil lede sine tilhørere liksom ut på en tistelmark og etterlate dem der.

Kristi offer som en soning for synd er den store sannhet som alle andre sannheter samler seg om. For å kunne bli rett forstått og verdsatt må enhver sannhet i Guds Ord, fra første Mosebok til Johannes' Åpenbaring, studeres i det lyset som strømmer ut fra korset på Golgata. Jeg henviser dere til det store, herlige monument om miskunn og gjenfødelse, frelse og forløsning -- Guds Sønn opphøyet på korset. Dette må være grunnlaget i enhver tale som våre predikanter holder.

I denne tiden trenges det menn som kan forstå folkets behov og tjene dem med hva de behøver. Den trofaste Kristi tjener våker på enhver ytterpost for å advare, tilrettevise, råde, formane og oppmuntre sine medmennesker, idet han arbeider med Guds Ånd som virker mektig i ham, forat han kan framstille hvert menneske fullkomment i Kristus. En sådan mann blir i himmelen anerkjent som en tjener som går i sitt store guddommelige mønsters fotspor. -- Testimonies, IV, side 416.

Svermeri

Idet enden nærmer seg, vil fienden virke med all sin makt for å få inn svermeri iblant oss. Det ville fryde ham å se syvendedags-adventistene gå til

slike ytterligheter at verden ville stemple dem som en flokk fanatikere. Det er blitt pålagt meg å advare predikanter og menighetsmedlemmer mot denne faren. Vår oppgave er å lære menneskene å bygge på en fast grunnvoll, å ta sitt standpunkt på et tydelig «Så sier Herren».

I 1844 møtte vi svermeri på alle kanter, men hele tiden kom det ordet til meg: «En bølge av sterk bevegelse er til skade for virksomheten. La eders føtter følge Kristi fotspor!» Når det er sterkt røre, skjer det merkelige ting. Det er noen som utnytter denne anledning til å innføre merkelige og fanatiske lærdommer. Derved stenges døren for forkynnelsen av sunn lære.

De som utfører Herrens gjerning i byene, må med lås og slå stenge døren for opphisselse og svermeri. Predikantene må ikke gi kunngjøringer om møter en slik ordlyd at de vekker uro. Når Herren er rede til de større trusler over ugudelige byer, så vil han la sitt folk få kjennskap til det. Men dette vil skje etter at disse byene har hatt anledning til å høre og ta imot det ord som er til evig liv.

Vår gjerning nå er å opplyse menneskene om Skriftens sannheter. Dører står åpne så sannheten kan komme inn, og vi må gjøre bruk av enhver anledning til å påvirke sjeler. Vi skal forklare sannheten på mange måter, ved bilder og lignelser, liksom Kristus gjorde; men vi skal ta avstand fra alt som er av svermerisk art.

Menneskene må opplæres til selv å ransake Guds Ord. Hyr-der og lærere må henvise dem til den sterke borg som de rettferdige kan løpe hen til og være trygge. De som framholder de store, herlige, foredlende sannheter i Guds Ord, må alltid vise en dyp, alvorlig og brennende, men besindig ånd, som er full av sunn fornuft, slik at munnen lukkes på dem som sier imot.

De som ransaker Guds Ord grundig og med ydmykhet i sjelen følger

Kristus, vil ikke gå til ytterligheter. Frelseren gikk aldri til ytterligheter, mistet aldri selvbeherskelsen, overtrådte aldri reglene for god tone. Han visste når han skulle tale og når han skulle tie. Han var alltid fattet. Aldri tok han feil i sin bedømmelse av mennesker eller av sannheten. Skinnet kunne aldri bedra ham. Han framkom aldri med et spørsmål som ikke var åpenbart passende, og ga aldri et svar som ikke direkte gjaldt saken. Han brakte de spissfindige presters stemme til taushet ved å trenge inn under overflaten og påvirke hjertet idet han kastet lysglimt inn i sinnet og vekte samvittigheten.

De som følger Kristi eksempel, vil ikke være ytterlig-gående. De vil utvikle besindighet og selvbeherskelse. Den fred som kom til syne i Kristi liv, vil komme til syne i deres liv.

Selvtillit

Unge menn som bare har hatt noen få års ufullkommen erfaring i sannhetens sak, . . . bør være varsomme med å innta standpunkter som er i strid med deres skjønn og anskuelser hvis liv har vært innflettet i Guds sak, og som har hatt aktiv del i denne virksomhet i mange år. Til å gå i spissen for sitt hellige, betydningsfulle verk velger Gud ikke menn med en umoden dømmekraft og stor selvtillit. De som ikke har gjennomgått de lidelser, de prøvelser, den motstand og de savn som man har måttet møte for å føre virksomheten fram til dens nåværende framskredne stade, bør legge seg etter beskjedenhet og ydmykhet. De burde vokte seg for å bli hovmodige, forat de ikke skal bli kastet omkull. De vil bli holdt ansvarlige for det klare sannhetslys som skinner på dem.

Jeg så at Gud finner mishag i den tilbøyelighet som noen har til å knurre mot slike som har utkjempet de sværeste kamper for dem, og som måtte utholde så meget i budskapets begynnelse, da arbeidet gikk tungt. De erfarne arbeidere -- de som slet under vekten og de trykkende byrder da det

bare var få som kunne hjelpe til med å bære dem -- disse har Guds aktelse, og han har en nidkjær omsorg for dem som har vist seg å være tro. Han nærer mishag til dem som er ferdige til å bebreide og klandre Guds tjenere som er blitt gråhåret i arbeidet med å bygge opp sannhetens sak i denne tid. Unge menn, deres klander og knurr vil visselig stå dere imot på Guds dag.

Ydmykhet hos unge predikanter

Så lenge Gud ikke har lagt tunge ansvar på dere, må dere ikke tre utenfor plassen deres og i tillit til deres eget selvstendige skjønn ta på dere ansvar som dere ikke er skikket til. Dere trenger til å utvikle årvåkenhet og ydmykhet og til å be flittig. Jo mer dere holder dere nær til Gud, desto tydeligere vil dere innse deres svakheter og farer. Et praktisk syn på Guds lov og en klar forståelse av Kristi forsoning vil gi dere selverkjennelse og vise dere hvori dere unnlater å fullkomme en kristelig karakter. . . .

I noen grad overser dere nødvendigheten av alltid å ha en guddommelig innflytelse med dere. Dette er absolutt påkrevd i utførelsen av Herrens gjerning. Hvis dere forsømmer dette og fortsetter i selvtilit og Selvgodhet, så vil dere komme til å begå meget store bommerter. Dere behøver alltid å nære et ydmykt sinn og en erkjennelse av deres avhengighet. Den som føler sin egen svakhet, vil skue høyere enn bare til seg selv og innse nødvendigheten av stadig å få kraft fra det høye. Guds nåde vil lede ham til alltid å nære takknemlighetens ånd. Den som har best kjennskap til sin egen svakhet, vil vite at det bare er Guds makeløse nåde som beseirer det opprørske hjerte.

Dere behøver å bli kjent med de svake så vel som de sterke trekk i deres karakter, så dere alltid kan være på vakt for ikke å befatte dere med foretagender og påta dere ansvar som Gud aldri har bestemt for dere. Dere må ikke måle deres handlinger med noen menneskelig norm, men med

plikstens rettesnor som åpenbares i Bibelen. . . .

Dere er for meget avhengige av omgivelsene. Hvis dere har en stor forsamling, blir dere overmodige, og dere har lyst til å tale til den. Men undertiden minker deres forsamling, motet synker, og dere har bare liten frimodighet til å arbeide. Det er visselig noe som mangler. Deres grep på Gud er ikke fast nok.

Kristus søkte etter mennesker hvor som helst han kunne finne dem -- på offentlige veier, i private hus, i synagogene og på sjøbredden. Han arbeidet møysommelig hele dagen, idet han prekte for folkemengden og helbredet de syke som førtes til ham; og etter å ha sendt folket bort forat de kunne vende tilbake til sine hjem for å hvile og sove, tilbrakte han ofte hele natten i bønn for så å vende tilbake og gjenoppta sin gjerning om morgenen. .

..

Det er nødvendig for deg å bringe din sjel inn i et inderlig samfunn med Gud ved alvorlig bønn forent med en levende tro. Hver bønn som oppsendes i tro, løfter den bedende opp over nedslående tvil og menneskelige lidenskaper. Bønn gir styrke til å fornye kampen mot mørkets makter, til tålmodig å bære prøvelser og til å tåle ondt som Kristi gode stridsmenn.

Så lenge du lar deg påvirke av dine tvil og din frykt, og du, før du kan gripe troen, forsøker å finne en løsning på alt som du ikke kan se klart, så vil dine vanskeligheter bare vokse og utdypes. Dersom du kommer til Gud og kjenner deg hjelpeløs og avhengig, som du i virkeligheten er, og i ydmyk, tillitsfull bønn legger din trang fram for ham hvis kunnskap er ubegrenset, som ser alt i skaperverket, og som styrer alt ved sin vilje og sitt ord, så kan og vil han akte på ditt rop og la lyset skinne inn i ditt hjerte og overalt omkring deg; for ved alvorlig bønn kommer din sjel i forbindelse med Den

eviges sinn. Det kan hende at du i øyeblikket ikke får noe bemerkelsesverdig bevis på at din gjenløser bøyer sitt åsyn over deg i medlidenhet og kjærlighet; men så er likevel tilfellet. Du merker kanskje ikke hans synlige berøring, men hans hånd hviler på deg i kjærlighet og medlidende ømhet. . . .

Du behøver stadig årvåkenhet forat Satan ikke skal be-snære deg ved sin list, forderve sinnet og lede deg inn i selvmotsigelser og stort mørke. Din årvåkenhet bør utmerke seg ved en ydmyk avhengighet av Gud. Den må ikke ytre seg i en stolt, selvtillitsfull ånd, men i en dyp kjensle av din egen svakhet og i barnslig tillit til Guds løfter.

Tider med kamp og sjeleangst

Det er en lett og behagelig oppgave å forkynne sannheten i det tredje englebudskapet nå i sammenligning med hva det var den gang budskapet først begynte og vi bare var noen få og ble betraktet som svermere. De som bar ansvaret for virksomheten under budskapets oppkomst og tidligste utvikling, visste hva kamp, smerte og sjeleangst er. Dag og natt hvilte byrden tungt på dem. De tenkte ikke på hvile eller bekvemmelighet, selv når de følte seg trykket av lidelse og sykdom. Tidens korthet makte til virksomhet, og arbeiderne var få.

Når vi kom i en vanskelig stilling, tilbrakte vi ofte hele natten i alvorlig, kjempende bønn, idet vi med tårer ba om hjelp fra Gud og om at lyset måtte skinne over hans ord. Når da lyset kom, og skyene drev bort, hvilken glede, takknemlighet og lykke hvilte så ikke over de engstelige, alvorlige bedende! Vår takknemlighet til Gud var likeså oppriktig som våre alvorlige og inderlige rop etter lys hadde vært. Undertiden kunne vi ikke sove om natten fordi våre hjerter strømmet over av kjærlighet og takk til Gud.

De menn som nå går ut for å forkynne sannheten, har all-ting tilrettelagt. De kan ikke oppleve slike savn som arbeiderne i sannhetens sak tidligere måtte utholde. Sannheten er blitt lagt fram ledd for ledd, inntil den utgjør en klar og sammenhengende kjede. Framskaffelsen av sannheten i en så klar og harmonisk form har kostet omhyggelig gransking. Den ytterst bitre og bestemte motstand drev Guds tjenere til å søke Herren og lese Bibelen. For dem var lyset som kom fra Gud, i sannhet dyrebart. . . .

I den endelige seier vil Gud ikke ha bruk for dem som ingensteds er å finne i vanskelighetens og farens stund da alles styrke, mot og innflytelse behøves for å gjøre et utfall mot fienden. De som står som trofaste stridsmenn for å kjempe mot det onde og forsvare retten, i kamp mot makter og myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet, vil hver især få høre anerkjennelsen fra Mesteren: «Vel, du gode og tro tjener! ... gå inn til din herres glede!» Matt. 25, 23. -- Testimonies, III, side 320-327.

Den som taper sin fullstendige avhengighet av Gud av syne, vil sikkert falle. Vi kjemper mot dem som er sterkere enn vi. Satan og hans skarer er stadig på vakt for å angripe oss med fristelser, og i vår egen styrke og visdom er det umulig for oss å stå dem imot. Når vi derfor tillater at våre hjerter ledes bort fra Gud, og når vi hengir oss til selvopphøyelse eller stoler på oss selv, er vi sikre på å bli overvunnet.

Verden vil aldri få kjennskap til det lønnlige verk som foregår mellom sjelen og Gud, eller til den innvortes åndens bitterhet, den selvforakt og de stadige anstrengelser for å beherske selvet; men mange i verden vil kunne vurdere resultatet av disse anstrengelser.

De som har den dypeste erfaring i det som hører Gud til, står fjernest fra hovmod eller selvopphøyelse. Det er når menneskene har de mest

opphøyde begreper om Kristi herlighet og ypperlighet, at deres eget jeg fornedres og de erkjenner at den ringeste plass i hans tjeneste er for ærefull for dem.

Herren vil at vi skal komme opp på berget, mer umiddelbart i hans nærhet. Vi nærmer oss en krise som mer enn på noe tidligere tidspunkt siden verdens begynnelse vil kreve den fulle helligelse av enhver som nevner Kristi navn.

Måtte Herren gjøre sine tjenere vise gjennom den gud-dommelige opplysning, forat det menneskelige preg ikke må komme til syne i noen av de store og viktige foretagender som vi har foran oss!

Noen advarsler

Kristus sa til sine disipler: «Se, jeg sender dere som får midt iblant ulver; vær derfor kloke som slanger og enfoldige som duer!» Matt. 10, 16.

Satans angrep på sannhetens talsmenn vil bli mer og mer bitre og bestemte helt til tidens avslutning. Liksom yppersteprestene og rådsherrene på Kristi tid opphisset folket imot ham, vil de religiøse ledere i våre dager egge til bitterhet og fordom mot sannheten i denne tid. Folket vil bli ledet til slike voldshandlinger og slik motstand som de aldri ville ha tenkt på dersom de ikke var blitt gjennomsyret med bekjennende kristnes fiendskap mot sannheten.

Hvordan man skal møte bitre angrep

Hvilken framgangsmåte skal sannhetens talsmenn følge? De har Guds uforanderlige, evige ord, og de bør la den kjens-gjerning bli åpenbar at de har sannheten som den er i Jesus. De må ikke bruke grove eller skarpe ord. I

sin framstilling av sannheten må de legge Kristi kjærlighet og saktmodighet og mildhet for dagen. La sannheten være det middel som skjærer. Guds Ord er som et skarpt, tveegget sverd, og det vil skjære seg inn i hjertet. De som vet at de har sannheten, burde ikke ved bruken av hårde og strenge uttrykk gi Satan en eneste anledning til å mistyde den ånd som besjeler dem.

Som et folk må vi innta det samme standpunkt som verdens gjeløser. Da Kristus tvistet med Satan om Mose legeme, vågde han «ikke å uttale en spottende dom». Jud. 9. Det forelå enhver uteskning til å gjøre dette, og Satan ble skuffet fordi han ikke kunne oppegge en gjengjeldelsens ånd i Kristus. Satan var ferdig til å mistyde alt det som Jesus gjorde, og Frelseren ville ikke gi ham noen anledning, ikke et skinn av en unnskyldning. Han ville ikke vike bort fra sannhetens bene vei for å følge Satans forvildring og vrieri, fordreielser og utflukter.

I Sakarias' profeti leser vi at da Satan med hele sin synagoge reiste seg for å motstå ypperstepresten Josvas bønner og for å motstå Kristus, som var i ferd med å vise Josva en avgjort gunst, sa Herren til Satan: «Herren refse deg, Satan! Herren refse deg, han som har utvalt Jerusalem! Er ikke denne mann her en rykende brann, revet ut av ilden?» Sak.3,2.

Kristi handlemåte endog når han hadde med sjelefienden å gjøre, bør være et eksempel for oss i all vår omgang med andre -- aldri å uttale en spottende dom over noen; og enda langt mindre må vi vise hårdhet eller strenghet mot dem som kanskje har et likeså sterkt ønske om å kjenne den rette veien som vi selv har.

Vær tålsom mot andre

De som er blitt opplært i sannheten ved forskrift og eksempel, bør være tålsomme overfor andre som ikke har noe annet kjennskap til Skriften enn

hva de har fått gjennom presters og menighetsmedlemmers tolkninger, og som har tatt imot overleveringer og eventyr som bibelske sannheter. De blir forbauset når sannheten framholdes; det er som en ny åpenbaring for dem, og de kan ikke tåle at hele sannheten i dens mest slående trekk blir framholdt for dem til å begynne med. Alt er nytt og fremmed, helt forskjellig fra hva de har lært av sine prester, og de er utsatt for å tro hva prestene har fortalt dem -- at syvendedags-adventistene er vantroende og ikke tror på Bibelen. La sannheten bli framstilt som den er i Jesus, linje på linje, bud på bud, litt her og litt der.

Skap ikke hindringer

La ikke dem som skriver for våre blad, komme med uvenn-lige angrep eller hentydninger, som visselig vil gjøre skade, og som vil stenge veien og hindre oss i å utføre det arbeid som vi skulle utføre for å kunne nå alle klasser, katolikker innbefattet. Vår gjerning er å tale sannheten i kjærlighet og ikke å blande sannheten med det naturlige hjertes vanhellige egenskaper og si ting som smaker av den samme ånd som den våre fiender har. Alle skarpe angrep vil falle tilbake på oss i dobbelt mål når makten er i hendene på dem som kan bruke den til skade for oss.

Gang på gang har jeg fått det budskapet at vi, især når det dreier seg om personligheter, og det ikke absolutt er av vesentlig betydning for å forsvare sannheten, ikke skal si et eneste ord og ikke la trykke en eneste linje som vil sette våre fiender opp imot oss og gjøre deres lidenskaper hvitglødende. Vår virksomhet vil snart bli avsluttet, og snart rammes vi av den trengselstid som aldri har hatt sin like, og som vi bare har lite begrep om.

Herren vil at hans arbeidere skal være en framstilling av ham, den store misjonsarbeideren. Å handle overilt gjør alltid skade. Den velanstendighet som er av vesentlig betydning i kristenlivet, må daglig læres i Kristi skole.

Den som er skjødesløs og likegyldig med sine ord når han taler, eller når han skriver noe som skal trykkes og sendes rundt omkring, slik at det publiseres uttrykk som aldri kan tilbakekalles, gjør seg selv uskikket til å bli betrodd den hellige gjerning som påhviler Kristi etterfølgere i denne tid. De som gjør bruk av hårde angrep, tilegner seg vaner som vil styrkes ved gjentagelse, og som de vil måtte omvende seg fra. Vi bør omhyggelig undersøke våre vaner og vår ånd og se etter hvordan vi utfører den gjerningen som Gud har gitt oss, en gjerning hvor det dreier seg om sjelers skjebne. Den aller høyeste forpliktelse påhviler oss.

Satan står rede, brennende av iver etter å inspirere det hele forbund av ondskapens krefter, slik at han kan få dem til å forene seg med onde mennesker og påføre dem som tror sannheten, hastig og alvorlig lidelse. Hvert eneste uklokt ord som våre brødre ytrer, vil bli tatt vare på av mørkets fyrste. Hvordan tør dog dødelige mennesker tale uforsiktlige og vågsomme ord som vil opphisse helvetes makter mot Guds hellige, når ikke engang Mikael, overengelen, våget å uttale en spottende dom mot Satan, men sa: «Herren refse deg!»

Det vil være umulig for oss å unngå vanskeligheter og lidelse. Jesus sa: «Forførelser må komme; men ve det men-neske som forførelsen kommer fra!» Matt. 18, 7. Men fordi forførelser [forargelser] vil komme, må vi være forsiktige så vi ikke ved uforstandige ord og ved å legge en uvennlig ånd for dagen opphisser det naturlige sinn hos dem som ikke har kjærlighet til sannheten.

Den dyrebare sannhet må framholdes i sin iboende kraft. De skuffende villfarelser som er så vidt utbredt, og som tar verden til fange, må avsløres. Det gjøres alle mulige forsøk på å besnære sjeler ved listige argumenter for å vende dem bort fra sannheten til eventyr og for å berede dem til å bli ledet vill ved kraftige forførelser. Men mens disse bedragne sjeler vender seg bort fra sannheten til villfarelser, må det ikke sies et eneste bebreidende ord til

dem. Søk å vise dem den fare de er i, og å åpenbare for dem hvor syndig deres handle måte mot Jesus Kristus er, men la det skje i medlidende øm-het. Ved en riktig opptreden kan noen av de sjeler som Satan har besnæret, kanskje frelses fra hans makt. Men bebreid og fordøm dem ikke. Å latterliggjøre deres standpunkt når de er i villfarelse, vil ikke kunne åpne deres blinde øyne eller lede dem til sannheten.

Når menneskene taper Kristi eksempel av syne og ikke følger hans måte å undervise på, så blir de selvtilfredse og går ut for å møte Satan med den slags våpen som han selv bruker. Fienden vet godt hvordan han skal vende sine våpen mot dem som gjør bruk av dem. Jesus talte bare ord som var den rene sannhet og rettferdighet.

Dersom et folk noensinne trengte til å vandre ydmykt for Gud, så er det hans menighet, hans utvalgte i denne slekt. Vi behøver alle å beklage at våre åndelige evner er så sløve, og at vi så lite forstår å verdsette våre privilegier og anledninger. Vi har ikke noe å rose oss av. Vi bedrøver Herren Jesus Kristus med vår hårdhet, våre ukristelige angrep. Vi trenger til å bli fullkomne i ham.

Det er sant at vi har fått befalingen: «Rop av strupen, spar ikke! Oppløft din røst som en basun og forkynn mitt folk dets overtredelse og Jakobs hus det synder!» Es. 58, 1. Dette budskap må forkynnes; men vi må passe på at vi ikke støter og plager og fordømmer dem som ikke har det lys vi eier. Vi må ikke gå bort fra vår vei for å rette hårde angrep på katolikkene. Blant katolikkene er det mange som er ytterst samvittighetsfulle kristne, og som vandrer i alt det lys som skinner på dem, og Gud vil virke til deres beste. De som har hatt store fortrin og anledninger, men har forsømt å utnytte sine fysiske, åndelige og moralske krefter og har levd for å behage seg selv og nektet å bære sitt ansvar, befinner seg i større fare og under større fordømmelse overfor Gud enn disse som er i villfarelse angående lærdomspunkter, men som forsøker å gjøre godt mot andre.

La oss ikke dadle andre; fordøm dem ikke. Dersom vi til-later egoistiske hensyn, falske fornuftsslutninger og falske unnskyldninger å føre oss inn i en fordervelig sinnets og hjertets tilstand, slik at vi ikke kjenner Guds veier og Guds vilje, så vil vår brøde være langt større enn dens som er en åpenbar synder. Vi må være forsiktige så vi ikke fordømmer dem som i Guds øyne er mindre skyldige enn vi selv er. -- Testimonies, IX, side 239-244.

Ingen partiskhet hos Gud

Kristi religion løfter mottageren opp på et høyere plan i tanke og handling, mens den på samme tid framstiller hele menneskeslekten uten forskjell som gjenstand for Guds kjær-lighet, som kjøpt med hans Sønns offer. Ved Jesu føtter møtes rik og fattig, lærd og ulærd, uten noen tanke om kaste eller verdslig forrang. Enhver jordisk forskjell glemmes når vi ser på ham som våre synder har gjennomstunget. Selv-fornektelsen, nåden, den uendelige medlidenhet hos ham som var høyt opphøyet i himmelen, gjør all menneskelig stolthet, selvvurdering og kasteinndeling til skamme. Ren og ubesmittet gudsyndyrkelse åpenbarer sine himmelfødte prinsipper derved at den forener alle dem til ett som helliges ved sannheten. De møtes alle som sjeler kjøpt ved blodet, like avhengige av ham som har gjenløst dem til Gud.

Talenter

Herren har lånt menneskene talenter forat de skal utnytte dem. De som han har betrodd penger, skal bringe sin talent til Mesteren. Menn og kvinner med innflytelse skal bruke det som Herren har gitt dem. De som han har utrustet med visdom, skal bringe denne gaven til Kristi kors for å bli brukt til hans ære.

Og de fattige har sin talent, som kanskje er større enn noen andre som er nevnt. Den kan bestå av en enfoldig karakter, ydmykhet, prøvd dyd, tillit til Gud. Ved tålmodig slit, ved sin fullstendige tillit til Gud viser de dem som de ferdes iblant, hen til Jesus, deres gjeløser. De har et hjerte som er fullt av medfølelse for de fattige, et hjem for de trengende og undertrykte, og de bærer et klart og bestemt vitnesbyrd om hva Jesus er for dem. De søker herlighet og ære og uforgjengelighet, og deres lønn vil bli evig liv.

Menneskelig brorskap

Innenfor det menneskelige brorskap skal det alle slags talenter til for å danne et fullkomment hele; og Kristi menighet er sammensatt av menn og kvinner med forskjellige talenter og av alle samfunnslag og alle klasser. Det har aldri vært Guds hensikt at menneskelig stolthet skulle oppløse det som han i sin egen visdom hadde forordnet -- sammensetningen av alle sinnskategorier, av alle forskjelligartede talenter, som utgjør et fullstendig hele. Ingen forringelse av noen del av Guds verk må finne sted, enten redskapene er høye eller lave. Alle har sin del å gjøre med å utbre lys i forskjellige grader.

Det må ikke skje noen monopolisering av det som i noen grad tilhører alle, både høye og lave, rike og fattige, lærde og ulærde. Ikke en lysstråle må undervurderes, ikke en stråle stenges ute, ikke et glimt bli upåaktet eller endog bare motstrebende anerkjent. La alle utføre sin del for sannhet og rettferdighet. De forskjellige samfunnsklassers interesser er uløselig knyttet sammen. Vi er alle sammenvevd i menneskehetens store vevnad, og vi kan ikke uten tap forholde hverandre våre sympatier. Det er umulig for en sunn innflytelse å holdes ved like i menigheten når felles interesse og sympati ikke finnes.

Likestillethet

Det er ikke noe kastevesen hos Gud. Han ignorerer alt slikt. Alle sjeler er verdifulle for ham. Arbeid for sjelers frelse er en beskjeftigelse som fortjener den høyeste heder. Det er likegyldig hva vår gjerning består i, eller hvilken klasse vi virker blant, om det er for høye eller lave. I Guds øyne har slike hensyn ingen innflytelse på dens sanne verdi. Den oppriktige, alvorlige, botferdige sjel er dyrebar i Herrens øyne, hvor ukyndig den enn måtte være. Han setter sitt eget segl på menneskene, idet han ikke bedømmer dem etter deres rang, ikke etter deres rikdom, ikke etter deres intellektuelle storhet, men etter deres énhet med Kristus. Den ulærde, den utstøtte og slaven har gjort alt som kreves dersom han har gjort det beste ut av sine anledninger og privilegier, og dersom han har aktet på det lys som Gud har gitt ham. Verden kan kalle ham uvitende, men Gud kaller ham vis og god, og som sådan er hans navn innført i himmelens bøker. Gud vil gjøre ham skikket til å gi ham ære, ikke bare i himmelen, men på jorden.

Guds mishag hviler over den som er uvillig til å ha omgang med dem som har sine navn skrevet i livets, det slaktede Lams bok, bare fordi de ikke er rike, lærde eller ansett her i verden. Kristus, herlighetens Herre, er tilfreds med dem som er sakt modige og ydmyke av hjertet, hvor uanselig deres beskjeftigelse enn måtte være, og uten hensyn til deres rang eller åndelige utviklingstrin.

Opplæring til tjeneste

Hvor mange nyttige og hedrede arbeidere i Guds sak er det ikke som har fått sin opplæring under utøvelsen av de uanselige plikter i de mest beskjedne stillinger i livet! Man ventet at Moses skulle bli herskeren i Egypt, men Gud kunne ikke ta ham fra kongens hoff til å utføre den gjerning som var bestemt til ham. Først da han hadde vært en trofast hyrde i førti år, ble

han sendt ut som Guds folks befrier. Gideon ble hentet fra treskeplassen til å være et redskap i Guds hånd til befrielse for Israels hærskarer. Elisa ble kalt til å forlate pløgen og utføre Guds befaling. Amos var bonde, en som dyrket jorden, da Gud ga ham et budskap å forkynne.

Alle som blir Kristi medarbeidere, vil måtte utføre en hel del hårdt og ubehagelig arbeid, og de lekser som de skal lære, bør velges med klokskap og være avpasset etter det særegne i deres karakter og etter den gjerning som de skal ta opp.

Omhu nødvendig i de unges opplæring

Herren har på mange måter og til forskjellige tider fram-stilt for meg hvor omhyggelig vi bør behandle de unge -- at det å ha med menneskesinn å gjøre krever den fineste skjønn-somhet. Enhver som beskjeftiger seg med de unges under-visning og utdanning, trenger til å leve den store Læreren meget nær for å kunne tilegne seg hans ånd og hans måte å arbeide på. Det må meddeles lærdommer som vil påvirke deres karakter og livsgjerning.

Man bør lære dem at Kristi evangelium ikke tolererer noe kastevesen, at det ikke gir plass til noen uvennlig bedømmelse av andre, noe som umiddelbart fører til selvopphøyelse. Jesu religion bevirker aldri utarting hos mottageren og gjør ham heller ikke ufin og grov; heller ikke gjør den ham uvennlig i tanker og følelser mot dem som Kristus døde for.

Det er fare for at en kan tillegge etikette-spørsmål for stor betydning og bruke for megen tid til opplæring angående oppførsel og former som aldri kan bli til noen særlig nytte for mange av de unge. Noen står i fare for å gjøre utvortes anliggender til det aller viktigste, å overvurdere betydningen av det rent konvensjonelle. Resultatene vil ikke rettfærdiggjøre den anvendelse av tid og tanke som blir opptatt med disse ting. Noen som er blitt opplært til å

skjenke slike anliggender megen oppmerksomhet, viser liten sann aktelse eller sympati for det som ikke svarer til deres norm for hva som er konvensjonelt, hvor fortrinlig det enn måtte være.

Alt som vil kunne anspore til uvennlig kritikk, en tilbøyelighet til å legge merke til og påpeke enhver mangel eller feiltagelse, er uriktig. Det oppelsker mistillit og mistenksomhet, noe som er i strid med Kristi karakter og virker skadelig på det sinn som beskjeftiger seg med det. De som befatter seg med slike ting, vil gradvis vike av fra kristendommens sanne ånd.

Den viktigste og varigste utdannelsen er den som vil ut-vikle de edlere egenskaper, oppmuntre til vennlighet mot alle og lede de unge til ikke å tenke ondt om noen, forat de ikke skal bedømme andres beveggrunner forkjært og mistyde deres ord og handlinger. Den tid som benyttes til den slags undervisning, vil bære frukt til evig liv.

Kristi eksempel en irettesettelse for avsondring

Siden den gang Kristus vandret blant menneskene, har det gjennom alle tider vært noen som gjerne ville avsondre seg fra andre, og som har lagt for dagen et fariseisk ønske om å være de første. De har avstengt seg fra verden og har derfor ikke levd for å være til velsignelse for sine medmennesker.

Kristi liv inneholder ikke noe eksempel på en slik selvrettferdig skinnhellighet. Av karakter var han vennlig og godgjørende. Det finnes ikke en klosterorden på jorden som ikke ville ha utelukket ham for overskridelse av de foreskrevne regler. I hvert eneste religiøst samfunn og i nesten hver menighet finnes det særlinger som ville ha bebreidet ham for hans rundhåndede barmhjertighet. De ville ha kritisert ham fordi han spiste sammen med tollere og syndere; de ville ha anklaget ham for å følge verden da han var med til en bryllupsfest, og de ville ha klandret ham ubarmhjertig

fordi han tillot sine venner å gi et kveldsmåltid til ære for ham og hans disipler.

Men nettopp ved disse anledninger vant han ved sin lære så vel som ved sin høysinnede opptreden kjærlighet hos dem som han hedret med sitt nærvær. Han ga dem en anledning til å bli kjent med ham og til å se den tydelige forskjell mellom hans og fariseernes liv og lære. De som Gud har betrodd sin sannhet til, må være i besittelse av den samme godgjørenhetens ånd som Kristus åpenbarte. De må følge de samme brede planer i sine handlinger. De bør være et vennlig og høymodig sinnelag overfor de fattige og i en særlig forstand føle at de er Guds husholdere. Ikke noe av alt det de har: eiendom, sjelsevner, åndelig styrke, må de betrakte som sitt eget, men bare som et lån til fremme av Kristi sak på jorden. Liksom Kristus må heller ikke de unndra seg omgang med sine medmennesker, men tvert imot søke den med det formål for øye å gjøre dem delaktige i de himmelske velgjerninger som de har mottatt fra Gud.

Hold deg ikke på avstand fra andre. Velg ikke ut noen få som du finner behag i å være sammen med, mens du lar andre passe seg selv. Kan hende du virkelig ser svakhet hos den ene og dårskap hos en annen; hold deg allikevel ikke borte fra dem for bare å være sammen med dem som du mener er omtrent fullkomne.

Nettopp de sjeler som du ringeakter, behøver din kjærlighet og medfølelse. Overlat det ikke til en svak sjel å kjempe alene, å føre kampen mot sitt eget hjertes lidenskaper uten din hjelp og dine bønner, men gi akt på deg selv at ikke også du blir fristet. Dersom du gjør dette, så vil Gud ikke overlate deg til din egen svakhet. Kanskje finnes det hos deg synder som er større i Guds øyne enn syndene hos dem som du fordømmer. Hold deg ikke på avstand og si: «Jeg er heiligere enn du!»

Kristus har lagt sin guddommelige arm omkring menneske-slekten. Han har tilført menneskene sin guddommelige makt forat han måtte kunne oppmuntre de arme, syndbetyngede, forsakte sjeler til å strebe oppad etter et høyere liv. Hvor vi dog behøver mer av Kristi ånd og meget mindre av jeg'et! Vi behøver daglig Guds omvendende kraft i våre hjerter. Vi behøver Kristi milde ånd til å betvinge og bløtgjøre våre sjeler. Den eneste måten å handle på for dem som kjenner seg friske, er å falle på Klippen og bli knust. Kristus kan forvandle deg til å bli ham lik dersom du vil overlate deg til ham.

Dersom vi følger i Kristi fotspor, så må vi komme dem nær som behøver vår tjeneste. Vi må opplate Bibelen så den kan bli forstått, framholde Guds krav i loven, lese løftene for de vaklende, vekke de likegyldige, styrke de svake.

Steng deg ikke inne

Den uavlatelige lesning og skrivning gjør mange predikanter uskikket til en hyrdes gjerning. Til abstrakte studier anvender de verdifull tid som burde vært benyttet til å bringe hjelp til de trengende i det rette øyeblikk. Noen predikanter har beskjeftiget seg med skriftlig arbeid på et tidspunkt da det var tydelig religiøs interesse, og undertiden har denne skrivningen ikke hatt noen særlig forbindelse med den foreliggende virksomhet. Ved slike anledninger er det predikantens plikt å bruke hele sin styrke til å fremme den øyeblikkelige interesse. Hans tanker bør være klare og dreie seg om den ene oppgaven å frelse sjeler. Dersom hans sinn skulle være opptatt med andre emner, ville kanskje mange bli tapt for saken, mens de kunne være blitt frelst ved betimelig undervisning.

Når fristelsen melder seg for predikanter til å stenge seg inne og hengi seg til lesning og skrivning på en tid da andre plikter krever deres øyeblikkelige oppmerksomhet, bør de være sterke nok til å fornekte seg selv

og ta seg av den gjerning som ligger rett for hånden. Dette er uten tvil et av de mest prøvende forhold som lærelystne personer kalles til å gjennomgå.

En sjelehyrdes plikter blir ofte skammelig forsømt fordi predikanten mangler styrke til å tilsidesette sin personlige tilbøyelighet til å holde seg for seg selv for å kunne studere. Sjelehyrden bør avlegge besøk hos familiene i sin hjord og undervise, samtale og be med hver familie og ta seg av deres sjelelige velferd. De som har lagt for dagen et ønske om å lære prinsippene i vår tro å kjenne, bør ikke forsømmes, men undervises grundig om sannheten.

Noen predikanter som er blitt innbudt av familieoverhoder til å besøke disses hjem, har tilbrakt de få timer besøket varte, med å oppholde seg i et ledig værelse for der å dyrke sin hang til lesning og skrivning. Den familien som bevertet dem, hadde ikke noen fordel av besøket. Predikantene tok imot den gjestfrihet som ble vist dem, uten å yte noe vederlag ved det arbeid som var så sterkt påkrevd.

Folk kan lett vinnes ved vennskapelig omgang. Men mange predikanter skyr den plikt å skulle avlegge besøk. De har ikke utviklet evnen til å være omgjengelige; de har ikke tilegnet seg det godslige vesen som vinner menneskenes hjerter.

De som avsondrer seg fra andre, er ikke i den tilstand at de kan hjelpe dem. En dyktig læge må forstå de forskjellige sykdommers natur, og han må ha grundig kjennskap til den menneskelige organisme. Han må være hurtig til å ta seg av pasientene. Han vet at utsettelse er farlig. Når han med sin øvede hånd kjenner på den sykes puls, og han omhyggelig merker seg de særegne sykdomstegn, setter hans tidligere er-vervede kunnskaper ham i stand til å bestemme lidelsens natur og den behandlingen som er nødvendig for å stanse dens utvikling.

Liksom lægen behandler legemlig sykdom, således må sjele-hyrden betjene den syndbetyngede sjel. Hans gjerning er så meget viktigere enn lægens som et evig liv har større verdi enn det timelige. Sjelehyrden støter på en uendelighet av forskjelligartede naturer, og det er hans plikt å bli bekjent med medlemmene i de familier som hører på hans undervisning, forat han må kunne avgjøre hva som best vil påvirke dem i den riktige retning.

Predikanter og forretning

Predikanter kan ikke utføre tilfredsstillende arbeid for Gud og samtidig bebyrde seg med store private forretningsforetagender. En slik fordeling av interesser gjør deres åndelige syn uklart. Sinn og hjerte blir opptatt med jordiske ting, og Kristi tjeneste kommer i annen rekke. De søker å innrette sitt arbeid for Gud etter omstendighetene istedenfor å innrette omstendighetene for å kunne imøtekomme Guds krav.

Predikantens høye kall trenger alle hans krefter. Hans beste krefter hører Gud til. Han bør ikke befatte seg med spekulasjon eller med noen annen beskjeftigelse som ville lede ham bort fra hans store gjerning. «Ingen som gjør krigstjeneste,» uttalte Paulus, «blander seg inn i livets sysler, forat han kan tekkes sin hærfører.» 2 Tim. 2, 4. Slik betonte apostelen nødvendigheten av at predikanten helliger seg uten forbehold til Mesterens tjeneste.

Den predikant som har helliget seg helt til Gud, nekter å beskjeftige seg med forretninger som ville hindre ham i en full hengivelse til sitt hellige kall. Han streber ikke etter jordisk ære eller rikdom; hans eneste hensikt er å fortelle andre om Frelseren, som ga seg selv for å bringe menneskene evig liv med dets rikdommer. Hans høyeste attrå er ikke å samle skatter her i verden, men å gjøre de likegyldige og utro oppmerksom på de evige realiteter. Kanskje blir han anmodet om å innlate seg på foretagender som gir

løfte om stor verdslig vinning; men slike fristelser møter han med svaret: «Hva gagnar det et menneske om han vinner den hele verden og tar skade på sin sjel?» Mark. 8, 36.

Satan framholdt denne tillokkelse for Kristus fordi han visste at dersom den ble tatt imot, så ville verden aldri bli gjenløst. Og i ulike forkledninger legger han den samme fristelse i predikantens vei i dag, fordi han vet at de som lar seg lokke av dette, vil bli utro i sitt tillitsverv..

Det er ikke Guds vilje at hans tjenere skal strebe etter å bli rike. Om dette skrev Paulus til Timoteus: «Pengekjærhet er en rot til alt ondt; av lyst dertil har somme faret vill fra troen og har gjennomstunget seg selv med mange piner. Men du, Guds menneske, fly disse ting, jag etter rettferdighet, gudsfrykt, tro, kjærlighet, tålmodighet, saktmodighet.» Ved sitt eksempel så vel som ved forskrift må en Kristi utsending by «dem som er rike i den nåværende verden at de ikke skal være overmodige eller sette sitt håp til den uvisse rikdom, men til Gud, som gir oss rikelig alle ting å nyte, at de skal gjøre godt, være rike på gode gjerninger, gavmilde, godgjørende, så de legger seg opp en god grunnvoll for den kommende tid, at de kan gripe det sanne liv». 1 Tim. 6, 10. 11. 17-19. -- The Acts of the Apostles, side 365-367.

Predikanter kan ikke bære verkets byrde når de samtidig bærer den byrde som følger med gårdsbruk eller andre for-retninger og har hjertet festet ved sin jordiske skatt. Deres åndelige skjønn blir uklart. De kan ikke skatte Guds saks trang og kan derfor ikke utføre vel tilrettelagte bestrebelser for å møte kritiske situasjoner og fremme dens interesser. Mangel på full hengivenhet i virksomheten fra predikantens side vil snart merkes gjennom hele det felt hvor han arbeider. Dersom hans eget ideal er lavt, vil han ikke kunne få andre til å ta imot et høyere.

Forretnings-spekulasjoner

Herren kan ikke herliggjøre sitt navn gjennom predikanter som forsøker å tjene Gud og mammon. Vi skal ikke tilskynde noen til å sette penger i gruveaksjer eller i byggetomter i byene og lokke dem med at de således anbrakte penger vil fordoble seg i løpet av kort tid. Vårt budskap for denne tid er: «Selg det dere eier, og gi almisse! Gjør dere punger som ikke eldes, en skatt som ikke forgår, i himmelen, der hvor tyve-hånd ikke når, og møll ikke tærer! For hvor deres skatt er, der vil også deres hjerte være.» Luk. 12, 33. 34.

Straks før israelittene gikk inn i Kana'ans land, forsøkte Satan å forføre dem og lede dem til avguder i den hensikt å volde deres ødeleggelse. Han arbeider på den samme måten i vår tid. Det finnes unge menn som Gud ville godta som sine medarbeidere, men de er blitt grepet av mani for spekulasjon i fast eiendom og har solgt sin interesse for sannheten for utsikten til verdslige fordeler.

Det er mange som holder seg borte fra Guds tjeneste fordi de ønsker verdslig vinning, og Satan bruker dem til å lede andre på avveier. Fristeren kommer til menneskene som han kom til Jesus, og viser dem verdens herlighet; og når deres spekulasjon i noen grad fører til et heldig resultat, blir de griske etter mer vinning, kjærlighet til sannheten forsvinner, og deres åndelige liv dør bort. Den uforgjengelige arv og Jesu kjærlighet fordunkles for deres syn ved de flyktige utsikter her i verden.

Folket vil sjelden komme opp på et høyere trin enn deres predikant. En verdenskjer ånd hos ham har en fryktelig inn-flytelse over andre. Folk benytter hans mangler som en unn-skyldning til skjul for sin egen kjærlighet til verden. De dulmer samvittigheten og mener at de må ha frihet til å elske de ting som hører dette livet til, og til å være likegyldige overfor de åndelige

ting, for slik er jo deres predikanter. De bedrar sin egen sjel og vedblir i vennskap med verden, som apostelen sier er «fiendskap mot Gud». Jak. 4, 4; Rom. 8, 7. Predikantene bør være mønstre for hjorden. De bør legge en udødelig kjærlighet til sjeler for dagen og vise den samme hengivenhet for saken som de ønsker å se hos folket. -- Testimonies, II, side 645, 646.

Vi nærmer oss tidens ende. Vi må ikke bare framholde den nærværende sannhet fra prekestolen, men etterleve den utenfor prekestolen. Ransak nøye grunnlaget for ditt håp om frelse! Mens du fyller stillingen som en sannhetens forkynner, en vekter på Sions murer, kan du ikke la dine interesser være blandet med gruveeller eiendomsforretninger og på samme tid med virkning utføre den hellige gjerning som er lagt i dine hender. Når menneskesjeler står på spill, og når det gjelder evige anliggender, kan man ikke med trygghet la interessen være delt. -- Testimonies, V, side 530.

Kapittel 9

Arbeidsmetoder

«... et menneske som har gjort sitt arbeid med visdom og kunnskap og dyktighet, ...»

Virksomhet i byene

I samband med budskapets forkynnelse i store byer er det mangeslags virksomheter å utføre for arbeidere med forskjellige åndsgaver. Noen skal virke på én måte, andre på en annen måte. Herren ønsker at det i byene skal virkes ved forente bestrebelsler av arbeidere med forskjellige evner. Alle må be Jesus om veiledning og ikke forlate seg på menneskelige visdom forat de ikke skal ledes vill. Som Guds medarbeidere bør de søke å være i overensstemmelse med hverandre. Det bør ofte holdes rådslagninger, og det må være et alvorlig, hjertelig samarbeid. Men alle må søke Jesus om visdom og ikke bare stole på menneskelig veiledning.

Herren har gitt noen predikanter den evne å kunne trekke og holde store forsamlinger. Til dette kreves takt og dyktighet. I nåtidens byer hvor det er så meget som drar og lokker, vil folk ikke interessere seg for bare alminnelige anstrengelser. Predikanter som Gud har kalt, vil finne det nødvendig å gjøre særskilte forsøk for å fengsle skarenes oppmerksomhet; og når det lykkes dem å samle en stor mengde mennesker, må de bære fram budskaper av en så usedvanlig art at de vekker og advarer folket. De må gjøre bruk av ethvert middel som de på noen mulig måte kan uttenke, for å få sannheten til å tre klart og tydelig fram. Det prøvende budskap for denne tid må lyde så klart og så bestemt at det får tilhørerne til å stusse og leder dem til å ønske å granske Skriften.

De som utfører Herrens gjerning i byene, må gjøre sindige, vedholdende og alvorlige anstrengelser for å undervise folket. Mens de arbeider iherdig for å interessere tilhørerne og for å holde denne interesse ved like, må de på samme tid omhyggelig være på vakt imot alt som grenser til det sensasjonelle. I denne tid med dens overdådighet og ytre prakt og med den rådende oppfatning blant menneskene om nødvendigheten av å kunne stille noe til skue hvis det skal bli framgang, må Guds utvalte sendebud påvise dårskapen i å spandere unødige midler for å gjøre effekt. Når de arbeider i enfold og ydmykhet og med en sømmelig verdighet og avholder seg fra alt som har et dramatisk preg, så vil deres arbeid gjøre et varig og godt inntrykk.

Vel er det sant at det er nødvendig å gjøre en forsiktig bruk av penger til bekjentgjøring av møter og til å fremme virksomheten på en grundig måte. Men det vil allikevel vise seg at en arbeiders styrke ikke ligger i disse utvortes midler, men i en tillitsfull fortrøstning til Gud, i alvorlig bønn om hans hjelp og i lydighet mot hans ord. Langt mer bønn, langt mer kristelighet, langt mer etterlevelse av Guds vilje må innføres i Herrens verk. Ytre skue og overdådig utlegg av pengemidler vil ikke kunne utrette den gjerning som skal utføres.

Guds verk må drives fremad med kraft. Vi trenger Den Hellige Ånds dåp. Vi behøver å forstå at Gud vil lede dyktige og innflytelsesrike menn inn i sitt folks rekker, menn som skal utføre sin del for å advare verden. Ikke alle i verden er lovløse og forfalne til synd. Gud har mange tusen som ikke har bøyd kne for Ba'al. Det er gudfryktige menn og kvinner i de frafalne kirkesamfunn. Hvis dette ikke var tilfellet, så ville vi ikke få dette budskap å forkynne: «Falt, falt er Babylon den store.» «Gå ut fra henne, mitt folk!» Åp. 18, 2. 4. Mange av de oppriktige stønner etter et livets åndepust fra himmelen. De vil erkjenne evangeliet når det bringes til dem i den skjønnhet og enfoldighet hvori det framholdes i Guds Ord. . . .

Undervisning om helsereformens prinsipper

Som et folk har vi fått den oppgaven å spre kunnskap om helsereformens prinsipper. Det er noen som mener at matspørsmålet ikke er av tilstrekkelig betydning til å inngå som et ledd i deres evangeliske virksomhet. Men disse tar meget feil. Guds Ord sier: «Enten dere altså eter eller drikker, eller hva dere gjør, så gjør alt til Guds ære!» 1 Kor. 10, 31. Avholdsspørsmålet med alt som deri er innbefattet, inntar en viktig plass i frelsens verk.

I tilknytning til våre misjonsforetagender i byene burde det skaffes passende lokaler hvor de interesserte kan samles for å få undervisning. Denne nødvendige gjerning bør ikke drives på en så innskrenket måte at den vil gjøre et ufordelaktig inntrykk på befolkningen. Alt som blir gjort, må bære vitnesbyrd om sannhetens guddommelige opphavsmann, og bør på en passende måte være en framstilling av det hellige og det viktige ved de sannheter som iimgår i den tredje engels budskap. . . .

Helsereformen er Herrens middel til å lindre lidelse her i verden og til å rense hans menighet. Undervis menneskene om at de kan utføre en gjerning som Guds medhjelpere ved å samarbeide med Den store mester til gjenopprettelse av fysisk og åndelig sunnhet. Denne gjerning bærer himmelens guddommelige stempel og vil åpne dører hvorigjennom andre dyrebare sannheter kan få adgang. Det er virkeplass nok for alle som vil ta fatt på denne gjerning på en forstandig måte.

La arbeidet for helsereformen bli holdt i forgrunnen! -- slik lyder det budskap som det er blitt pålagt meg å forkynne. Påvis dens betydning så klart at en vidt utbredt trang til den vil gjøre seg gjeldende. Avhold fra all skadelig mat og drikke er en frukt av sann gudsfrykt. Den som er virkelig omvendt,

vil legge bort enhver skadelig lyst og vane. Ved fullstendig avholdenhet vil han overvinne sitt begjær etter sunnhetsskadelige nytelser. . . .

Arbeid for de formuende klasser

Kristi tjenere bør utføre et trofast arbeid for de rike menn i våre byer likeså vel som for de fattige og ringe. Det er mange velhavende menn som er mottagelige for påvirkning og inntrykk av evangeliets budskap, og som, når Bibelen og ikke noe annet enn Bibelen blir framholdt for dem som tolk for kristen tro og vandel, vil bli påvirket av Guds Ånd til å lukke opp dører for evangeliets framgang. De vil legge en levende tro på Guds Ord for dagen og bruke de midler som er dem betrodd, til å rydde vei for Herren i ørkenen og i øde-marken gjøre en jevn vei for vår Gud.

I årevis har vi vært stilt overfor det brysomme spørsmål: Hvordan kan vi skaffe de nødvendige midler til å støtte de misjonsvirksomheter som Herren har gått foran oss for å åpne? Vi leser de tydelige evangeliebefalinger, og misjons-foretagender både hjemme og ute trenger på med sine krav. Forsynets fingerpek, ja endog dets åpenbare tilkjennevisninger forener seg om å tilskynde oss til i hast å utføre den gjerning som venter på å bli utført.

Herren ønsker at bemidlede menn skal omvendes og virke som hans hjelpende redskaper til å nå andre. Han ønsker at de som kan bistå i dette arbeid for reform og gjenopprettelse, skal se sannhetens dyrebare lys, forvandles i sin karakter og ledes til å bruke sin betrodde kapital i hans tjeneste. Han vil at de skal anvende de midler han har lånt dem, til å gjøre godt og til å åpne veien for evangeliets forkynnelse blant alle klasser både nær og fjern.

Vil ikke de menn som har verdens visdom, sette pris på himmelen? Jo,

jo! Der vil de finne hvile, fred og ro fra alt fjas, all ærgjerrighet, all selvdyrkelse. Tilskynd dem til å søke den fred, lykke og glede som Kristus lengter etter å gi dem. Tilskynd dem til å strebe etter å sikre seg den kostbareste gaven et dødelig menneske kan få -- Kristi rettferdighets kappe. Kristus tilbyr dem et liv som holder mål med Guds liv, en evig fylde av herlighet i overmål på overmål. Dersom de tar imot Kristus, vil de oppnå den høyeste heder -- en heder som verden hverken kan gi eller ta bort. De vil finne at det betaler seg rikelig å holde Guds befalinger.

Den medlidende gjenløser pålegger sine tjenere å la kallet til nattverden gå ut til rike og fattige. Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød dem ved tålmodige og iherdige bestrebelse til å komme inn. La evangeliets forkynnere søke å vinne disse bemidlede menn i verden og bringe dem til sannhetens gjestebud, som Kristus har beredt for dem. Han som ga sitt dyrebare liv for dem, sier: «Led dem inn, og anvis dem en plass ved mitt bord, så vil jeg gå fram og tjene dem.»

Kristi tjenere, gjør noe for denne klasse mennesker. Gå dem ikke forbi som håpløse. Gjør alt dere kan for å over-bevise dem; da vil dere som en frukt av trofast bestrebelse få se menn og kvinner i himlenes rike kronet som seiervinnere som synger seierssangen. Han som er den første og den siste, sier: «De skal gå med meg i hvite klær; for de er det verd.» Åp. 3, 4.

Altfor lite er blitt gjort for menn i ansvarsfulle stillinger i verden. Mange av dem eier overlegne evner; de har midler og innflytelse. Disse er dyrebare gaver som Herren har betrodd dem forat de skulle forøkes og brukes til andres vel.

Søk å frelse formuende menn. Forman dem til å gi Herren de skatter tilbake som han har betrodd dem til låns, slik at det i New York og andre store byer kan opprettes innflytelsesrike sentrer hvorfra Bibelens sannheter i

sin enkelhet kan gå ut til folket. Forman mennesker til å legge sine skatter ned for Guds trone ved å gi Herren deres gods tilbake og derved sette hans arbeidere i stand til å gjøre godt og til å fremme hans ære.

Øking av våre arbeidskrefter

En krigshærs styrke bestemmes for en stor del av kampdyktigheten hos de menn som står i rekkene. En klok hærfører pålegger sine offiserer å opplære hver soldat til aktiv tjeneste. Han søker å utvikle den størst mulige dyktighet hos alle. Dersom han var avhengig bare av sine offiserer, ville han aldri kunne vente å gjennomføre et heldig felttog. Han regner med lojal og utrettelig tjeneste av hver eneste mann i hæren. Ansvarer hviler for en stor del på de menn som står i rekkene.

Slik er det også i fyrst Immanuels hær. Vår guddommelige hærfører, som aldri har tapt et slag, venter villig, trofast tjeneste av enhver som har stilt seg under hans banner. I den avsluttende strid som nå pågår mellom det godes makter og ondskapens hærskarer, venter han at alle, legmenn så vel som predikanter, skal ta del. Alle som har latt seg verve til stridsmenn for ham, skal utføre trofast tjeneste som øyeblikkets menn med en levende forståelse av det ansvar som hviler på hver enkelt av dem.

De som har det åndelige overoppsyn over menigheten, bør uttenkte veier og midler som gir hvert menighetsmedlem anledning til å utføre en eller annen gjerning i Guds verk. Tidligere er dette altfor ofte ikke blitt gjort. Planer er ikke blitt lagt til rette og helt gjennomført således at alles talenter kunne benyttes i aktiv tjeneste. Det er få som forstår hvor meget derved er tapt.

Lederne i Guds sak bør som kloke hærførere legge planer til framrykking over hele linjen. I sin planlegging bør de spesielt tenke på det

arbeid som menighetens medlemmer kan utføre for sine venner og naboer. Guds verk her i verden kan aldri bli fullbyrdet før de menn og kvinner som utgjør med-lemstallet i våre menigheter, samler seg til verket og forener sine anstrengelser med den gjerning som predikanter og menighetens embetsmenn utfører. . . .

De store sentrer for ferdsel og handel

I denne ferdselens tidsalder er anledningene til å komme i forbindelse med mennesker av alle samfunnslag og av mange nasjonaliteter langt større enn de var på Israels tid. Antallet av ferdselsårer er blitt tusenfold forøkt. Gud har på en vidunderlig måte beredt veien. Boktrykkerkunsten med dens mangfoldige muligheter står til vår rådighet. Bibelen tillikemed skrifter som i mange språk framholder sannheten for denne tid, er ved hånden og kan hurtig bringes ut til alle deler av verden.

Kristne mennesker som oppholder seg i de store ferdselsog handelssentre, har særskilte anledninger. Troende som lever i disse byer, kan virke for Gud i nærheten av hvor de bor.

Til de verdenskjente kursteder og turistsentre hvortil tusener av mennesker strømmer for å søke helsebot og for-nøyelse, bør det sendes predikanter og kolportører som formår å fengsle mengdens oppmerksomhet. La disse arbeidere passe på anledninger til å framholde budskapet for denne tid og holde møter etter som de finner anledning til det. De bør være hurtige til å gripe anledninger til å tale til folket. La dem under Den Hellige Ånds ledsagelse bringe folket det budskap som døperen Johannes forkynte: «Omvend dere; for himlenes rike er kommet nær!» Matt. 3, 2.

Guds Ord må framholdes klart og med kraft, forat de som har ører å høre med, må kunne høre sannheten. Således vil evangeliet om den

nærværende sannhet komme til dem som ikke kjenner det, og det vil bli tatt imot av ikke få, som bringer det med seg tilbake til sine hjem i alle deler av verden.

Vi skal forkynne Guds siste advarsel til menneskene, og med hvilket alvor bør vi ikke lese Bibelen, og med hvilken nidkjærhet bør vi ikke utbre lyset! La hver eneste sjel som har tatt imot det guddommelige lys, søke å meddele det til andre. La arbeiderne gå fra hus til hus, opplate Bibelen for folket, utbre skrifter og fortelle andre om det lyset som har brakt velsignelse til deres sjeler. La litteratur bli spredt på en forstandig måte på jernbanetog, på gatene, på de store skip som pløyer havets bølger, og ved å sendes i posten. . . .

Det er blitt pålagt meg å henvise våre predikanter til de byer hvor ingen ting er blitt gjort, og tilskynde dem til ved ethvert mulig middel å åpne veien for sannhetens forkynnelse. I noen av byene hvor budskapet om Herrens annet komme først ble forkynt, blir vi nødt til å oppta arbeidet som om det gjaldt et nytt virkefelt. Hvor meget lenger vil disse øde felter, disse ubearbeidede steder, bli forbigått ? Arbeidet med å utså sæden bør ufortøvet begynne på mange, mange plasser. -- Testimonies, IX, side 109-123.

Råd angående arbeidet i byene

Det er et uhyre arbeid å utføre med å kunngjøre sannheten for denne tid for dem som er døde i overtredelser og synder. Høyst overraskende budskaper vil bli framholdt av menn som Gud har utpekt, budskaper av en slik natur at de vil advare menneskene og vekke dem opp. Og mens noen vil bli oppirret over advarselen og ledes til å motstå lyset og bevisene, skal vi derav se at vi forkynner det prøvende budskap for denne tid.

Budskaper utenfor det sedvanlige vil bli forkynt. Guds straffedommer

går over landet. Mens det bør opprettes by-misjoner hvor kolportører, bibelarbeidere og sådanne som ut-fører praktisk misjonsgjerning i helsemisjonens tjeneste, opplæres til å virke for visse samfunnsklasser, må vi i byene også ha gudhengivne evangelister som kan la budskapet lyde så tydelig at det får tilhørerne til å stusse. . . .

Tiden er kommet da det må gjøres avgjorte bestrebelser på steder hvor sannheten ennå ikke har vært kunngjort. Hvordan skal Herrens verk bli utført? På hvert sted der man har begynt, bør det legges en fast grunnvoll for varig virksomhet. Vi må følge Herrens metoder. Du må ikke la deg skremme av ytre forhold, hvor umulige disse enn kan være. Du bør føre verket framover slik som han har sagt at det skal fremmes. Forkynn ordet, så vil Herren ved sin Hellige Ånd overbevise tilhørernes sinn. Ordet lyder: «De gikk ut og forkynte ordet allesteds, og Herren virket med og stadfestet ordet ved de tegn som fulgte med.» Mark. 16, 20.

Mange arbeidere skal utføre sin del ved å gå fra hus til hus og holde bibellesninger for familier. De skal vise sin framvekst i nåden ved å være Kristi vilje underkastet. På den måten vil de oppnå en rik erfaring. Når de i tro tar imot Kristi ord og lyder det, så vil den dyktighet som Den Hellige Ånd gir, vise seg i deres livsgjerning. De vil gjøre iherdige og alvorlige anstrengelser. De vil nære en tro som er virksom ved kjærlighet og renses sjelen. Åndens frukter vil vise seg i livet. . . .

Det er behov for all den undervisning som våre misjons-anstalter kan gi. Fortsett arbeidet med kraft fra den samme Ånd som ledet i dets begynnelse. Undervis menneskene om Herrens vei ved å opplate Skriftene for dem og ved å be og øve tro, så vil det bli bygd opp en menighet som er grunn-festet på klippen Kristus Jesus. . . .

Utfør din gjerning i ydmykhet. Hev deg aldri opp over Kristi

evangeliums enfoldighet. Det er ikke ved den kunst å kunne stille noe til skue du vil ha framgang i å vinne sjeler, men ved å opphøye Kristus som den syndsforlatende Gjenløseren. Når du virker for Gud i ydmykhet og i hjertets saktmodighet, vil han åpenbare seg for deg.

Kunstlede påfunn

Ved bruk av plansjetegninger, sinnbilder og framstillinger av forskjellig art kan predikanten få sannheten til å stå klart og tydelig fram. Slike ting er en hjelp, og er i samsvar med Guds Ord. Men når en arbeider gjør sin virksomhet så kostbar at andre ikke kan skaffes tilstrekkelige midler til underhold ute på virkefeltet, så arbeider han ikke i overensstemmelse med Guds plan.

Arbeidet i de store byer må utføres på Kristi vis og ikke som et skuespill på scenen. Det som bringer Gud ære, er ikke en dramatisk forestilling, men sannhetens forkynnelse i Kristi kjærlighet.

Innledende detaljer

Berøv ikke sannheten sin verdighet og vekt ved innledende detaljer av en art som er mer etter verdens vis enn etter Guds forordning. La dine tilhørere forstå at du ikke holder møte for å henrive deres sanser med musikk og andre ting, men for å forkynne sannheten i all sin høytidelighet, slik at den må komme til dem som en advarsel for å vekke dem opp av deres dødlignende søvn i egoistisk nytelse. Det er den nakne sannhet som lik et skarpt, tveegget sverd skjærer til begge sider. Denne er det som vil vekke dem som er død i overtredelser og synder.

Han som ga sitt liv for å frelse menneskene fra avguderi og egoistisk nytelse, etterlot et eksempel som alle må følge som opptar den gjerning å

framholde evangeliet for andre. Guds tjenere i denne tid har fått de høytideligste sannheter å forkynne, og deres handlinger og metoder og planer må svare til budskapets viktighet. Dersom du framholder ordet etter Kristi metode, vil dine tilhørere få et dypt inntrykk av de sannheter du lærer. Den overbevisningen vil komme til dem at dette er den levende Guds ord.

Formvesen i gudstjenesten

I sine bestrebelsers for å nå folket må Herrens sendebud ikke følge verdens sedvaner. I de møter som holdes, må de ikke sette sin lit til verdslige sangere og dramatisk oppvisning for å skape interesse. Hvordan kan det ventes at de som ikke har noen interesse for Guds Ord, som aldri har lest hans Ord med et oppriktig ønske om å forstå dets sannheter, skal kunne lovsynge med ånden og forstanden? Hvordan kan deres hjerter være i samklang med innholdet i religiøse sanger? Hvordan kan det himmelske kor delta i musikk som bare er en formsak ?

Det onde ved en formmessig gudstjeneste kan ikke skildres med for sterke farger, men det finnes ikke ord som fullt ut kan gi uttrykk for den store velsignelse en sann gudsyndyrkelse bringer. Når man synger med ånden og forstanden, stemmer himmelske musikere i og tar del i lovsangen. Han som har gitt enhver av oss de gaver som setter oss i stand til å være Guds medarbeidere, venter at hans tjenere skal utvikle sine stemmer så de kan tale og synge på en slik måte at alle kan forstå. Det som behøves, er ikke høyrøstet sang, men et klart tonefall, korrekt uttale og tydelig foredrag. La alle ta tid til å utvikle stemmen så de kan synge Guds pris med klare, bløte toner, ikke med en skarp, skjærende stemme som støter øret. Evnen til å synge er en Guds gave; la den bli brukt til hans ære.

Når det holdes møter, bør det velges noen til å ta del i sangen, og sangen bør være ledsaget av musikk ved noen som er dyktige til å spille. Vi

skal ikke motsette oss bruken av musikkinstrumenter i vårt arbeid. Denne del av gudstjenesten bør ledes omhyggelig, for den består av sang til Guds pris. Sangen skal ikke alltid utføres av noen få. La så ofte som mulig hele forsamlingen synge med. . . .

Hold deg til det bekreftende

Under forsøk på å framholde sannheten vil det ofte oppstå motstand; men dersom du prøver å møte motstanden med argumenter, vil du bare styrke denne, og dette vil ikke gagne deg. Hold deg til det bekreftende. Guds engler våker over deg, og de forstår å gjøre inntrykk på dem hvis motstand du nekter å imøtegå med argumenter. Dvel ikke ved de benektende tvistepunkter som oppstår, men fyll sinnet med bekreftende sannheter og slå dem fast i hukommelsen ved megen granskning, ved alvorlig bønn og ved hjertets helligelse. Hold din lampe fylt og la de klare stråler lyse, forat menneskene ved å se dine gode gjerninger kan ledes til å prise din Fader som er i himlene.

Dersom Kristus ikke hadde holdt fast ved det bekreftende under fristelsen i ørkenen, så ville han ha tapt alt det han ønsket å vinne. Kristi framgangsmåte er den beste å møte våre motstandere med. Vi styrker deres argumenter ved å gjenta hva de sier. Hold deg alltid til det bekreftende. Kanskje vil den som står deg imot, ta seg dine uttalelser til hjerte og omvende seg til den fornuftige sannhet hans forstand har oppfattet.

Jeg har ofte sagt til våre brødre: Deres motstandere vil ofte framkomme med uriktige uttalelser om det arbeid dere utfører. Gjenta ikke disse uttalelser, men hold fast ved hevdelsen av den levende sannhet, så vil Guds engler bane veien for dere. Vi har et stort arbeid å utføre, og vi må utføre det på en fornuftig måte. La oss aldri bli opprørte eller tillate at det oppstår onde følelser. Det gjorde Kristus aldri, og han er vårt forbilde i alle ting. Til den

gjerning vi har fått, behøver vi meget mer av den himmelske, helligede, ydmyke visdom og meget mindre av vårt eget jeg. Vi trenger til å gripe den guddommelige kraft med fast hånd.

Noen som er falt fra troen, vil komme til våre møter for å lede vår oppmerksomhet bort fra den gjerning Gud vil ha utført. Du er ikke tjent med å vende ørene bort fra sannheten og vende deg til eventyr. Stans ikke for å prøve å omvende den som taler smedende om ditt arbeid, men la det vise seg at Jesu Kristi ånd besjeler deg, så vil engler fra Gud legge ord i din munn som vil påvirke motstandernes hjerter. Dersom disse menn vedblivende trenger seg inn, så vil de fornuftige blant de tilstedeværende forstå at ditt ideal er høyere enn de andres. Tal på en måte som vil gjøre det åpenbart at Jesus Kristus taler gjennom deg. -- Testimonies, IX, side 137-149.

Det er noen som har en særskilt sangens gave, og det hender undertiden at et særskilt budskap kan lyde gjennom en som synger alene, eller når flere synger sammen. Men sangen bør sjelden utføres av noen få. Evnen til å synge er et talent som Gud ønsker at alle skal utvikle og bruke til hans navns ære. -- Testimonies, VII, side 115, 116.

Evangelisk helsearbeid i byene

Evangelisk helsevirksomhet bør utføres med den største klokskap og grundighet. Den høytidelige, hellige gjerning for sjelers frelse bør foregå på en beskjedne, men dog opphøyet måte. Hvor er arbeidsstyrkene? Innsiktsfulle, grundig omvendte, klart forutseende menn og kvinner bør ha ledelsen. Ved ansettelsen av arbeidere til å utføre denne spesielle gjerning bør det utvises god dømmekraft, og man bør velge slike som elsker Gud og vandrer for ham i ydmykhet, og som vil være dyktige redskaper i Guds hånd til virkeliggjørelsen av det mål han har for øye -- å oppløfte og frelse mennesker.

Arbeidere i den evangeliske sunnhetsvirksomhet vil kunne gjøre en fortrinlig banebrytende gjerning. Predikanter bør arbeide i full overensstemmelse med dem som virker i helse-misjonen. En kristen læge bør anse sin gjerning for å være likeså opphøyet som predikantens. Han bærer et dobbelt ansvar, for i ham er lægens og predikantens egenskaper forent. Han har en stor, hellig og meget påkrevd gjerning å utføre.

Lægen og predikanten bør forstå at de er beskjeftiget i én og samme virksomhet. De bør arbeide i fullkommen harmoni. De kan samråde med hverandre. Ved sin enighet vil de bære vitnesbyrd om at Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden for å frelse alle som tror på ham som en personlig frelser.

Læger som med hensyn til faglig dyktighet står høyere enn den alminnelige læge, bør gjøre tjeneste for Gud i de store byer. De bør søke å nå de høyere samfunnsklasser. . . . Arbeidere i den evangeliske sunnhetsvirksomhet utretter en gjerning av likeså høy rang som den der utføres av deres medarbeidere i prekeembetet. De bestrebelser disse arbeidere gjør, må ikke være begrenset til de fattige. De høyere klasser er i en merkverdig grad blitt forsømt. I de høyere livsstillinger finnes det mange som vil ta imot sannheten fordi den er konsekvent og fordi den bærer preg av evangeliets opphøyde natur. Ikke få av de dyktige menn som således blir vunnet for saken, vil ta fatt på Herrens gjerning med kraft.

Herren oppfordrer menn som er i betrodde stillinger, og til hvem han har betrodd sine dyrebare gaver, til å bruke sine åndsevner og midler som talenter i hans tjeneste. Våre arbeider bør gi disse menn en tydelig framstilling av vår arbeidsplan og fortelle dem hva vi behøver for å kunne hjelpe de fattige og trengende og for å bygge denne virksomhet opp på en fast basis. Den Hellige Ånd vil påvirke noen av dem til å anbringe Herrens

midler på en måte som vil fremme hans sak. De vil fullbyrde hans forsett ved å hjelpe til med å opprette sentrer som øver innflytelse i de store byer. Interesserte arbeidere vil tilby seg til utførelse av forskjellige slags misjonsbestrebelse.

Helsevirksomhet

Spisesalonger hvor det serveres sunn mat, vil bli opprettet. Men med hvilken forsiktighet bør ikke dette arbeid utføres! Enhver slik spisesalong bør være en skole. De arbeidere som er knyttet til den, bør hele tiden granske og eksperimentere for å kunne gjøre forbedringer i tilberedningen av sunne retter.

I byene kan dette undervisningsarbeid foregå etter en langt større skala enn på andre steder. Men på hvert sted hvor det er en menighet, bør det gis undervisning i tilberedning av sunne fødemidler til bruk for dem som ønsker å leve i harmoni med sunnhetsprinsippene. Og menighetens medlemmer bør la sine naboer få del i det lys de får angående dette emne. . . .

Kurser i matlagning bør settes i gang på mange steder. Dette arbeid kan begynne på en beskjedne måte, men når for-standige kokker gjør sitt beste for å opplyse andre, vil Herren gi dem dyktighet og forstand. Herrens ord er: «Forby dem det ikke; for jeg vil åpenbare meg som deres lærer.» Gud vil samarbeide med dem som utfører hans planer og lærer folket hvordan de kan innføre en reform i sitt kosthold ved å tilberede sunne, billige retter. Således vil de fattige bli oppmuntret til å følge helsereformens prinsipper; det vil også hjelpe dem til å bli strevsomme og selvhjulpne.

Det er blitt vist meg at Gud opplærte dyktige menn og kvinner til å lage sunne og velsmakende retter på en tiltalende måte. Mange av dem var unge, og det var også noen i moden alder. Det er blitt pålagt meg å oppmuntre til

avholdelse av kokeskoler på alle steder hvor evangelisk helsearbeid utføres. Alt som kan bevege menneskene til å innføre reformer, må framholdes for dem. La lyset skinne mest mulig for dem. Lær dem å innføre alle de forbedringer i matlagningen som de kan, og anspor dem til å meddele til andre det de lærer. . . .

Av beretningen om Herrens undergjerninger da han skaffet vin til bryllupsfesten og da han mettet folkeskaren, kan vi hente en lærdom av den største betydning. Framstillingen av sunne fødemidler er et av Herrens egne midler til å avhjelpe et behov. Den himmelske Utdeleren av all næring vil ikke la sitt folk bli i vankundighet angående tillagningen av de beste fødemidler til enhver tid og ved enhver anledning. -- Testimonies, VII, side 110-114.

Bare Kristi metode vil gi sann framgang i arbeidet for å nå folket. Frelseren ferdedes iblant mennesker som den der ville deres beste. Han viste dem medfølelse, hjalp dem i deres trang og vant deres tillit. Derpå bød han dem: «Følg meg!»

Man må komme folket nær ved personlig bestrebelse. Dersom mindre tid ble anvendt til preken og mer tid til personlig arbeid, så ville man se større resultater. De fattige må hjelpes, de syke tilsees, de bedrøvede og de sørgende trøstes, de vankundige opplyses og de uerfarne veiledes. Vi skal gråte med de gråtende og glede oss med de glade. Ledsaget av overbevisningens, bønnens og Guds kjærlighets kraft vil og kan en slik gjerning ikke bli uten frukt. -- Ministry of Healing, side 143, 144.

Bibelskole under en byvirksomhet

Av like stor betydning som offentlige foredrag er arbeid i hjemmene. I de store byer er det visse klasser mennesker som man ikke kan nå ved

offentlige møter. Disse mennesker må oppsøkes, liksom hyrden søker etter sitt tapte får. Det må gjøres flittige personlige bestrebelse for dem. Ved forsømmelse av en slik gjerning taper man mange dyrebare anledninger hvis utnyttelse i avgjort grad ville gagne virksomheten.

Enn videre vil det som følge av sannhetens forkynnelse i store forsamlinger oppstå spørsmål hos interesserte, og det er av særskilt betydning at man tar seg av denne interessen ved personlig arbeid. De som ønsker å undersøke sannheten, trenger til å lære å ransake Guds Ord med flid. Noen må hjelpe dem til å bygge på en sikker grunnvoll. Hvor viktig er det ikke på dette kritiske tidspunkt i deres religiøse erfaring at bibelarbeidere under en forstandig ledelse kommer dem til hjelp og opplater Guds Ords skattkammer for deres forstand!

I byene kan en vel avpasset virksomhet best utføres når det samtidig med avholdelsen av offentlige møter igangsettes en bibelskole hvor arbeidere blir opplært. Til denne skole eller bymisjon bør det knyttes arbeidere som har en dyp åndelig forståelse, som kan gi bibelarbeiderne daglig undervisning, og som dessuten med udelt interesse kan ta del i den alminnelige offentlige virksomhet. Når da menn og kvinner omvender seg til sannheten, bør misjonens ledere under megen bønn vise disse nyomvendte hvordan de kan erfare sannhetens kraft i sine hjerter. Under tilsyn av personer som forstår å lede på den rette måten, vil en slik misjon være et lys som skinner på et mørkt sted.

Slike bymisjoner er av vesentlig betydning som et grunnlag for misjonsvirksomhet i våre byer; men glem aldri at de som står i spissen for dem, må overvåke ethvert punkt forat alt kan skje til Guds ære. I disse misjoner skal unge menn og kvinner få en undervisning som vil dyktiggjøre dem til å virke for Mesteren. Men dersom de ikke er i besittelse av en fast karakter og et gudhengivent sinn, vil all anstrengelse for å gjøre dem skikket til arbeidet mislykkes. Uten høye begreper om velanstendighet, om

nøkternhet og om sannhetens hellighet så vel som om verkets opphøyde karakter kan de ikke ha framgang. Det samme gjelder de eldre arbeidere. Med mindre de er helliget ved sannheten, kan de ikke gi dem som står under deres tilsyn, en utdanning som vil oppløfte, foredle og rens dem.

Våre misjoner må holdes fri for alle uriktige sedvaner, all grovhet, all skjødesløshet. Alt som står i forbindelse med dem, bør være hevet over kländer. Enhver som har en gjerning å utføre der, bør være et eksempel for de troende. Det er nødvendig å tilbringe mange øyeblikk i privat bønn, i inderlig samvær med Gud. Bare på den måten kan seire vinnes. Ved misjonen bør allting ordnes med sikte på å beskytte sjelen mot å gi etter for fristelse. Enhver vanhellig lidenskap må holdes i tøylar av en helliget fornuft ved den nåde som Gud rikelig meddeler.

Når en mann som aktes verdig til å fylle en ansvarsfull stilling i en av våre anstalter eller i en misjon, forråder den tillit som er vist ham, og overgir seg i djevelens hånd som et urettferdighetens redskap som utsår den onde sæd, så er han en forræder av den verste art. Fra et eneste slikt besudlet, besmittet sinn mottar de unge ofte de urene tanker som fører til et liv i skam og besmittelse.

De menn og kvinner som står i spissen for en misjon, be-høver å leve i en nøye forbindelse med Gud for å kunne bevare seg selv rene og for å kunne forstå å lede de unge med skjønnsomhet, slik at alles tanker må være ubesudlet og ufordervet. La de lærdommer som meddeles, være av en opphøyet, foredlende art, forat sinnet kan fylles med rene, kristelige tanker. «Hver den som har dette håp til ham, han rens seg selv, liksom han er ren.» 1 Joh. 3, 3. Liksom Gud er ren på sitt område, slik skal menneskene være rene på sitt område. Og de vil være rene dersom Kristus, herlighetens håp, vinner skikkelse i dem; for de vil etterligne Kristi liv og gjenspeile hans karakter.

Når det blir opprettet en misjon i en by, bør vårt folk interessere seg for den og vise denne interessen på en praktisk, håndgripelig måte. De som er ansatt ved misjonen, arbeider hårdt og selvoppofrende, og de får ingen stor lønn. La ikke vårt folk tro at ledelsen av en misjonsvirksomhet i byene er en lett oppgave eller et foretagende som bringer økonomisk fordel. Ofte drives slike misjoner av menn og kvinner som ikke har noen midler i sikte, men som hver dag ber Gud om å sende dem midler til å føre virksomheten videre fram.

Grundighet

Et høytidelig ansvar påhviler Kristi tjenere med hensyn til grundighet i det arbeid de gjør. De bør lede unge disipler på en klok og forstandig måte, skritt for skritt, fremad og oppad, inntil hvert punkt av betydning er blitt framholdt for dem. Ingen ting bør holdes tilbake. Men ikke alle sannhetspunkter bør framholdes i de første møter. Besjelet av Guds Ånd i sitt eget hjerte bør den som underviser, gradvis og med varsomhet gi sine tilhørere mat i rette tid.

Predikanten bør ikke mene at hans gjerning er ferdig før de som har tatt imot sannhetens teori, virkelig erfarer inn-flytelsen av dens helliggjørende kraft og i sannhet er omvendt. Når Guds Ord som et skarpt, tveegget sverd trenger inn i hjertet og vekker samvittigheten, tror mange at dette er nok; men verket er bare begynt. Gode inntrykk er blitt gitt, men dersom ikke disse inntrykkene blir utdypet ved omhyggelig bestrebelse under bønn til Gud, vil Satan motvirke dem. Arbeideren bør ikke slå seg til ro med hva som er blitt utrettet. Sannhetens plogskjær må trenge dypere ned, og det vil det sikkert også dersom det blir gjort grundige anstrengelser for å veilede tankene og befeste overbevisningen hos dem som gransker sannheten.

Altfor ofte hender det at arbeidet avsluttes i ufullendt stand, og i mange slike tilfelle kommer det ikke noe ut av det. Når en gruppe mennesker har tatt imot sannheten, synes predikanten undertiden at han straks må reise til et nytt virkefelt, og somme tider hender det at man uten tilstrekkelig undersøkelse tillater ham å reise. Dette er forkjært; han bør fullføre den påbegynte virksomhet; for ved at arbeidet etterlates ufullendt, skjer det mer skade enn gagn. Ingen arbeidsmark er mindre lovende enn den som er blitt opparbeidet akkurat nok til å gi ugresset en frodigere vekst. Ved en slik arbeidsmetode er mangen sjel blitt gjort til en kasteball for Satan og for motstand fra medlemmer i andre kirkesamfunn som har forkastet sannheten, og mange drives dit hvor de aldri mer kan nåes. En predikant må heller la være å begynne arbeidet hvis han ikke kan føre det til en grundig avslutning.

For alle nyomvendte bør den sannhet betones at varig kunnskap bare kan oppnås ved alvorlig arbeid og iherdig studium. De som omvender seg til den sannhet vi forkynner, har som regel ikke vært flittige til å lese Bibelen; for i de alminnelige kirkesamfunn gir man seg lite av med virkelig studium i Guds Ord. Folk ser hen til prestene og venter at de skal granske Skriftene for dem og forklare hva disse lærer.

Mange tar imot sannheten uten å grave dypt ned for å få forståelse av dens grunnprinsipper, og når de møter motstand, glemmer de de argumenter og beviser som støtter den. De ble ledet til å tro sannheten, men er ikke blitt fullt undervist om hva som er sannhet, eller ledet fram punkt for punkt i Kristi erkjennelse. Deres gudsfrykt utarter altfor ofte til en formsak, og når de formaninger som først vekket dem opp, ikke lenger lyder, ender det med åndelig død. Med mindre de som tar imot sannheten, er grundig omvendt, med mindre det foregår en tydelig forandring i liv og karakter, og med mindre sjelen grunnfestes på den evige Klippen, vil de ikke bestå forsøkelsens prøve. Når predikanten reiser bort, og nyhetens interesse ikke lenger er til stede, taper sannheten sin kraft til å henrive dem, og de utøver ikke en mer hellig innflytelse enn de gjorde tidligere.

I Guds verk må det ikke forekomme noe fuskeri, ikke noe slurv. Når en predikant kommer til et virkefelt, bør han opparbeide dette felt grundig. Han må ikke være tilfreds med sin framgang før han ved alvorlig arbeid og med Guds velsig-nelse kan bringe Herren omvendte mennesker som har en sann forståelse av sitt ansvar, og som vil utføre sin beskikkede gjerning. Hvis de som han har under sin omsorg, har fått den rette undervisning, vil virksomheten ikke gå i oppløsning når han reiser bort til andre arbeidsfelter ; den vil være avsluttet på en så grundig måte at den står trygt.

Predikanten er ikke berettiget til å innskrenke sin virksomhet til arbeidet på talerstolen og til å unnlate å hjelpe sine tilhørere ved personlig bestrebelse. Han bør søke å sette seg inn i de vanskeligheter som reiser seg i menneskenes sinn. Han bør tale og be med de interesserte og gi dem forstandig undervisning i den hensikt å kunne «framstille hvert menneske fullkomment i Kristus». Kol. 1, 28. Hans bibelundervisning bør være så direkte og så mektig at den overbeviser samvittigheten. Folk kjenner så lite til Bibelen at det bør gis praktisk og nøyaktig undervisning angående syndens natur og hjelpe-midlet derimot.

En arbeider bør aldri la en eller annen del av virksomheten bli ugjort fordi om det ikke er behagelig å utføre den, og tenke at den neste predikanten som kommer, vil utføre den for ham. Hvor dette skjer og det etter den første predikanten kommer en annen, som framholder hva Gud krever av sitt folk, vil noen trekke seg tilbake og si: «Den predikanten som brakte oss sannheten, nevnte ikke noe om disse ting.» Og de føler seg støtt over det de hører. Noen nekter å godta tiendesystemet ; de vender seg bort og vil ikke lenger følge dem som tror og elsker sannheten. Når andre punkter blir nevnt for dem, svarer de: «Slik ble det ikke framstilt for oss,» og de får betenkeligheter ved å gå videre. Hvor meget bedre hadde det ikke vært om den første sannhetens budbærer med troskap og grundighet hadde undervist disse nyomvendte angående alle vesentlige punkter, selv om ikke så mange

var blitt lagt til menigheten under hans virksomhet! Det ville behage Gud mer at seks ble grundig omvendt til sannheten, enn at seksti fører en bekjennelse uten virkelig å være omvendt.

En del av predikantens gjerning består i å opplære dem som tar imot sannheten under hans virksomhet, til å bringe tienden til forrådshuset som en erkjennelse av deres avhengighet av Gud. De nyomvendte bør bli fullt opplyst om sin plikt til å gi Herren det som hører ham til. Påbudet om å betale tiende er så tydelig at det ikke finnes en skygge av unnskyldning for å tilsidesette det. Den som unnlater å gi undervisning om dette punkt, forsømmer en særdeles viktig del av sin gjerning.

Predikanten bør også lære folket å innse viktigheten av å bære andre byrder i samband med Guds verk. Ingen er fritatt for velgjørenhet. Folket må opplæres til å støtte og nære interesse for enhver side av Guds sak. Det store misjonsfelt ligger foran oss, og dette emne må det agiteres og atter agiteres for, om og om igjen. Folket må ledes til å forstå at det ikke er ordets hørere, men dets gjørere som vil vinne det evige liv. Og de må tillike undervises om at de som blir delaktige i Kristi nåde, ikke bare skal yte av sine midler til sannhetens fremme, men at de skal gi seg selv uten forbehold til Gud.

Noen predikanter lar seg lett lede bort fra sin gjerning. De blir motløse, eller familiebånd drar dem bort, og de lar en voksende interesse dø hen fordi den ikke blir ivaretatt. Det tap saken derved lider, lar seg neppe beregne. Når det holdes virksomhet for å forkynne sannheten, må den predikant som leder den, føle det som et ansvar å gjøre sin del med troskap for å fremme arbeidet. Dersom hans gjerning synes å skulle bli uten resultat, bør han under alvorlig bønn søke å bringe på det rene om hans arbeid er som det skulle være. Han bør ydmyke sin sjel for Gud i selvransaking, i tro klynge seg til de guddommelige løfter og i ydmykhet fortsette sine anstrengelser inntil han er forvisset om at han trofast har fullført sin plikt og gjort alt som står i hans makt for å oppnå det ønskede resultat.

Gud tar ikke imot den mest glimrende tjeneste med mindre selvet legges på alteret som et levende offer til å fortæres. Roten må være hellig; i motsatt fall kan det ikke bli noen god, sunn frukt, som er det eneste Gud vil ta imot. . . . Jordisk ærgjerrighet, jordiske mål og de største menneskelige planer og forsett vil forgå som gresset; «men de forstandige skal skinne som himmelhvelvingen skinner, og de som har ført de mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene, evindeligg og alltid». Dan. 12, 3. -- Testimonies, VII, side 248, 249

Om å imøtegå motstand

Våre predikanter og lærere skal være en framstilling av Guds kjærlighet til en fallen verden. Tal sannhetens ord med milde, ømme hjerter. La alle som befinner seg i villfarelse, bli behandlet med den mildhet som Kristus viste. De som man virker for, må ikke klandres, kritiseres eller fordømmes selv om de ikke straks griper sannheten. Vi skal huske på at vi skal være en framstilling av Kristus i hans saktmodighet, mildhet og kjærlighet.

Vi må vente å møte vantro og motstand. Dette er noe sannheten alltid har måttet kjempe med. Men selv om vi skulle møte den bitreste motstand, må vi ikke fordømme våre motstandere. De mener kanskje, som tilfellet var med Paulus, at de viser Gud en dyrkelse, og overfor slike må vi legge tålmod, saktmodighet og langmodighet for dagen.

La oss ikke nære den følelsen at vi har tunge prøver å bære og hårde kamper å tåle når vi forkynner en sannhet som ikke er vel anskrevet. Tenk på Jesus og på hva han led for dere, og forhold dere tause. Klag ikke om dere også blir utsatt for skjellsord og falsk anklage ; tal ikke et knurrende ord, og la ingen tanke om beskjæmmelse eller utilfredshet trenge inn i deres sinn. Gå

den likeframme vei og la «deres ferd iblant hedningene være god, forat de mens de baktaler dere som ugjerningsmenn, kan se deres gode gjerninger og for deres skyld prise Gud på besøkelsens dag». 1 Pet. 2, 12.

Overfor dem som farer vill, bør vi opptre med saktmodig-het ; for var vi ikke selv nylig forblindet i våre synder ? Og bør vi ikke av hensyn til Kristi tålmodighet med oss være lemfeldige og tålmodige mot andre? Gud har gitt oss mange formaninger til å vise stor vennlighet overfor dem som står oss imot, forat vi ikke skal påvirke noen sjel i den forkjærte retning.

Vårt liv må være skjult med Kristus i Gud. Vi må personlig kjenne Kristus. Først da kan vi på den rette måten framstille ham for verden. La denne bønn stadig oppstige til Gud: «Herre, lær meg å handle slik som Jesus ville handle dersom han var i mitt sted!» La vårt lys skinne til Guds ære ved gode gjerninger hvor vi enn er. Dette er vårt livs store, viktige interesse.

Klokskap i fordømmelse av urett

Herren vil at hans folk skal bruke andre metoder enn den å fordømme urett, selv om fordømmelsen er berettiget. Han vil at vi skal gjøre noe mer enn å slynge beskyldninger mot våre motstandere, noe som bare vil drive dem lenger bort fra sannheten. Den gjerning som Kristus kom til verden for å utføre, var ikke å stille opp skranker og stadig kaste folk den sannhet i øynene at de var på villspor. Den som venter å kunne opplyse et villført folk, må komme dem nær og virke for dem i kjærlighet. Han må bli et midtpunkt med hellig innflytelse.

Når man forfekter sannheten, bør de bitreste motstandere behandles med aktelse og hensynsfullhet. Noen vil ikke la seg påvirke av våre bestrebelsler, men vil late hånt om den evangeliske innbydelsen. Andre, selv slike som vi mener har overskredet grensen for Guds nåde, vil bli vunnet for

Kristus. Den aller siste gjerning i striden vil kanskje bli å opplyse dem som ikke har forkastet lyset og bevisene, men som har vært i det dypeste mørke, og som i vankundighet har motarbeidet sannheten. Derfor bør enhver behandles som et ærlig menneske. Tal ikke et ord og begå ingen handling som vil stadfeste noen i vantroen.

Dersom noen søker å innvikle misjonsarbeiderne i diskusjon eller strid om politiske eller andre spørsmål, så ta ikke noe hensyn hverken til overtalelse eller utfordring. Fortsett Guds gjerning med fasthet og styrke, men i Kristi kjærlighet, og så stille som mulig. La ikke noe menneskelig skryt komme til uttrykk. La ikke noe tegn på selvgodhet vise seg. La det ses at Gud har betrodd oss utførelsen av hellige verv; forkynn Ordet, vær flittig, alvorlig og brennende.

Innflytelsen av din undervisning ville bli tifold større hvis du var forsiktig med din tale. Ord som skulle være en duft av liv til liv, kan ved den ånd som ledsager dem, bli en duft av død til død. Og husk på at dersom du ved din ånd eller dine ord lukker døren endog bare for én sjel, så vil denne sjel møte deg i dommen.

Når du hentyder til Vitnesbyrdene, må du ikke føle deg forpliktet til å være påtrengende med deres anvendelse. Pass på ikke å blande inn dine egne ord når du siterer dem, da dette gjør det umulig for tilhørerne å skjelne mellom dine ord og Herrens ord til dem. Se til at du ikke gjør Herrens ord anstøtelig.

Vi lengter etter å se reformer innført, og fordi vi ikke ser det vi kunne ønske, får en ond ånd altfor ofte lov til å dryppe galle i vårt beger, og derved forbitres andre. Våre uoverveide ord sårer deres ånd, og de oppegges til gjenstridighet.

Hver preken du holder, og hver artikkel du skriver, kan alt sammen være sant; men én dråpe galle deri vil være gift for tilhøreren eller leseren. Som følge av denne ene giftdråpen vil noen forkaste alle dine gode og berettigede ord. En annen vil innsuge giften fordi han synes om å høre slike strenge uttrykk. Han følger ditt eksempel og taler akkurat som du taler. Derved mangfoldiggjøres det onde.

De som framholder sannhetens evige prinsipper, trenger til at den hellige olje fra de to oljegrøner flyter inn i hjertet. Denne vil strømme ut i form av ord som forvandler, men ikke forbitrer. Sannheten skal tales i kjærlighet. Herren Jesus vil da ved sin Ånd gi kraften og styrken. Dette er hans gjerning. -- Testimonies, VI, side 120-123.

Hvordan innvendinger bør behandles

En kan benytte tiden til noe bedre enn til å dvele utførlig ved spissfindigheter fra motstandere som gir seg av med baktale og uriktige framstillinger. Mens man bruker kostbar tid til å følge uærlige motstanderes krokveier og fordreielser, vil folk som er villige til å ta imot overbevisning, dø av mangel på kunnskap. En rekke meningsløst vringel, som Satan selv har funnet på, fyller sinnet, mens folk roper etter føde -- etter mat i rette tid.

Til å utarbeide spissfindigheter kreves det slike som har oppøvd sitt sinn til å motarbeide sannheten. Vi gjør ikke klokt i å ta disse ut av deres hender og bringe dem videre ut til tusener av mennesker som aldri ville ha tenkt på dem hvis ikke vi hadde kunngjort dem for verden.

Vi bør følge Kristi undervisningsplan. Han var tydelig og likefram og ramte sakens kjerne, slik at alles tanker ble besvart. Det er ikke den heldigste framgangsmåten å være altfor utførlig og si alt som kan sies om et emne, når noen få argumenter vil være tilstrekkelig til å overbevise motstandere eller

bringe dem til taushet.

En kan avkrefte hver eneste innvending i dag og lukke motstanderes munn så de ikke har noe å si, og i morgen vil de gjenta det samme på nytt. Dette vil skje gang etter gang fordi de ikke elsker sannheten og ikke vil komme til lyset, forat deres mørke og villfarelse ikke skal bli tatt fra dem.

Kristi virksomhet varte bare i tre år, men i denne korte tid ble et stort arbeid utført. I disse siste dager er det en stor gjerning som skal utføres på kort tid. Mens mange holder på å gjøre seg rede til å bestille noe, vil sjeler gå fortapt av mangel på lys og kunnskap.

Hvis menn som er beskjeftiget med å framholde og forsvare Bibelens sannheter, gir seg av med å granske og påvise de villfarelser og selvmotsigelser som de gjør seg skyldig i som på uærlig vis forvender Guds sannhet til løgn, så vil Satan oppegge motstandere nok til å holde deres penner i stadig virksomhet, mens andre deler av arbeidet vil komme til å lide skade. Vi må ha mer av ånden hos de menn som arbeidet med gjenoppbyggingen av Jerusalems murer. Vi holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned. Dersom Satan kan holde menn opptatt med å besvare motstanderes innvendinger og således hindre dem fra å gjøre det høyst viktige arbeid for denne tid, så er hans hensikt oppnådd.

Diskusjoner bør ikke ettertraktes

Unge predikanter bør unngå diskusjoner, da disse ikke fremmer åndelighet eller ydmykhet i sjelen. I noen tilfelle kan det være nødvendig å imøtegå en hovmodig skryter imot Guds sannhet i åpen debatt; men i alminnelighet er slike diskusjoner, enten de er muntlige eller skriftlige, mer til skade enn til gagn. Etter en diskusjon har predikanten det større ansvar å skulle holde interessen ved like. Han bør være oppmerksom på det

tilbakeslag som gjerne vil inntreffe etter et religiøst røre, og ikke gi etter for motløshet. . . .

I alminnelighet har diskusjoner den innvirkning på våre predikanter at de gjør dem selvgode, store i sine egne tanker. Men dette er ikke alt. De som ynder å debattere, er uskikket til å være hyrder for hjorden. De har lært seg til å imøtegå motstandere og til å gjøre bruk av sarkastiske uttalelser, og de kan ikke stige ned og møte hjerter som sørger, og som trenger til å bli trøstet. . . .

Under framholdelsen av sannheter som ikke er populære, og som fører med seg et tungt kors, bør predikantene passe på at hvert eneste ord er slik som Gud ønsker det skal være. Deres ord bør aldri være skjærende. De bør framholde sannheten i ydmykhet, med den dypeste kjærlighet til sjeler og med et alvorlig ønske om deres frelse, og la sannheten skjære. -- Testimonies, III, side 213-218.

Diskusjoner kan ikke alltid unngås. . . . Folk som gjerne vil se motstandere føre kamp, vil kanskje forlange diskusjon. Andre, som nærer ønske om å høre bevisene fra begge sider, kan av oppriktige beveggrunner tilskynde til diskusjon; men hvor det er mulig bør diskusjoner alltid unngås. Som regel vil de forøke stridslust og svekke den rene kjærlighet og den hellige medfølelse som alltid bør finnes i kristnes hjerter, selv om oppfatningene kan være forskjellige.

I denne tid er krav om diskusjon ikke noe virkelig bevis på et oppriktig ønske hos folk om å undersøke sannheten, men skyldes lysten til å høre noe nytt og være vitne til det røre som i alminnelighet ledsager diskusjoner. Det er sjelden Gud blir æret og sannheten fremmet ved slike strider. Sannheten er for alvorlig, for betydningsfull i sine følger til at det skulle være en ringe sak om den blir tatt imot eller forkastet. Å diskutere sannheten i den hensikt å

vise motstandere de stridende parters dyktighet er alltid en uklok handlemåte, for den bidrar lite til sannhetens fremme.

Sannhetens motstandere vil vise seg å være dyktige til å gi uriktige framstillinger av dens forsvareres standpunkt. . . . De vil som regel håne den hellige sannhet og stille den i et så forkjært lys for folket at de hvis sinn er formørket av villfarelse og besmittet av synd, ikke merker disse beregnende personers beveggrunner og hensikter med således å tilhulle og forfalske viktige sannheter. For de menns skyld som gir seg av dermed, er det bare i få tilfelle mulig å lede diskusjoner etter riktige prinsipper. Altfor ofte blir det til skarpe angrep og personligheter, og ofte nedlater begge parter seg til sarkasmer og vittigheter. Kjærlighet til sjeler fortaper seg i det sterkere ønske om overtaket. Fordom, dyp og bitter fordom, blir ofte følgen. ...

Mange velger mørke heller enn lys, fordi deres gjerninger er onde. Men det finnes noen som ville blitt betatt av sannhetens klarhet, og som ville ha tatt imot den hvis den var blitt framholdt på en annen måte og under andre forhold, slik at de hadde fått en rimelig anledning til selv å overveie argumentene og til å sammenligne skriftsted med skriftsted.

Våre predikanter har handlet meget ubetenksomt ved å offentliggjøre for verden slike villfarelsens utspekulerte spissfindigheter som beregnende menn har framholdt for å tilhulle Herrens høytidelige, hellige sannhet og gjøre den til intet. Disse snedige menn, som ligger på lur for å lede de troskyldige vill, bruker sine åndsevner til å forvrengte Guds Ord. De uerfarne og intetanende vill-ledes til sin fordervelse. Man har begått en stor feil ved å framholde alle de argumenter som motstandere bekjemper Guds sannhet med, da man derved har skaffet alle slags mennesker argumenter som mange av dem aldri hadde tenkt på. Noen vil komme til å gjøre regnskap for denne ukloke taktikk.

Argumenter imot den hellige sannhet har en lumsk inn-flytelse og påvirker sinnet hos dem som ikke er godt opplyst om hvor sterk sannheten er. De moralske følelser i menneske-samfunnet som et hele er sløvet som følge av fortrolighet med synd. Egoisme, uærlighet og de forskjellige synder som råder i denne utartede tid, har sløvet sansene for det evige, slik at Guds sannhet ikke blir oppfattet. Ved offentlig å framholde våre motstanderes uriktige argumenter stiller man etter folks forståelse sannhet og villfarelse på like fot; ble sannheten derimot lagt fram for dem i sin klarhet og lenge nok til at de kunne innse og forstå dens hellighet og betydning, ville de sterke grunner som taler til fordel for den, overbevise dem, og de ville da være forberedt til å imøtegå de argumenter som motstandere framlegger.

De som søker etter kjennskap til sannheten og etter å forstå Guds vilje, og som trofast følger lyset og er nidkjære i utførelsen av sine daglige plikter, vil visselig få kunnskap om læren, for de vil bli veiledet til hele sannheten. -- Testimonies, III, side 424-427.

Når det av hensyn til fremme av sannhetens sak og Guds ære blir nødvendig å imøtegå en motstander, hvor forsiktig og med hvilken ydmykhet bør da ikke de [sannhetens for-svarere] ta opp kampen! Under hjerteransaking og syndsbekjennelse og med alvorlig bønn, ofte også med faste i noen tid, bør de rope til Gud om at han særskilt må hjelpe dem og gi sin frelsende, dyrebare sannhet en herlig seier, forat villfarelsen må komme til å framtre i sin rette utartning og dens forfektere påføres et fullstendig nederlag. . . .

Aldri bør du innlate deg på diskusjon, hvor så meget står på spill, og stole på din egen behendighet til å behandle kraftige argumenter. Hvis det ikke godt kan unngåes, så ta kampen opp, men gjør det med en fast tillit til Gud og med et ydmykt sinn, i den ånd som var i Jesus, som har pålagt deg å lære av ham som er saktmodig og ydmyk av hjertet. -- Testimonies, I, side 624-626.

Mangelfulle arbeidsmetoder

Det er mange som har gode evner og en god forståelse av Skriften, men hvis dugelighet i høy grad hemmes av deres mangelfulle arbeidsmetoder. Noen av dem som utfører en gjerning til sjelers frelse, oppnår ikke de beste resultater fordi de ikke er grundige i utføringen av det arbeid som de begynte på med så megen begeistring. Andre klynger seg hårdnakket til forutfattede forestillinger og gjør disse framtreddende, hvilket har til følge at de ikke avpasser sin undervisning etter folkets virkelige trang. Mange innser ikke nødvendigheten av å lempe seg etter omstendighetene og å møte menneskene der de står. De setter seg ikke inn i deres stilling som de ønsker å hjelpe til å oppnå det bibelske kristendomsidealet. For noen mislykkes arbeidet fordi de stoler på argumentenes styrke alene og ikke roper alvorlig til Gud om at hans visdom må lede dem og hans nåde hellige deres bestrebelse.

Predikantene bør være forsiktige så de ikke venter for meget av dem som ennå famler i villfarelse og mørke. De bør utføre sitt arbeid godt og stole på at Gud vil la spørrende sjeler erfare Den Hellige Ånds hemmelighetsfulle, livgivende innflytelse, i bevisstheten om at uten dette vil deres gjerning mislykkes. I behandlingen av sjeler må de vise tålmodighet og klokskap og ha i erindring hvor mangeartede de omstendigheter er som har utviklet slike forskjellige trekk hos de enkelte. De bør også våke strengt over seg selv så ikke jeg'et får overtaket og Jesus lates ute av betraktning.

Noen predikanter gjør ikke framgang fordi de ikke skjønner gjerningen sin udelte interesse når så overmåte meget avhenger av iherdig, vel planlagt arbeid. De er ikke tro arbeidere; de forfølger ikke sin gjerning utenfor prekestolen. De viker tilbake for den plikt å skulle gå fra hjem til hjem og virke på en klok måte i familiekretsen. De trenger til å utvikle den sjeldne kristelige høfligheten som ville gjøre dem vennlige og hensynsfulle overfor

de sjeler som står under deres omsorg, og lede dem til å arbeide for disse med sant alvor og tro og til å undervise dem om livets vei.

Blant predikantene er det menn som gjør tilsynelatende framgang ved å beherske menneskers sinn ved hjelp av en menneskelig innflytelse. De påvirker følelsene etter behag og får sine tilhørere til å gråte og noen øyeblikk deretter til å le. Under en virksomhet av denne art ledes mange til å bekjenne Kristus på grunnlag av innskytelse, og man mener at det pågår en vidunderlig vekkelse; men når prøven kommer, viser det seg at arbeidet ikke er holdbart. Følelser settes i bevegelse, og mange rives med av den bølge som tilsynelatende bærer mot himmelen; men i fristelsens sterke strøm flyter de hurtig tilbake som drivtømmer. Arbeideren bedrar seg selv, og han vill- leder sine tilhørere.

Predikanter bør være varsomme så de ikke hindrer Guds forsett med sine egne planer. Mange står i fare for å inn-skrenke Guds verk og for å begrense sin virksomhet til visse plasser og ikke utvikle en særskilt interesse for saken i alle dens forskjellige avdelinger.

Det er noen som lar sine tanker dreie seg omkring ett enkelt emne til fortrenkning av andre som kan være like vik-tige. De er ensidige. All deres styrke samler seg om det ene emnet som i øyeblikket opptar deres sinn. Dette ene yndlingsemne utgjør det punkt som deres tanker og samtaler beveger seg omkring. Enhver annen betraktning tapes av syne. Alt som har noen forbindelse med dette emne, gripes med begjærighet og dveles ved i en slik utstrekning at andre blir trette av å følge dem.

Noen predikanter begår den feil å mene at framgang av-henger av at man kan trekke store forsamlinger ved å stille noe til skue og så forkynne sannheten på en dramatisk måte. Dette er å gjøre bruk av alminnelig ild istedenfor den hellige ild som Gud har tent. Herren blir ikke æret ved en slik

virke måte. Det er ikke ved overraskende bekjentgjørelser og kostbare oppvisninger hans verk skal føres til avslutning, men ved at man følger Kristi metode. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.» Sak. 4, 6. Det er den nakne sannhet som lik et skarpt, tveegget sverd skjærer til begge sider og vekker dem som er død i overtredelser og synder, opp til åndelig liv. Menneskene vil oppdage evangeliet når det bringes til dem på en måte som svarer til Guds hensikt.

Arbeid for avholdssaken

Av alle dem som regnes med blant avholdssakens venner, skulle syvendedags-adventistene stå i de forreste rekker. En flom av lys angående grunnsetningene for sann reform har i mange år skint på vår vei, og det påhviler oss som et ansvar fra Gud å la dette lys skinne for andre. For mange år siden betraktet vi det som en av våre plikter å framholde avholdsprinsippene. Slik skulle det også være i dag. Våre skoler og sanatorier skal åpenbare Kristi nådes kraft til å omdanne hele mennesket -- legeme, sjel og ånd. Våre sanatorier og andre læreanstalter skulle være kilder til lys og velsignelse i enhver sann reforms interesse.

Vi behøver i denne tid å vise en avgjort interesse for Kvinnenes kristelige Avholdsforening. Ingen som gjør krav på å ha del i Guds verk, burde tape interessen for denne organisasjons storartede mål i arbeidet for avhold. Det ville være godt om vi innbød medlemmer av Kvinnenes kristelige Avholdsforening til å ta del i våre leirmøter. Dette ville bidra til å gjøre dem kjent med grunnene for vår tro og åpne veien for oss til å forene oss med dem i avholdsarbeidet. Hvis vi gjør dette, vil vi få se at avholdsspørsmålet betyr mer enn mange av oss har tenkt.

I noen henseender er arbeiderne i W.C.T.U. langt forut for våre ledere. I denne organisasjon har Herren dyrebare sjeler som kan bli til stor hjelp for

oss i våre bestrebelser til fremme av avholdsbevegelsen; og den opplysning vårt folk har fått om bibelske sannheter, og det kjennskap de har til de krav som Herrens lov stiller, vil sette våre søstre i stand til å meddele disse edle avholdsforkjempere noe som vil kunne tjene til deres åndelige velferd. Således kan det skapes enhet og samkjensle hvor det før undertiden har vært fordom og misforståelse. Det har forundret meg når jeg har sett den likegyldighet noen av våre ledere viser for denne organisasjon. Vi kan ikke gjøre en bedre gjerning enn å slutte oss til Kvin nenes kristelige Avholdsforening i den utstrekning dette kan skje uten noe kompromiss fra vår side.

Vi har en gjerning å gjøre i avholdets interesser foruten den å tale offentlig. Vi bør framholde våre prinsipper i piecer og i våre blad. Vi må benytte ethvert mulig middel for å vekke vårt folk til forståelse av at det er deres plikt å komme i forbindelse med dem som ikke kjenner sannheten. Den framgang vi har hatt i misjonsarbeidet, har fullt ut svart til de selvfornektende, selvoppofrende anstrengelser vi har gjort. Herren alene vet hvor meget vi kunne ha utrettet hvis vi som et samfunn hadde ydmyket oss for ham og forkynt sannheten om avhold i klare, rette linjer. . . .

En riktig bruk av Forsynets gaver

Vår skaper har med rund hånd skjenket mennesket sine rike gaver. Dersom alle disse Forsynets gaver ble anvendt klokt og med måte, ville fattigdom, sykdom og nød nesten forsvinne fra jorden. Men dessverre ser vi overalt Guds velsignelser forvandlet til forbannelse som følge av menneskenes ondskap.

Ingen gjør seg skyldig i større forvanskning og misbruk av Guds dyrebare gaver enn den klasse mennesker som benytter jordens produkter til framstilling av berusende drikker. De næringsrike kornsorter og de sunne,

lekre frukter omdannes til drikkevarer som forderver sansene og gjør hjernen vanvittig. Bruken av disse giftstoffer har til følge at tusener av familier berøves livets komfort, ja endog livets nødtørft. Voldshandlinger og forbrytelser har tiltatt mangefold, og sykdom og død fører skarer av offer ilsomt ned i en drankers grav.

Dette ødeleggelsesverk foregår under beskyttelse av landets lover. For en ussel skilling får menn bevilling til å skaffe sine medmennesker den drikken som vil berøve dem alt som gjør dette liv attråverdige, og tar fra dem alt håp om et tilkommende liv. Hverken lovgiver eller brennevinshandler er uvitende om følgen av sin handling. Ved hotelldisken, i ølhagen og i vertshuset gir lystens trell sine penger ut for det som ødelegger både forstand, helse og lykke. Brennevinshandleren fyller skuffene sine med penger som skulle skaffe mat og klær til den arme drankers familie.

Dette er utplyndring av det verste slaget. Likevel bruker menn i høye stillinger i samfunnet og i kirken sin innflytelse til støtte for lover som hjemler utskjenkningsrett! . . . Således forderves samfunnet, arbeidsanstalter og fengsler fylles med fattiglemmer og forbrytere, og galgen forsynes med offer. Ondet ender ikke hos drankeren og hans ulykkelige familie. Skattebyrdene vokser, de unges moral trues og ethvert samfunnsmedlems eiendom eller endog hans liv utsettes for fare. Men males enn bildet aldri så levende, så holder det dog ikke mål med virkeligheten. Ingen menneskelig penn kan gi en fullstendig skildring av drukkeskapens redsler. . . .

Årsaken til moralsk lammelse

Hvordan kan kristne menn og kvinner tolerere dette onde? . . . Den moralske lammelse i samfunnet har en årsak. Våre lover opprettholder et onde som utsuger selve deres grunn-voller. Mange beklager de onder som de vet eksisterer, men de anser seg selv fri for alt ansvar i saken. Men det kan de

ikke være. Alle øver en innflytelse i samfunnet. I vårt begunstige land har enhver stemmeberettiget en stemme med i avgjørelsen av hvilke lover skal gjelde i staten. Burde ikke denne innflytelse og denne stemme benyttes til støtte for avhold og dyd? . . .

Vel kan vi oppfordre avholdssakens venner til å samle seg til kamp, og vi kan søke å stanse den ondskapens bølge som demoraliserer verden; men hva gagnar alle våre bestrebelser så lenge brennevinshandelen opprettholdes ved lov? Skal drukkenskapens forbannelse for all tid hvile over vårt land? Skal den hvert år lik en fortærende ild feie hen over tusener av lykkelige hjem?

Vi taler om følgene, vi skjelver for følgene og undres på hva vi kan gjøre ved de forferdelige følger, mens vi altfor ofte tåler og endog bifaller årsaken. Avholdssakens forkjempere forsømmer å gjøre sin fulle plikt dersom de ikke ved forskrift og eksempel -- med munn og penn og stemmeseddel -- gjør sin innflytelse gjeldende til fordel for forbud og totalavhold. Vi må ikke vente at Gud vil gjøre et mirakel for å tilveiebringe denne reform og således gjøre våre anstrengelser overflødige. Under dette motto: uten ettergivenhet og uten stans i våre anstrengelser før seieren er vunnet, må vi gi oss i kast med denne gigantiske fiende. . . .

Hva kan gjøres for å drive denne inntrengende ondskapens flodbølge tilbake? Lover som forbyr salg og bruk av spiri-tuosa som drikk, må bli vedtatt og strengt håndhevet. La enhver bestrebelse bli gjort for å oppmuntre drankeren til å vende tilbake til dyd og edruelighet. Men det skal ennå mer til for å fordrive drikkeriets forbannelse fra vårt land. Hvis lysten til berusende drikker ble fjernet, så ville bruk og salg derav opphøre. Dette arbeid må for en stor del påhvile foreldrene. La dem ved selv å praktisere strengt avhold bidra til å sette det rette preg på sine barns karakter og derpå utdanne og opplære dem i Guds frykt til selvfornektelse og selvbeherskelse. En ungdom som blir oppdradd på denne måten, vil ha moralsk styrke til å stå imot

fristelse og til å beherske lyster og lidenskaper. De vil stå upåvirket av den dårskap og utsvevelse som forderver samfunnet.

En nasjons framgang avhenger av borgernes dyd og intelligens. For at man kan sikre seg disse velsignelser, er streng avholdenhet uunnværlig. Rikenes historie fra oldtiden av er full av advarende lærdommer for oss. Luksus, nytelsessyke og utskielse banet veien for deres undergang. Framtiden må vise om vårt land vil ta lærdom av deres eksempel og unngå deres skjebne. -- Review and Herald, 8. nov. 1881.

Religionsfrihet

Det prinsipp som disiplene forsvarte så fryktløst da de som svar på påbudet om ikke å tale mer i Jesu navn erklærte: «Døm selv om det er rett i Guds øyne å lyde dere mer enn Gud!» (Ap. gj. 4, 19), er det samme som evangeliets tilhengere i Reformasjonens dager kjempet for å opprettholde. Da de tyske fyrster samledes ved Riksdagen i Speier i 1529, forelå keiserens dekret, som innskrenket religionsfriheten og forbød all videre spredning av de reformatoriske læresetninger. Det så ut som om verdens håp holdt på å skulle bli knust. Ville fyrstene godkjenne dekretet? Skulle evangeliets lys bli stengt ute for de mengder av mennesker som befant seg i mørke? Anliggender av mektig betydning for verden sto på spill. De som hadde tatt imot den reformerte tro, trådte sammen, og deres enstemmige beslutning var: «La oss forkaste dette dekret. I samvittighetsspørsmål har flertallet ingen makt.»

Dette prinsipp må vi i vår tid hevde med fasthet. Sannhetens og religionsfrihetens fane, som ble opprettholdt av den evangeliske menighets grunnleggere og av Guds vitner ned igjennom de århundrer som er gått siden den gang, er i denne siste strid blitt betrodd i våre hender. Ansvar for denne store gaven hviler på dem som Gud har velsignet med kunnskap om Herrens

ord. Vi skal ta imot dette ord som den høyeste autoritet. Vi skal anerkjenne menneskelig øvrighet som en av Gud beskikket forordning og lære at lydighet imot den innen-for dens rettmessige område er en hellig plikt. Men når dens fordringer kommer i konflikt med Guds krav, må vi lyde Gud mer enn mennesker. Guds Ord må settes over all menneskelig lovgivning. Et «Så sier Herren» må ikke settes til side for et «Så sier kirken» eller noen annen instans. Kristi krone skal opphøyes over jordiske makthaveres kroner.

Det kreves ikke av oss at vi skal trosse myndighetene. Våre ord, så vel muntlige som skriftlige, bør nøye overveies, forat vi ikke skal komme til å stå som de som tilsynelatende setter seg imot lov og orden. Vi må ikke si eller gjøre noe som uten nødvendighet vil stenge veien for oss. Vi skal gå fram i Kristi navn og forfekte de sannheter som er blitt betrodd til oss. Dersom mennesker forbyr oss å utføre denne gjerning, da kan vi si som apostlene sa: «Døm selv om det er rett i Guds øyne å lyde dere mer enn Gud! for vi kan ikke la være å tale om det som vi har sett og hørt.» Ap. gj. 4, 19. 20. -- The Acts of the Apostles, side 68, 69.

Luthers penn var en kraft, og hans skrifter, spredt viden om, skapte røre i verden. De samme redskaper står til vår rådighet foruten hjelpemidler som er hundrefold forøkt. Bibler og skrifter som framholder sannheten for denne tid på mange språk, er i våre hender og kan hurtig bringes ut til hele verden. Vi skal gi menneskene den siste advarsel fra Gud, og hvor iherdige bør vi ikke være i granskning av Bibelen og i vår nidkjærhet for å bringe lyset ut! -- Testimonies, VI, side 403.

Vårt standpunkt vedrørende politikk

Til lærere og bestyrere i våre skoler.

De som har ledelsen av våre anstalter og våre skoler, bør med flid ta

seg i vare så de ikke i tale og innstilling fører elevene inn på falske stier. De som gir bibelsk undervisning i våre menigheter og våre skoler, har ikke frihet til å slutte seg sammen om å gjøre sine meninger for eller imot politikere eller politiske forordninger framtrædende; for derved vil de påvirke andre og lede hver enkelt til å forfekte sin yndlingsteori. Blant dem som bekjenner seg til å tro den nærværende sannhet, vil noen derved bli tilskyndet til å la sine meninger og sin politiske forkjærlighet komme til orde, slik at det oppstår splid i menigheten.

Herren vil at hans folk skal begrave politiske spørsmål. Hva slike emner angår, er taushet ensbetydende med veltalen-het. Kristus formaner sine etterfølgere til å komme til enighet om evangeliets rene prinsipper, som er tydelig åpenbart i Guds Ord. Vi kan ikke trygt stemme for politiske partier, for vi vet ikke hvem vi stemmer på. Vi kan ikke med trygghet ta del i noen politisk plan. Vi kan ikke arbeide for å behage menn som vil bruke sin innflytelse til å undertrykke religionsfrihet og til å sette i verk forholdsregler som vil tvinge deres medmennesker til å helligholde søndagen som sabbat. Den første dag i uken er ikke en dag som skal aktes hellig. Den er en falsk sabbat, og medlemmer av Herrens husfolk kan ikke ha del med de menn som opphøyer denne dag og overtrer Guds lov ved å trække hans sabbat under føtter. Guds folk skal ikke avgi sine stemmer for å få slike innsatt i embete, for ved å gjøre dette blir de delaktige i de synder som disse menn begår i sin embetsstilling.

Vi må ikke gjøre innrømmelser på bekostning av prinsipper ved å følge de meninger og fordommer som vi kanskje for-svarte før vi sluttet oss til Guds lovlydige folk. Vi er gått inn i Herrens hær, og vi må ikke kjempe på fiendens side, men på Kristi side, hvor vi kan stå som et forent hele i innstilling, i handling, i ånd og i fellesskap. De som er sanne kristne, vil være grener på det sanne vintre og bære den samme frukt som vintreet. De vil handle i sandrektighet og kristelig fellesskap. De vil ikke bære politiske kjennetegn, men Kristi kjennetegn.

Hva skal vi da gjøre? La politiske spørsmål ligge! «Dra ikke i fremmed åk med vantro! for hva samlag har rettferd med urett, eller hva samfunn har lys med mørke? Og hva samklang er det mellom Kristus og Belial, eller hva lodd og del har en troende med en vantro!» 2 Kor. 6, 14. 15. Hva kan disse parter ha til felles ? Det kan ikke være noe fellesskap, ikke noe samfunn.

«Fellesskap» betyr delaktighet, kompaniskap. Gud bruker de sterkeste bilder for å vise at det ikke kan være noen forening mellom verdslige og dem som søker Kristi rettferdighet. Hvilket samfunn kan det være mellom lys og mørke, mellom sannhet og urettferdighet? Slett ikke noe. Lys er en framstilling av rettferdighet, mørke av urettferdighet. De kristne er kommet ut fra mørket til lyset. De har ikledd seg Kristus, og de bærer sannhetens og lydighetens kjennetegn. De ledes av de opphøyde og hellige prinsipper som Kristus ga uttrykk for i sitt liv. . . .

De lærere i menigheten eller i skolen som gjør seg bemerket ved sin iver for politikk, bør uten oppsettelse fritas for sin gjerning i sitt ansvar, for Herren vil ikke samarbeide med dem. Tienden bør ikke brukes til å betale noen for å holde taler om politiske spørsmål. Hver lærer, predikant eller leder innenfor våre rekker som drives av ønsker om å uttale sine meninger om politiske spørsmål, bør omvende seg ved tro på sannheten eller også oppgi sin gjerning. Enten må han øve innflytelse som en Guds medarbeider for å vinne sjeler for Kristus, eller også må hans bevilling tas fra ham. Dersom han ikke forandrer seg, vil han gjøre skade, bare skade. . . .

«Skill dere fra dem»

Mine brødre, som er blitt utvalgt til å undervise, formaner jeg til å forandre sin framgangsmåte. De begår en feil når de knytter sine interesser til noe politisk parti, eller når de avgir sine stemmer mot dem eller med dem.

De som står som lærere, som predikanter, som Guds medarbeidere i hvilken som helst gjerning, har ingen strid å utkjempe i den politiske verden. Deres borgerskap er i himmelen. Herren kaller dem til å stå som et utskilt eiendomsfolk. Han vil ikke at det skal være splittelser i de troendes samfunn. Hans folk skal eie forlikelsens egenskaper.

Består deres gjerning i å skaffe seg fiender i den politiske verden? Nei, nei. De skal stå som undersåtter i Kristi rike og bære det banner hvorpå det står skrevet: «Guds bud og Jesu tro.» De skal bære byrden av et særskilt verk, et særskilt budskap. Vi har et personlig ansvar, og dette må åpenbares for det himmelske univers, for engler og for mennesker. Gud kaller oss ikke til å utvide vår innflytelse ved å ferdes i selskapskretser, ved å slutte oss sammen med menn i politiske spørsmål, men ved å stå som personlige enheter i hans store hele, med Kristus som vårt hoved. Kristus er vår Fyrste, og som hans undersåtter må vi utføre den gjerning som Gud har gitt oss. . . .

En vil kanskje stille det spørsmålet: Skal vi da ikke ha noen som helst forbindelse med verden ? Herrens ord skal være vår veileder. Enhver forbindelse som ville forene oss med fritenkere og vantro, forbys i Skriften. Vi skal gå ut fra dem og skille oss fra dem. Ikke i noe tilfelle skal vi forene oss med dem i deres arbeidsplaner. Men vi skal ikke leve et avsondret liv. Vi skal gjøre verdslige mennesker alt det gode vi på noen mulig måte kan.

Kristus har gitt oss et eksempel på dette. Når han ble innbudt til å spise sammen med tollere og syndere, avslo han det ikke; for det var ikke noen annen måte hvorpå han kunne nå denne klasse mennesker, enn ved omgang med dem. Men ved enhver anledning . . . førte han samtalen inn på emner som fikk dem til å tenke på ting av evighetsbetydning. Og hans pålegg til oss er: «La således deres lys skinne for men-neskene, forat de kan se deres gode gjerninger og prise deres Fader i himmelen!» Matt. 5, 16.

Ta ditt standpunkt uten å vakle, når det gjelder avholdsspørsmålet. Stå fast som en klippe. Bli ikke delaktig i andre menneskers synder. . . .

Det er en stor vingård å dyrke; men mens de kristne skal virke blant de vantro, må de ikke opptrede som de verdslige. De må ikke bruke sin tid til å tale politikk eller ta del i politikk ; for ved å gjøre det gir de fienden en anledning til å komme inn og skape uoverensstemmelse og splid. De i prekegjerningen som ønsker å stå fram som politikere, bør fratas sin bevilling; for denne oppgaven har Gud ikke gitt hverken til høy eller lav iblant sitt folk.

Gud oppfordrer alle som arbeider i tale og lære, til å gi basunen en tydelig lyd. Alle som har tatt imot Kristus, både predikanter og menighetsmedlemmer, må gjøre seg rede og bli lys; for det er en stor fare rett foran oss. Satan egger opp de jordiske makter. Allting her i verden er i forvirring. Gud oppfordrer sitt folk til å løfte det banner som bærer den tredje engels budskap. . . .

Guds barn må skille seg fra politikk og fra ethvert for-bund med de vantro. De må ikke knytte sine interesser til verdens interesser. Han sier: «Bevis deres troskap mot meg ved å stå som min utvalgte arv, som et folk som er skikket til gode gjerninger.» Ta ikke del i politisk strid. Skill dere fra verden og avhold dere fra å innføre i menigheten eller i skolen slike idéer som vil kunne lede til kamp og forvirring. Splid er den moralske gift som egoistiske mennesker innfører i organismen. Gud vil at hans tjenere skal ha en klar oppfatningsevne, en sann og edel verdighet, forat deres innflytelse kan være et bevis på sannhetens kraft.

Kristenlivet skal ikke være et liv på slump, et stemningsliv. En sann kristelig innflytelse som utøves for å fullbyrde den gjerning Gud har bestemt, er et dyrebart middel og må ikke blandes sammen med politikk eller bindes i

en sammenslutning med vantro mennesker. Gud skal være det dragende midtpunkt. Enhver hvis sinn styres og ledes av Den Hellige Ånd, vil være tilfreds med ham. -- Brev 95, datert den 16. juni 1899.

«Ingen av oss lever for seg selv.» Rom. 14, 7. La dem som fristes til å ta del i politikk, komme i hu at enhver av deres handlinger har sin innflytelse på andre. Når predikanter eller andre som har ansvarsfulle stillinger, gjør bemerkninger om slike emner, kan de ikke samle inn igjen de tanker som de har innplantet i andres sinn. Under Satans fristelser har de satt i gang en rekke omstendigheter som fører til resultater de har liten anelse om. Hvis en handling, en uttalelse, en tanke, som kastes ut i det store menneskesamfunn, bifalles av himmelen, så vil den bære en høst av dyrebar frukt; men dersom den er inspirert av Satan, vil den medføre at en bitter rot skyter opp og smitter mange. La derfor dem som utfører en eller annen tjeneste som husholdere over Guds nåde, ta seg i vare så de ikke blander det alminnelige sammen med det hellige.

Kristus ble gang på gang oppfordret til å avgjøre juridiske og politiske spørsmål; men han avslo å gripe inn i timelige saker. ... I denne verden sto han som hoved for det store åndelige rike som han kom til jorden for å opprette -- rettferdighetens rike. Hans undervisning klarla de foredlende, helliggjørende prinsipper som styrer dette riket. Han påviste at i Jehovas rike er rettferdighet, barmhjertighet og kjærlighet de rådende krefter. -- Testimonies, IX, side 218.

Virksomhet blant jødefolket

På den tid da Jerusalem ble ødelagt og tempelet lagt i ruiner, ble mange tusen av jødene solgt for å tjene som trelle i hedenske land. Som vrak på en øde kyst ble de spredt blant folkeslagene. I atten hundre år har jødene vanket fra land til land over hele jorden, og ikke på noe sted har de fått anledning til

å gjenvinne sin gamle prestisje som en nasjon. Baktalt, hatet og forfulgt som de har vært århundre etter århundre, har lidelse vært deres arvelodd.

Tross den fryktelige dom som ble uttalt over jødefolket som en nasjon da de forkastet Jesus av Nasaret, har det i de forskjellige tidsaldrer vært mange edle, gudfryktige jødiske menn og kvinner som har lidd i stillhet. Gud har trøstet deres hjerter i lidelsen og har i nåde sett til dem i deres forferdelige tilstand. Han har hørt de inderlige bønner fra dem som av hele sitt hjerte ba ham om en riktig forståelse av hans ord. I den uanseelige Nasareeren som deres fedre forkastet og korsfestet, har noen lært å se Israels sanne Messias. Etter som deres sinn har kunnet gripe betydningen av de vel kjente profetier, som så lenge har vært fordunklet av overlevering og uriktig fortolkning, er deres hjerter blitt fylt med takk til Gud for den usigelige gaven han gir til hvert menneske som tar imot Kristus som en personlig frelser.

Det er til denne klassen Esaias gjorde hentydning i sin profeti: «En levning skal omvende seg.» Fra Paulus' dager og ned til vår tid har Gud ved sin Hellige Ånd kalt på jøder så vel som på hedninger. «Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk,» uttalte Peter. Apostelen Paulus betraktet seg som stående «i gjeld både til grekere og barbarer» så vel som til jødene; men han tapte aldri av syne de avgjorte fordeler som jødene hadde framfor andre, «først og fremst det at Guds Ord ble dem betrodd». «Evangeliet,» uttalte han, «er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker; for i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro, som skrevet er: Den rettferdige, ved tro skal han leve.» Om dette evangelium, like virkningsfullt for jøde og hedning, er det Paulus i sitt brev til romerne uttalte at han ikke skammet seg ved det. Es. 10, 20-22; Ap. gj. 10, 34; Rom. 1, 14; 3, 2; 1, 16. 17.

Dersom dette evangelium blir framholdt i sin fylde for jødene, vil mange ta imot Kristus som Messias. Blant Ordets forkynnere i kristenheten

er det bare få som føler seg kalt til å arbeide for jødefolket; men for dem som så ofte har vært forbigått, så vel som for alle andre, skal budskapet om barmhjertighet og håp i Kristus lyde.

I den avsluttende forkynnelse av evangeliet, da det skal utføres et særskilt arbeid for samfunnsklasser som hittil har vært forsømt, venter Gud at hans utsendinger skal nære en særskilt interesse for jødefolket, som finnes i alle deler av verden. Når Det gamle testamentes skrifter forbindes med Det nye testamente under klarleggingen av Jehovas evige forsett, vil dette for mange av jødene være som demringen til en ny skapelse, sjelens gjenoppvekkelse. Når de ser den evangeliske husholdnings Kristus skildret i Det gamle testamentes skrifter, og når de innser hvor tydelig Det nye testamente forklarer Det gamle, vil deres slumrende evner våkne, og de vil erkjenne Kristus som verdens frelser. Mange vil ved troen ta imot ham som sin gjelner. På dem vil disse ord bli oppfylt : «Alle dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn.» Joh. 1, 12.

Blant jødene er det noen som i likhet med Paulus fra Tarsus er mektige i Skriften, og disse vil med en forunderlig kraft forkynne Guds lovs uforanderlighet. Israels Gud vil la dette skje i våre dager. Hans hånd er ikke for kort til å frelse. Når hans tjenere arbeider i tro for dem som lenge har vært forsømt og foraktet, vil hans frelse åpenbares.

«Så sier Herren, som gjelner Abraham, angående Jakobs hus: Jakob skal ikke nå bli til skamme, heller ikke skal hans åsyn nå blekne. Men når han ser sine barn, mine hendes gjerning, i sin midte, skal de hellige mitt navn, og hellige Jakobs Hellige og frykte Israels Gud. Og de som for vill i ånden, skal komme til forståelse, og de som knurret, skal ta imot lærdom.» Es. 29, 22-24.-- The Acts of the Apostles, side 379-382.

Betydningen av leirmøter

Leirmøtene er et av de mest betydningsfulle midler i vår virksomhet. Det er en av de metoder som bidrar kraftigst til å vekke oppmerksomhet blant folket og til å nå alle sam-funnsklasser med den evangeliske innbydelsen. . . .

Dersom våre leirmøter ledes som de bør, vil de i sannhet være et lys i verden. De bør holdes i de store steder og landsbyer hvor sannhetens budskap ikke har vært forkynt; og de burde vare i to eller tre uker. Somme tider kan det være tilrådelig å holde et leirmøte på det samme sted flere ganger i rekkefølge, men som regel bør møtestedet helst skifte fra år til år. Man ville utrette mer godt ved å holde mindre møter på mange steder enn ved å holde meget store møter på noen få steder. Derved vil virksomheten stadig utvides til nye felt.

Man har begått en feil ved å holde leirmøter på avsides beliggende plasser og ved å fortsette på samme sted år etter år. Dette er blitt gjort for å spare utgifter og arbeid; men besparelsen skulle skje på andre områder. Især på nye steder gjør mangelen på midler det ofte vanskelig å dekke utgiftene til et leirmøte. Det bør vises omhyggelig sparsomhet og legges planer i samsvar dermed, da meget kan spares på denne måten. Men la ikke virksomheten bli forkrøplet. Denne metode til framholdelse av sannheten for folket er etter vor Guds forordning. Når det skal arbeides for sjeler og sannheten skal bringes til dem som ikke kjenner den, må arbeidet ikke hindres for å spare på utgiftene. . . .

Om å samle tilhørere

Mens vi en gang holdt på å gjøre forberedelser til av-holdelse av et leirmøte i nærheten av en stor by hvor vårt folk var lite kjent, syntes jeg en

natt å befinne meg i en forsamling til drøftelse av det arbeid som burde gjøres før møtet. Det ble tale om å gjøre store anstrengelser og gå til betydelige utgifter til spredning av løpesedler og blad. Det ble tatt skritt til å gjennomføre denne plan, da En som er vis i råd, uttalte:

«Sett opp teltene, begynn deres møter og averter; derved vil det bli utrettet mer. Sannheten, framholdt av den levende predikant, vil ha større innflytelse enn det samme innhold vil ha når det offentliggjøres i bladene. Men begge deler tilsammen vil ha enda større vekt.

Det er ikke det heldigste å følge den samme virkeplan år etter år. La det være avveksling. Når dere gir tid og anledning, så er Satan forberedt til å samle sine styrker, og han vil arbeide for om mulig å ødelegge hver eneste sjel.

Vekk ikke motstand før folket har hatt anledning til å høre sannheten og til å få vite hva det er de setter seg opp imot. Spar på de midler dere har, for å kunne utføre en kraftig virksomhet etter møtet heller enn forut for dette. Dersom det er adgang til å benytte pressen under møtene, slik at det kan trykkes småskrifter, løpesedler og blad til utdeling, vil det ha en virkningsfull innflytelse.»

Ved noen av våre leirmøter har man organisert sterke grupper av arbeidere som har gått ut i byen og forstedene for å spre litteratur og innby folk til møtene. Ved dette middel har man til den siste halvdel av leirmøtet sikret seg hundrer av faste tilhørere som ellers kanskje ikke ville ha skjenket saken noen videre oppmerksomhet. Vi må utnytte ethvert berettiget middel til å bringe lyset fram for menneskene. . . .

De som er blitt interessert, vil fra populære predikanter side møte spissfindigheter og forvrengninger, og de vet ikke hva de skal svare på disse.

Sannheten slik som den framholdes av den levende forkynner, bør offentliggjøres i en så sammentrengt form som mulig og spres viden om. La de betydningsfulle foredrag som holdes ved våre leirmøter, bli offentliggjort i avisene så vidt som det praktisk lar seg gjøre. Den sannhet som ble framholdt for et begrenset antall tilhørere, kan derved finne vei til mange. Og hvor sannheten er blitt framstilt i et forkjært lys, vil befolkningen få anledning til å vite nettopp hva predikanten har sagt. . . .

Forretningssaker

Så vidt mulig skulle våre leirmøter utelukkende beskjeftige seg med åndelige interesser. De bør ikke benyttes til behandling av forretningssaker. Arbeidere er samlet fra alle deler av virkefeltet, og det kan synes å være en gunstig anledning til å drøfte forretningsanliggender i forbindelse med de forskjellige virkegrener og til opplæring av arbeidere i forskjellige gjøremål.

Alle disse interesser er betydningsfulle; men når de skal varetas i et leirmøte, blir det bare liten tid til overs til behandling av det praktiske forhold mellom sannheten og sjelen. Predikantene ledes bort fra sitt arbeid med å oppbygge Guds barn i den aller helligste tro, og leirmøtet svarer ikke til det formål som det var bestemt til.

Det holdes mange møter som ingen interesse har for den største delen av folket, og dersom de skulle være med til alle disse møter, ville de ved avreisen kjenne seg trette istedenfor å ha blitt styrket og oppfrisket. Mange er skuffet fordi håpet om at leirmøtet skulle bli til hjelp for dem, har slått feil. De som kom for å motta lys og styrke, vender tilbake til sine hjem lite bedre i stand til å virke i sine familier og menigheter enn de var før de kom til møtet.

Forretningssaker skulle varetas av dem som særskilt er blitt valt til

denne gjerning, og så vidt mulig bør slike saker legges fram for folket ved en annen leilighet enn på leirmøtet. Undervisning i boksalg, i sabbatsskolearbeid og i detaljer vedrørende traktatog misjonsvirksomheter skulle gis i de hjemlige menigheter eller i særskilt berammede møter. Det samme prinsipp gjelder for matlagningskurser. Mens disse ting er gode på sin rette plass, bør de ikke legge beslag på tiden under våre leirmøter.

Konferensformennene og predikantene skulle sørge for folkets åndelige interesser og derfor være fritatt for det mekaniske arbeid som møtet medfører. Predikantene bør være forberedt på å skulle tjene som lærere og ledere i arbeidet på leirplassen når forholdene krever det; men de bør ikke utmatte seg. De bør føle seg forfrisket og være i en glad sinnsstemning, hvilket er av vesentlig betydning for et godt møte. De bør være i stand til å tale ord som bringer glede og frimodighet, og til å så åndelige sannheters frø i oppriktige hjerters jordbunn. . . .

Opplæring av unge arbeidere

De som opplæres til virksomhet i en eller annen gren av Guds verk, bør utnytte enhver anledning til å arbeide ved leirmøtet. Hvor som helst det blir holdt leirmøter, bør unge menn som har fått en medisinsk utdanning, føle det som en plikt å ta del. De bør oppmuntres til ikke bare å arbeide i det medisinske fag, men også til å tale om punkter i den nærværende sannhet og derunder påvise grunnen til at vi er syvendedagsadventister. Dersom man gir dem leilighet til å arbeide sammen med eldre predikanter, vil disse unge menn få megen hjelp og velsignelse. . . .

Gjennomført på den rette måten er leirmøtet en skole hvor predikanter, menighetsforstandere og menighetstjenere kan lære å utføre en mer fullkommen gjerning for Mesteren. Det skulle være en skole hvor menighetens medlemmer, gamle og unge, får en anledning til å oppnå

grundigere kjennskap til Herrens vei, et sted hvor de troende kan få en opplæring som vil hjelpe dem til å hjelpe andre. . . .

Forut for avholdelsen av et viktig møte syntes jeg i min søvn om natten å befinne seg i et møte sammen med mine brødre, lyttende til En som talte med myndighet. Han sa:

«Dette møte vil bli besøkt av mange sjeler som i opprik-tighet er uvitende om de sannheter som vil bli framholdt. De vil høre etter og bli interessert fordi Kristus drar dem til seg; samvittigheten forteller dem at det de hører, er sant, fordi det hviler på Bibelens grunn. Den største forsiktighet er nødvendig ved behandlingen av disse sjeler.

La de sider av budskapet bli framholdt for dem som de er i stand til å fatte og tilegne seg. Selv om det skulle forekomme dem fremmed og overraskende, vil mange erkjenne med glede at det blir kastet lys over Guds Ord. Hvis derimot nye sannheter ble framholdt i et så vidtrekkende omfang at de ikke kunne fatte dem, ville noen gå bort og aldri mer komme igjen. I sine bestrebelse for å fortelle det til andre ville noen gi en uriktig framstilling av hva de hadde hørt. Noen ville i den grad forvrengte Skriften at det ville forvirre andres begreper.

De som vil studere Kristi måte å undervise på og lære seg til å følge hans vei, vil kunne samle og holde store skarer nå liksom Kristus holdt folket i sin tid. Satan vil være til stede ved hvert møte for å tvinge sin helvetesskygge inn mellom mennesket og Gud og avskjære enhver lysstråle som kunne falle på sjelen. Men når dere framholder sannheten i dens praktiske vesen for menneskene fordi dere elsker dem, så vil sjeler la seg overbevise fordi Guds Hellige Ånd vil gjøre inntrykk på deres hjerter.

Utrust dere med ydmykhet; be om at engler fra Gud må komme nær

hen til dere for å gjøre inntrykk på sinnet; for det er ikke dere som bruker Den Hellige Ånd, men Den Hellige Ånd må bruke dere. Det er Den Hellige Ånd som gjør sannheten inntrykksfull. Framhold alltid praktisk sannhet for folket.»

La ikke de sider av sannheten som utgjør en fordømmelse av menneskenes skikker og sedvaner, bli holdt i forgrunnen før de får anledning til å vite at vi tror på Kristus, at vi tror på hans guddom og hans foruttilværelse. Dvel ved det vitnesbyrd som verdens gjenløser avla. Han sier: «Jeg, Jesus, har sendt min engel for å vitne disse ting for dere i menighetene.» Åp. 22, 16. [Eng. og andre bibelovers.]

Hvor det praktisk lar seg gjøre, skulle hvert viktig foredrag etterfølges av et bibelstudium. Her kan man gjøre anvendelse av de punkter som har vært framholdt, det kan stilles spørsmål, og riktige anskuelser innprentes. Det bør anvendes mer tid til tålmodig undervisning for folket og gis dem anledning til å uttale seg. Det er undervisning menneskene trenger, linje på linje og bud på bud.

Det bør holdes særskilte møter for dem som er i ferd med å fatte interesse for de framholdte sannheter, og som behøver undervisning. Til disse møter skulle man innby folket, og alle, både troende og vantro, bør få anledning til å stille spørsmål om punkter som de ikke forstår. Gi alle en anledning til å omtale sine vanskeligheter; for vanskeligheter vil de møte. Gi dem anledning til å se at det i alle prekener og i alle bibelstudier påvises et tydelig «Så sier Herren» for hvert punkt i den tro og de lærdommer vi forfekter.

Dette var Kristi undervisningsmetode. Når han talte til folket, pleide de å spørre ham om hva han mente. For dem som i ydmykhet søkte etter lys, var han alltid rede til å for-klare sine ord. Men Kristus oppmuntret aldri til

kritikk eller spissfindighet, og det skulle heller ikke vi gjøre. Når noen søker å få i stand diskusjon angående omtvistede lærepunkter, så si til dem at møtet var ikke bestemt til slike formål. Når du besvarer et spørsmål, så sørg for at tilhørerne ser og innrømmer at det er blitt besvart. Legg ikke et spørsmål til side med anmodning til vedkommende om å komme igjen med det senere. Prøv deg fram skritt for skritt og hold deg på det rene med hvor meget du har vunnet. -- Testimonies, VI, side 31-69.

Mindre preken, mer undervisning

På våre leirmøter bør det ikke forlanges at én eller to arbeidere skal besørge all forkynnelsen og all undervisningen i bibelske emner. Det kan somme tider utrettes mer godt ved at den store forsamling deles i grupper. Derved kan den som underviser i bibelske sannheter, komme folket nærmere enn i en stor forsamling.

Det er langt mer preken på våre leirmøter enn det burde være. Dette legger en tung byrde på predikantene, og meget som noen burde ta seg av, blir av den grunn forsømt. Mange småting som åpner døren for alvorlige onder, forbigås ube-merket. Det går ut over predikantens fysiske krefter, og han berøves den tid han behøver til betraktning og bønn for å kunne bevare sin egen sjel i Guds kjærlighet. Og når det holdes så mange foredrag, det ene etter det andre, får folket ingen tid til å tilegne seg det de hører. Tankene forvirres, og gudstjenesten forekommer dem kjedelig og trettende.

Det skulle være mindre preken og mer undervisning. Det er noen som ønsker mer bestemt lys enn det de kan oppnå ved å høre på prekener. Noen behøver mer tid enn andre til å forstå de punkter som blir framholdt. Dersom den sannhet som blir forkynt, kunne gjøres litt tydeligere, så ville de se den og ta imot den, og den ville feste seg som en nagle på et sikkert sted.

Det er blitt vist meg at våre leirmøter skal vinne forøkt interesse og framgang. Jeg har sett at etter som vi nærmer oss avslutningen, vil det bli mindre preken og mer bibelstudium i disse møter. Overalt på leirplassene vil det være små grupper med bibler i hånd, mens forskjellige personer leder et bibelstudium i samtaleform.

Det var denne metode Kristus lærte sine disipler å benytte. Når de store skarer samledes omkring Frelseren, ga han undervisning til disiplene og til folkemengden. Etter talen gikk disiplene omkring blant folket og gjentok for dem hva Kristus hadde sagt. Ofte hadde tilhørerne gjort en uriktig anvendelse av Kristi ord, og disiplene kunne da fortelle dem hva Skriftene sa, og hva Kristus hadde lært at de sa. -- Testimonies, VI, side 87, 88.

Den store Læreren satte sine tilhørere i forbindelse med naturen, forat de måtte kunne høre den stemmen som taler i alt det skapte, og når deres hjerter var bløtgjort og sinnet mottagelig, hjalp han dem til å tolke den åndelige lærdom i de ting som deres øvne dvelte ved. Lignelsene, som han elsket å bruke for å undervise om sannheten, viser hvor åpent hans sinn var for påvirkninger fra naturen, og hvordan han fant glede i å hente åndelig lærdom fra dagliglivets omgivelser. Himmelenes fugler, liljene på marken, såmannen og sæden, hyrden og fårene -- med disse belyste Kristus udødelige sannheter. Han hentet også bilder fra livets begivenheter, fra erfaringsmessige opplevelser som tilhørerne hadde kjennskap til -- surdeigen, den skjulte skatt, perlen, fiskegarnet, den tapte mynt, den tapte sønn, husene på klippen og på sanden. I hans lærdommer var det noe som kunne interessere ethvert sinn og tale til hvert hverte. -- Education, side 102.

Sæd og høst

«En sår og en annen høster.» Frelseren uttalte disse ord med sikte på disiplenes forestående ordinasjon og utsendelse. Overalt i Judea hadde

Kristus utsådd sannhetens sæd. Klart og tydelig hadde han påvist frelsesplanen i sine omriss, for sannheten vissnet aldri bort på hans lepper. Den store Lærerens jordiske gjerning skulle snart avsluttes. Disiplene skulle følge etter og høste der han hadde sådd, forat både den guddommelige såmannen og høstfolkene kunne glede seg tilsammen.

Gud behøver i dag såmenn og høstfolk på sin store høst-mark. La dem som går ut i arbeidet, noen for å så og noen for å høste, huske på at de aldri må tilskrive seg selv æren for framgang i sin gjerning. Redskaper som Gud har utpekt. er gått foran dem og har beredt veien for såing og for inn-høsting. «Jeg har utsendt dere for å høste det som ikke dere har arbeidet med,» sa Kristus; «andre har arbeidet, og dere er kommet inn i deres arbeid.» Joh. 4, 37. 38.

«Den som høster, får lønn og samler frukt til evig liv, forat både den som sår og den som høster, kan glede seg sammen.» Joh. 4, 36. Les disse ord omhyggelig. Overvei deres betydning; for de gir et omriss av Guds plan. De som utsår sæden idet de på bekostning av meget arbeid framholder de prøvende sannheter for denne tid for store forsamlinger, vil kanskje ikke alltid komme til å innhøste frukten. Herrens arbeidere møter ofte bitter motstand og deres gjerning hindres. De gjør sitt beste; alvorlig og samvittighetsfullt bestreber de seg for å så den gode sæd. Men motstandens element blir stadig voldsommere. Noen av tilhørerne kan være overbevist om sannheten; men motstanden skremmer dem, og de har ikke frimodighet til å vedkjenne seg sin overbevisning.

Arbeidernes liv kan være truet av dem som beherskes av Satan. Da er det deres forrett å kunne følge Mesterens eksempel og gå til et annet sted. «Dere skal ikke komme til ende med Israels byer før Menneskesønnen kommer,» sa Kristus. Matt. 10, 23. La sannhetens budbringere reise til et annet sted. Der er det kanskje bedre anledning til å virke, og de kan med større framgang så sannhetens sæd og innsamle høsten. Ryktet om deres

framgang vil finne vei til det sted hvor arbeidet tilsynelatende mislyktes, og den neste sannhetens budbringer som kommer dit, vil få en gunstigere mottagelse.

Den s ed som ble sådd under pr ovelse og lite oppmuntrende forhold, vil vise seg å v are levende og kraftig. Motgang, sorg, tap av eiendom, de forandringer som Guds forsyn tilskikker, gjenkaller i erindringer med levende klarhet de ord som Guds trofaste tjener uttalte for flere år siden. Den s ed som ble sådd, spirer og b erer frukt.

Gud behöver forstandige menn og kvinner som vil virke alvorlig for å fullbyrde den gjerning som ble dem betrodd. Han vil bruke dem som sine redskaper til sjelers omvendelse. Noen vil så, og noen vil samle inn hösten av den s ed som ble sådd. La enhver gj ore sitt beste for å utnytte sine talenter, slik at Gud kan bruke ham enten som en s amann eller som en h ostarbeider.

Kapittel 10

Ansvar i konferensen

«For øvrig kreves det ... at de må finnes tro.»

Konferensformenn

Det har behaget Herren å framstille mange ting for meg vedrørende våre predikanter kall og gjerning, især deres som er blitt utnevnt til formenn i konferenser. Ved valg av menn til disse betrodde stillinger bør det vises stor forsiktighet. Det bør skje under alvorlig bønn om guddommelig opplysning.

De som således blir satt til å føre oppsyn med hjorden, skulle være menn med et godt rykte, menn som gir bevis på at de ikke alene har kjennskap til Skriften, men også har erfaring i tro og tålmodighet, forat de med saktmodighet må kunne belære dem som setter seg imot sannheten. De bør være menn med gjennomført rettskaffenhet, ikke nybegynnere, men forstandige granskere av Guds Ord, i stand til også å undervise andre og hente fram nytt og gammelt fra forråds-huset ; de bør være menn som i karakter, i tale og i ferd vil bli til ære for Kristi sak, og som lærer sannheten, lever etter sannheten og vokser opp til aldersmålet for Kristi fylde. Dette betyr at hver evne utvikles og styrkes ved øvelse, forat arbeiderne kan dyktiggjøres til å bære større ansvar etter som virksomheten utvides.

Herren Jesus knyttet Judas og Peter til seg, ikke fordi de hadde en mangelfull karakter, men tross deres mangler. I sin skole ville han gi dem leilighet til å lære saktmodighet og ydmykhet i hjertet, forat de måtte kunne bli hans medarbeidere. Og dersom de ville benytte disse anledninger og var villige til å lære, villige til å innse sine mangler og til i lyset av et rent

eksempel å bli alt det som Kristus ønsket at de skulle være, så ville de bli til stor velsignelse for menigheten.

Slik handler Herren Jesus ennå med menneskene. Noen som har en ufullkommen karakter, knyttes til høytidelige, hellige interesser, og når de blir valt til en særskilt gjerning, bør de ikke mene at deres egen visdom er tilstrekkelig, og at de ikke trenger veiledning, tilrettevisning og undervisning. Brødre, hvis dere har slike tanker, så vil de skille dere fra ham som er kilden til deres styrke, og dere vil stå i fare. Dere vil kanskje bli overlatt til deres egen formodede dyktighet, til å handle som Judas gjorde -- forråde deres Herre. . . .

Å søke råd hos mennesker

Noen av våre konferenser er svake i kristelig erfaring, fordi det for deres ledende menn -- og folket har fulgt deres eksempel -- har vært langt mer om å gjøre å vinne bifall hos mennesker enn hos Gud. De har søkt hjelp og råd hos men-nesker mer enn hos Gud. De har lagt sine byrder på mennesker og har tatt imot menneskelig visdom, nettopp når og hvor de skulle ha forlatt seg på Gud. Altfor ofte har de som de søkte råd hos, selv behøvd hjelp fordi deres sjeler ikke var rett for Gud. Formennene i våre konferenser er blitt svake og udyktige ved å holde kjød for sin arm. Tillit til mennesker framskynder ikke vekst i nåden og i Kristi kunnskap.

Brødre, når det oppstår forviklinger i konferensen, og når det er kritiske forhold å ordne, så la ikke disse mørke skyer få drive inn i Generalkonferensen dersom det er mulig for dere å unngå det. Formannen i Generalkonferensen bør ikke bebyrdes med de lokale konferensers affærer slik som tilfellet har vært tidligere. Dersom dere sammen med medarbeidere i virksomheten ikke kan ordne de besvær og vanskeligheter som oppstår i deres konferens, hvordan tror dere da at én mann skulle kunne gjøre dette

arbeid for alle konferensene ? Hvorfor skulle dere velte alle deres forviklinger og nedslående omstendigheter over på generalkonferensformannens bebyrdede sinn og hjerte? Han kan jo ikke forstå situasjonen så godt som dere som bor på stedet. Dersom dere viker tilbake for ansvar og kors og byrder, for anstrengende tenkning og alvorlig bønn og venter at Generalkonferensens formann skal utføre arbeidet i stedet for dere og hjelpe dere ut av deres vanskeligheter, kan dere da ikke se at dere pålegger ham byrder som vil sette hans liv i fare? Har ikke dere tanker og evner like så vel som han? Dere bør ikke forsømme noen del av arbeidet fordi det krever alvorlig anstrengelse og medfører et kors.

Jeg gjentar det: Velt ikke deres byrder over på formannen i Generalkonferensen! Vent ikke at han skal ta opp igjen de masker som dere har sloppet, og fullføre arbeidet. Bestem dere til å bære deres egne byrder ved Kristus som gjør dere sterke.

Dersom Generalkonferensens formann vandrer i Guds råd, så vil han ikke oppmuntre sine brødre til å vente at han skal bestemme deres plikter, men han vil henwise dem til den eneste kilden som er uberørt av menneskelige feil. Han vil unnslå seg for å være sinn og samvittighet for andre. . . .

Den mann som er gjenstand for denne uberettigede tillit, utsettes for sterke fristelser. Hvis det er mulig, vil Satan lede ham til å bli selvtillitsfull, forat menneskelige lyter kan komme til å skjemme arbeidet. Han vil stå i fare for å oppmuntre sine brødre til å være avhengige av ham og til å mene at alt vedrørende sakens gang må legges fram for ham. Derved vil virksomheten komme til å bære et menneskes preg istedenfor Guds preg.

Men dersom alle vil lære seg til selv å stole på Gud, så vil mange farer som en leder i virksomheten er utsatt for, avvendes. Dersom han begår feil,

dersom han tillater men-neskelige innflytelser å påvirke hans skjønn, eller han gir etter for fristelse, så kan hans brødre vise ham til rette og hjelpe ham. Og de som lærer selv å gå til Gud for å få hjelp og råd hos ham, tilegner seg lærdommer som vil være av den største verdi for dem.

Dersom embetsmennene i en konferens ønsker å ha hell med seg i å bære de byrder som er lagt på dem, så må de be, så må de tro, og så må de stole på at Gud vil bruke dem som sine redskaper til å holde menighetene i konferensen i god, virkedyktig stand. Dette er den del av vingården som de skal oppdyrke. Det må legges langt mer personlig ansvar, langt mer tenkning og planlegging og langt mer intellektuell kraft i den gjerning som utføres for Mesteren. Dette ville utvide åndsevnene og gi en skarpere erkjennelse av hva som skal gjøres, og hvordan det skal gjøres.

Brødre, dere vil måtte kjempe med vanskeligheter, bære byrder, gi råd, legge planer og fullbyrde dem og stadig søke hjelp hos Gud. Be og arbeid, arbeid og be ! Lær av Jesus, liksom disipler i Kristi skole.

Herren har gitt oss dette løfte: «Dersom noen av dere mangler visdom, da be han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham.» Det er overensstemmende med Guds forordning at de som bærer ansvar, ofte skulle komme sammen for å rådføre seg med hverandre og for å be alvorlig om den visdommen som bare han kan meddele. Tal mindre; megen tid spilles med tale som ikke bringer noe lys. La brødre forene seg i faste og bønn om den visdommen som Gud har lovt å gi i rikt mål. Legg deres besværlighet fram for Gud. Si til ham, liksom Moses gjorde: «Jeg kan ikke lede dette folk dersom ikke ditt åsyn går med meg.» Og be så om enda mer; be som Moses: «La meg da få se din herlighet!» Jak. 1, 5; 2 Mos. 33, 18. Hva er denne herlighet? Den er Guds karakter. Dette er hva han kunngjorde for Moses.

La sjelen klynge seg fast til Gud i levende tro. La tungen tale hans pris. Når dere kommer sammen, så la sinnet i ærbødighet bli ledet til betraktninger over evige realiteter. Derved vil dere hjelpe hverandre til å bli åndeligsinnet. Når deres vilje er i samklang med Guds vilje, så vil dere være i samklang med hverandre; Kristus vil være til stede som rådgiver.

Enok vandret med Gud. Det samme kan enhver Kristi arbeider. Du kan si med salmisten: «Jeg setter alltid Herren for meg; for han er ved min høyre hånd, jeg skal ikke rokkes.» Sal. 16, 8. Når du føler at du ikke selv besitter noen dyktighet, så vil din dyktighet være i Jesus. Dersom du venter at alt ditt råd og all din visdom skal komme fra mennesker, som i likhet med deg selv er dødelige og begrensede, så vil du bare få menneskelig hjelp. Dersom du søker Gud om hjelp og visdom, så vil han aldri skuffe din tro.

Formennene i de lokale konferenser har den samme Gud som Generalkonferensens formann har, og de kan selv gå til visdommens guddommelige kilde istedenfor å sette sin lit til én mann, som må få sitt lys fra den samme kilden.

En vil kanskje si at til dem som får viktige ansvar å bære, gir Herren særskilt visdom. Det er sant at hvis de vandrer i ydmykhet for ham, så vil han hjelpe dem i deres gjerning; han vil også gi dere hjelp hvis dere søker den i den samme ånd. Dersom Herren i sitt forsyn har lagt betydningsfulle ansvar på dere, så vil han dyktiggjøre dere til å bære disse byrder når dere gå til ham i tro for å få styrke dertil. Når dere stoler på ham og forlater dere på hans råd, vil han ikke overlate det til dere å legge ufullkomne planer etter eget skjønn og lide avgjort nederlag.

Gjør ikke noe menneske til din skriftefar

Enhver behøver en praktisk erfaring i å nære fortrøstning til Gud for

sitt eget vedkommende. La ikke noe menneske bli din skriftefar. Lukk hjertet opp for Gud; fortell ham enhver sjelens hemmelighet. Legg alle dine vanskeligheter, små og store, fram for ham, så vil han vise deg en vei ut av dem alle sammen. Han alene vet å gi nettopp den hjelp som du trenger.

Og når det så etter en prøvende stund kommer hjelp, og når Guds Ånd synlig virker for deg, hvilken dyrebare erfaring oppnår du da ikke! Du oppnår tro og kjærlighet, det gull som Det sanndrue vitne råder deg til å kjøpe av ham. Du lærer å gå til Gud med alle dine besværligheter, og når du lærer disse dyrebare troens lekser, vil du gi andre den samme lær-dom. Således vil du stadig kunne lede folket opp på et høyere trin i deres erfaring.

Ved den måten hvorpå han handler, vil formannen i en lokal konferens opplære sine medpredikanter, og i forening kan de opplære menighetene på en slik måte at det ikke vil være nødvendig å holde konferensens predikanter borte fra virkefeltet for å bilegge besvær og splid i menigheten. Hvis konferensens embetsmenn som trofaste tjenere vil utføre de plikter som himmelen har anvist, så vil virksomheten i våre konferenser ikke komme til å bli innviklet i slike vanskeligheter som hittil. Og ved å virke på denne måten vil arbeiderne bli pålitelige, ansvarlige menn, som ikke svikter eller blir motløse i en vanskelig situasjon.

Det er en som fullkommen kan frelse alle som kommer til ham. «Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» Matt. 11, 28. Er ikke dette løfte omfattende og fullstendig? Hvorfor er vi så uvillige til å komme umiddelbart til ham som er kilden til vår styrke? Har vi ikke forlatt Herren i denne henseende? Skulle ikke våre predikanter og formennene i våre konferenser lære hvor deres hjelp kommer fra? . . .

Omskifting av arbeidere

Jeg er blitt spurt om det ikke er en feil å forflytte formannen i en lokal konferens til et nytt virkefelt når mange av dem som for nærværende står under hans oppsyn, er uvillige til å slippe ham.

Det har behaget Herren å gi meg lys angående dette spørsmål. Det er blitt vist meg at predikanter ikke skulle holdes på det samme sted år etter år, og heller ikke bør den samme mann ha ledelsen av en konferens i lang tid. En omskifting av evner er godt for våre konferenser og menigheter.

Predikanter har somme tider følt seg uvillige til å skifte arbeidsfelt; men hvis de forsto alle de grunner som taler for forandringer, så ville de ikke stille seg uvillige. Noen har bedt om å få bli et år til på det samme sted, og ofte er anmodningen blitt imøtekommet. De har gjort gjeldende at de hadde planer om å utføre et større arbeid enn hittil. Men ved årets utløp var stillingen dårligere enn før. Hvis en predikant har vært utro i sin gjerning, er det ikke sannsynlig at han vil bøte på mangelen ved å bli hvor han er. Menighetene blir vant til denne ene manns ledelse og mener at de må holde seg til ham istedenfor til Gud. Hans idéer og planer øver en beherskende makt i konferensen.

Folket innser kanskje at hans skjønn ikke er riktig, og på grunn herav opplæres de til å nære ringe tanker om forkynnerstillingen. Hvis de ville se hen til Gud og forlate seg på himmelsk visdom, ville de etter hvert tilegne seg en erfaring av den største verdi og ville selv, i mange henseender i det minste, bli i stand til å avhjelpe hva som mangler hos ham som er hjordens tilsynsmann. Men altfor ofte lar man sakene drive og skjøtte seg selv idet man holder formannen ansvarlig for tilstanden i konferensens menigheter, mens menighetsmedlemmene slår seg til ro, likegyldige og lunkne og uten å foreta seg noe for å få tingene brakt i orden.

Formannen innser kanskje ikke viktigheten av å hellige seg selv forat andre kan bli helliget. Han er kan hende en utro vokter, som preker for å behage folket. Mange er sterke i visse karaktertrekk, mens de er svake og mangelfulle i andre. Som følge derav viser det seg en mangel på dyktighet i enkelte deler av virksomheten. Hvis den samme mann skulle fortsette som formann i en konferens år etter år, så ville hans mangler komme til å gå igjen i de menigheter hvor han virker. Men den ene arbeider er kan hende sterk hvor hans bror er svak, og ved en omskifting av arbeidsfelter kan den ene således i noen grad oppveie en annens mangler.

Dersom alle helliget seg fullstendig til Gud, ville disse utpregede ufullkommenheter i karakteren ikke forekomme; men ettersom arbeiderne ikke når opp til det guddommelige ideal siden de innfletter selvet i all sin gjerning, så er det best både for dem og for menigheten at det gjøres hyppige forandringer. Og på den andre siden: dersom en arbeider er åndelig sterk, så er han ved Kristi nåde en velsignelse for menighetene, og hans arbeid er påkrevd i forskjellige konferenser.

Vi lever i tider da det er særskilt fare for fiender utefra og innefra, og Gud vil at dere skal være våkne for alt som angår deres særskilte gjerning. Dere behøver ikke å forsøke å utrette noe uten særskilt hjelp fra vår himmelske Fader. Han venter på at dere skal påkalle ham, forat han må kunne si: «Her er jeg.» Han sier at dersom dere vil søke, så vil han la seg finne; hans styrke, hans nåde og hans rettferdighet vil bli gitt til den ydmyke og botferdige som søker ham av hele sitt hjerte.

Predikanter og forretningssaker

Jeg er blitt undervist om betydningen av at våre predikanter avholder seg fra ansvar som hovedsakelig skulle bæres av forretningsmenn. I nattens

timer befant jeg meg i en for-samling bestående av en del av våre brødre som bærer byrder i virksomheten. De var dypt besværet over økonomiske spørsmål og rådslo om hvordan virksomheten kunne ledes på den beste måten. Noen mente at antallet av arbeidere kunne begrenses og alle vesentlige resultater allikevel oppnåes. En av brødrene, som innehar en ansvarsfull stilling, gjorde rede for sine planer og omtalte hva han ønsket skulle bli gjort. Flere andre la fram planer til overveielse. Da reiste det seg En som var i besittelse av verdighet og myndig autoritet, og begynte å tale om prinsipper til veiledning for oss. Til flere av predikantene sa denne Taleren:

«Deres gjerning består ikke i å ivareta økonomiske anliggender. Det er ikke klokt for dere å være beskjeftiget med dette. Gud har byrder for dere å bære, men dersom dere gir dere av med slike oppgaver som dere ikke er skikket til, så vil deres bestrebelse for å forkynne ordet vise seg å mislykkes. Dette vil påføre dere motløshet, og denne vil gjøre dere uskikket nettopp til den gjerning som dere skulle utføre -- en gjerning som krever omhyggelig takt og et sunt, uegennyttig skjønn.»

De som beskjeftiger seg med å skrive og med å tale Ordet, bør overvære færre styremøter. De bør betro mange under-ordnede saker til menn med forretningstalent og derved unngå å være i en stadig spenning som berøver åndsevnen den naturlige vigør. De bør skjenke bevarelsen av sin fysiske helse langt mer oppmerksomhet; for åndsevnenes vigør er for en stor del avhengig av legemets. Søvn og hvile i rette tid samt rikelig legemsbevegelse er av vesentlig betydning for sinnets og legemets sunnhetstilstand. Å berøve naturen dens timer til hvile og rekreasjon ved å tillate en mann å gjøre fire eller tre eller endog bare to menns arbeid vil ha uopprettelige tap til følge.

Forretningsutdannelse

De som mener at en manns skikkethet til en bestemt stilling også gjør ham skikket til å fylle flere andre stillinger, er utsatt for å begå feilgrep når det skal legges planer til verkets fremme. De er tilbøyelige til å pålegge én enkelt mann de bekymringer og byrder som burde fordeles mellom flere.

Erfaring har stor verdi. Herren ønsker å ha intelligente menn knyttet til sitt verk, menn som er skikket til forskjellige betrodde stillinger i våre konferenser og anstalter. Især behøves det gudhengivne forretningsmenn, slike som vil følge sannhetens prinsipper i enhver forretningshandling. De som settes i spissen for finansielle foretak, bør ikke påta seg andre byrder, byrder som de ikke formår å bære; heller ikke skulle man betro ledelsen av det forretningsmessige til uskikkede menn. De som har ledelsen av verket, har undertiden gjort en feil ved å tillate at menn som var blottet for takt og dyktighet, ble satt til å vareta viktige økonomiske interesser.

Lovende menn i forretningsbransjen bør utvikles og fullkommengjøre sine talenter ved det grundigste studium og den beste opplæring. De bør oppmuntres til å søke seg dit hvor de som lærlinger hurtig kan oppnå kjennskap til riktige prinsipper og metoder i forretningslivet. Ikke en eneste forretningsmann som nå er forbundet med Guds sak, behøver å være en uerfarene. Dersom mennesker i noen yrkesgren burde benytte sine anledninger til å bli kyndige og dugelige, så er det de som bruker sine evner i den gjerning å bygge opp Guds rike på jorden. I betraktning av det faktum at vi lever så nær avslutningen av denne verdens historie, bør det være større grundighet i arbeidet, mer våken forventning, mer år-våkenhet, bønn og arbeid. Det menneskelige redskap bør strebe etter å oppnå fullkommenhet for å kunne være en ideell kristen, fullkommen i Kristus Jesus.

Riktige prinsipper er nødvendige

De som beskjeftiger seg med forretningsanliggender, bør ta enhver forsiktighetsregel for ikke å begå feil ved å henfalle til uriktige prinsipper eller metoder. De kan oppnå det samme omdømme som Daniel oppnådde ved det babyloniske hoff. Da alle hans forretningshandlinger ble underkastet den skarpeste prøve, kunne man ikke finne et eneste uriktig punkt. Selv om skildringen av hans forretningsliv ikke er fullstendig, så inneholder den allikevel undervisning som fortjener overveielse. Den åpenbarer det faktum at en forretningsmann ikke nødvendigvis er en utspekulert, beregnende person. Han kan være en mann som får undervisning av Gud ved hvert eneste skritt. Mens Daniel var førsteminister i det babyloniske riket, var han en Guds profet, som fikk lys ved himmelsk inspirasjon. Hans liv er et bilde på hva enhver kristelig forretningsmann kan være. . . .

I denne tid trenger Guds sak menn og kvinner som besitter usedvanlige kvalifikasjoner og med gode administrative evner, menn og kvinner som vil gjøre tålmodige, grundige undersøkelser angående verkets tarv på forskjellige steder, og som har stor arbeidsevne og er i besittelse av varme, vennlige hjerter, sindighet, sunn fornuft og et uhildet skjønn. Det trenges menn og kvinner som er helliggjort ved Guds Änd, og som fryktløst kan si nei eller ja og amen til framkomne forslag, menn og kvinner som har en sterk overbevisning, en klar forstand, rene og medfølende hjerter -- slike som vil praktisere ordene: «I er alle brødre» (Matt. 23, 8), og som vil bestrebe seg for å løfte og gjenoppreise falne mennesker. -- Testimonies, VII, side 246-249.

Ikke få predikanter forsømmer nettopp det arbeid som de er satt til å gjøre. Hvorfor blir de som er helliget til forkynnergjerningen, innvalt i komitéer og styrever? Hvorfor blir de oppfordret til å være med i så mange forretningsmøter, ofte langt borte fra sitt virkefelt? Hvorfor blir ikke ting av forretningsmessig art overlatt i forretningsmenns hender? Predikantene er ikke innsatt til dette arbeid. Sakens økonomiske anliggender skal bestyres av

dyktige menn; men predikantene er bestemt til arbeid av en annen art. . . .

Predikanter bør ikke oppfordres til å reise hit og dit for å være med til styremøter hvor alminnelige forretnings spørsmål skal avgjøres. Mange av våre predikanter har tidligere gjort dette; men det er ikke det arbeid Herren ønsker de skal beskjefte seg med. Altfor mange finansielle byrder har vært lagt på dem. Når de forsøker å bære disse byrder, forsømmer de å oppfylle den evangeliske befalingen. Gud ser på dette som en vanære for hans navn. - Testimonies, VII, side 254, 255.

Omsorg for misjonsarbeidere

Det bør gjøres en foranstaltning til omsorg for predikan-ter og andre trofaste Guds tjenere som på grunn av over-anstrengelse eller utsatte stillinger i hans sak er blitt syke og trenger hvile og rekreasjon, eller som av hensyn til alder eller sviktende helse ikke lenger er i stand til å bære dagens byrde og hete. Predikanter blir ofte sendt til arbeidsfelter som de vet vil ha en skadelig innvirkning på deres helbred; men uvillige til å unnslå seg for å arbeide på prøvende steder våger de forsøket i håp om å kunne være til hjelp og velsignelse for folket. Når det er gått noen tid, finner de at helsen svikter. Man forsøker en forandring av klima og arbeid, men det skjer ingen bedring; og hva skal de så gjøre?

Disse trofaste arbeidere, som for Kristi skyld har gitt avkall på timelige utsikter og har valt fattigdom istedenfor bekvemmelighet eller rikdom, som uselvvisk har arbeidet for å vinne sjeler for Kristus, og som har bidradd rundhåndet til å hjelpe fram forskjellige foretagender i Guds sak og deretter er brutt sammen i striden, trette og syke og uten noe å leve av -- slike må ikke overlates til å kjempe med armod og lidelser eller til å føle at de er fattiglemmer. Når sykdom eller svekkelse rammer våre arbeidere, så la dem ikke bære byrden av det engstelige spørsmål: «Hva skal det bli av min hustru

og mine små når jeg ikke lenger kan skaffe dem det nødvendige?» Det er ikke mer enn rettferdig at det blir truffet en ordning til å avhjelpe disse trofaste arbeideres trang tillikemed deres som er avhengige av dem.

Det blir gjort høysinnede foranstaltninger for veteraner som har kjempet for sitt fedreland. Disse menn bærer arr og livsvarige svakheter som forteller om deres farlige kamper, deres forserte marsjer, deres strabaser i uvær og om deres lidelser i fangenskap. Alle disse beviser på deres troskap og oppofrelse gir dem et berettiget krav til det land som de har vært med til å redde -- et krav som anerkjennes og imøte-kommes. Men hvilken foranstaltning har syvendedags-adventistene truffet for Kristi stridsmenn?

Vårt folk har ikke innsett nødvendigheten av denne sak slik som de burde, og derfor er den blitt forsømt. Menighetene har vært tankeløse, og skjønt lyset i Guds Ord har skint på deres sti, har de forsømt denne aller helligste plikt. Denne forsømmelse av Guds trofaste tjenere mishager Herren meget. Vårt folk skulle være likeså villig til å hjelpe disse arbeidere når de kommer i vanskelighet, som de har vært til å ta imot deres midler og tjeneste mens de var friske.

Gud har pålagt oss den forpliktelsen å skjenke de fattige blant oss særskilt oppmerksomhet. Men disse predikanter og arbeidere må ikke stilles i klasse med de fattige. I himlene har de samlet seg en skatt som ikke forgår. De har tjent konferensen i dens trang, og nå skal konferensen tjene dem.

Når vi stilles overfor tilfelle av denne art, må vi ikke gå forbi på den andre siden av veien. Vi skal ikke si: «Varm dere og mett dere!» (Jak. 2, 16) og så ikke treffe noen virksomme forholdsregler for å avhjelpe deres trang. Dette er blitt gjort tidligere, og derved har syvendedags-adventistene i noen tilfelle vanæret sin trosbekjennelse og gitt verden leilighet til å klandre Guds sak.

Det er nå Guds folks plikt å tilbakevise dette klander ved å skaffe Guds tjenerne bekvemme hjem med noen mål jord hvor de kan dyrke det de trenger, og føle at de ikke er av-hengige av sine brødres godgjørenhet. Med hvilken glede ville disse utslitte arbeidere ikke se hen til et stille lite hjem hvor deres berettigede krav på dets ro og hvile ville bli anerkjent!

Våre sanatorier som et tilfluktssted for arbeidere

Ofte behøver disse predikanter særlig pleie og behandling. Våre sanatorier skulle være et tilfluktssted for slike og for alle våre utslitte arbeidere som trenger hvile. Det bør skaffes værelser hvor de kan få forandring og hvile uten hele tiden å skulle engstes ved tanken om hvordan de skal kunne klare utgiftene. Da Kristi disipler var trette etter arbeidet, sa han til dem: «Kom nå med meg avsides ... og hvil dere litt ut!» Mark. 6, 31. Han ønsker at det skal treffes en slik ordning at de nå kan få leilighet til å hvile og gjenvinne sine krefter. Våre sanatorier skal stå åpne for våre hårdt arbeidende predikanter, som har gjort alt det de evnet for å skaffe midler til opprettelsen og driften av disse anstalter; og når som helst de står i behov av de fordeler som her bys, bør de kunne føle seg som hjemme.

Disse arbeidere skulle aldri avkreves høye priser for kost og behandling, og heller ikke bør de betraktes som tiggere eller på noen måte bringes til å føle seg som slike av dem hvis gjestfrihet de nyter. Å vise rundhåndethet i bruken av de hjelpemidler Gud har tilveiebrakt for sine utslitte og overanstrengte tjenerne, er i hans øyne sann evangelisk sunnhetsvirksomhet. Guds arbeidere er ett med ham, og når man tar imot dem, skal man erindre at man tar imot Kristus i skikkelse av hans budbærere. Han krever dette, og det vanærer og mishager ham når de behandles med likegyldighet eller på en smålig eller egoistisk måte. Guds velsignelse vil ikke ledsage en nøyeregnende behandling av noen av hans utvalte.

Innenfor lægenes krets har det ikke alltid rådet en klar oppfatning av disse forhold. Noen har ikke betraktet dem i det rette lys. Måtte Herren hellige oppfattelseevnen hos dem som har ledelsen av våre anstalter, slik at de kan forstå hvem som bør være gjenstand for sann medfølelse og omhu! Den gren av Guds sak som disse utslitte arbeidere har virket for, bør vise påskjønnelse for deres gjerning ved å hjelpe dem når de behøver det, og således bære en stor del av utgiftene sammen med sanatoriet. Noen arbeidere er i den stilling at de kan legge litt til side av sin lønn, og dette bør de om mulig gjøre for å kunne møte et påkommende tilfelle; men også slike bør imidlertid bys velkommen som en velsignelse for sanatoriet.

Men de fleste av våre arbeidere har mange og store for-pliktelser å møte. Hver gang det er behov for midler, kreves det at de skal gjøre noe, at de skal gå i spissen, forat innflytelsen av deres eksempel kan anspore andre til gavmildhet og Guds sak bli fremmet. De har et så sterkt ønske om å heise sannhetens banner på nye steder at mange endog låner penger for å hjelpe til i forskjellige foretagender. De har ikke gitt motstrebende, men har følt at det var et privilegium å kunne virke for sannhetens fremme. Ved således å imøtekomme kravet om midler får de ofte bare lite til overs

Herren har holdt nøyaktig regnskap med deres gavmildhet overfor saken. Han vet hvilken god gjerning de har utført, en gjerning som de yngre arbeidere ikke har noe begrep om. Han har visst om alle de savn og all den selvfornektelse de har båret. Han har merket seg enhver omstendighet i disse tilfelle. Det står alt sammen skrevet i bøkene. Disse arbeidere er et skuespill for verden, for engler og for mennesker; og de utgjør en anskuelsesundervisning til prøvelse av oppriktig heten i våre religiøse prinsipper. Herren ønsker at vårt folk skal forstå at banebryterne i dette verk fortjener alt det våre anstalter kan gjøre for dem. Gud krever av oss at vi skal forstå at de som er blitt gamle i hans tjeneste, fortjener vår kjærlighet, vår heder og vår høyeste aktelse.

Et fond for arbeidere

Det bør reises et fond for slike arbeidere som ikke lenger er i stand til å virke. Vi er ikke uten skyld overfor Gud hvis vi ikke gjør enhver rimelig anstrengelse i denne sak, og det uten å vente. Det er noen iblant oss som ikke vil innse nødvendigheten av dette skritt; men deres motstand skulle ikke ha noen innflytelse på oss. De som i sitt hjerte setter seg fore å være som de bør, og å handle som de bør, skulle trøstig gå på for å fullføre en god gjerning, en gjerning som Gud krever skal bli utført. -- Testimonies, VII, side 290-294.

Hus til gudstjeneste

Når det oppstår interesse i en mindre eller en større by, bør det bli tatt vare på denne interessen. Stedet bør opparbeides grundig, inntil et beskjedent hus til gudstjeneste står der som et tegn, et minnesmerke om Guds sabbat, et lys i det moralske mørke. Disse minnesmerker skal stå på mange steder som vitnesbyrd om sannheten. I sin nåde har Gud sørget for at evangeliets budbærere skal gå ut til alle land, tungemål og folk, inntil sannhetens banner er blitt heist i alle deler av den bebodde verden.

Hvor som helst en gruppe troende mennesker blir samlet, skulle det skaffes et hus til gudstjeneste. La ikke arbeiderne forlate stedet uten å ha besørget dette.

På mange steder der budskapet er blitt forkynt, gjelder det at de som har tatt imot det, befinner seg i innskrenkede forhold og bare kan gjøre lite for å sikre seg de fordeler som vil sette preg på virksomheten. Dette gjør det ofte vanskelig å føre verket videre. Når folk blir interessert i sannheten, blir det sagt til dem av prestene i andre samfunn -- og disse ord gjenlyder fra medlemmene: «Disse mennesker har jo ingen kirke, og dere har ikke noe

sted til å holde gudstjeneste. Dere utgjør bare en snever krets og er fattige og ulærde. Om kort tid reiser predikantene, og så vil interessen dø bort. Da vil dere gi opp alle disse nye idéene som dere har tatt imot.» Kan vi tenke at dette ikke vil virke som en sterk fristelse for dem som innser grunnene for vår tro, og som av Guds Ånd er blitt overbevist om den nærværende sannhet?

Det er ofte blitt sagt at av en ringe begynnelse kan det oppstå stor interesse. Dersom vi legger klokskap og helliget dømmekraft for dagen under oppbyggingen av Gjenløserens rike og dets interesser, vil vi gjøre alt som står i vår makt for å overbevise folk om verkets faste grunnlag. Beskjedne forsamlingshus vil bli oppført, hvor de som tar imot sannheten, kan dyrke Gud i overensstemmelse med sin egen sam-vittighets krav.

Når det er mulig, så la våre forsamlingshus alltid bli vigslet til Gud i gjeldfri stand. La menighetens medlemmer ta fatt når en kirkebygning skal oppføres. La de nyomvendte under veiledning av en predikant, som får råd av sine medpredikanter, ta fatt med sine egne hender og si: «Vi trenger et møtelokale, og det må vi ha.» Gud kaller sitt folk til med glede å gjøre forente anstrengelser i hans sak. La dette bli gjort, så vil vi snart høre takksigelsens røst lyde: «Se hva Herren har utrettet!»

I noen tilfelle kan det imidlertid hende at en ung menighet ikke er i stand til straks å bære hele den byrden som byggingen av et forsamlingshus betyr. La i slike tilfelle trossøsken i andre menigheter komme dem til hjelp. I noen tilfelle vil det kanskje være bedre å låne en del penger enn ikke å bygge. Hvis en mann har pengemidler, og han etter å ha gitt det han kan, vil tilstå et lån, enten rentefritt eller til en lav rente, så ville det være riktig å gjøre bruk av disse penger inntil gjelden kan betales. Men jeg gjentar: Hvis det er mulig, bør kirkebygninger være fri for gjeld ved innvielsen.

I våre kirker bør kirkestoler ikke utleies. De rike skal ikke hedres

framfor de fattige. La det ikke bli gjort noen forskjell. «I er alle brødre.»
Matt. 23, 8.

Ikke i noen av våre bygninger bør vi legge an på prakt, for dette ville ikke tjene til verkets fremme. Vår økonomi skal bære vitnesbyrd om våre prinsipper. Vi bør anvende metoder som ikke er av flyktig art. Alt bør gjøres på en solid måte. ...

Den slapphet noen av våre menigheter viser ved å pådra seg gjeld og fortsette i gjeld, ble framstilt for meg. I noen tilfelle hviler det en stadig gjeld på Guds hus. Det er stadig renter å betale. Slik bør det ikke og behøver det ikke å være. Dersom man legger for dagen den visdom, takt og nidkjærhet for Mesteren som Gud krever, så vil det skje en forandring i disse forhold. Gjelden vil bli avviklet. Gud krever offer av dem som kan gi, og også de mindre velstilte medlemmer kan yte sitt lille bidrag. Selvfornektelse vil sette alle i stand til å gjøre noe. Både gamle og unge, foreldre og barn, skal vise sin tro ved sine gjerninger. La nødvendigheten av at enhver tar del, bli innprentet på det sterkeste hos menighetenes medlemmer. La enhver gjøre sitt beste. Når viljen til å gjøre noe er der, så vil Gud åpne veien. Det er ikke hans hensikt at hans sak skal være belemret med gjeld.

Gud krever selvoppofrelse. Dette vil medføre ikke bare økonomisk, men også åndelig framgang. Selvfornektelse og selvoppofrelse vil gjøre underverker til fremme av åndelighet i menigheten. . . .

Det prøvespørsmål som enhver kristen skal stille seg selv, er dette: «Nærer jeg i dypet av min sjel den høyeste kjærlighet til Kristus? Elsker jeg hans tabernakel? Vil ikke Herren bli æret ved at jeg stiller hensynet til hans hellige institusjon i første rekke? Er min kjærlighet til Gud og min gjenløser tilstrekkelig sterk til å få meg til å fornekte meg selv? Når jeg fristes til å gi meg hen til fornøyelser og til egoistisk nytelse, skal jeg da ikke si: Nei, jeg

vil ikke pådra meg noen utgift for å tilfredsstille meg selv mens Guds hus er tynget av gjeld?»

Vår gjenløser krever langt mer enn vi gir ham. Selvet trenger imellom med sitt ønske om å være først; men Herren krever hele hjertet, hele vår hengivenhet. Han vil ikke komme inn som nummer to. Og skulle vi ikke stille hensynet til Kristus foran og høyere enn alt annet? Skulle han ikke kreve dette bevis på vår aktelse og troskap? Disse ting ligger til grunn for selve hjertelivet i oss både i familiekretsen og i menigheten. Dersom hjertet, sjelen, styrken og livet er helt overgitt til Gud, og dersom vår hu står utelukkende til ham, så vil vi gjøre ham til den ypperste i all vår tjeneste. Når vi er i samklang med Gud, kommer tanken om hans ære og herlighet foran alt annet. I våre gaver og offer vil ingen bli foretrukket framfor ham. Vi har en forståelse av hva det betyr å være delhavere med Kristus i det hellige firma.

Det hus hvor Gud møter med sitt folk, vil være kjært og hellig for enhver av hans trofaste barn. De vil ikke la det vedbli å være forkrøplet av gjeld. Å tillate noe slikt ville nesten se ut som en fornektelse av troen. Dere vil være rede til å bringe et stort personlig offer hvis dere bare kan ha et gjeldfritt hus hvor Gud kan møtes med og velsigne sitt folk.

All gjeld på ethvert forsamlingshus iblant oss kan bli betalt dersom menighetens medlemmer vil legge kloke planer og gjøre alvorlige, nidkjære anstrengelser for å utslette gjelden. Og la det hver gang en gjeld blir avviklet, holdes en takkegudstjeneste, som vil være lik en ny innvielse av Guds hus. -- Testimonies, VI, side 100-104.

Trangen til møtelokale hvor det nylig er samlet en gruppe troende mennesker, er blitt framstilt for meg som i et pano-rama. Jeg så arbeidere som holdt på å bygge beskjedne hus til gudstjeneste. De nye i troen hjalp til

med villige hender, og de som hadde midler, hjalp med sine midler. I kirkehusets nederste etasje, som lå over jorden, innrettedes et skoleværelse for barn, og en lærer ble sendt dertil for å overta ledelsen. Elevantallet i skolen var ikke stort, men det var en lykkelig begynnelse. Jeg hørte barn og foreldre synge: «Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider de forgjeves som bygger på det; dersom Herren ikke vokter byen, våker vekteren forgjeves.» «Halleluja! Min sjel, lov Herren! Jeg vil love Herren så lenge jeg lever; jeg vil lovsynge min Gud så lenge jeg er til.» Sal. 127, 1; 146, 1. 2.

Grunnleggingen av menigheter, oppførelsen av kirkebygninger og skolehus ble utvidet fra by til by, og tienden til verkets framskyndelse vokste. Det ble opprettet virksomheter ikke bare på ett sted, men på mange steder, og Herren virket for å forøke sine styrker.

I denne virksomhet vil alle klasser mennesker bli nådd. Når Den Hellige Ånd arbeider iblant oss, vil sjeler som ikke er beredt for Kristi åpenbarelse, bli overbevist. Mange som i årevis ikke har gått i noen kirke, kommer til våre møter og blir omvendt. Sannhetens enfoldighet virker på deres hjerter. Tobakkens velyndere ofrer sin avgud og drankeren sin spiritus. Dette kunne de ikke gjøre dersom de ikke i tro grep Guds løfter om syndenes forlatelse.

Sannheten som den finnes i Ordet, kommer til høy og lav, til rik og fattig, og de som tar imot budskapet, blir våre og Guds medarbeidere, og en sterk skare arbeidere oppreises til å virke i sandrettighet. Dette er vår gjerning. Den må ikke bli forsømt i noe av vårt arbeid ved leirmøtene. Den utgjør en del av enhver evangelisk misjon. Istedenfor å sette alle talenter inn på å virke for det laveste avskum, bør vi på ethvert sted søke å samle en gruppe troende som i forening med oss vil løfte sannhetens banner og virke for rike og fattige. Etter hvert som menigheter blir stiftet, vil det bli flere medhjelpere til å virke for de trengende og de utstøtte. -- General Conference Bulletin, mars 1899.

Eksaminering av predikanter

Menn bør ikke oppmuntres til å reise ut som predikanter dersom det ikke foreligger utvilsomme bevis for at Gud har kalt dem. Herren vil ikke betro omsorgen for sin hjord til uskikkede personer. De som Gud kaller, må være menn med en dyp erfaring, prøvde og forsøkte menn med en sunn dømme-kraft, menn som med en saktmodig ånd våger å straffe synden, og som forstår å gi hjorden næring. Gud kjenner hjertet, og han vet hvem som skal velges. -- Testimonies, I, s. 209.

Det har vært gjort for lite med hensyn til å eksaminere predikantene, og nettopp av denne grunn har menighetene hatt virksomhet av uomvendte, udyktige menn, som lullet medlem-mene i søvn istedenfor å vekke dem opp til større nidkjærhet og alvor i Guds sak. Det finnes predikanter som kommer til bønnemøtet og ber de samme gamle, livløse bønner den ene gangen etter den andre; de holder de samme tørre prekener uke etter uke og måned etter måned. De har ikke noe nytt og inspirerende å framholde for sine forsamlinger, og dette viser at de ikke har fått del i guddommelig natur. Kristus bor ikke i hjertet ved troen.

De som gir seg ut for å holde og lære Guds hellige lov og allikevel stadig overtrer denne lov, er til anstøt både for syndere og for dem som tror sannheten. Den løse, slappe måten hvorpå mange betrakter Jehovas lov og hans Sønn's gave, er en hån mot Gud. Den eneste måten hvorpå dette vidt utbredte onde kan rettes, er en omhyggelig prøvning av enhver som ønsker å bli en Ordets forkynner. De som dette ansvar hviler på, bør skaffe seg kjennskap til vedkommendes vandel i fortiden, siden han først bekjente seg til troen på sannheten. Hans kristelige erfaring og hans kjennskap til Skriften samt den måten hvorpå han framholder sannheten, bør alt sammen være klart. Ingen bør opptas som en arbeider i Guds sak før han gjør det åpenbart

at han har en virkelig og levende erfaring i de guddommelige ting.

De som er i begrep med å ta fatt på den hellige gjerning å framholde Bibelens sannheter for verden, bør eksamineres omhyggelig av trofaste, erfarne menn. Og når de har fått en del erfaring, er det enda en ting til som bør gjøres for dem: de bør framstilles for Herren i alvorlig bønn om at han ved sin Hellige Ånd vil vise hvorvidt han kan godkjenne dem. Apostelen sier: «Vær ikke snar til å legge hendene på noen.» 1 Tim. 5, 22. I apostlenes dager torde Guds tjenere ikke stole på sitt eget skjønn når det gjaldt å velge eller godta menn til å fylle den høytidelige og hellige stillingen som Guds talerør. De valte slike menn som etter deres skjønn var brukbare, og framstilte dem derpå for Herren for å se om han ville godkjenne dem til å gå ut som hans sendemenn. Noe mindre enn dette burde heller ikke gjøres nå.

På mange steder treffer vi menn som man skyndsomt har innsatt i ansvarsfulle stillinger som menighetsforstandere uten å være skikket til en slik stilling. De har ikke tilstrekkelig herredømme over seg selv. Deres innflytelse er ikke god. Menigheten befinner seg stadig i vanskeligheter som følge av ledernes mangelfulle karakter. Man har vært for snar til å legge hendene på disse menn.

Guds tjenere bør være menn som har godt rykte og besitter evne til på en taktfull måte å ta seg av en interesse hvor en slik er blitt vekt. Vi er i stort behov av kompetente menn som vil bringe ære istedenfor vanære over den sak som de representerer.

Predikanter skulle særlig prøves forat man kan se om de har en forstandig innsikt i sannheten for denne tid og således er i stand til å holde et sammenhengende foredrag om profetiene eller om praktiske emner. Dersom de ikke kan framholde bibelske emner på en tydelig måte, trenger de fremdeles til å være tilhørere og lærlinger. For å kunne være lærere i bibelske

sannheter bør de med alvor og bønn studere Skriften og gjøre seg fortrolig med den. Alle disse ting skulle overveies omhyggelig og under bønn til Gud før menn blir sendt ut på virkefeltet. -- Testimonies, IV, side 406, 407.

I Timoteus så Paulus en mann som verdsatte helligheten i en predikants gjerning, som ikke lot seg skremme av utsik-tene til lidelse og forfølgelse, og som var villig til å lære. Allikevel torde apostelen ikke påta seg det ansvar å opplære Timoteus, en uprøvd ung mann, til en evangeliets forkynner uten først å ha skaffet seg visshet angående hans karakter og hans tidligere liv.

Timoteus' far var greker og hans mor jødinne. Fra barn-dommen av hadde han kjent Skriftene. Den gudsfrykt han så i sitt hjem, var sunn og fornuftig. Hans mors og hans bestemors tro på det hellige ord var ham en stadig påmin-nelse om velsignelsen ved å gjøre Guds vilje. Guds Ord var den regel hvoretter disse to gudfryktige kvinner hadde vei-ledet Timoteus. Den åndelige kraft i den undervisningen han hadde fått av dem, bevarte ham ren i tale og ubesmittet av de onde innflytelser han var omgitt av. Således hadde de som underviste ham i hjemmet, samarbeidet med Gud i å forberede ham til å bære byrder.

Paulus så at Timoteus var trofast, stø og sannferdig, og han valte ham til sin ledsager i arbeidet og på reiser. De som hadde undervist Timoteus i hans barndom, ble belønnet ved å se den sønn de hadde hatt omhu for, bli knyttet i et inderlig fellesskap til den store apostel. . . .

Paulus elsket Timoteus, sin «ekte sønn i troen». 1 Tim. 1, 2. Den store apostel prøvde ofte den unge disippel ved å stille ham spørsmål angående den bibelske historie, og på reiser fra sted til sted underviste han ham nøye om hvordan han kunne utføre et fruktbart arbeid. I all sin omgang med Timoteus forsøkte både Paulus og Silas å utdype det inntrykk som det hellige og alvorlige ved evangeliets gjerning allerede hadde gjort på hans sinn. --

The Acts of the Apostles, side 203, 204.

I sitt arbeid søkte Timoteus stadig råd og undervisning hos Paulus. Han handlet ikke etter innskytelse, men viste hensynsfullhet og rolig overveielse, idet han ved hvert skritt spurte: Er dette Herrens vei? -- The Acts of the Apostles, side 205.

Ordinasjon

«I Antiokia, i menigheten der, var det profeter og lærere: Barnabas og Simeon, som kaltes Niger, og Lukius fra Kyrene og Manaen, ... og Saulus. Mens de holdt gudstjeneste og fastet, sa Den Hellige Ånd: Ta ut for meg Barnabas og Saulus til den gjerning som jeg har kalt dem til!» Ap. gj. 13, 1. 2. Før de ble sendt ut som misjonærer til hedningeverdenen, ble disse apostler høytidelig innvidd til Gud ved faste, bønn og håndspålegging. Menigheten ga dem bemyndigelse ikke bare til å forkynne sannheten, men til å utføre dåpshandlingen og til å organisere menigheter, idet de ble utrustet med full kirkelig myndighet.

Den kristne kirke trådte på den tid inn i en viktig æra. Arbeidet med å forkynne evangeliets budskap blant hedningene skulle nå drives med kraft, og som følge derav ville menigheten bli styrket ved en stor innsamling av sjeler. De apostler som var blitt utpekt til å føre an i dette arbeid, ville bli utsatt for mistanke, fordom og avind. Deres lære angående nedrivningen av «gjerdets skillevegg» (Ef. 2, 14), som så lenge hadde skilt den jødiske og den hedenske verden, ville helt naturlig utsette dem for anklage som vranglærere, og deres myndighet som evangeliets tjenere ville bli dradd i tvil av mange nidkjære, troende jøder.

Gud forutså de vanskeligheter som hans tjenere ville komme til å møte, og forat deres arbeid skulle være hevet over innsigelse, underviste han ved

åpenbaring menigheten om offentlig å hellige dem til forkynnergjeringen. Deres ordinasjon var en offentlig anerkjennelse av deres guddommelige utnevnelse til å bringe evangeliets glade budskap ut til hedningene.

Både Paulus og Barnabas hadde allerede mottatt sin misjonsbefaling fra Gud selv, og håndspåleggelsen tilførte dem ingen ny kraft eller faktisk skikkethet. Den var en anerkjent form for utpekning til et bestemt embete og en anerkjennelse av ens myndighet i dette embete. Ved den sattes menighetens segl på Guds verk.

For jødene var denne formelle handling betydningsfull. Når en jødisk far velsignet sine barn, la han ærbødig sine hender på deres hoder. Når et dyr ble helliget til slakter, la en som var utrustet med prestelig myndighet, sine hender på offerets hode. Og da predikantene i de troendes menighet i Antiokia la sine hender på Paulus og Barnabas, ba de ved denne handling Gud om å legge sin velsignelse på de utvalgte apostler i utførelsen av den særskilte gjerning som de var blitt utkåret til.

Senere ble forordningen om ordinasjon ved håndspåleggelse i høy grad misbrukt; det ble tillagt handlingen uberettiget betydning, som om de der mottok en slik ordinasjon, straks fikk en kraft som øyeblikkelig gjorde dem skikket til alle og ethvert prestelig verv. Men beretningen om helligelsen av disse to apostler inneholder ikke noe som tyder på at selve håndspåleggelsen alene tilførte dem noen kraft. Vi har bare den enkle beretning om deres ordinasjon og om den betydning den fikk for deres framtidige virksomhet.

Omstendighetene i forbindelse med Den Hellige Ånds utkårelse av Paulus og Barnabas til en bestemt gjerning viser tydelig at Herren virker gjennom utvalgte redskaper i sin organiserte menighet. Da Guds hensikt med Paulus flere år i forveien ble åpenbart for ham av Frelseren selv, ble Paulus umiddelbart deretter brakt i berøring med medlemmer i den nylig organiserte

menighet i Damaskus. Menigheten på dette sted forble heller ikke lenge i mørke med hensyn til den omvendte fariseers personlige erfaring. Og da den guddommelige misjonsbefalingen som ble gitt ham den gang, nå skulle gjennomføres mer fullstendig, bar Den Hellige Ånd på nytt vitnesbyrd om Paulus som et utvalt redskap til å bringe evangeliet ut til hedningene og påla menigheten den gjerning å ordinere ham og hans medarbeider. Mens de ledende i menigheten i Antiokia «holdt gudstjeneste og fastet, sa Den Hellige Ånd: Ta ut for meg Barnabas og Saulus til den gjerning som jeg har kalt dem til!»

Gud har gjort sin menighet på jorden til en lysets formidler, og gjennom den kunngjør han sine forsett og sin vilje. Han gir ikke en enkelt av sine tjenere en erfaring uavhengig av og i strid med selve menighetens erfaring. Heller ikke gir han en enkelt mann kunnskap om sin vilje vedrørende hele menigheten, mens menigheten -- Kristi legeme -- overlates i mørke. I sitt forsyn stiller han sine tjenere i nøye forbindelse med sin menighet, forat de skal ha mindre tillit til seg selv og større tillit til andre som han leder til å fremme hans verk.

Det har i menigheten alltid vært noen som stadig heller til personlig selvstendighet. De synes å være ute av stand til å innse at hangen til selvstendighet er tilbøyelig til å lede det menneskelige redskap til å ha for megen tillit til seg selv og til å stole på sitt eget skjønn istedenfor å respektere brødrenes råd og nære en høy aktelse for disses mening, især deres som Gud har utpekt til ledere for sitt folk. Gud har gitt sin menighet særskilt myndighet og makt, som ingen er berettiget til å forakte og late hånt om; for den som gjør det, forakter Guds røst.

De som har tilbøyelighet til å betrakte sitt personlige skjønn som det avgjørende, står i alvorlig fare. Satans overlagte bestrebelse går ut på å skille sådanne fra dem som er lysets formidlere, og ved hvem Gud har virket for å oppbygge og utvide sin gjerning på jorden. Å tilsidesette eller forakte dem

som Gud har utpekt til å bære ansvar som ledere i forbindelse med arbeidet for sannhetens fremme, er å forkaste de midler som han har beskikket til hjelp, oppmuntring og bestyrkelse for sitt folk. Når en arbeider i Herrens sak forbigår disse og mener at hans lys ikke må komme gjennom noe mellomledd, men umiddelbart fra Gud, så inntar han en stilling hvor han er utsatt for å bli forført av fienden og brakt til fall. Herren har i sin visdom ordnet det slik at ved hjelp av det inderlige forhold som alle troende skulle opprettholde, skal kristen være knyttet til kristen og menighet til menighet. På den måten vil det menneskelige redskap kunne samarbeide med det guddommelige. Ethvert redskap vil være underordnet Den Hellige Ånds ledelse, og alle de troende vil være forent i en organisert og godt ledet bestrebelse for å bringe verden det glade budskap om Guds nåde.

Paulus betraktet den stund da han formelt ble ordinert, som innledningen til en ny og betydningsfull epoke i sin livsgjerning. Det var fra denne stund han siden regnet begynnelsen til sitt aposelembete i den kristne menighet. -- The Acts of the Apostles, side 160-165.

Det var ved innvielsen av de tolv det første skritt ble tatt til organiseringen av den menighet som etter Kristi bortgang skulle føre hans verk på jorden fremad. Om denne ordinasjon sier beretningen: «Han gikk opp i fjellet og kalte til seg dem han selv ville, og de gikk til ham. Og han utvalte tolv, som skulle være med ham, og som han kunne sende ut for å forkynne ordet.» Mark. 3, 13. 14.

Med glede og fryd betraktet Gud og englene dette skue. Faderen visste at fra disse men ville himmelens lys utstråle, og at de ord som ble talt av dem når de vitnet om hans Sønn, ville gjenlyde fra slekt til slekt inntil tidens slutt.

Disiplene skulle gå ut som Kristi vitner for å kunngjøre for verden hva de hadde sett og hørt av ham. Deres embete var det viktigste som mennesker

noensinne var blitt kalt til, og sto tilbake bare for Kristi eget embete. De skulle være Guds medarbeidere til menneskers frelse. Liksom de tolv patriarker i Det gamle testaments tid sto som Israels representanter, slik står de tolv apostler som representanter for den evangeliske menighet. -- The Acts of the Apostles, side 18, 19.

Forretningsmøter

I alle våre forretningsmøter så vel som i våre vitnemøter og religiøse sammenkomster ønsker vi at Jesus skal være hos oss som vår veileder og rådgiver. Det vil ikke være noen tilbøyelighet til lettsinn der hvor Frelserens nærvær erkjennes. Selvet vil ikke bli gjort framtrædende. Man vil ha en forståelse av hvor viktig det arbeid er som skal utføres. Det vil være et ønske om at Han som er mektig i råd, må lede i de planer som skal legges.

Kunne bare våre øyne bli opplatt, så ville vi se himmelske engler i våre forsamlinger. Dersom vi bare kunne fatte dette, så ville vi ikke nære noe ønske om å holde fast på våre egne meninger om uvesentlige punkter, noe som så ofte forsinker arbeidet i møtene. Hvis det ble holdt mer virkelig bønn, og hvis viktige anliggender ble skjenket mer alvorlig overveielse, ville våre forretningsmøter få et annet og mer opphøyd preg. Alle ville føle at de var kommet sammen for å legge planer til virksomhetens fremme, og at hensikten med arbeidet utelukkende er å frelse sjeler.

Alt det vi gjør, og alt det vi sier, blir overført til himmelens bøker. La oss ikke gjøre oss skyldige i å bringe Guds verk ned på det samme trin som alminnelige forretningsanliggender. Vårt ideal må være høyt; vårt sinn må være oppløftet.

Det er alltid noen som mener at det er deres plikt å holde igjen når deres brødre trekker framover. De gjør innvendinger mot alt som blir

foreslått, og fører krig mot enhver plan som ikke stammer fra dem selv. Her er en anledning for noen til å utvikle overdreven selvtillit. De har ikke i Kristi skole lært den dyrebare og overmåte viktige leksen: å være saktmodige og ydmyke. For dem som har en sterk vilje, finnes det ikke noe som er vanskeligere enn å gi slipp på sin egen vei og underkaste seg andres mening. Det er vanskelig for slike å bli lærvillige og milde og lett la seg lede.

I våre forretningsmøter er det viktig at kostbar tid ikke blir brukt til drøftelse av spørsmål som har liten betydning. Man skulle ikke følge den vanen å gi seg av med smålig kritikk, da dette forstyrrer og forvirrer tankene og innhyller de enkleste og mest selvfølgelige ting i mystikk. Hvis brødre eier den kjærlighet som leder dem til å akte andre høyere enn seg selv, vil de være villige til å la sine egne ønsker vike plassen for andres. Det er vår plikt hver dag og hver stund å grunde på hvordan vi kan besvare Kristi bønn om at hans disipler må være ett liksom han og Faderen er ett. Ved å ha Frelserens bønn i erindring, og ved å gjøre vår del for å oppfylle hans ønske, kan vi tilegne oss dyrebare lærdommer.

I våre forretningssaker i forbindelse med Guds verk og i behandlingen av hellige ting, kan vi ikke være forsiktige nok med hensyn til å vokte oss for et uærbødig sinn. Aldri et øyeblikk bør Guds Ord brukes med svik til støtte for en sak som vi gjerne vil se gjennomført. Hederlighet, rettskaffenhet og sannhet må opprettholdes uten ethvert hensyn til selvet. Hver tanke, hvert ord og hver handling må være underkastet Kristi vilje.

Lettsindighet sømmer seg ikke i møter hvor Guds høy-tidelige verk og hans ord er under behandling. Man har bedt om at Kristus må lede i møtet og meddele sin visdom, sin nåde og rettferdighet. Er det da i samsvar hermed å oppføre seg på en måte som vil bedrøve hans Ånd og være i strid med hans verk?

La oss erindre at Jesus er i vår midte. Da vil en høynende, kontrollerende innflytelse fra Guds Ånd gjennomtrengne forsamlingen. Man vil få se den visdommen som «er ovenfra», som er «først og fremst ren, dernest fredsommelig, . . . full av barmhjertighet og gode frukter», som ikke kan ta feil. I alle planer og bestemmelser vil man se den kjærlighet som «søker ikke sitt eget, blir ikke bitter, gjemmer ikke på det onde; den gleder seg ikke over urettferdighet, men gleder seg ved sannhet; den utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt». Jak. 3, 17; 1 Kor. 13, 5-7.

La enhver som sitter i rådslagningsog styremøter, skrive disse ord i sitt hjerte: «Jeg arbeider for tid og evighet, og jeg er ansvarlig overfor Gud for de beveggrunner som tilskynder meg til handling.» La dette være hans motto. La salmistens bønn være hans bønn: «Herre, sett vakt for min munn, vakt mine leppers dør! Bøy ikke mitt hjerte til noe ondt!» Sal. 141, 3. 4. -- Testimonies, VII, side 258, 259.

Predikantenes lønn

De som er beskjeftiget i forkynnergjerningen, bør her i livet få en passende lønn for sitt arbeid. De helliger all sinn tid, sin tanke og sin virksomhet til Herrens gjerning, og det er ikke i samsvar med Guds forordning at de skal ha en lønn som er utilstrekkelig til å tilfredsstille deres familiers behov. Den predikant som etter evne utfører sin del, bør få det som med rette tilkommer ham.

De menn som bestemmer hva hver arbeider skal få, skulle bestrebe seg alvorlig for å gjøre vedtak som svarer til Guds vilje. Noen som har sittet i lønningskomitéer, har savnet skjønn og dømmekraft. Undertiden har komitéen bestått av menn som ikke hadde noen sann forståelse av arbeidernes stilling, og som igjen og igjen har brakt virkelig nød inn i familier ved sine uriktige avgjørelser. Deres handlemåte har gitt fienden

anledning til å friste arbeiderne og gjøre dem motløse, og har i visse tilfelle drevet dem bort fra virkefeltet.

Det bør vises samvittighetsfull omhu når arbeidernes regnskap gjøres opp. De som velges til å være med i lønningskomitéen, bør være klartskuede menn som har kjennskap til det som de arbeider med. De bør være «duelige menn . . . som frykter Gud, troverdige menn, som hater urettferdig vinning». 2 Mos. 18, 21.

Predikanten bør ha et lite overskudd til rådighet, for det stilles mange krav til hans økonomiske hjelpeskilder. I sin virksomhet treffer han ofte mennesker som er så fattige at de har lite til mat og klær og ikke noe tilfredsstillende sted å sove. Han må støtte de hårdt trengende ved å stille deres sult og skjule deres nakenhet. Dessuten venter man også at han skal gå i spissen når det er tale om gode foretagender, om hjelp til å bygge kirkehus og til å fremme Guds sak i andre land.

Den av Gud utvalte misjonsarbeider kan ikke ha noen fast bopel, men må flytte sin familie fra sted til sted, ofte fra land til land. Hans arbeid gjør dette nødvendig. Men denne hyppige flytning påfører ham store utgifter. Dertil kommer at for å kunne øve en god innflytelse må hans hustru og barn så vel som han selv være et korrekt eksempel på ordentlig og passende klededrakt. Deres personlige ytre, deres bolig, deres omgivelser -- alt dette må tale til fordel for den sannhet som de forfekter. Det må alltid være glede og friskhet over deres vesen forat de må kunne bringe solskinn til dem som trenger hjelp. Ofte må de vise gjestfrihet mot sine brødre, og mens dette er dem en glede, betyr det også forøkt utgift.

Det er en fryktelig urettferdighet av en lønningskomité å skuffe en verdig predikant som behøver hver eneste øre som man har gitt ham grunn til å vente. Herren sier: «Jeg, Herren, elsker rett og hater urettferdig rov.» Han

ønsker at hans folk skal vise en gavmild ånd i alle sine handlinger med sine medmennesker. Det prinsipp som lå til grunn for hans befaling til det gamle Israel: «Du skal ikke binde munnen til på en okse som tresker» (Es. 61, 8; 1 Kor. 9, 9; se 5 Mos. 25, 4), er et prinsipp som aldri skulle tilsidesettes av noen som deltar i å bestemme lønn til dem som har helliget seg til å fremme Guds sak på jorden, og som bruker sin styrke til å løfte menneskenes tanker opp over betraktningen av jordiske ting til de himmelske. Gud elsker disse arbeidere, og han vil at menneskene skal respektere deres rettigheter.

Åtte-timers-planen er noe som ikke hører hjemme på en Guds tjeners program. Han må stå ferdig til tjeneste hvilken time som helst. Han må holde sitt liv og sin energi ved like, for dersom han er sløv og treg, kan han ikke øve en frelsende innflytelse. Hvis han har en ansvarsfull stilling, må han være forberedt på å skulle være med til styreog rådslagningsmøter og dér i timevis utføre hjerneog nerveslitende arbeid med å legge planer til sakens fremme. Den slags arbeid stiller sterke krav til ånd og legeme.

Den predikant som har en rett forståelse av hva tjeneste betyr, betrakter seg selv som en øyeblikkets mann for Gud. Når han liksom Esaias hører Herrens røst si: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» så svarer han: «Her er jeg, send meg!» Es. 6, 8. Han kan ikke si: «Jeg er min egen; jeg vil bruke tiden som jeg selv har lyst til.» Ingen som har gitt Gud sitt liv for å virke som hans tjener, lever for seg selv. Hans gjerning er å følge Kristus, å være Mesterens villige redskap og medarbeider, daglig å ta imot hans Ånd og å virke som Frelseren virket, og hverken svikte eller bli motløs. Gud har utvalgt ham som et trofast redskap til å fremme misjonsgjerningen i alle land, og han må nøye overveie den sti han følger.

De som aldri har båret byrden av en slik gjerning, og som mener at Herrens utvalgte og trofaste tjenere har en makelig tid, bør erindre at Guds vektere er på post hele tiden. Deres arbeid måles ikke etter timeantall. Dersom egoistiske menn ved ord eller med et pennestrøk utilbørlig begrenser

deres lønn når deres gasje bestemmes, begås det en stor urett.

De som bærer administrasjonens byrder i Guds verk, har råd til å være rimelige og reelle; de har råd til å handle etter riktige prinsipper. Når man i en økonomisk vanskelig tid mener at lønningene må settes ned, burde det sendes ut et sirkulære som skildrer stillingen slik den er, og rettes en forespørsel til konferensens arbeidere hvorvidt de under forholdene ville kunne klare seg med mindre til sitt opphold. Enhver ordning vedrørende dem som står i Guds tjeneste, bør betraktes som en hellig handling av et menneske overfor et medmenneske. Ingen har rett til å behandle arbeiderne som om de var livløse gjenstander som ikke selv har et ord de skulle ha sagt.

Predikantens hustru

Predikanten får lønn for sin gjerning, og dette er godt. Og dersom Herren legger arbeidets byrde på hustruen så vel som på mannen, og hun anvender sin tid og sine krefter til å besøke familier og opplate Skriftene for dem, så utfører hun et arbeid som er beslektet med forkynnergjerningen, selv om hun ikke er blitt ordinert ved håndspålegging. Skulle hennes arbeid regnes for intet?

Det er undertiden begått urett mot kvinner som virker med like stor hengivenhet som deres menn, og som av Gud aner-kjennes som nødvendige under utøvelsen av ens predikantgjerning. Den framgangsmåten å betale mannlige arbeidere og ikke betale deres hustruer, som deltar i arbeidet sammen med dem, er en plan som ikke er etter Herrens forordning, og gjennomført i våre konferenser vil den kunne avholde våre søstre fra å forberede seg til den gjerning de burde oppta. Gud er en rettferdig Gud, og hvis predikantene får lønn for sitt arbeid, så skulle deres hustruer, som likeså uegennyttig hengir seg til gjerningen, få vederlag i tillegg til den lønn deres menn får, selv om de kanskje ikke stiller krav derom.

Syvendedags-adventistene må ikke på noen måte forkleine kvinnens arbeid. Dersom en kvinne overlater sin husgjerning i en trofast, forsiktig medhjelpers hender og anbringer sine barn hvor det vil bli sørget godt for dem, mens hun tar del i misjonsarbeidet, bør konferensen klokkelig innse det rettfærdige i at hun får lønn.

Herren har en gjerning å utføre for kvinner så vel som for menn. De kan utrette et godt arbeid for Gud dersom de i Kristi skole først vil tilegne seg ydmykhetens dyrebare og overmåte viktige lærdom. De må ikke alene bære Kristi navn, men besitte hans Ånd. De må vandre liksom han vandret, og rense sine sjeler fra alt som besmitter. Da vil de kunne gagne andre ved å framholde at i Jesus har vi fullstendig nok. -- Testimonies, VI, side 117.

En klok fordeling av midler

Menighetens medlemmer skulle med glede være behjelpelige med å underholde forkynnervirksomheten. De skulle vise selvfornektelse og sparsomhet forat de ikke skal stå tilbake i noen god gave. Vi er pilegrimer og fremmede og søker et bedre fedreland, og hver eneste sjel bør gjøre en pakt med Gud ved offer. Tiden til å frelse sjeler er kort, og alt som ikke behøves til anskaffelse av det absolutt nødvendige, skulle bringes til Gud som et takkoffer.

Og for dem som arbeider i tale og lære, er det en plikt å vise en tilsvarende selvoppofrelse. Et høytidelig ansvar hviler på dem som tar imot menighetens rundhåndede gaver og forvalter midlene i Guds forrådshus. De skal nøye grunde på Guds forsyn, slik at de kan se hvor trangen er størst. De skal samarbeide med Kristus i grunnleggingen av hans rike på jorden i samsvar med Frelserens bønn: «Komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden!» Matt. 6, 10.

Virksomheten over hele verden må tas i betraktning. Nye felter skal opparbeides. La våre brødre erindre at framdrift av virksomheten på nye steder krever mange midler og meget hårdt arbeid.

Når det legges planer for saken i fremmede land, må det tas hensyn til de vanskeligheter som der vil melde seg, og det må ytes villig støtte til arbeiderne. De som oppholder seg ved verkets hovedsete, må nøye undersøke behovet i de forskjellige arbeidsmarker, for de er Guds husholdere, innsatt til å utbre sannheten i alle deler av verden. De har ingen unnskyldning om de vedblir å være uvitende om virksomhetens trang. De skal være kjent med fordelene og vanskelighetene på ethvert virkefelt og så med uegennyttig interesse arbeide for sakens framgang som et hele.

Når de som av midlene i Herrens forrådshus skal gi bevilgninger til hans sak, på en uegennyttig måte har søkt å komme til en riktig forståelse av situasjonen, så bør de komme fram for nådestolen og be om en klar innsikt og om himmelsk visdom, forat de må kunne se hva som trenges i fjerne land så vel som i de mer nærliggende. Aldri vil de søke Herren forgjeves. Når de ber ham hjelpe dem til å fremme virksomheten i andre verdensdeler, vil de få nåde fra det høye.

Det må vises uegennyttig upartiskhet i behandlingen av de arbeidende styrker både her hjemme og i fremmede land. Mer og mer må vi få forståelse av at de midler vårt folk bringer til Herrens forrådshus i form av tiende og gaver, skal anvendes til underhold av virksomheten ikke bare hjemme, men også i utenlandske misjonsmarker. De som bor på steder hvor verket lenge har vært grunnfestet, skulle begrense sine formodede behov forat arbeidet på nye steder kan fremmes. I de anstalter som er blitt grunnlagt for lenge siden, råder det somme tider et ønske om å tilvende seg stadig flere fordeler. Men Herren sier at slik skulle det ikke være. Pengemidlene i hans forrådshus skal

brukes til å bygge opp virksomheten i hele verden.

De steder i Herrens vingård hvor lite eller ingenting er blitt gjort, stiller krav til de steder hvor anstalter allerede er opprettet, om å sette seg inn i forholdene. La dem som befinner seg på virkefelter der det etter Guds anvisning allerede er blitt utført en hel del arbeid og saken er sterkt grunnfestet, slå av på sine krav om utvidelser. La dem ikke tenke på de store ting som de gjerne ville utrette, og fortsette med å forøke sine hjelpemidler, mens andre deler av vingården lider savn. Det er egoistisk ærgjerrighet som leder menn til å stille krav om enda mer til et virkefelt som allerede er utstyrt med rikelige hjelpemidler mens det ute på misjonsmarkene hersker mangel.

Dersom Herren begunstiger virksomheten i noen land fram-for i andre, så skjer det forat en sann gavmildhetens ånd må gjøre seg gjeldende, et ønske om å bistå dem som er sterkt i behov av hjelp til å finne en stand-plass og til å gi virksomheten et fast preg. Herren gjøre ikke forskjell på personer eller steder. Hans verk utgjør én stor helhet. Hans sannhet skal forkynnes for hver ætt og stamme og tunge og folk, og når det begynnes arbeid på nye felter og folk tar imot sannheten, må kirkebygninger og skolehus opprettes og andre nødvendige hjelpemidler skaffes til veie. Trykkerier må settes i gang i mange deler av verden.

Herrens verk på nye steder må føres fram til en heldig avslutning. Og man må følge Guds planer, ikke tilbøyeligheten hos dem som gjerne vil samle enhver mulig fordel på det område som står under deres tilsyn, mens den store trangen i andre deler av Herrens vingård blir glemt.

I noen konferenser har man ansett det for prisverdig å oppspare penger og å kunne oppvise et stort overskudd i pengebeholdningen. Men ved dette er Gud ikke blitt æret. Det ville vært bedre om det var gjort en klok anvendelse av de således henlagte penger til å underholde flittige og dyktige

arbeidere på trengende arbeidsmarker.

I sine bestrebelser for å vise sparsomhet bør våre brødre passe nøye på at de ikke begrenser bruken av midler hvor en klok anvendelse av sådanne er påkrevd. Ved grunnlegging av skoler og sanatorier bør man kjøpe tilstrekkelig jordareal til gjennomføring av de planer som Herren har anvist for disse institusjoner. Det bør gjøres foranstaltninger for dyrking av frukt og grønnsaker, og hvor det er mulig, bør man sikre seg et så stort jordområde at ikke andre kan oppføre hus av en forkastelig art i anstaltens nærhet.

Når en virksomhet har nådd fram til et visst utviklingstrin, og de som har nedlagt et alvorlig arbeid i dens interesse, har søkt om ytterligere nødvendig hjelp, har det somme tider hendt at de har fått et benektende svar og ikke er blitt tilstått de fordeler som ville ha gjort deres arbeid virkningsfullt. Dette har gjort deres hjerter motløse og har hemmet Guds sak. De som har vært redd for å begynne virksomhet i de store byer, fordi det ville bety et alvorlig arbeid og bruk av pengemidler, trenger til å forstå omfanget av den gaven som flerren skjenket da han ga sin Sønn til frelse for verden. Det kan drives virksomhet i våre byer dersom menneskene vil forlate seg på Gud og arbeide alvorlig og uegennyttig.

Sparsomhet i misjons gjerningen

Guds arbeidere må vise forstand, nøysomhet og ydmykhet i virksomheten. Det er noen som påtar seg for meget, og fordi de gjør det, utretter de lite. Våre bestrebelser må være samlet. Hvert hammerslag må ha sin betydning. Tankene må være opptatt med å finne de beste måter og midler til å nå de mennesker som er i vår nærhet. I våre anstrengelser for å utføre en gjerning lengre borte lar vi ofte anledninger innenfor vår rekkevidde slippe forbi. Derved går både tid og midler til spille på begge steder.

Våre arbeidere må lære å være økonomiske. Den største beholdning vil ikke kunne tilfredsstillere kravet selv om det er rikelig tilgang fra en levende kilde, dersom det er lekkasjer hvorigjennom innholdet løper ut. Det må ikke overlates til en enkelt mann å avgjøre om et bestemt virkefelt berettiger til store anstrengelser. Dersom arbeiderne på det ene sted legger virksomheten an på en måte som medfører store utgifter, sperrer de veien for påbegynnelsen av arbeid på andre viktige steder -- steder hvor forholdene kanskje ville gjøre anvendelsen av midler mer berettiget.

Våre yngre arbeidere må være tilfreds med å arbeide seg fram blant folket, langsomt og sikkert og under veiledning fra dem som har hatt mer erfaring. Mange har for høye forestillinger. En mer beskjeden arbeidsmåte ville vise gode resultater. Det er oppmuntrende å se de unge gå ut på misjonsmarken og legge sin varme og nidkjærhet i arbeidet; men det må ikke overlates til dem selv å styre og å holde Guds sak nedtyngt av gjeld. Alle bør ved iherdig arbeid og en klok framgangsmåte strebe etter å innsamle nok til å kunne dekke sine egne utgifter. De bør arbeide for å gjøre saken selvhjulpen, og de skulle opplære folket til å stå på egne føtter.

Våre predikanter bør ikke føle seg fri til å betale store summer for møtelokaler når de ikke føler noen byrde for å ta seg av interessen ved personlig arbeid. Resultatene er for usikre til å gjøre en så hurtig bruk av midler forsvarlig. Dersom en arbeider får adgang til å benytte forsamlingshus eller møtesaler, og det er interesse for å høre, så bør han gripe anledningen til å gjøre det beste han kan; men det er ikke klokt for en enkelt mann å slå om seg som om han var i besittelse av et eller annet stort talent, som om han var en Moody eller en Sankey, og gå til en ødsel utgift av midler. Når det sendes misjonærer til fremmede land, bør det velges slike som forstår å være sparsommelige, som ikke har store familier, og som i betraktning av tidens korthet og det store arbeid som skal utføres, så vidt mulig vil holde seg fri for alt som ville kunne lede deres tanker bort fra denne store gjerning. Dersom

hustruen er gudhengiven og har anledning til det, kan hun ved å hjelpe sin mann utrette like meget som han. Vi ønsker misjonærer som er misjonærer i ordets fulleste forstand, som vil legge egoistiske hensyn til side og la Guds sak være det første. Vi ønsker arbeidere som, idet de virker bare med Guds ære for øye, holder seg rede som øyeblikkets menn til å gå hvor Herren vil, og til å virke i hvilken som helst stilling for å spre kunnskap om sannheten. I arbeidet og på misjonsfeltet behøves det menn hvis hustruer frykter og elsker Gud, og som kan hjelpe sine menn i virksomheten.

Våre arbeidere må lære å være sparsommelige ikke bare i sine bestrebelser for å fremme sannhetens sak, men også hva angår utgifter i hjemmet. De bør anbringe sine familier hvor disse kan underholdes med så små utgifter som mulig. Gaver og legater tilflyter ikke vår virksomhet slik som tilfellet er i andre kirkesamfunn, og de som ikke har lært å sette tæring etter næring, vil visselig måtte lære dette, eller også må de ta fatt på et annet yrke. Den vanen å føye selvets krav, eller en mangel på takt og dyktighet for hustruens og morens vedkommende, kan bety en stadig uttapping av pengebeholdningen, og allikevel synes kanskje denne husmor at hun gjør sitt beste, fordi hun aldri har lært å begrense sine egne eller barnas fornødenheter og aldri har lagt seg etter dyktighet og takt i huslige anliggender. Derfor kan den ene familien behøve et dobbelt så stort beløp til sitt underhold som en annen familie av samme størrelse vil kunne nøyes med.

Alle skulle lære å føre regnskap. Noen forsømmer dette som noe uvesentlig; men dette er uriktig. Alle utgifter bør føres opp nøyaktig. Dette er noe som mange av våre arbeidere må lære.

Herren har ikke behag i den herskende mangel på orden og nøyaktighet fra deres side som har med forretning å gjøre i samband med hans verk. Selv i konferensens forretningsmøter kunne megen tid spares og mange feiltagelser unngås ved litt mer omtanke og punktlighet. Alt som har noen for-bindelse med Guds verk, bør være så nær fullkomment som et menneskes

hjerne og hender formår å gjøre det.

Som Guds medarbeidere bør dere komme hverandre nær. Undervisning om kjærlighet, tillit og aktelse for hverandre må gis både på prekestolen og utenfor denne. Dere må leve i samsvar med hva dere lærer. Husk på at de nyomvendte ser på dere som forbilder.

Noen av dem som dere arbeider for, vil ha arbeidet gjort på sin egen måte, for de mener at deres måte er den beste; men dersom dere er besjelet av Kristi ånd og saktmodighet, og dersom dere viser aktelse og kjærlighet mot hverandre, så vil Gud sette dere i stand til å gjøre arbeidet på en måte som behager ham. Arbeid for deres egne sjeler inntil jeg'et er undertrykt, inntil Kristus ser sitt bilde i dere. Dette vil være den mest inntrykksfulle lærdom dere kan gi til dem som dere underviser.

Særlig i fremmede land kan virksomheten ikke drives uten etter vel overveide planer. På samme tid som dere bør legge vinn på å arbeide i samklang med de instruksjoner som verkets ledere gir, vil det inntreffe mange uforutsette omstendigheter som de ikke kunne ta forholdsregler for. Noe må våges og noen risiko løpes av dem som befinner seg på slagfeltet. Det vil inntreffe kriser da hurtig handling er nødvendig.

Når misjonsgjerning blir påbegynt i fremmede land, er det av særskilt betydning at virksomheten blir begynt på den rette måten. Arbeiderne skulle passe på at de ikke begrenser den ved innskrenkede planer. På samme tid som hensynet til de forhåndenværende pengemidler krever at det øves sparsomhet, er det også fare for en sparsomhet som fører til tap i stedet for til vinning. Dette har faktisk vært tilfellet på noen av våre misjonsmarker, hvor arbeiderne har brukt sine krefter nesten utelukkende til å planlegge hvordan de kunne klare seg på den billigste måten. Ved å følge en annen metode ville man ha kunnet utrette langt mer, og i det store og hele ville det

ha krevd færre midler av kassen.

På nye arbeidsfelter har veksten vært langsom, fordi de særskilte sannheter som vi forkynner, ikke er populære i verden. Helligholdelsen av den 7de dag som sabbat er et tungt kors for enhver som tar imot sannheten. Mange som innser at våre lærdomspunkter finner støtte i Skriften, viker tilbake for dem fordi de ikke ønsker å være eiendommelige, eller fordi de ved å lyde sannheten ville bli avskåret fra sin levevei. Av hensyn til disse forhold kreves det megen visdom når det legges planer for hvordan sannheten skal kunne bringes ut til folket.

På noen steder må virksomheten begynne i det små og utvikles langsomt. Dette er det eneste arbeiderne kan gjøre. Men i mange tilfelle kunne det med godt resultat gjøres mer omfattende og bestemte anstrengelser fra begynnelsen av. Verket i England kunne nå ha vært meget lengre fremme enn det er, dersom våre brødre ikke hadde søkt å arbeide så billig den gang gjerningen begynte. Hadde de skaffet gode møtelokaler og drevet virksomheten som om de hadde store sannheter som visselig skulle seire, så ville de hatt større framgang. Gud vil at arbeidet skal begynnes på en slik måte at de første inntrykk, så langt disse går, skal være de aller beste som kan gis.

Sørg omhyggelig for å vedlikeholde misjonsgjerningens opphøyde karakter. La alle som er knyttet til vår misjons-virksomhet, både menn og kvinner, stadig spørre seg selv: «Hva er jeg! og hva burde jeg være og gjøre?» La alle erindre at de ikke kan gi andre det de ikke selv har; derfor bør de ikke slå seg til ro og være tilfreds med sine naturlige måter og vaner uten å søke å gjøre noen forandring til det bedre. Paulus sier: Jeg jager mot målet. Fil. 3, 14. Det må foregå en stadig reform, en uopphørlig framgang, dersom vi ønsker å fullkomme en symmetrisk karakter.

Herren ønsker menn som ser gjerningen i dens storhet, og som forstår de prinsipper som har vært flettet sammen med den fra dens oppkomst. Han vil ikke at en verdslig tingenes orden skal trenge inn og lede verket inn på baner som er helt forskjellige fra dem som han har avmerket for sitt folk. Virksomheten må bære sin opphavsmanns karakter. -- Testimonies, VII, side 209.

Vis sparsomhet på enhver mulig måte når virksomhet grunnlegges på nye steder. La smulene bli samlet sammen; la ikke noe gå til spille. Arbeidet for å frelse sjeler må foregå på den måten som Kristus har anvist. Han sier: «Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.» Matt. 16, 24. Bare ved å lyde hans ord kan vi være hans disipler. Vi nærmer oss avslutningen av denne jords historie, og de forskjellige deler av Guds verk må drives fremad med meget større oppofring enn hva vi ennå har sett. -- Testimonies, VII, side 239, 240.

I oversjøiske land

Kristi menighet ble organisert i misjonsøyemed. Kristelig misjonsgjerning skaffer menigheten en sikker grunnvoll, en grunnvoll som har dette segl: «Herre kjenner sine.» 2 Tim. 2, 19. Ved den inspireres dens medlemmer til nidkjærhet i selvfornektelse og til å gjøre oppofrende anstrengelser for å sende sannheten til oversjøiske land. Den har en heldig innflytelse på de vantroende; for når arbeiderne virker under guddommelig overoppsyn, ledes verdslige mennesker til å se storheten i de hjelpemidler som Gud har tilveiebrakt for dem som tjener ham. Det er blitt pålagt oss som en høyhellig forpliktelse at vi i kristelig misjonsvirksomhet skal gi et lysende eksempel på Guds rikes prinsipper. Som et organisert samfunn skal menigheten arbeide virksomt for å spre innflytelsen av Kristi kors viden om.

Gud kaller på menn som er villige til å forlate alt for å bli hans

misjonærer. Og kallet vil bli besvart. I enhver tidsalder siden Kristi første komme har den evangeliske misjonsbefaling drevet menn og kvinner til å dra ut til jordens ender for å bringe gledesbudskapet om frelse ut til dem som satt i mørke. Grepet av Kristi kjærlighet og av de fortaptes nød har menn forlatt hjemmets hygge og venners selskap, forlatt endog hustru og barn for å reise til fremmede land, til avgudsdyrkere og ville mennesker, for å kunngjøre nådens budskap. Mange har mistet livet under dette forsøk, men andre er blitt oppreist til å føre gjerningen videre. Således har Kristi sak gått fremad skritt for skritt, og sæden, som ble sådd med sorg, har båret en rik høst. Kunnskapen om Gud er blitt utbredt og korsets banner heist i hedenske land.

Det er ikke noe som er mer dyrebart i Guds øyne enn hans tjenere, som går ut til jordens øde steder for å så sannhetens sæd, idet de ser fremad til innhøstingen. Ingen annen enn Kristus kan måle bekymringen hos hans tjenere når de søker etter de fortapte. Han meddeler dem sin Ånd, og ved deres bestrebelse ledes sjeler til å vende om fra synd til rettferdighet.

For én synders omvendelse skulle predikanten anstrenge sine hjelpemidler til det ytterste. Sjelen som Gud har skapt, og som Kristus har gjenløst, har stor verdi på grunn av de muligheter den besitter, de åndelige fortrin som er blitt tilstått den, de evner som den kan ha om den levendegjøres ved Guds Ord, og den udødelighet som den kan oppnå gjennom det håp som evangeliet framholder. Og dersom Kristus forlot de ni og nitti forat han kunne oppsøke og frelse det ene tapte får, kan så vi forsvare å gjøre mindre? Hvis vi unnlater å virke som Kristus virket, og å oppofre som han oppofret, er vi da ikke forredere i et hellig tillitsverv?

Jeg er dypt grepet over trangen i fremmede land slik som den er blitt framstilt for meg. I alle deler av verden er Guds engler i ferd med å lukke opp dører som for en kort tid siden var stengt for sannhetens budskap. Fra India, fra Afrika, fra China og fra mange andre steder høres ropet: «Kom over og hjelp oss!»

Å vise en gavmild, selvofmektende ånd til støtte for utenlandsmisjonen er et sikkert middel til fremme av misjonsgjerningen i hjemlandet, idet virksomhetens trivsel hjemme, under Guds velsignelse, for en stor del avhenger av den tilbakevirkende innflytelse av den evangeliske gjerning som utføres i fjerne land. Det er ved å arbeide for å tilfredsstille andres trang at vi bringer våre egne sjeler i berøring med ham som er kilden til all kraft. Herren har lagt merke til enhver side av misjonsiver som hans folk har vist til fordel for fremmede land. Det er hans hensikt at det i hvert hjem, i hver menighet og ved alle midtpunkter for virksomheten skal vises gavmildhet i ytelsen av hjelp til fremmede land, hvor arbeiderne har store vanskeligheter å kjempe med for å bringe lyset til dem som sitter i mørke.

Det som man gir for å begynne virksomhet på det ene stedet, vil føre til styrkelse av virksomheten på andre plasser. Når arbeiderne befries for økonomisk besvær, kan deres bestrebelser økes; og etter hvert som flere ledes til sannheten og menigheter blir stiftet, vil økonomien styrkes. Etter hvert som disse menigheter vokser og blir sterkere, vil de være i stand til ikke bare å utføre virksomhet innenfor sine egne grenser, men vil også kunne sende hjelp til andre virkefelter.

Hjelp fra menighetene i hjemlandet

Medlemmene i våre menigheter hjemme skulle føle en byrde i sine hjerter for virksomheten i oversjøiske land. En amerikansk forretningsmann, som var en alvorlig kristen, uttalte under en samtale med en medarbeider at han selv virket for Kristus i 24 timer i døgnet. «I alle mine forretningsforhold,» sa han, «søker jeg å være en framstilling av min Mester. Etter som det gis anledning til det, søker jeg å vinne andre for ham. Hele dagen arbeider jeg for Kristus, og om natten, mens jeg sover, har jeg en mann som virker for ham i China.»

Hvorfor skulle ikke medlemmene i en menighet eller i flere menigheter slå seg sammen om å underholde en misjonær i fremmede land? Dette kan de gjøre dersom de vil fornekte seg selv. Mine brødre og søstre, vil dere hjelpe til i dette store verk? Jeg ber dere innstendig om å gjøre noe for Kristus, og å gjøre det nå. Ved hjelp av den lærer som deres penger kan underholde i en fremmed misjonsmark, vil sjeler kunne frelses og skinne som stjerner i Gjenløserens krone. Vent ikke med å bringe deres offer til Herren selv om det er aldri så lite. Når det gis av et hjerte som er fylt med kjærlighet til Frelseren, blir det minste offer en uvurderlig gave, som vinner Guds smil og velsignelse.

Da Jesus sa om enken: Hun «har lagt mer enn alle», var hans ord sanne ikke bare hva giverens beveggrunner angikk, men også med hensyn til gavens frukter. De «to skjerver, som er én øre» (Luk. 21, 3; Mark. 12, 42), har tilført Guds forrådshus et pengebeløp som er langt større enn de rike jøders bidrag. Lik en bekk som i begynnelsen er liten, men som utvides og utdypes etter hvert på sin vei mot havet, slik har innflytelsen av denne lille gaven utvidet og utdypet seg under sitt løp gjennom århundrer. Det eksempel på selvoppofrelse som den fattige enken ga, har hatt virkning og tilbakevirkning på tusener av hjerter i alle land og i hver tidsalder. Det har brakt Guds forrådshus gaver fra høy og lav, fra rik og fattig. Det har bidradd til å underholde misjonsvirksomheter, opprette hospitaler, skaffe mat til de sultne og til evangeliets forkynnelse for de fattige. Menneskeskarer er blitt velsignet ved hennes uegennyttige handling. På samme måten blir hver gave som skjenkes, hver handling som utføres med et oppriktig ønske om Guds ære, sammenkjedet med Allmaktens forsetter. Dens gode følger kan ikke noe menneske utmåle.

Arbeidsmetoder i fremmede land

Så snart det opptas arbeid på et nytt felt, bør et opplysningsarbeid påbegynnes og undervisning gis, linje på linje og bud på bud, litt her og litt der. Det viktigste er ikke å preke; det viktigste arbeid består i å gå fra hus til hus, tale om Ordet og forklare Ordet. De som vinner sjeler til lønn, er de arbeidere som følger den framgangsmåten Kristus fulgte. Igjen og igjen må de samme sannheter gjentas, og arbeideren må sette hele sin lit til Gud. Og hvilke rike erfaringer oppnår ikke læreren når han underviser dem som er i mørke! Også han er en lærling, og idet han forklarer Skriften for andre, virker Den Hellige Ånd i hans sinn og hjerte og gir ham livets brød til hungrige sjeler.

I fremmede land vil arbeideren komme i berøring med alle slags mennesker og alle slags karakterer, og han vil finne at for å kunne imøtekomme folkets trang må han benytte for-skjellige virkemetoder. En følelse av egen udyktighet vil drive ham til Gud og til Bibelen for å finne lys og styrke og kunnskap.

De metoder og midler hvorved vi kan nå fram til visse mål, er ikke alltid de samme. Misjonæren må bruke sin for-nuft og sitt skjønn. Erfaringen vil lære ham hvilken fram-gangsmåte det er klokest å følge under de foreliggende om-stendigheter. Det er ofte tilfellet at et lands skikker og klima medfører forhold som ikke ville bli tålt i et annet land. Forandringer til det bedre må gjøres, men det er best ikke å handle for brått.

La det ikke oppstå strid om ubetydeligheter. Kristi kjær-lighets og nådes ånd vil knytte hjerte til hjerte dersom menneskene vil lukke opp sjelens vinduer mot himmelen og lukke dem til mot jorden. Ved sannhetens kraft ville mange vanskeligheter kunne ordnes og stridigheter som er grå av elde, bilegges hvis man innførte bedre framgangsmåter. Det store, høye

prinsipp: «Fred på jorden, i mennesker hans velbehag», vil bli meget bedre gjennomført når de som tror på Kristus, virkelig er Guds medarbeidere.

Hjelp fra himmelen

Den som arbeider i en fremmed misjonsmark, må ha himmelens fred og kjærlighet i sitt hjerte; for deri ligger hans eneste trygghet. Under forviklinger og prøver, motløshet og lidelse må han med en martyrs hengivenhet og med heltens mot holde fast ved den hånd som aldri slipper, og si: «Jeg vil ikke bli trett og ikke forsage.» Han må være en grundig bibelgransker og ofte hengi seg til bønn. Dersom han søker hjelp fra det høye før han taler med andre, så kan han være forvissset om at engler fra himmelen vil være hos ham. Stundom kan han lengte etter menneskelig sympati, men i sin ensomhet vil han kunne finne trøst og oppmuntring gjennom samfunn med Gud. La ham glede seg over Frelserens ord: «Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» Matt. 28, 20. Av denne guddommelige Ledsageren vil han få undervisning i den kuns-ten å frelse sjeler.

På misjonsmarken behøves det energi og selvoppofrelse. Gud kaller på menn som vil framskynde korsets seier, menn som vil holde ut under nedslående forhold og savn, menn som har den nidkjærhet og den besluttsomhet og tro som er uunn-værlig på misjonsmarken. Ved iherdig møye og en fast for-trøstning til Israels Gud vil besluttsomme, uforferdede menn utrette vidunderlige ting. Det er neppe noen grense for hva som kan oppnås når de bestrebelse som blir gjort, skjer under ledelse av en opplyst dømmekraft og støttes av alvorlig anstrengelse.

La oss glede oss over at en gjerning som Gud kan bifalle, er blitt utført i fremmede land. La oss oppløfte våre stemmer i pris og takk for de frukter virksomheten har båret. Og vår guddommelige hærfører, som aldri begår et feilgrep, sier ennå til oss: «Fremad! Innta nytt område! Løft banneret opp i

alle land! «Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg.»» Es. 60, 1.

Tiden er kommet da Guds budbærere folder ut bokrullen for verden. Den sannhet som inneholdes i det første, det annet og det tredje englebudskap, må gå til hver ætt og stamme og tunge og folk; den må opplyse mørket i alle verdensdeler og strekke seg ut til øyene i havet. Det må ikke skje noen forhaling i dette verk.

Vårt motto må være: «Fram! stadig fram!» Himmelske engler vil gå foran oss og berede veien. Den byrden vi har for de oversjøiske land, kan aldri legges ned før hele jorden er blitt opplyst av Herrens herlighet.

Kapittel 11

Det gjensidige forhold

«Vær gode mot hverandre, barmhjertige, så dere tilgir hverandre, liksom Gud har tilgitt dere i Kristus.»

I berøring med andre

I all omgang mellom mennesker kreves det selvbeherskelse, overbærenhet og sympati. Vår natur, våre vaner og vår opp-dragelse er så vidt forskjellig at vi ikke ser ens på tingene. Vi bedømmer forskjellig. Vår forståelse av sannhet, og våre begreper angående liv og vandel er ikke i alle henseender de samme. Den enes prøver er ikke en annens prøver. De plikter som den ene synes er lette, er meget vanskelige og besværlige for en annen.

Menneskenaturen er så skrøpelig, så vankundig og så til-bøyelig til misoppfatning at enhver bør være forsiktig med hvilke tanker han nærer om andre. Vi vet lite om hvilken innflytelse våre handlinger har på andres erfaring. Hva vi gjør eller sier kan for oss synes å ha liten betydning; men dersom våre øyne kunne åpnes, ville vi se at de aller største følger til godt eller til ondt avhenger derav.

Hensynsfullhet mot dem som bærer byrder

Mange har båret så få byrder, har kjent så lite til sann hjertekval og opplevd så få forviklinger og vanskeligheter at de ikke kan forstå den gjerning som den trofaste byrdebærer utfører. De er likeså lite i stand til å verdsette hans byrder som barnet er til å forstå sin fars bekymringer og møye. Smågutten kan undres over sin fars frykt og besværligheter; de

forekommer ham unødvendige. Men når han har føyd års erfaringer til sitt liv og selv kommer til å bære dets byrder, så vil han se tilbake på sin fars liv og forstå det som en gang var ham ubegripelig. Bitter erfaring har gitt ham kunnskap.

Mangen en som bærer byrder, gjør et arbeid som ikke blir skattet, og utfører en gjerning som ikke verdsettes før døden legger ham i støvet. Når andre tar opp de byrder som han har lagt ned, og møter de vanskeligheter som han møtte, så kan de forstå hvordan hans tro og hans mot ble stilt på prøve. De feilgrep som de var så snare til å klandre, tapes da ofte av syne. Erfaringen lærer dem medfølelse. Gud tillater men-nesker å bli satt i ansvarsfulle stillinger. Når de gjør feil, har han makt til å vise dem til rette eller til å fjerne dem. Vi skulle være forsiktige så vi ikke tar på oss det dommerverv som tilhører Gud. ...

Freلسeren befaler oss: «Døm ikke, forat I ikke skal døm-mes ! for med den samme dom som I dømmer med, skal I dømmes, og med det samme mål som å måler med, skal eder måles igjen.» Husk på at ditt livsregnskap snart vil bli gjen-nomgått hos Gud. Husk også at han har sagt: «Derfor er du uten unnskyldning, menneske, hvem du enn er som dømmer; . . . for du gjør det samme.» Matt. 7, 1. 2; Rom. 2, 1.

Overbærenhet under forurettelse

Vi har ikke råd til å la noen virkelig eller formodet forurettelse irritere vårt sinn. Jeg'et er den fiende som vi behøver å frykte mest for. Ingen form for last har en mer ødeleggende virkning på karakteren enn menneskelig lidenskap som ikke står under Den Hellige Ånds kontroll. Ingen annen seier som vi kan vinne, vil være så dyrebar som seieren over selvet.

Vi skulle ikke tillate at våre følelser lett såres. Vi skal ikke leve for å

verne om våre følelser eller om vårt omdømme, men for å frelse sjeler. Når vi kommer til å interessere oss for sjelers frelse, vil vi ikke lenger feste oss ved de små uoverensstemmelser som så ofte oppstår i vår omgang med hverandre. Hva andre enn måtte tenke om oss, så behøver det ikke å forstyrre vår enhet med Kristus, Åndens fellesskap. «Hva ros er det om I er tålmodige når I synder og får straff for det? Men om I er tålmodige når I gjør det gode og allikevel må lide, da finner dette nåde hos Gud.» 1 Pet. 2, 20.

Gjør ikke gjengjeld. Bortrydd enhver årsak til misforståelse så langt du kan. Unngå alt som har skinn av ondt. Gjør alt som står i din makt for å tilfredsstille andre uten å oppofre prinsipper. «Når du bærer ditt offer fram til alteret, og der kommer i hu at din bror har noe imot deg, så la ditt offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik deg med din bror, og kom så og bær ditt offer fram !» Matt. 5, 23. 24. Dersom noen taler utålmodig til deg, så svar aldri i den samme ånd. Husk at «mildt svar stiller harme». Ord. 15, 1. Og det er en forunderlig kraft i taushet. Å tale til en som er vred, tjener somme tider bare til å forbitre ham; men vrede som møtes med taushet og med en øm, overbærende ånd, dør hurtig bort.

Møter du en storm av bitende, kritiserende uttalelser, så hold sinnet festet ved Guds Ord. La sinn og hjerte være fylt med Guds løfter. Blir du slett behandlet eller uriktig anklaget, så gi ikke et heftig svar tilbake, men gjenta for deg selv Guds dyrebare forjettelser:

«La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode.» Rom. 12, 21.

«Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham! Han skal gjøre det; han skal la din rettferdighet gå fram som lyset og din rett som middagens lys.» Sal. 37, 5. 6.

«Intet er skjult som ikke skal bli åpenbart, og intet er dulgt som ikke skal bli kjent.» Luk. 12, 2.

«Du lot mennesker fare fram over vårt hode; vi kom i ild og i vann. Men du førte oss ut til vederkvegelse.» Sal. 66, 12.

Vi har lett for å gå til våre medmennesker for å finne medfølelse og for å bli løftet opp hos dem istedenfor å vende oss til Jesus. I sin nåde og trofasthet tillater Gud ofte at vi blir sviktet av dem som vi setter vår lit til, for derved å lære oss hvilken dårskap det er å stole på mennesker og holde kjød for vår arm. La oss i ydmykhet og uegennytte forlate oss helt på Gud. Han kjenner de sorger som vi føler i dypet av vårt vesen, men som vi ikke kan uttrykke. Når alt synes å være mørkt og uforklarlig, så husk på Kristi ord: «Hva jeg gjør, forstår du ikke nå, men du skal skjønne det siden.» Joh. 13, 7.

Studer Josefs og Daniels historie. Herren forhindret ikke de menns renker som søkte å skade dem, men han gjorde at alle disse påfunn virket til gode for hans tjenere, som midt i prøver og kamp bevarte sin tro og sin lojalitet.

Så lenge vi er i verden, vil vi møte ugunstige innflytelser. Det vil komme fortredeligheter for å prøve vårt sinn; og det er ved å ta imot disse med den rette ånd at de kristelige dyder utvikles. Dersom Kristus bor i oss, så vil vi være tålmodige, vennlige, overbærende og frimodige under forhold som ellers ville ergre og irritere. Dag etter dag og år etter år vil vi overvinne jeg'et og vokse i edelt heltemot. Dette er vår beskikkede oppgave; men den kan ikke fullbyrdes uten hjelp fra Jesus, ikke uten resolutt besluttsomhet, et urokkelig forsett, vedholdende årvåkenhet og uavlatelig bønn. Enhver har en personlig strid å utkjempes. Selv Gud kan ikke gjøre vår karakter edel eller vårt liv nyttig uten at vi blir hans medarbeidere. De som bøyer av for striden, går glipp av den styrke og glede som seieren bringer.

Vi behøver ikke å føre vårt eget regnskap over våre prøver og vanskeligheter, våre sorger og vår kummer. Alle disse ting blir skrevet i bøkene, og himmelen vil ta seg av dem. Mens vi gir oss av med å regne opp de ubehagelige ting, vil meget av det som er behagelig å dvele ved, gå oss av minne, så som Guds nåde og miskunn som omgir oss hvert øyeblikk, og den kjærlighet som engler forundrer seg over: at Gud ga sin Sønn i døden for oss. Hvis dere som Kristi arbeidere synes at dere har hatt større bekymringer og prøver enn hva som falt i andres lodd, så kom i hu at det for dere er en fred som er ukjent for dem som unndrar seg disse byrder. Det er trøst og glede i Kristi tjeneste. La verden få se at livet sammen med ham ikke er et forfeilet liv.

Dersom du ikke kjenner deg glad og lett om hjertet, så tal ikke om dine kjensler. Kast ingen skygge over andres liv. En kald, gledeløs religion vil aldri dra sjeler til Kristus. Den driver dem bort fra ham og inn i de garn som Satan har lagt for de villfarendes føtter. Tenk ikke på dine gjenvordigheter, men tenk på den kraft som du kan gjøre krav på i Kristi navn. La din fantasi gripe de usynlige ting. La dine tanker være festet ved bevisene på Guds store kjærlighet til deg. Troen kan tåle prøvelse, motstå fristelse og holde en oppe under skuffelse. Jesus, vår talsmann, lever. Alt hva hans midlergjerning sikrer oss, er vårt.

Tror du ikke at Kristus setter pris på dem som lever helt for ham? Tror du ikke at han besøker dem som -- i likhet med den elskede Johannes i landflyktighet -- for hans skyld be-finner seg på prøvende steder? Gud vil ikke tillate en eneste av sine trohjertige tjenere å stride alene i ulike kamp og bli overvunnet. Den hvis liv er skjult med Kristus i Gud, vil han bevare som en kostelig edelsten. Om enhver sådan sier han: Jeg vil «gjøre med deg som med en signetring; for deg har jeg utvalt». Hag. 2, 23.

Tal så om løftene; tal om Jesu villighet til å velsigne. Han glemmer oss ikke et eneste kort øyeblikk. Når vi tross ubehagelige omstendigheter tillitsfullt hviler i hans kjærighet og lukker oss selv inne med ham, vil følelsen av hans nærvær gi oss en dyp, stille glede. Kristus sa om seg selv: Jeg gjør intet «av meg selv, men taler dette således som min Fader har lært meg. Og han som har sendt meg, er med meg; han har ikke latt meg alene, fordi jeg alltid gjør det som er ham til behag». Joh. 8, 28. 29.

Gjør det til en vane å tale vel om andre. Dvel ved de gode egenskaper hos dem du har omgang med, og se så lite som mulig på deres feil og mangler. Når du fristes til å klage over det som noen har sagt eller gjort, så tal rosende om et eller annet i vedkommendes liv eller karakter. Lær deg til å være takknemlig. Pris Gud for hans underfulle kjærighet idet han ga Kristus i døden for oss. Det betaler seg aldri å tenke på våre plager. Gud befaler oss å tenke på hans miskunn og hans makeløse kjærighet, forat vi må kunne fylles med hans pris.

Alvorlige arbeidere har ingen tid til å dvele ved andres feil. Vi er ikke tjent med å leve av skolmene av andres feil eller brøst. Ond tale er en dobbelt forbannelse, som faller tyngre på den som taler enn på den som hører. Den som sprer ut tvedraktens og stridens sæd, høster de dødelige frukter i sin egen sjel. Selv det å speide etter ondt hos andre utvikler det onde hos dem som speider. Når vi dveler ved andres feil, forvandles vi etter det samme bilde. Men ved å beskue Jesus og tale om hans kjærighet og fullkomne karakter forvandles vi etter hans bilde. Ved å grunde på det opphøyde ideal han har stilt for oss, løftes vi opp i en renere og heiligere sfære, opp til Gud. Når vi blir der, så utgår det fra oss et lys som bestråler alle vi kommer i forbindelse med.

Istedenfor å kritisere og fordømme andre bør du si: «Jeg arbeider på min egen frelse. Dersom jeg samarbeider med ham som ønsker å frelse min sjel, må jeg vokte meg selv med flid. Jeg må avlegge enhver ond ting i mitt

liv. Jeg må overvinne enhver feil. Jeg må bli en ny skapning i Kristus. Istedenfor å svekke dem som kjemper imot det onde, vil jeg da kunne styrke dem ved oppmuntrende tale.»

Vi er for likegyldige mot hverandre. Altfor ofte glemmer vi at våre medarbeidere behøver styrke og oppmuntring. Gjør deg flid for å forsikre dem om din interesse og medfølelse. Hjelp dem med dine bønner, og la dem vite at du gjør det. -- Ministry of Healing, side 483-493.

Alle som bekjenner seg til å være Guds barn, skulle erindre at de som misjonsarbeidere kommer i berøring med alle slags karakterer. De vil møte den dannede og den rå, den beskjedne og den stolte, den religiøse og den skeptiske, den opplyste og den vankundige, den rike og den fattige. Disse forskjellige mennesker kan ikke alle behandles på én og samme måte; men de behøver alle vennlighet og sympati. Ved innbyrdes berøring bør vårt sinn tilegne seg kultur og dannelsen. Vi er avhengige av hverandre, nøye sammenknyttet med det menneskelige brorskaps bånd. . . .

Det er ved innbyrdes omgang mellom mennesker kristen-dommen kommer i berøring med verden. Hver mann eller kvinne som har tatt imot det guddommelige lys, skal la lyset skinne på den mørke stien hvorpå de vandrer som ikke kjenner den gode vei. Selskapielig evne, helliget ved Kristi Ånd, må utnyttes til å lede sjeler til Frelseren. Kristus må ikke skjules i hjertet som en ettertraktet, herlig og yndig skatt som bare eieren skal glede seg over. Vi må ha Kristus i oss som en kilde av vann som veller fram til evig liv og vederkveger alle som kommer i berøring med oss. -- Ministry of Healing, side 496.

Forskjelligartede gaver

Herren utpeker ikke et eller annet særskilt misjonsfelt til noen enkelt

person hvor denne alene skal virke. Dette er i strid med hans plan. På ethvert sted hvor sannheten innføres, skal det etter hans bestemmelse tilføres forskjelligartede karakterer og forskjelligartede gaver for å øve innflytelse på virksomheten. Ingen enkelt mann besitter tilstrekkelig visdom til å kunne ta seg av en interesse uten medhjelpere, og ingen skulle mene om seg selv at han er dyktig dertil. Den omstendighet at en person har evner i én retning, er ikke noe bevis på at hans skjønn om alle andre ting er fullkomment, og at det ikke er nødvendig at en annens visdom blir forent med hans.

De som utfører arbeid sammen, bør søke å være i full-kommen overensstemmelse. Men ingen bør dog føle at han ikke kan samarbeide med dem som ikke presis deler hans syn, og som i sitt arbeid ikke akkurat følger hans planer. Dersom alle viser en ydmyk, lærvillig ånd, så behøver det ikke å være noen vanskelighet. Gud har satt forskjellige gaver i menigheten. Disse gaver er dyrebare på sine rette plasser, og alle kan ha del i den gjerning å berede et folk til Kristi nær forestående komme.

Våre predikanter i ansvarsfulle stillinger er menn som Gud har tatt imot. Uansett deres herkomst, uansett deres tidligere stilling -- om de gikk baketter plogen, utførte snekkerens yrke eller kunne tilegne seg en høyere skoles disipliner: dersom Gud har tatt imot dem, så la enhver ta seg i akt for å kaste den minste skygge på dem. Tal aldri nedsettende om en mann, for han kan være stor i Herrens øyne, mens de som mener seg å være store, kanskje aktes ringe hos Gud på grunn av deres hjerters fordervelse. . . .

Ikke et eneste øyeblikk av vår kostbare tid skulle brukes til å få andre til å rette seg etter våre private idéer og meninger. Menn som arbeider sammen i dette store verk, ønsker Gud å opplære til den høyeste utøvelse av tro og til å utvikle en harmonisk karakter.

Menneskene har forskjelligartede gaver, og noen er bedre skikket til en

bestemt gjerning enn en annen. Hva den ene ikke ville kunne gjøre, kan hans bror i forkynnergjerningen kanskje utføre med dyktighet. Det arbeid enhver gjør i sin stilling, er viktig. Den enes sinn skal ikke beherske en annens sinn. Dersom noen står fram og mener at ingen skal kunne øve innflytelse over ham, at han besitter skjønn og evner til å begripe enhver side av virksomheten -- en slik mann vil gå glipp av Guds nåde -- Testimonies, IV, side 608, 609.

Det som vinner guddommelig bifall, er trofastheten, lojaliteten mot Gud, og den kjærlige tjeneste. Enhver tilskyndelse fra Den Hellige Ånd som leder menneskene til godhet og til Gud, blir skrevet i himmelens bøker, og på Guds dag vil de arbeidere som han har virket igjennom, få sin ros. De vil gå inn til Herrens glede når de i hans rike ser dem som er blitt frelst ved deres bestrebelser. Og de vil oppnå det privilegium å ta del i hans gjerning hisset, fordi de er blitt skikket til det ved å ha del i hans gjerning her nede. Hva vi skal bli i himmelen vil være en gjenspeiling av hva vi nå er i karakter og hellig tjeneste. -- Christ's Object Lessons, side 361.

Enhet i uensartetheten

Gud har forskjellige virkemåter, og han har forskjellige arbeidere til hvem han betror forskjellige gaver. Den ene arbeider er en god taler, en annen er en dyktig skribent; en har kanskje den evne å kunne be med inderlighet, alvor og varme, mens en annen har sangens gave; en annen eier kanskje en særlig evne til å utlegge Guds Ord klart. Og enhver evne skal være en kraft for Gud, fordi han virker sammen med arbeideren. Til den ene gir Gud visdoms ord, til en annen kunnskap, til en annen tro; men de skal alle virke under det samme Hoved. Forskjelligartetheten i gaver medfører forskjelligartethet i virkninger; «men Gud er den samme, som virker alt i alle». 1 Kor. 12, 6.

Herren ønsker at hans utvalgte tjenere skal lære å slutte seg sammen i harmonisk bestrebelse. Noen synes kan hende at kontrasten mellom deres gaver og en medarbeiders gaver er for stor til å gjøre det mulig å forene seg i harmonisk bestrebelse; men når de erindrer at det er forskjelligartede karakterer å påvirke, og at noen vil forkaste sannheten slik som den blir framholdt av den ene arbeider, bare for å lukke sine hjerter opp for Guds sannhet når den blir framholdt annerledes av en annen arbeider, så vil de forhåpningsfullt søke å virke sammen i enighet. Hvor forskjelligartede deres talenter enn kan være, så kan de alle beherskes av den samme Ånd. I hvert ord og hver handling vil godhet og kjærlighet komme til syne; og når hver arbeider trofast fyller sin bestemte plass, vil Kristi bønn om enhet mellom hans arbeidere bli besvart, og verden vil forstå at disse er hans disipler.

I kjærlig sympati og tillit skal Guds medarbeidere slutte seg til hverandre. Den som sier eller gjør noe som bidrar til å skille medlemmer i Kristi menighet, motvirker Herrens forsett. Trette og splid i menigheten samt det å anspore til mistenksomhet og vantro, tjener til å vanære Kristus. Gud ønsker at hans tjenere skal oppelske kristelig hengivenhet mot hverandre. Sann religion forener hjertene, ikke bare med Kristus, men også med hverandre, i den inderligste enhet. Når vi får forståelse av hva det vil si slik å være forent med Kristus og med våre brødre, vil en velgjørende innflytelse ledsage vår gjerning hvor som helst vi kommer.

Arbeiderne i de store byer må utføre sine forskjellige verv og gjøre enhver anstrengelse for å oppnå de beste resultater. De skal tale tro og handle på en slik måte at det gjør inntrykk på folket. De må ikke innsnevre arbeidet i samsvar med sine egne særskilte idéer. I fortiden har vi som et folk gjort altfor meget av dette, og det har vært en hemske for verkets framgang....

Et menneske skal aldri søke å binde andre mennesker til seg som om det var han som skulle herske over dem, pålegge dem å gjøre dette, forby dem å gjøre hint, befale, diktere og opptre som en offiser overfor et kompani

soldater. Dette var prestenes og rådsherrenes måte å handle på i Kristi tid, men det er ikke den riktige måten. Etter at sannheten har gjort inntrykk på hjertene, og menn og kvinner har tatt imot dens lære, skal de behandles som Kristi eiendom, ikke som menneskers eiendom. Når du binder andres sinn fast til deg selv, leder du dem til å skille seg fra ham som er kilden til deres visdom og dyktighet. De må sette hele sin fortrøstning til Gud; bare på den måten kan de vokse i nåden.

Hvor stor en manns påstand enn måtte være om at han har kunnskap og visdom, så er han overmåte uvitende om åndelige ting med mindre han får undervisning av Den Hellige Ånd. Han behøver å forstå sin fare og sin udyktighet og å sette hele sin lit til ham som alene er i stand til å bevare de sjeler som betros til hans omsorg, i stand til å besjele dem med sin Ånd og til å fylle dem med uegennyttig kjærlighet til hverandre og således dyktiggjøre dem til å bære vitnesbyrd om at Gud har sendt sin Sønn til verden for å frelse syndere. De som virkelig er omvendt, vil slutte seg sammen i kristelig enhet. La det ikke være noen splittelse i Guds menighet, ingen uklok myndighet bli øvd over dem som tar imot sannheten. Kristi saktmodighet skal vise seg i alt som blir sagt og gjort.

Kristus er grunnvollen i enhver sann menighet. Vi har hans uforanderlige løfte om at de trofaste som vandrer i hans råd, skal ha hans nærvær og beskyttelse. Inntil tidens ende skal Kristus være den første. Han er kilden til liv og styrke, til rettferdighet og hellighet. Og han er alt dette for dem som tar hans åk på seg og lærer saktmodighet og ydmykhet av ham.

Plikten og gleden i all tjeneste er å opphøye Kristus for folket. Dette er formålet med all sann virksomhet. La Kristus komme til syne; la selvet skjule seg bak ham! Dette er selvoppofrelse som har betydning. -- Testimonies, IX, side 144-147.

Selvtendighets-ånden

Før jeg forlot Australia og etter at jeg kom hjem til Amerika, har jeg fått undervisning om at et stort verk skal utføres her i landet. De som var med i arbeidet i begynnelsen, holder på å forsvinne. Bare få av sakens banebrytere er ennå iblant oss. Mange av de tunge byrder som tidligere ble båret av menn med en lang erfaring, faller nå på yngre menn.

Med denne overføring av ansvar til arbeidere med mer eller mindre begrenset erfaring følger visse farer som vi behøver å være på vakt imot. Verden er full av kamp om å være den første. Tilbøyeligheten til å rive seg løs fra medarbeidere, splittelsens ånd, ligger i selve den luften vi innånder. Noen betrakter enhver bestrebelse for å innføre orden som farlig -- som en innskrenkning av den personlige frihet, som noe man derfor må akte seg for som pavevelde. Disse villførte sjeler ser det som en dyd å kunne rose seg av sin frihet til å tenke og handle selvstendig. De erklærer at de ikke vil rette seg etter hva noe menneske sier, at de ikke er ansvarlige overfor noe menneske. Jeg er blitt undervist om at Satan gjør særskilt anstrengelse for å få menneskene til å mene at det er Gud velbehagelig at de velger sin egen vei, uavhengig av deres brødres råd.

Heri ligger det en alvorlig fare for vårt verks framgang. Vi må handle forsiktig og forstandig og i samklang med gud-fryktige rådgiveres skjønn, for deri alene ligger vår betryggelse og styrke. I motsatt fall kan Gud ikke virke med oss og ved oss og for oss.

Å, hvor ville det ikke fryde Satan om han kunne ha hell med seg i sine anstrengelser for å komme inn iblant dette folket og bringe virksomheten i uorden i en tid da grundig organisasjon er nødvendig og vil være den beste kraft til å holde falske bevegelser utenfor og til å gjendrive påstander som Guds Ord ikke bifaller! Vi må trekke jevnt og sandrektig forat ikke noe skal

bryte ned det organisasjonsog ordenssystem som ved klokt og omhyggelig arbeid er blitt bygd opp. Det må ikke gis frihet til udisiplinerte elementer som ønsker å beherske virksomheten i denne tid.

Noen har framholdt den tanken at når vi nærmer oss tidens avslutning, vil ethvert Guds barn handle uavhengig av enhver religiøs organisasjon. Men Herren har undervist meg om at i dette verk finnes det ikke noe som heter hver manns selvstendighet. Himmelenes stjerner er alle under lov, slik at enhver av dem påvirker de andre til å gjøre Guds vilje, idet de i fellesskap viser lydighet mot den lov som styrer deres bevegelse. Forat Herrens verk skal kunne gjøre sunn og sikker framgang, må også hans folk trekke sammen.

Den rykkvise, ustadige framgangsmåten som følges av noen som gir seg ut for å være kristne, har vi en god framstilling av i det arbeid som utføres av kraftige, men utemmede hester. Når den ene trekker fremad, trekker den andre den motsatte veien; når kjørerens stemme lyder, styrter den ene fram med et rykk, mens den andre står ubevegelig. Dersom menneskene ikke vil bevege seg samdrektig i det store og herlige verk for denne tid, så vil det oppstå forvirring. Det er ikke et godt tegn når noen nekter å slutte seg sammen med sine brødre, men foretrekker å handle på egen hånd. La arbeidere nære fortrolighet til de brødre som føler seg fri til å påpeke enhver avvikelse fra riktige prinsipper. Dersom menneskene bærer Kristi åk, kan de ikke trekke hver sin vei; de vil trekke sammen med Kristus.

Noen arbeidere trekker med all den styrke som Gud har gitt dem, men de har ennå ikke lært at de ikke skulle trekke alene. Istedetfor å skille seg fra andre bør de dra sammen med sine medarbeidere. Med mindre de gjør det, vil deres arbeid bli gjort på et uriktig tidspunkt og på den forkjærte måten. De vil ofte arbeide i strid med det som Gud ønsket utført, og deres gjerning vil således være verre enn spilt.

På den andre siden må de ledende blant Guds folk være på vakt mot den fare å fordømme de metoder som følges av enkelte arbeidere hvem Herren leder til å utføre en særskilt gjerning som bare få er skikket til å gjøre. La ansvarshavende brødre være langsomme til å kritisere handlinger som ikke er i full overensstemmelse med deres arbeidsmetoder. La dem aldri gå ut fra at enhver plan må være preget av deres egen personlighet. La dem ikke frykte for å ha tillit til en annens metoder; for ved å unnlate å vise tillit til en medarbeider som i ydmykhet og gudhengiven nidkjærhet utfører en spesiell gjerning på den av Gud bestemte måten, forhaler de Guds saks framgang.

Gud kan og vil bruke noen som ikke har fått en grundig opplæring i menneskers skoler. En tvil om hans makt til å gjøre dette er åpenbar vantro; det er å begrense allmakten hos ham for hvem ikke noe er umulig. Gid det dog var mindre av denne upåkrevde, mistroiske forsiktighet! Den gjør at så mange av menighetens krefter blir ubenyttet; den sperrer veien, slik at Den Hellige Ånd ikke kan bruke menneskene; den holder dem i lediggang som er villige og ivrige etter å arbeide liksom Kristus; den avholder mange som ville bli dyktige Guds medarbeidere om de fikk en rimelig anledning, fra å inntre i virksomheten.

Synet av det ene hjulet inni det andre og utseendet av de levende vesener i forbindelse med dem syntes alt sammen å være innviklet og uforklarlig for profeten. Men imellom hju-lene ses den evige visdommens hånd, og fullkommen orden er følgen av dens gjerning. Ledet av Guds hånd virker hvert hjul i fullkommen overensstemmelse med hvert av de øvrige hjul. Det er blitt åpenbart for meg at menneskelige redskaper har tilbøyelighet til å strebe etter for megen makt og selv forsøker å beherske virksomheten. De later i for høy grad Herren Gud, den mektige Arbeideren, ute av betraktning i sine metoder og planer, og overlater ikke alt vedrørende verkets fremme til ham. Ingen skulle et øyeblikk mene at han er i stand til å ta seg av de ting som tilhører den store «JEG ER». Ved sitt forsyn bereder

Gud en vei slik at verket kan utføres av menneskelige redskaper. Så la da hver mann stå på sin post og gjøre sin plikt i denne tid og vite at Gud er hans lærer.

Generalkonferensen

Herren har ofte undervist meg om at det ene menneskes skjønn aldri skulle underlegges et annet enkelt menneskes skjønn. Aldri skulle én mann eller noen få menn formodes å besitte tilstrekkelig visdom og makt til å kontrollere virksomheten og til å si hvilke planer man skal følge. Men når brødrene fra alle deler av virkefeltet er samlet til en Generalkonferens og dér avgir sitt skjønn, må personlig uavhengighet og personlig skjønn ikke hårdnakket fastholdes, men må oppgis. Aldri skulle en arbeider betrakte det som en dyd vedblivende å hevde sitt standpunkt om selvstendighet på tross av Generalkonferensens beslutning.

Når en liten gruppe av menn, til hvem den alminnelige ledelse av virksomheten var betrodd, i Generalkonferensens navn har søkt å gjennomføre ukloke planer og å innsnevre Guds verk, har jeg somme tider sagt at jeg ikke lenger kunne betrakte Generalkonferensens røst, representert av disse få menn, som Guds røst. Men dermed er ikke sagt at man ikke skal respektere de vedtak som blir gjort av Generalkonferensen i en forsamling av rettmessig utpekte representanter fra alle deler av arbeidsmarken. Gud har forordnet at når representanter for hans menighet fra alle deler av jorden er samlet til Generalkonferens, da skal de ha autoritet. Den feiltagelse noen står i fare for å begå, er at de tillegger én manns eller noen få menns mening og skjønn det fulle mål av autoritet og innflytelse som Gud har nedlagt i sin menighet gjennom Generalkonferensens skjønn og stemme når den er samlet for å legge planer for hans verks utvikling og framgang.

Når denne makt, som Gud har lagt i menigheten, blir over-dradd til en

enkelt mann, og han utrustes med myndighet til å skjønne for andre, så betyr det en endring i den sanne bibelske orden. Satans påvirkninger på en sådan manns sinn ville bli i aller høyeste grad lumsk, undertiden nesten overveldende, idet fienden ville håpe gjennom hans sinn å kunne påvirke mange andre. La oss gi den høyeste organiserte autoritet i menigheten det som vi er tilbøyelige til å overlate til en enkelt mann eller til en snever krets av menn. -- Testimonies, IX, side 257-261.

Hensynsfullhet mot dem som kjemper med vanskeligheter

Det har i årevis vært utvist en mangel på klokskap i for-holdet til menn som begynner i Herrens gjerning og utfører den på vanskelige steder. Disse menn arbeider ofte langt over evne. De har lite penger å bruke til gjerningens fremme, og de tvinges til å oppofre for å kunne framskynde virksomheten. De arbeider for en ringe lønn og øver den strengeste sparsommelighet. De gjør ingen henvendelser til folket om midler, mens de selv setter et eksempel på gavmildhet. De gir Gud æren for det som blir utrettet, idet de forstår at han er troens opphavsmann og fullender, og at det er ved hans kraft de er i stand til å gjøre framgang.

Etter at disse arbeidere har båret dagens byrde og hete og ved tålmodig, iherdig anstrengelse har opprettet en skole eller et sanatorium eller et annet foretagende til verkets fremme, kommer deres brødre undertiden til den slutning at en annen mann kanskje ville gjøre det bedre og derfor skal overta ledelsen av det arbeid som hine har utført. I noen tilfelle gjøres det vedtak uten at det ytes skyldig hensyn og skyldig anerkjennelse mot dem som har båret den ubehagelige del av arbeidet, og som har virket og bedt og strevet og lagt all sin styrke og energi i de anstrengelser de har gjort.

Gud har ikke behag i denne måten å behandle hans arbeidere på. Han oppfordrer sitt folk til å holde hendene oppe hos dem som setter

virksomheten i gang på nye og vanskelige steder, og til å tale vennlig og oppmuntrende til dem.

I sin iver, i sin nidkjærhet for sakens fremme kan disse brødre muligens begå feil. I sitt ønske om å skaffe midler til hjelp for trengende foretagender benytter de kanskje planer som ikke er til gagn for virksomheten. Herren, som ser at disse planer ville føre bort fra det han ønsker de skal utrette, tillater at de møter skuffelser som gjør deres forhåpninger til intet. Penger går til spille, og dette er en stor sorg for dem som hadde nært det glade håp å kunne skaffe midler til støtte for saken.

Mens arbeiderne spente hver nerve for å samle midler som kunne hjelpe dem over en vanskelighet, sto noen av deres brødre ved siden av, kritiserte og tenkte ondt, idet de la fordommens målesokk på disse bebyrdede arbeideres motiver og gjorde deres arbeid enda vanskeligere. Forblindet av egoisme innså disse kritikere ikke at deres brødre hadde sorg nok uten å bli klandret av menn som ikke hadde båret tunge byrder og ansvar. Skuffelse er en stor prøve, men kristelig kjærlighet kan vende nederlaget til seier. Motgang vil lære oss varsomhet. Vi lærer av det vi lider. Derved vinner vi erfaring.

Vis forsiktighet og klokskap i behandlingen av arbeidere som har åpenbart en alvorlig, selvoppofrende interesse for virksomheten, selv om de kan ha begått feil. La deres brødre si: «Vi vil ikke gjøre saken verre ved å innsette en annen istedenfor dere uten å gi dere anledning til å råde bot på feilen og til å komme i en mer fordelaktig stilling, fri for byrden av uberettiget kritikk.» Gi dem tid til å få ordnet sine forhold, til å overvinne de vanskeligheter som fore-ligger, og til å stå for engler og mennesker som verdige arbeidere. De har gjort feilgrep; men ville de som har betvilt og kritisert deres handlemåte, ha gjort det bedre? Til de anklagende fariseere sa Kristus: «Den av dere som er uten synd, han kaste den første sten!» Joh. 8, 7.

Det er noen som handler overilt i sitt ønske om å forandre det som forekommer dem å være uriktig. De mener at de burde innsettes i deres stilling som har gjort feil. De undervurderer det som disse brødre har utrettet mens andre sto som kritiske tilskuere. Ved sin handlemåte sier de: «Jeg kan gjøre store ting. Jeg kan føre virksomheten fram til et godt resultat.» Til dem som mener at de vet så godt hvordan feilgrep kan unngås, er jeg blitt anmodet om å si: «Døm ikke, forat dere ikke skal dømmes!» Matt. 7, 1. Dere kunne kanskje unngå feiltagelser i visse ting, men i andre ting er dere utsatt for å begå alvorlige bommerter som det ville være meget vanskelig å råde bot på, og som ville bringe forvirring inn i virksomheten. Disse feilgrep kunne gjøre større skade enn de feil som deres brødre har begått.

Ifølge den undervisning jeg har fått, må de menn som har lagt grunnvollen til en virksomhet, og som tross fordøm kjemper fremad, ikke bli stilt i et ufordelaktig lys forat andre kan overta deres plasser. Det er alvorlige arbeidere som tross noen av deres brødres kritikk har fortsatt i den gjerning som Gud sa skulle gjøres. Hvis disse nå skulle fjernes fra sin ansvarsfulle stilling, ville det etterlate et inntrykk som ville være urettferdig mot dem og uheldig for virksomheten, fordi den forandring som ble foretatt, ville bli betraktet som et forsvar for den uberettigede kritikk og den fordøm som var til stede. Herren ønsker at det ikke skal tas noe skritt som ville være en urettferdighet mot dem som lenge og iherdig har arbeidet for å bygge opp det verk som ble overlatt til dem.

Det blir gjort mange forandringer som helst aldri burde vært gjort. Når arbeidere blir misfornøyd, hender det ofte at man istedenfor å oppmuntre dem til å bli der de er, og føre sin gjerning fram til seier, sender dem til en annen plass. Men de tar med seg de samme karaktertrekk som tidligere har skjemet deres virksomhet. De vil åpenbare den samme ukristelige ånd, for de har ikke tilegnet seg den lærdommen som vil sette dem i stand til å utføre tålmodig, ydmyk tjeneste.

Jeg ber innstendig om at det må bli innført en annen ordning. Det må skje forandringer i grupperingen av arbeiderne i våre konferenser og anstalter. Man må søke etter dyktige og gudhengivne menn og oppmuntre dem til som medhjelpere og medarbeidere å forene seg med dem som bærer byrder. La det bli en harmonisk forening av det nye og det gamle, og la det skje i broderkjærlighetens ånd. Men la ikke forandringer i ledelsen bli gjort plutselig og på en måte som vil ta motet fra dem som har arbeidet alvorlig og med hell for å skaffe virksomheten en del framgang. Gud vil ikke bifalle noe som vil gjøre hans trofaste tjenere motløse. La dem som har den plikt å skulle sørge for den dyktigst mulige ledelse i våre forlagshus og våre sanatorier og skoler, følge rettvise prinsipper!

Gud kaller på arbeidere. Saken behøver self-made menn som ved å overlate seg i Herrens hånd som ydmyke lærlinger har vist seg å være hans medarbeidere. Det er slike menn det er trang til i forkynnervirksomheten og i skolegjerningen. La dem som har vist seg å være menn, komme fram og gjøre det de kan i Mesterens tjeneste. La dem gå inn i arbeidernes rekker og ved tålmodig, utholdende bestrebelse vise hva de er verdt. Det er i vannet, ikke på land en lærer å svømme. La dem med troskap fylle den plassen de kalles til, så de kan bli dyktiggjort til å bære enda høyere ansvar. Gud gir alle anledning til å fullkommengjøre seg i hans tjeneste. . . .

Gud har utrustet noen av sine tjenere med særskilte talenter, og ingen er kalt til å forkleine deres framragende egenskaper. Men la ingen bruke sine talenter til selvopphøyelse! La dem ikke betrakte seg som begunstiget framfor sine medmennesker og heller ikke opphøye seg over andre oppriktige, alvorlige arbeidere. Herren ser på hjertet. Den som viser den største hengivenhet i Guds tjeneste, aktes høyest i den himmelske verden.

Himmelen gir akt for å se hvordan de som sitter i inn-flytelsesrike

stillinger, tar vare på sin husholdning. De krav som stilles til disse husholdere, måles med utstrekningen av deres innflytelse. I behandlingen av sine medmennesker skulle de være som fedre -- rettvise, ømme, trofaste. De skulle ha Kristi karakter og slutte seg til sine brødre i enhetens og fellesskapets inderligste bånd. -- Testimonies, VII, side 277-282.

«Gi akt på hverandre»

Du vil ofte treffe mennesker som er i fristelse. Du vet ikke hvor hårdt Satan kjemper med dem. Se til at du ikke gjør disse sjeler motløse og gir fristeren en fordel.

Når du ser eller hører noe som det er nødvendig å få rettet på, så be alltid Herren om visdom og nåde forat du under forsøk på å handle rettferdig ikke er streng. Det er alltid ydmykende å få sine feil påpekt. Gjør ikke erfaringen enda bitrere ved unødige daddel. Uvennlig kritikk leder til motløshet ved å gjøre livet trist og ulykkelig.

Mine brødre, få overhånd ved kjærlighet heller enn ved strenghet. Når en som har kommet på villspor, innser sin feil, pass da på ikke å tilintetgjøre hans selvaktelse. Søk ikke å knuse og såre, men heller å forbinde og læge.

Intet menneske eier en slik finfølelse eller en så edel natur som vår frelser. Og hvilken tålmodighet viser han ikke mot oss! År etter år bærer han over med vår svakhet og vankundighet, med vår utakknemlighet og egensindighet. Tross alle våre avvikelser, vårt hjertes hårdhet og vår forsømmelse av hans hellige Ord er hans hånd ennå utrakt. Og han byr oss: «Liksom jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.» Joh. 13, 34.

Brødre, betrakt dere som misjonærer, ikke blant hedninger, men blant medarbeidere. Det skal en mengde tid og arbeid til for å overbevise én sjel

om de særskilte sannheter for denne tid. Og når sjeler omvendes fra synd til rettferdighet, er det glede blant englene. Tror dere at de tjenende ånder som våker over disse sjeler, gleder seg ved å se hvor likegyldig de behandles av mange som kaller seg kristne? Menneskelig forkjærlighet råder. Det vises partiskhet. Den ene blir favorisert, mens en annen behandles med barskhet.

Englene ser med ærefrykt og forbauselse på Kristi misjon i verden. De forundrer seg over den kjærlighet som drev ham til å gi seg hen som et offer for menneskenes synder. Men hvor liten betydning menneskelige vesener dog tillegger dem som han har kjøpt med sitt blod!

Vi behøver ikke å begynne å prøve på å elske hverandre. Det som behøves, er Kristi kjærlighet i hjertet. Når selvet går helt opp i Kristus, vil sann kjærlighet springe ut av seg selv.

Ved tålmodig ovrbærenhet vil vi seire. Det er tålmodig tjeneste som bringer hvile til sjelen. Det er gjennom ydmyke, flittige, trofaste arbeidere Israels velferd fremmes. Et kjærlig og oppmuntrende ord vil bidra mer til å undertrykke heftigheten og stivsinnen enn all den kritikk og daddel som man kan overøse den feilende med,

Mesterens budskap må forkynnes i Mesterens ånd. Det eneste sikre for oss å gjøre, er at vi lar våre tanker og tilskyndelser beherskes av den store Læreren. Engler fra Gud vil gi en rik erfaring til enhver tro arbeider som gjør dette. Ydmykhetens dyd vil gjøre våre ord til uttrykk for kristelig ømhet. -- Testimonies, VII, side 265, 266.

Menighetstukt

I sin handlemåte med feilende medlemmer i menigheten må Guds folk omhyggelig følge den undervisningen som Frelseren gir i det attende kapitel

hos Matteus. Se Matt. 18, 15-18.

Menneskene er Kristi eiendom, kjøpt av ham for en umåtelig pris og knyttet til ham ved den kjærlighet som han og hans Fader har åpenbart for dem. Hvor forsiktige bør vi derfor ikke være i våre handlinger mot hverandre! Mennesker har ingen rett til å tenke ondt om sine medmennesker. Menighetens medlemmer har ingen rett til å følge sine egne innskytelser og tilbøyeligheter i behandlingen av medlemmer som har feilet. De skulle ikke engang la sine fordommer vedrørende den feilende få komme til uttrykk; for ved å gjøre det fører de den onde surdeig inn i andres sinn. Rykter som er ufordelaktige for en bror eller en søster, går fra det ene menighetsmedlem til det andre. Det gjøres feilgrep og skjer urett på grunn av at en eller annen er uvillig til å følge den anvisning som Herren Jesus har gitt.

«Om din bror synder mot deg,» uttalte Kristus, «da gå bort og irettesett ham i enrom!» Tal ikke med andre om feilen. Man forteller den til én, så til en annen og dernest til en tredje, og stadig vokser ryktet, og ondet forøkes, inntil hele menigheten kommer til å lide. Få saken oppgjort med ham «i enrom»! Dette er Guds plan.

«Gi deg ikke for hastig i strid med noen, forat det ikke skal sies: Hva vil du gjøre til slutt når motparten vinner saken til din skam? Før din sak mot din motpart, men åpenbar ikke annen manns hemmelighet.» Ord. 25, 8. 9. Tillat ikke synd å bli sittende på din bror; men avslør ham ikke, for derved forøker du vanskeligheten og gjør at tilrettevisningen kommer til å se ut som en hevn. Tal ham til rette på den måten som er anvist i Guds Ord.

Tillat ikke krenkede følelser å få utvikle seg til hat. Tillat ikke såret å bli betent og bryte ut i giftige ord som smitter de lyttendes sinn. Tillat ikke bitre tanker fortsatt å fylle ditt og hans sinn. Gå til din bror og tal ydmykt og oppriktig med ham om saken. Av hvilken art forseelsen enn måtte være, så

medfører dette ingen forandring i den plan Gud har lagt for ordning av misforståelser og personlig forurettelse. At man under fire øyne og i Kristi sinn taler med den feilende vil ofte kunne fjerne vanskeligheten. Gå til den feilende med et hjerte som er fylt med Kristi kjærlighet og medfølelse, og søk å få saken ordnet. Resonner besindig og rolig med ham. La ingen vrede ord unnslippe dine lepper. Tal på en måte som vil appellere til hans gode skjønn. Husk disse ordene: «Den som omvender en synder fra hans villfarende vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder.» Jak. 5, 20.

Gi din bror det middel som vil kurere misnøyens sykdom. Gjør din del for å hjelpe ham. Betrakt det som et privilegium så vel som en plikt å gjøre dette av hensyn til menighetens enhet og fred. Hvis han vil høre på deg, så har du vunnet ham som en venn.

Hele himmelen interesserer seg for samtalen mellom den som er blitt forurettet, og den som har forsett seg. Når den feilende tar imot den tilrettevisning som gis i Kristi kjærlighet, erkjenner sin feil og ber om tilgivelse hos Gud og hos sin bror, så fylles hans hjerte med himmelsk lys. Striden er slutt, vennskap og tillit er gjenopprettet. Kjærlighetens olje fjerner den ømheten som forurettelsen har voldt; Guds Ånd knytter hjerte til hjerte, og det er jubel i himmelen over den enhet som er kommet i stand.

Når de som således er blitt forent i kristelig fellesskap, ber til Gud og forplikter seg til å handle rettferdig, elske miskunn og vandre ydmykt med Gud, får de stor velsignelse. Dersom de har forurettet andre, fortsetter de omvendelsens verk ved bekjennelse og erstatning, fast bestemt på å gjøre hverandre godt. Dette er å oppfylle Kristi lov.

«Men vil han ikke høre, da ta ennå én eller to med deg, forat enhver sak skal stå fast ved to eller tre vitners ord.» Ta med deg sådanne som er åndelig

sinnet, og tal med den feilende om hans forseelse. Kanskje vil han bøye seg for sine brødres forente henstillinger. Når han ser deres enighet om saken, vil det kan hende gå lys opp for ham.

«Men hører han ikke på dem,» hva skal det så gjøres? Skal noen få personer i et styremøte ta på seg det ansvar å utelukke den feilende? «Hører han ikke på dem, da si det til menigheten!» La menigheten ta bestemmelse angående sine medlemmer.

«Men hører han heller ikke på menigheten, da skal han være for deg som en hedning og en toller.» Hvis han ikke vil ta hensyn til menighetens røst, hvis han motsetter seg alle anstrengelser som blir gjort for å vinne ham tilbake, da på-hviler det menigheten som et ansvar å fjerne ham som medlem. Hans navn bør utslettes i bøkene.

Ingen embetsmann i menigheten skulle tilråde, intet styre anbefale eller noen menighet beslutte at en synders navn skal fjernes fra menighetens bøker, før den undervisning som Kristus har gitt, er blitt fulgt. Når dette er gjort, står menigheten uten ansvar for Gud. Man må la det onde tre fram slik som det er, og fjerne det forat det ikke skal bre seg videre og videre omkring. Menighetens sunnhet og renhet må bevares, forat den kan stå uten plett for Gud, kledd i Kristi rettferdighets kappe.

Dersom den feilende omvender seg og bøyer seg under Kristi tukt, bør man tilstå ham en ny prøve. Og selv om han ikke vender om, selv om han står utenfor menigheten, så har Guds tjenere ennå en gjerning å utføre for ham. De skal gjøre alvorlig forsøk på å vinne ham til omvendelse. Og dersom han bøyer seg for Den Hellige Ånds påvirkning og ved bekjennelse og forsagelse av sin synd gir bevis på om-vendelse, så skal man tilgi ham og by ham velkommen tilbake til menigheten, hvor graverende hans forsyndelse enn kan ha vært. Hans brødre skal oppmuntre ham på den rette veien og

behandle ham som de ville ønske å bli behandlet om de var i hans sted, idet de ser til seg selv at ikke de og blir fristet.

«Sannelig sier jeg dere,» uttalte Kristus videre: «Alt det dere binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt det dere løser på jorden, skal være løst i himmelen.»

Denne uttalelsen står ved makt gjennom alle tider. Makten til å handle i Kristi sted er overgitt til menigheten. Den er Guds redskap til opprettholdelsen av orden og disiplin blant hans folk. Til den har Herren overdradd makten til å avgjøre alle spørsmål som angår dens trivsel, renhet og orden. På den hviler det ansvar å utelukke fra menighetens fellesskap slike som er uverdige, som ved sin ukristelige handlemåte ville føre vanære over sannheten. Alt det som menigheten foretar seg i samsvar med de anvisninger Guds Ord gir, vil bli stadfestet i himmelen.

Syndsforgivelse

«Dersom dere forlater noen deres synder,» sa Kristus, «da er de dem forlatt; dersom I fastholder dem for noen, da er de fastholdt.» Joh. 20, 23. Kristus gir her ikke noe menneske frihet til å felle dom over andre. I sin bergpreken forbød han dette. Det er en rettighet som tilhører Gud. Men på menigheten i egenskap av en organisasjon legger han et ansvar for de enkelte medlemmer. Overfor dem som faller i synd, har menigheten den plikt å advare og undervise dem og om mulig hjelpe dem til rette. «Overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære,» sier Herren. 2 Tim. 4, 2.

Innta et oppriktig standpunkt overfor syndig handling. Advar hver sjel som er i fare. La ingen få bedra seg selv. Kall synden med dens rette navn. Framhold hva Gud har sagt om løgn, sabbatsbrudd, tyveri, avguderi og ethvert annet onde. «De som gjør sådant, skal ikke arve Guds rike.» Gal. 5,

21. Hvis de fortsetter i synd, vil den dom som dere har avsagt etter Guds Ord, bli uttalt over dem i himmelen. Ved å velge synd fornekter de Kristus; menigheten må vise at den ikke godkjenner deres handlinger, for ellers vanærer den selv sin Herre. Den må si det om synden som Gud sier om den. Den må behandle den etter Guds anvisning, og da blir dens handling stadfestet i himmelen. Den som forakter menighetens autoritet, forakter Kristi egen autoritet.

Men det er en lysere side i dette bilde. «Dersom I forlater noen deres synder, da er de dem forlatt.» Legg hovedvekten på denne tanken. La hvert øye være festet på Kristus når det arbeides for de feilende. La hyrdene være en kjærlig omhu for hjorden på Guds beitemark. La dem tale til de feilende om Frelserens tilgivende nåde. La dem oppmuntre synderen til å omvende seg og tro på ham som kan forlate. La dem på grunnlag av Guds Ords autoritet kunngjøre: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» Alle som omvender seg, har denne forsikringen: «Han skal igjen forbarme seg over oss, han skal trede våre misgjerninger under føtter. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp.» Joh. 20, 23 ; 1 Joh. 1, 9; Mik. 7, 19.

La menigheten med takknemlige hjerter godta synderens omvendelse. La den angrende bli ført ut av vantroens mørke inn i troens og rettferdighetens lys. La hans skjelvende hånd bli lagt i Jesu kjærlige hånd. En slik forlatelse blir stadfestet i himmelen. -- The Desire of Ages, side 805, 806.

Kapittel 12

Ord til avslutning

«For øvrig -- bli sterke i Herren og i hans veides kraft!»

Kraft til tjenesten

Det som menigheten trenger i disse farefulle dager, er en hær av arbeidere som i likhet med Paulus har utdannet seg til nyttig gjerning, som har en dyp erfaring i de guddommelige ting og er fulle av alvor og nidkjærhet. Det behøves helliggjorte, selvoppofrende menn i hvis hjerte Kristus, «herlighetens håp», vinner skikkelse, og som med lepper berørte med hellig ild vil «forkynne ordet». Av mangel på slike arbeidere vansmekter Guds sak, og skjebnesvangre villfarelser som virker lik en dødelig gift, besmitter moralen og ødelegger håpet hos en stor del av menneskeslekten. -- The Acts of the Apostles, side 507.

De som er menn i Guds øyne og er innskrevet i himmelens bøker som sådanne, det er de som i likhet med Daniel utvikler enhver evne på en slik måte at de best kan representere Guds rike for en verden som ligger i synd. Framgang i kunnskap er av vesentlig betydning; for anvendt i Guds sak er kunnskap en kraft til det gode. Verden behøver tenkende menn, prinsippfaste menn, menn som hele tiden vokser i forstand og innsikt. Pressen står i behov av menn som kan benytte den med størst utbytte, forat sannheten kan få vinger til hurtig å bære den ut til hver ætt og tunge og folk.

Kristus befaler oss: «Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød dem til å komme inn, forat mitt hus kan bli fullt!» Luk. 14, 23. I lydighet mot dette ord må vi gå til de hedningene som er i vår nærhet, og til dem som er langt borte.

«Tollere og skjøger» må høre Frelserens innbydelse. Ved hans budbæreres vennlighet og langmodighet blir denne innbydelsen en tvingende kraft til oppløftelse for dem som er sunket ned i syndens laveste dybder.

Kristelige beveggrunner krever at vi arbeider med et fast forsett, med en uforgjengelig interesse og en stadig større påtrengenhets for de sjeler som Satan søker å ødelegge. Intet må avkjøle den alvorlige, inderlige streben etter de fortaptes frelse.

Legg merke til hvordan det gjennom hele Guds Ord gjør seg gjeldende en åndens tilskyndelse som trygler menneskene til å komme til Kristus. Vi må gripe enhver leilighet, privat og offentlig, framholde ethvert argument og trenge på med enhver vektig tilskyndelsesgrunn for å lede mennesker til Frelseren. Med all vår styrke må vi anspore dem til å se på Jesus og til å ta imot hans selvfornektende og oppofrende liv. Vi må vise at vi venter av dem at de skal bringe glede til Kristi hjerte ved å bruke alle hans gaver til ære for hans navn. -- Ministry of Healing, side 164, 165.

Det er ikke lengden av vår arbeidstid, men vår villighet og troskap i gjerningen som gjør denne velbehagelig for Gud. En full overgivelse av selvet kreves i all vår tjeneste. Den ringeste plikt utført i oppriktighet og selvforglemmelse behager Gud mer enn den største gjerning som skjemmes av selvskhet. Han ser etter hvor meget av Kristi ånd vi nærer, og hvor megen likhet med Kristus vår gjerning åpenbarer. Han ser mer på den kjærlighet og troskap hvormed vi arbeider, enn på mengden av det vi utretter.

Først når egoismen er død, når strid om overhøyhet er bannlyst, når takknemlighet fyller hjertet og kjærligheten gjør livet til en vellukt -- først da er det at Kristus bor i sjelen og vi anerkjennes som Guds medarbeidere. -- Christ's Object Lessons, side 402.

De som arbeider for gjennomføringen av en reform, skulle være de vennligste og høfligste av alle mennesker i verden. I deres liv bør man kunne se hvilken sann godhet det er i uegennyttige handlinger. Den arbeider som viser mangel på høflighet, som viser utålmodighet mot andres vankundighet eller egensindighet, og som taler heftig eller handler ubetenksomt, kan lukke døren inn til hjerer slik at han aldri kan påvirke dem.

Liksom doggen og de stille regnskurer faller på de vis-nende planter, bør man la ordene falle mildt når man søker å redde mennesker fra villfarelse. Guds plan er først å på-virke hjertet. Vi skal tale sannheten i kjærlighet, stolende på at Gud vi! gi den kraft til å forvandle livet. Den Hellige Ånd vil la det ord som blir talt i kjærlighet, virke på sjelen.

Av naturen er vi opptatt med oss selv og holder på våre meninger; men når vi lærer de lekser Kristus ønsker å lære oss, blir vi delaktige i hans natur, og fra da av lever vi hans liv. Kristi underfulle eksempel, den makeløse ømhet hvormed han satte seg inn i andres følelser, slik at han gråt med de gråtende og gledet seg med de glade, vil ha en mektig innflytelse på karakteren hos alle som følger ham i oppriktighet. Med vennlige ord og handlinger vil de søke å gjøre stien lett for trette føtter. -- Ministry of Healing, side 157, 158.

Utdannelsens høyeste gjerning er ikke bare å meddele kunnskaper, men å tildele den livgivende energi som fås ved kontakt mellom sinn og sinn, mellom sjel og sjel. Bare liv kan føde liv. Hvilket privilegium hadde derfor ikke de som i tre år sto i daglig kontakt med hint guddommelige liv hvor-fra hver livgivende impuls som har vært til velsignelse for verden, har strømmet ut! Den elskede disippel Johannes henga seg mer enn alle hans meddisipler til kraften i dette underfulle liv. Han sier: «Livet ble åpenbart, og vi har sett det og vitner og forkynner dere livet, det evige, som var hos Faderen og ble åpenbart for oss.» «Av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde.» 1 Joh. 1, 2; Joh. 1, 16 .

Hos vår Herres apostler var det ikke noe som de kunne rose seg av. Det var klart at framgangen i deres gjerning skyldtes Gud alene. Disse menns liv, den karakter de utviklet, og den mektige gjerning som Gud utførte gjennom dem, er et vitnesbyrd om hva han ville gjøre for alle som er lærvillige og lydige. -- The Desire of Ages, side 250.

Foran ære går ydmykhet. Til å fylle en høy stilling blant mennesker velger Herren den arbeider som i likhet med døperen Johannes inntar en beskjeden stilling overfor Gud. Den mest barnlige disippel er den dyktigste i arbeidet for Gud. De himmelske vesener kan samvirke med den som ikke søker å opphøye seg selv, men å frelse sjeler. Den som dypest kjenner sin trang til guddommelig hjelp, vil be om den, og Den Hellige Ånd vil vise ham glimt av Jesus som vil styrke og oppløfte sjelen. Fra samfunnet med Kristus vil han gå ut og virke for dem som omkommer i sine synder. Han blir salvet til sin misjon, og han har framgang hvor mange av de lærde og intellektuelt vise ville komme til kort. -- The Desire of Ages, side 436.

Den som kaller mennesker til omvendelse, må ha samfunn med Gud i bønn. Han må klynge seg til Den mektige og si: «Jeg slipper deg ikke, uten du velsigner meg. Gi meg kraft til å vinne sjeler for Kristus!»

Paulus sier: «Når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk.» 2 Kor. 12, 10. Når vi har forståelse av vår skrøpelighet, lærer vi å forlate oss på en kraft som ikke er i oss selv. Det er ikke noe som kan gripe hjertet så sterkt som en blivende erkjennelse av vårt ansvar overfor Gud. Intet rekker så fullstendig ned til de dypeste beveggrunner i vår vandel som forståelsen av Kristi tilgivende kjærlighet. Vi må komme i forbindelse med Gud; da vil vi fylles med hans Hellige Ånd som setter oss i stand til å komme i forbindelse med våre medmennesker.

Gled deg da over at du gjennom Kristus er blitt forent med Gud som medlem av den himmelske familie. Når du vender blikket høyere enn til deg selv, vil du ha en stadig forståelse av menneskets skrøpelighet. Jo mindre plass du gir selvet, desto klarere og fullere vil din oppfatning av din frelsers ypperlighet være. Jo mer inderlig du forener deg med ham som er kilden til lys og kraft, desto større lys vil det skinne på deg, og desto mer kraft vil du få til å virke for Gud. -- *The Desire of Ages*, side 493.

Intet er mer påkrevd i vår virksomhet enn de praktiske følger av samfunnet med Gud. Vi bør vise ved vårt daglige liv at vi har fred og hvile i Frelseren. Hans fred i hjertet vil lyse ut av ansiktet. Den vil gi stemmen en overtalende kraft. Samfunnet med Gud vil foredle karakteren og livet. Menneskene vil vite om oss, liksom om disiplene fordem, at vi har vært med Jesus. Derved vil det bli tildelt arbeideren en kraft som ikke kan oppnås på noen annen måte. Denne kraft må han ikke la seg berøve.

Vi må leve et tofoldig liv -- et tankens og et handlingens liv, et liv i stille bønn og alvorlig gjerning. Den styrken som oppnås gjennom samfunnet med Gud, vil i forening med alvorlig streben etter å utvikle sinnet til betenksomhet og påpasselighet gjøre en skikket til dagens plikter og bevare åndens fred under alle forhold, hvor prøvende disse enn måtte være. -- *Ministry of Healing*, side 512.

For den gudhengivne arbeider er det en vidunderlig trøst i kunnskapen om at selv Kristus i sitt liv på jorden daglig søkte Faderen om nye forråd av den nåden han trengte; og fra dette samfunn med Gud gikk han ut for å styrke og velsigne andre.

Se Guds Sønn bøye seg i bønn til sin Fader! Skjønt han er Guds Sønn, styrker han sin tro ved bønn, og ved samfunn med himmelen samler han kraft for seg selv til å motstå det onde og til å tjene menneskene i deres nød.

Som vår slekts «eldre bror» kjenner han trangen hos dem som ønsker å tjene ham, skjønt de er omgitt av skrøpelighet og lever i en verden hvor det er synd og fristelse. Han kjenner til at de budbærere som det behager ham å sende ut, er svake, feilende mennesker ; men til alle som overgir seg helt til hans tjeneste, lover han guddommelig bistand. Hans eget eksempel er en forsikring om at alvorlig, utholdende bønn til Gud i tro -- en tro som leder til fullstendig tillit til Gud og til en uforbeholden helligelse til hans gjerning -- vil formå å skaffe menneskene Den Hellige Ånds hjelp i kampen mot synd.

Enhver arbeider som følger Kristi eksempel, vil være beredt til å ta imot og gjøre bruk av den kraften som Gud har lovt sin menighet til å modne jordens høst. Når evangeliets forkynnere morgen etter morgen bøyer kne for Herren og fornyer sitt løfte om helligelse til ham, så vil han tilstå dem sin Hellige Ånds nærvær med dens livgivende, helliggjørende kraft. Når de går ut til dagens plikter, har de forvissningen om at Den Hellige Ånd som det usynlige redskap setter dem i stand til å være «Guds medarbeidere». 1 Kor. 3, 9. -- The Acts of the Apostles, side 56.

Belønningen for tjeneste

«Når du gjør gjestebud middag eller aften,» sa Kristus, «da innby ikke dine venner eller dine brødre eller dine frender eller rike granner, forat de ikke skal be deg igjen, så du får gjengjeld! Men når du gjør gjestebud, da be fattige, vanføre, halte, blinde! så er du salig; for de har ikke noe å gi deg igjen, men du skal få det igjen i de rettferdiges oppstandelse.» Luk. 14, 12-14.

Med disse ord påpeker Kristus motsetningen mellom verdens selviske skikk og den uegennyttige tjenesten som han har gitt et eksempel på i sit eget liv. For en slik tjeneste tilbyr han ingen verdslig vinning eller anerkjennelse som lønn. «Du skal få det igjen i de rettferdiges oppstandelse,» sier han. Da

vil fruktene av enhver liv vise seg, og enhver vil høste det han har sådd.

For enhver Guds arbeider skulle denne tanken være en spore og en oppmuntring. Her i livet ser det ofte ut som om vårt arbeid for Gud er nesten fruktesløst. Våre anstren-gelser for å gjøre godt kan være alvorlige og iherdige, men likevel blir det oss kan hende ikke tillatt å se følgene derav. For oss kan det se ut til at anstrengelsen har vært spilt. Men Frelseren forsikrer oss at vårt arbeid blir bemerket i himmelen, og at lønnen ikke kan slå feil. Apostelen Paulus skriver ved Den Hellige Ånd: «La oss gjøre det gode og ikke bli trette! for vi skal høste i sin tid, såfremt vi ikke går trett.» Og hos salmisten leser vi: «De går gråtende og bærer den sæd de strør ut; de kommer hjem med fryderop og bærer sine kornbånd.» Gal. 6, 9; Sal. 126, 6.

Mens den store og endelige belønning blir gitt ved Kristi komme, vil udelt tjeneste for Gud bringe en belønning alle-rede her i livet. Arbeideren vil komme til å møte hindringer og motstand og bitter, sønderknusende motløshet. Han oppnår kanskje ikke å se frukten av sin møye. Men tross alt dette finner han i sin gjerning en salig belønning. Alle som overgir seg til Gud i uegennyttig tjeneste for menneskeheten, samarbeider med herlighetens Herre. Denne tanken forsøter all møye, den stålsetter viljen og styrker ånden til hva som enn måtte skje. Idet de arbeider av et uegennyttig hjerte, foredlet ved å ha del i Kristi lidelser, og deltar i hans medfølelse, hjelper de til med å forøke hans gledes fylde og bringe hans opphøyde navn ære og pris. I fellesskapet med Gud, med Kristus og med hellige engler omgis de av en himmelsk atmosfære, en atmosfære som bringer helse til legemet, styrker forstanden og gir glede i sjelen.

Alle som helliger legeme, sjel og ånd til Guds tjeneste, vil stadig få et nytt forråd av legemlig, sjelelig og åndelig kraft. Himmels uuttømmelige forsyning står til deres rådighet. Kristus innbleser i dem sin egen ånd, liv av sitt liv. Den Hellige Ånd utfolder sine høyeste krefter for å virke i hjerte og sinn.

«Da skal ditt lys bryte fram som morgenrøden, og din lægedom snart spire fram.» «Da skal du påkalle Herren, og han skal svare; da skal du rope, og han skal si: Se, her er jeg!» «Da skal ditt lys opprinne i mørket, og din natt bli som middagen. Og Herren skal lede deg all tid og mette deg midt i ødemarken, og dine ben skal han styrke, og du skal bli som en vannrik have, som et kildevell der vannet aldri slipper opp.» Es. 58, 8-11.

Mange er Guds løfter til dem som tjener de plagede. Han sier: «Salig er den som akter på den elendige; på den onde dag skal Herren frelse ham. Herren skal verge ham og holde ham i live; han skal bli lykksalig i landet, og du skal visselig ikke overgi ham til hans fienders mordlyst. Herren skal understøtte ham på sykesengen; hele hans leie forvandler du i hans sykdom.» «Sett din lit til Herren og gjør godt, bo i landet og legg vinn på trofasthet!» «Ær Herren med gaver av ditt gods og med førstegrøden av all din avling! Så skal din lader fylles med overflod og dine persekar flyte over av most.» «Den ene strør ut og får ennå mer; den andre holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog bare fattigdom.» «Den som forbarmer seg over den fattige, låner til Herren, og Herren skal gjengjelde ham hans velgjerning.» «Den som velsigner, skal trives, og den som lesker andre, han blir selv lesket.» Sal. 41, 2-4; 37, 3; Ord. 3, 9. 10; 11, 24; 19, 17; 11,25.

Mens frukten av deres arbeid for en stor del ikke viser seg i dette liv, så har Guds arbeidere hans sikre løfte om endelig seier. Som verdens gjeløser sto Kristus hele tiden overfor tilsynelatende nederlag. Han syntes å få utført bare lite av det som han lengtet etter å utrette for å oppløfte og frelse. Satans redskaper arbeidet uavbrutt for å legge hindringer i veien for ham. Men han ville ikke bli motløs. Foran seg så han alltid frukten av sin misjon. Han visste at sannheten til sist ville seire i kampen mot det onde, og til sine disipler sa han: «Dette har jeg talt til dere forat dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel; men vær frimodige! jeg har overvunnet verden.» Joh. 16, 33. Kristi disiplers liv skal være liksom hans: en rekke uavbrutte seire -- som vel

ikke ser slik ut her, men vil bli anerkjent som sådanne i det store hinsidige.

De som arbeider for andres velferd, virker i samband med de himmelske engler, som stadig ledsager dem og uavbrutt yter dem sin tjeneste. Lysets og kraftens engler er alltid nær for å beskytte, trøste, helbrede, undervise og oppmuntre. Dem tilhører den høyeste utdannelse, den sanneste kultur og den mest opphøyde tjenestegjering som er mulig for mennesket i denne verden.

Vår barmhjertige Fader oppmuntrer ofte sine barn og styrker deres tro ved å tillate dem å se beviser på hans nådes kraft i deres hjerte og liv for hvem de arbeider. «Mine tanker er ikke eders tanker, og eders veier er ikke mine veier, sier Herren ; som himmelen er høyere enn jorden, således er mine veier høyere enn eders veier, og mine tanker høyere enn eders tanker. For liksom regnet og snøen faller ned fra himmelen og ikke vender tilbake dit, men vanner jorden og får den til å bære og gro og gir såmannen sæd og den etende brød, således skal mitt ord være, som går ut av min munn; det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og lykkelig utføre det som jeg sender det til. For med glede skal I dra ut, og i fred skal I føres fram; fjellene og haugene skal bryte ut i fryderop for eders åsyn, og alle markens trær skal klappe i hendene. I stedet for tornebusker skal det vokse opp cypresser, i stedet for tistler skal det vokse opp myrter, og det skal være til et navn for Herren, til et evig tegn, som ikke skal bli utslettet.» Es. 55, 8-13.

I karakterens forvandling, i utdrivelsen av onde liden-skaper og i utviklingen av Guds Hellige Ånds liflige dyder ser vi oppfyllelsen av løftet: «I stedet for tornebusker skal det vokse opp cypresser, i stedet for tistler skal det vokse opp myrter.» Vi ser livets ødemark «juble og blomstre som en lilje». Es. 55, 13; 35, 1. 2.

Kristus fryder seg ved å ta tilsynelatende håpløs materie, slike som Satan har nedverdiget, og gjennom hvem han har arbeidet, og gjøre dem til nådens undersåtter. Han gleder seg over å befri dem for lidelse og for den vrede som vil ramme de ulydige. Han gjør sine barn til sine redskaper i gjennomføringen av dette verk, og i dets framgang finner de allerede her i livet en dyrebar belønning.

Men hva er dette i sammenligning med den glede som de vil oppnå på den siste, store åpenbarelsens dag? «Nå ser vi i et speil, i en gåte, men da skal vi se åsyn til åsyn;» nå kjenner vi stykkevis, men da skal vi kjenne fullt ut, liksom vi også fullt ut er kjent. 1 Kor. 13, 12.

Lønnen for Kristi arbeidere blir å gå inn til hans glede. Den fryd som Kristus selv ser fram til med ivrig lengsel, framgår av hans bønn til Faderen: «Jeg vil at hvor jeg er, der skal også de som du har gitt meg, være hos meg.» Joh. 17, 24.

Englene ventet på å kunne by Jesus velkommen da han steg opp etter sin oppstandelse. Den himmelske hærs karene lengtet etter å hilse på sin elskede anfører som vendte tilbake til dem fra dødens fangehus. Med iver trengte de seg omkring ham da han trådte inn gjennom himmelens porter. Men han vinket dem tilbake. Hans hjerte var hos den ensomme, sørgende disippelflokken som han hadde etterlatt på Oljeberget; det er ennå hos hans stridende barn på jorden, de som fremdeles må kjempe mot ødeleggeren. «Fader!» sier han, «jeg vil at hvor jeg er, der skal også de som du har gitt meg, være hos meg.»

Kristi gjenløste er hans juveler, hans dyrebare eiendoms-skatt. «De er som edelstener i en krone,» hans arvs herlige rikdom «iblant de hellige». I dem skal han se det som «hans sjel har hatt møye» for, «og mettes». Sak. 9, 16; Ef. 1, 18; Es. 53, 11.

Og vil ikke hans arbeidere fryde seg når også de får se frukten av sin gjerning? Idet Paulus skriver til de omvendte i Tessalonika, sier han: «Hvem er vel vårt håp eller vår glede eller vår hederskrans? er ikke også I det for vår Herre Jesu åsyn ved hans komme? I er jo vår ære og vår glede.» Og han formaner brødrene i Filippi til å være «ustraffelige og rene» og til å vise seg «som lys i verden, idet I holder fram livets ord, til ros for meg på Kristi dag, at jeg ikke har løpt forgjeves eller arbeidet forgjeves». 1 Tess. 2, 19. 20; Fil 2, 15. 16.

Enhver innskytelse ved Den Hellige Ånd som leder men-neskene til godhet og til Gud, blir skrevet i himmelens bøker, og på Guds dag vil enhver som har gitt seg hen som et redskap for Den Hellige Ånd, få se hva hans liv har utrettet. . . .

Vidunderlig vil åpenbaringen bli når de forskjellige utslag av hellig innflytelse med sine herlige resultater kommer til syne. Hvilken takknemlighet vil ikke fylle de sjeler som møtes i de himmelske boliger, når de forstår den medfølende, kjærlige interesse som andre har nært for deres frelse! All pris, ære og herlighet vil bli tilskrevet Gud og Lammet for vår gjeløsning; men det vil ikke forringe Guds ære at takknemligheten til de redskaper som han har brukt til fortapte sjelers frelse, kommer til uttrykk.

De gjeløste vil møte og kjenne dem som de har ført hen til den opphøyde frelser. Hvor herlig vil ikke deres samtale med disse sjeler bli! «Jeg var en synder,» vil det bli sagt, «uten Gud og uten håp i verden; og du kom til meg og ledet mine tanker til den dyrebare frelser som mitt eneste håp. Og jeg trodde på ham. Jeg omvendte meg fra mine synder og fikk sitte sammen med hans hellige i det himmelske i Kristus Jesus.» Andre vil si: «Jeg var en hedning i hedenske land. Du forlot dine venner og ditt behagelige hjem og kom for å lære meg å finne Jesus og tro på ham som den

eneste sanne Gud. Jeg ødela mine avguder og tilba Gud, og nå ser jeg ham ansikt til ansikt. Jeg er frelst, evig frelst, og skal alltid beskue ham som jeg elsker. Den gang så jeg ham bare med troens øyne, men nå ser jeg ham som han er. Nå kan jeg uttrykke min takknemlighet for hans gjenløsende nåde, han som elsket meg og fridde meg fra mine synder med sitt eget blod.»

Andre vil uttrykke sin takknemlighet til dem som mettet de hungrige og skaffet de nakne klær. «Da fortvilelse hadde bundet min sjel i vantro, sendte Herren deg til meg,» sier de; «og du talte håp og trøst. Du skaffet meg mat til mitt legemlige behov, og du opplot Guds Ord for meg og åpnet mine øyne for min åndelige trang. Du behandlet meg som en bror. Du hadde medfølelse for meg og mine sorger og hjalp min sønderknuste og sårede sjel, så jeg kunne gripe Kristi hånd som var utrakt for å frelse meg. I min vankundighet under-viste du meg tålmodig om at jeg hadde en Far i himmelen som sørget for meg. Du leste de dyrebare løfter i Guds Ord. Du ga meg tro på at han ville frelse meg. Mitt hjerte ble bløtgjort og sønderknust når jeg tenkte på det offer som Kristus hadde brakt for meg. Jeg ble hungrig etter livets brød, og sannheten var dyrebar for min sjel. Nå er jeg her, frelst, evig frelst, og skal alltid leve for hans åsyn og prise ham som ga sitt liv for meg.»

Hvilken fryd vil det ikke bli når disse gjenløste møter og hilser på dem som har følt en byrde for dem. Og de som ikke har levd for å behage seg selv, men for å være til velsignelse for de ulykkelige som nyter så få velsignelser -- hvor vil ikke deres hjerter gjennomstrømmes av tilfredshet! De vil se det løfte virkeliggjort: «Så er du salig; for de har ikke noe å gi deg igjen, men du skal få det igjen i de rettferdiges oppstandelse.» Luk. 14, 14.

«Da skal du glede deg i Herren, og jeg vil la deg fare fram over landets høyder og la deg nyte Jakobs, din fars arv; for Herrens munn har talt.» Es. 58, 14. -- Testimonies, VI, side 305-312.